

Nora Roberts

V PRAVOU CHVÍLI

KLOKAN

Copyright © 2007 by Nora Roberts
Translation © Soňa Tobiášová, 2008
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu HIGH NOON

přeložila Soňa Tobiášová

Redakční úprava Jana Pleskotová

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokan, 2008

shop@alpress.cz

Tisk a knihařské zpracování Centa, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno Vydání první

ISBN 978-80-7362-542-9

Věnováno vyjednavatce Amy Berkowerové

ÚVODNÍ FÁZE

Neopouštěj mě, má lásko.
„V PRAVÉ POLEDNE“

1

Skočit si pro smrt byl zatraceně pitomý způsob, jak strávit den svatého Patricka. A muset do služby a vymlouvat někomu ve svátek takový skok taky nepřipomínalo veselé dudy a zelené pivo.

Phoebe se prodírala davem obyvatel Savannah a turistů, kteří zaplnili ulice a chodníky Kapitán David McVee měl pravdu, napadlo ji. I s policejním odznakem by zabralo spoustu drahocenného času a velkého úsilí probít se autem přes zátarasy a dav lidí. Ale pár bloků východně od Jones Street zástupy oslavujících prořídly a ryčná hudba už jen vzdáleně duněla.

Podle rozkazu na ni už čekal uniformovaný policista. Sjel pohledem po její tváři až dolů k placce, kterou si zahákla za kapsu khaki šortek. Roztřepené šortky, sandály, zelené tričko pod plátěným sakem. To nebyl zrovna profesionální vzhled, o jaký se v práci snažila.

Ale co se dá dělat? Touhle dobou měla přece stát s rodinou na terase jejich domu, popíjet limonádu a sledovat průvod.

„Poručík MacNamarová?“

„Přesně tak. Jedem.“ Nastoupila do vozu, jednou rukou nahmátla mobil a druhou si zapínala pás. Jsem na cestě, kapitáne. Jak to vypadá?“

Řidič sešlápl plyn a siréna se rozječila. Phoebe vytáhla notes a psala si kusé poznámky

Joseph (Joe) Ryder, sebevražedné tendence. Pokus o skok z budovy, ozbrojen. Dvacet sedm let, ženatý, odloučení. Barman/ propuštěn. Náboženství nezjištěno. Rodina nepřítomna.

PROČ? Žena odešla, vyhozen z práce (sportbar), hráčské dluhy.

Žádný policejní záznam ani předchozí pokus o sebevraždu.

Subjekt je střídavě plačtivý a agresivní. Zatím žádná střelba.

„Fajn.“ Phoebe si vydechla. Brzo se s Joem seznámí blíž. „Kdo s ním teď mluví?“

„Má u sebe mobil. Ale náš člověk se s ním nedokázal spojit, pokaždé mu to položil. Je tady jeho zaměstnavatel - bývalý zaměstnavatel, a zároveň majitel jeho bytu. Subjekt s ním sem tam promluví, ale k žádnému pokroku nedošlo.“

„A vy?“

„Já jsem sotva dorazil a hned jsem volal vám. Nechci na něho posílat příliš mnoho lidí.“

„Tak dobře. Jsme tam asi za pět minut.“ Pohlédla na řidiče a ten souhlasně přikývl. „Udržte mi ho naživu.“

Duncan Swift seděl v bytě Joea Rydera ve čtvrtém patře a po zádech mu stékal pot. Chlapík, kterého znal, s nímž popíjel pivo, žertoval, bože, dokonce vedle něho močil na záchodku, teď seděl s pistolí v ruce na střešní římsě nad jeho hlavou.

Protože jsem ho vyhodil, pomyslel si Duncan. Protože jsem mu dal třicet dní na vystěhování z bytu. Protože mi byl ukradený.

Teď si Joe s velkou pravděpodobností prožene hlavu kulkou nebo skočí ze střechy. Možná obojí najednou.

Což není zrovna to správné povyražení, jaké by lidi na svatého Patricka očekávali. Ale to je rozhodně neodradilo. Policajti obšancovali blok, ale i tak Duncan z okna viděl, jak se přihlížející tlačí na zátarasy a zvedají hlavy vzhůru.

Napadlo ho, jestli má Joe na sobě něco svátečně zeleného.

„No tak, Joe, nějak to zařídíme.“ Bože, kolikrát ještě bude muset opakovat větu, kterou mu ten důstojník dokola zakroužkoval v notesu. „Hlavně odlož tu bouchačku a pojd' dovnitř.“

„Dyt's mě kurva vyhodil z práce!“

„Jojo, já vím. Mrzí mě to, Joe. Měl jsem vztek.“ Taky jsi mě okradl, ty pitomče, pomyslel si ještě Duncan. Zavařil sis to sám. Okradls mě a ještě jsi mě chtěl praštit. „Netušil jsem, jak ti je a co se s tebou vlastně děje. Pojd' dovnitř a nějak to vyřešíme.“

„Víš, že mě Lori opustila.“

„Já...“ Ne, ne já, připomněl si Duncan. Hlavu už měl jako střep, ale snažil se nezapomínat na instrukce kapitána McVee. „Muselo ti být pěkně mizerně.“

Nato začal Joe zase vzlykat.

„Hlavně ať mluví,“ zašeptal Dave.

Duncan vyslechl Joeovy nářky a pokusil se podle instrukcí zopakovat klíčové fráze.

Pak do pokoje jako střela vlétla ta zrzka. Rychlostí blesku ze sebe shodila lehké sáčko a oblékla si neprůstřelnou vestu, zatímco mluvila s kapitánem.

Neslyšel, co si říkají, ale nemohl z ní spustit oči.

Odhodlání bylo první, co ho napadlo. Pak energičnost. Ale i smyslnost, která se ovšem ve správném poměru prolínala s předchozími vlastnostmi. Zavrtěla hlavou a pak šelmovsky zelenýma očima dlouze, chladně pohlédla na Duncana.

„To musí být tváří v tvář, kapitáne. Proto jsi mě přece volal.“

„Nejdřív bys ho mohla zkusit přemluvit telefonem.“

„To už tady bylo.“ Krátce si prohlédla muže, který konejšil plačící subjekt. Bývalý zaměstnavatel a bytný, pomyslela si.

Dost mladý na obojí. Hezký chlap, co se očividně ze všech sil snažil nepanikařit.

„On potřebuje někoho vidět. Osobní kontakt. To je jeho zaměstnavatel?“

„Duncan Swift. Patří mu ten bar dole. To on nás zavolal, když se mu subjekt ozval, že skočí ze střechy. Od té doby je tady.“

„Fajn. Ty jsi velitel, ale já vyjednávač. Jdu nahoru. Uvidíme, jak subjekt zareaguje.“

Přešla k Duncanovi a naznačila, aby jí podal telefon. „Joe? Tady Phoebe. Jsem od policie. Jak se tam cítíš?“

„Proč?“

„Chci vědět, jestli jsi v pořádku. Není ti horko, Joe? Dneska to praží. Požádám Duncana, aby nám sehnal pár lahví vody. Donesu je tam a promluvíme si.“

„Mám zbraň!“

„Já tě slyším, Joe. A když ti přinesu studený pití, zastřelíš mě?“

„Ne,“ řekl po delší odmlce. „Kurva, to ne. Proč bych to dělal? Ani tě neznám.“

„Přinesu ti vodu, Joe. Přijdu jen já. Ale musíš mi slíbit, že teď neskočíš ani nezačneš střílet. Necháš mě donést ti tu vodu?“

„Radši pivo.“

Posmutnělý tón jeho hlasu ji zneklidnil. Jaké pivo by sis dal?“

„Mám v lednici láhve Harpu.“

„Jedno studené pivo je na cestě.“ Přešla k lednici a zjistila, že v ní kromě piva téměř nic není. Jedno vytáhla a Duncan jí ho rychle otevřel. Přikývla a vzala si ještě kolu v plechovce. „Jdu nahoru s tím pivem, ano?“

„Jo, pivo si dám.“

„Joe?“ Hlas měla chladný jako tu láhev piva. Jeden policajt jí připínal mikrofon a odebíral zbraň. „Chceš spáchat sebevraždu?“

„Mám to v plánu.“

„No, je to tvůj plán, ale mně se to moc nezdá.“ Vyšla za policajtem z bytu a nechala se vést ke schodům na střechu.

„Nic lepšího jsem nevymyslel.“

„Nic lepšího není? Vypadá to, že jsi dost v háji. Stojím za dveřmi na střechu, Joe. Můžu za tebou?“

„Jojo, dyť jsem to řekl, ne?“

S tím sluncem měla pravdu. Mohlo se od střechy odrážet jako žhavá rudá koule. Pohlédla nalevo a uviděla ho. Měl na sobě jen černé boxerky. Špinavý blondák s bledou pletí, která už mu na slunci bolestivě zrudověla. Mžoural na ni očima nateklýma pláčem.

„Mám dojem, že jsem měla donést taky krém na opalování.“ Zvedla láhev, aby na ni viděl. „Usmažíš se tady, Joe.“

„To je fuk.“

„Vážně bych ocenila, kdybys tu zbraň odložil, abych ti mohla donést pití.“
Zavrtěl hlavou. „Mohla bys něco zkusit.“
„Slibuju, že nebudu nic zkoušet, jen to polož a já přijdu s pivem. Chci si promluvit, Joe, jen ty a já. Při rozhovoru v takovém žáru člověku vyprahne.“
Houpal nohama z římsy, ale pak si zbraň položil do klína. „Prostě to sem postav a pak ustup dál.“
„Tak dobře.“ Vydala se k němu a dívala se mu do očí. Už ho cítila, jeho pot i zoufalství. Viděla jeho nešťastné zarudlé hnědé oči. Opatrně postavila pivo na římsu a o krok ustoupila. „Takhle?“
„Jestli něco zkusíš, skočím dolů.“
„Rozumím. Co se stalo, že se cítíš tak mizerně?“
Vzal pivo, znovu sevřel v ruce zbraň a dlouze se napil. „Proč sem poslali tebe?“
„Neposlali, přišla jsem sama. Je to moje práce.“
„Co? Seš cvokařka, nebo tak něco?“ Ušklíbl se při tom pomyšlení a znovu si lokl piva.
„To přesně ne. Mluvím s lidmi, kteří mají problém, nebo si myslí, že ho mají. Co se přihodilo tobě, Joe?“
„Jsem prostě loser, to je celý.“
„Proč myslíš, že jsi loser?“
„Žena mě opustila. Nebyli jsme spolu ani půl roku a odešla. Pořád mi opakovala, že jestli začnu zase sázet, už ji neuvidím. Nevnímal jsem to, nebral jsem ji vážně.“
„Zdá se, že tě to hodně vzalo.“
„Byla to nejlepší v mém životě a já to podělal. Věřil jsem, že vyhraju, že prostě jen párkrát vyhraju a bude to. Nevyšlo to.“ Trhl rameny „Nikdy to nevyjde.“
„To ale není důvod proč umřít, Joe. Je to těžké a bolestné, když tě někdo opustí, ale smrt znamená konec šancí něco napravit. Jak se tvoje žena jmenuje?“
„Lori,“ zašeptal a slzy mu znovu zalily oči.
„Myslím, že bys jí nechtěl ublížit. Jak by jí asi bylo, kdybys tohle udělal?“
„Proč by se zajímala?“
„Zajímala se dost na to, aby si tě vzala. Nevadí, když si sednu?“ Poklepala na římsu pár kroků od něho. Když trhl rameny, sedla si na okraj a napila se. „Myslím, že se dá najít řešení. Způsob jak pomoci tobě i Lori. Mně se zdá, že bys to napravit chtěl.“
„Přišel jsem o práci.“
„To je problém. Kdes pracoval?“
„Jako barman tady dole. Lori nechtěla, abych dělal ve sportbaru, ale tvrdil jsem jí, že to zvládnou. Ale nezvládnul. Zase jsem začal tajně sázet. A když jsem prohrával, sebral jsem něco z kasy, aby Lori nevěděla. Sázel jsem víc, prohrával víc a kradl víc. Přišlo se na to a dostal jsem padáka. Taky jsem se zpozdl s nájemným.“
Chopil se zbraně a obrátil ji v ruce. Phoebe musela potlačit nutkání sehnout se a krýt se. „Takže jsem docela na dně.“
„Chápu, jak ti je, Joe, ale taky je pravda, že zbývá ještě hodně možností. Každý si zasloužíme víc než jednu šanci. Když se zabiješ, bude po všem. Nebude cesta zpátky ani možnost to Lori nebo sobě vynahradit. Jak bys jí to vynahradil, kdybys měl šanci?“
„To nevím.“ Zadíval se na město. Je slyšet hudba, asi z průvodu.“
„Taky důvod proč žít. Jakou hudbu máš rád?“
Dole v bytě se Duncan zadíval na Davea. „Hudbu? Ptá se na hudbu? Co to proboha dělá?“
„Udržuje hovor. Snaží se ho umluvit. Odpovídá jí.“ Dave kývl směrem k reproduktoru. „Dokud mluví o Coldplay, nevrhne se ze střechy.“
Duncan poslouchal, jak dalších deset minut debatovali o hudbě, jako by konverzovali někde v baru ve městě. Když si ale představil Joea na střeše, přišlo mu to neskutečné. A pak zrzku s kočičíma očima, s tím malým pevným tělem, jak mluví s polonahým ozbrojeným sebevrahem. A nevěřil svým uším.
„Myslíš, že bych mohl Lori zavolat?“ zeptal se Joe posmutněle.
„To bys chtěl?“ Phoebe už věděla, že pokusy sehnat jeho ženu vyšly na prázdno.
„Chtěl bych jí říct, že je mi to líto.“
„To je dobře. Ale víš, co na ženský víc platí? Musím to vědět, jsem taky ženská. Ukázat jim to. Uvěříme tomu, co vidíme. Začni třeba tím, že odložíš zbraň.“
„Chtěl jsem se střelit, než skočím. Nebo možná cestou.“
„Podívej se na mě, Joe.“ Když se natočil, pohlédla mu upřeně do očí. „Takhle bys jí chtěl ukázat, že je ti to líto? Tím, že by tě musela pohřbívat a oplakávat? Chceš ji snad potrestat?“

„Ne!“ Zatvářil se šokované. „Je to moje vina. Všechno je jen moje vina.“

„Jen tvoje? Já nevěřím, že za všechno může jen jeden. Ale zkusme to napravit. Najít způsob, jak jí to vynahradit.“

„Phoebe, já dlužím skoro pět tisíc za sázky“

„To je zlé. A zdá se, že jsi z tak velkého dluhu vyděšený. Já vím, co jsou to finanční problémy, ale chceš, aby to za tebe platila Lori?“

„Ne. Když umřu, nikdo platit nebude.“

„Nikdo? Je to přece tvoje manželka.“ Phoebe pochybovala, že by taková právní odpovědnost existovala, ale ta myšlenka Joea zasáhla. „Mohla by to odnést.“

„Bože, to ne.“

„Myslím, že vím, jak na to. Joe, víš, že tvůj boss je tady vevnitř. Čeká tam, protože se o tebe strachuje.“

„Ten je dobřej. Dunc je dobřej chlap. Obral jsme ho. Nedivím se, že mě vyrazil.“

„Je vidět, že se cítíš odpovědný za svoje chyby. Jsi zodpovědný člověk, tak je zkus napravit. Když je Dunc dobrý chlap, snad to taky pochopí. Promluvím s ním, jestli chceš. To mi jde. Kdyby ti dovolil odložit splátky dluhu, pomohlo by to, ne?“

„Já... já nevím.“

„Zeptám se ho na to.“

„Je to prima chlap. Okradl jsem ho.“

„Cítil ses zoufale a udělal jsi chybu. Vidím, že toho lituješ.“

„To lituju.“

„Promluvím s ním,“ opakovala. „Dej mi tu zbraň a slez z té římsy. Nechceš přece Lori ublížit.“

„Ne, ale...“

„Kdybys s ní teď mohl mluvit, co bys jí řekl?“

„Já... Že nechápu, jak to došlo takhle daleko, a že se omlouvám. Miluju ji. Nechci ji ztratit.“

„Potom mi dej zbraň a pojď dolů. Jinak jí tady zanecháš jen smutek a pocit viny“

„Ona za to nemůže.“

Phoebe vstala a natáhla k němu ruku. „Máš pravdu, tak jí to dokaž.“

Zíral na zbraň a na Phoebe, která se k ní pomalu shýbala. Byla kluzká jeho potem.

Zaklapla pojistku a strčila si ji za opasek. „Slez z té římsy, Joe.“

„Co bude dál?“

„Pojď a já ti to vysvětlím. Nebudu ti lhát.“ Znovu mu podala ruku, i když věděla, že je to chyba. Sebevrah mohl vyjednávače stáhnout s sebou, ale ona mu upřeně pohlédla do očí a pak ho pevně vzala za ruku.

Když se nohama dotkl střechy, svezl se dolů a znovu se rozeštkal. Sedla si vedle, vzala ho kolem ramen a zavrtěla hlavou na policisty, kteří se k nim chtěli rozběhnout.

„To bude dobré. Teď musíš jít s nimi, Joe. Půjdeš na vyšetření, ale to bude dobré.“

„Je mi to líto.“

„Já vím. Ale teď už pojď. Pojď se mnou.“ Pomohla mu vstát a cestou ke dveřím ho podpírala. „Najdem ti nějaké oblečení. Žádné náramky,“ odsekla. „Jeden z policistů ti přinese košili, kalhoty a boty, ano?“ Když přikývl, poslala pohledem jednoho z přítomných do ložnice.

„Půjdu do vězení?“

„Jen na chvíli. Ale hned začneme organizovat tu pomoc.“

„Zavoláte Lori? Kdyby mohla přijít... Kdyby mohla, řekl bych jí, jak je mi to líto.“

„Zavolám. Ošetřete mu tu kůži a ať se napije.“

Joe klopil oči k zemi a navlékal si džíny „Promiň, kámo,“ zamumlal směrem k Duncanovi.

„To nic. Hele, seženu ti právníka.“ Duncan zmateně pohlédl na Phoebe. „Můžu?“

„To je mezi vámi a Joem. A ty se drž.“ Lehce stiskla Joemu předloktí.

Pak ho dva policisté vyvedli ven.

„Dobrá práce, poručíku.“

Phoebe vytáhla zbraň a otevřela zásobník. „Jedna kulka. Nikdy by neublížil nikomu jinému než sobě. A tak na padesát procent by to byl udělal.“ Odevzdala zbraň kapitánovi. „A tys pochopil, že potřeboval mluvit spíš se ženskou.“

„Napadlo mě to,“ souhlasil Dave.

„Trefil ses. Někdo by měl najít jeho ženu. Promluvím s ní, kdyby nechtěla přijít.“ Otřela si zpocené čelo.

„Není tady někde trocha vody?“

Duncan jí podal láhev „Nějakou jsem donesl.“

„Díky.“ Zhluboka se napila a prohlédla si ho. Husté tmavé vlasy, rozvířené kolem hranaté tváře s výraznými rty a jemně modrýma očima, které právě ustaraně mhouřil. „Zažalujete ho?“

„Za co?“

„Že vybral část výhry z jackpotu.“

„Ne.“ Duncan se opřel v křesle a zavřel oči. „Bože, to neudělám.“

„Kolik to bylo?“

„Pár tisíc, to je fuk.“

„Není. On vám to musí splatit, jinak by ztratil sebeúctu. Jestli mu chcete pomoci, nějak se jistě dohodnete.“ „Jasně. Dobře.“

„Jste taky jeho bytný, že?“

„Tak nějak.“

Phoebe povytáhla obočí. „Vy toho ale stíháte. Můžete mu ještě měsíc počkat s nájmem?“

„Ale jo.“

„Fajn.“

„Víte... Zaslechl jsem jen vaše křestní jméno, Phoebe...“

„MacNamarová. Poručík MacNamarová.“

„Mám Joea rád, nechci, aby skončil ve vězení.“

Dobrý chlap, jak říkal Joe a asi se nespletl. „To je dobře, ale musí nést také následky, pomůže mu to. Volal o pomoc a teď ji dostane. Jestli víte, komu dluží těch pět tisíc, taky s tím potřebuje poradit.“

„Netušil jsem, že sází.“

Krátce se zasmála. „Vlastníte sportbar a netušíte, že se tam sází?“

Naježil se. Žaludek měl jako na vodě, ale tohle s ním hnulo. „Hele, Slam Dunc je přátelské místo, ne nějaký pajzl. Kdybych věděl, že má problém, nepracoval by tam. Něco z toho je taky moje chyba, ale...“

„Ne.“ Zvedla ruku a pak si chladnou lahví přejela po čele. „Je horko a jsem podrážděná. Nic z toho není vaše chyba, omlouvám se. Okolnosti ho dostaly na tu římsu a za ně a za svoji volbu je zodpovědný jen on sám. Víte, kde bychom našli jeho ženu?“

„Teď bude nejspíš v průvodu jako všichni ze Savannah kromě nás dvou.“

„Víte, kde bydlí?“

„To přesně ne, ale dal jsem kapitánovi pár čísel jejich společných přátel.“

„Najdeme ji. A vy budete v pořádku?“

„No, asi nepůjdu skočit z té střechy“ Dlouze si vydechl a zavrtěl hlavou. „Můžu vám koupit pití, Phoebe?“ Zvedla láhev vody „To už jste udělal.“

„Zvládl bych i lepší.“

Hmm, trocha osobního kouzla, napadlo ji. „Tohle postačí. Měl byste jít domů, pane Swifte.“

„Duncan.“

„Hmhm.“ Prchavě se usmála a vzala si odložené sako.

„Hej.“ Když vyšla ven, vyběhl za ní ke dveřím. „Můžu aspoň zavolat, až budu chtít spáchat sebevraždu?“

„Radši tíšňovou linku,“ křikla, ani se neotočila. „Tam vám to nejspíš rozmluví.“

Přešel k zábradlí a díval se za ní. Odhodlanost, pomyslel si znova. Asi by si uměl vypěstovat vkus pro ženy s odhodláním.

Pak usedl na schod a vytáhl telefon. Zavolal nejlepšímu kamarádovi - a zároveň svému právníkovi - aby ho přemluvil k zastupování sebevražedného barmana s hráčskou závislostí.

Z balkonu ve druhém patře Phoebe sledovala pochoduujícího zeleného ovčáckého psa. Vypadal náležitě hrdý na to, jak se drží rytmu píšťal a bubnů trojice skřítků.

Joe zůstal naživu, a třebaže přišla o začátek průvodu, nakonec se přece ocitla tam, kde chtěla na den svatého Patricka být.

Vedle ní se tetelila její sedmiletá Carly v zelených teniskách. O ty boty svedla s Phoebe boj a dlouho odrážela námitky na cenu a nepraktičnost.

Vzala si k nim krátké zelené kalhoty s růžovými puntíčky a zelené triko s růžovým lemováním, také výsledek vášnivého přemlouvání malé modelky Phoebe ale musela uznat, že její holčička působí neskutečně sladce.

Rudé vlasy Carly zdědila po matce i babičce, jen kudrny měla jako babička Essie, protože Phoebiny vlasy byly rovné jako děšť. Carlyiny jasně modré oči také přeskočily generaci, střídaly se u nich se zelenými.

Všechny tři měly světlou plet' zrzek, Carly k tomu podědila ještě dolíčky ve tvářích a hluboký zářez v horním rtu.

Když Phoebe občas pozorovala svou matku a dceru, i přes silnou vlnu lásky nemohla pochopit, jak může být pojátkem mezi dvěma tak podobnými bytostmi.

Pohládla Carly po rameni a pak se sehnula a vtiskla polibek do rudých kudrn. Carly se v odpověď zešíroka usmála a ukázala tak mezeru po dvou chybějících předních zubech.

„Nejlepší místa v domě.“ To se za nimi ozvala Essie a opatrně se přiblížila. „Už jsi viděla toho psa, babi?“ „Jistě.“

Phoebin bratr Carter se k matce otočil. „Chceš se posadit?“

„Ne, zlatíčko,“ mávla na něho Essie rukou. „Takhle je to dobré.“

„Můžeš jít sem k zábradlí, babi, budu tě celou dobu držet za ruku. Je to jako na dvorku.“

„Přesně tak.“ Ale Essie přistoupila k zábradlí s poněkud křečovitým úsměvem.

„Odsud uvidíš líp,“ začala Carly „Hele, další kapela! Ty jsou super! A jak zvedaj nohy!“

Jak babičku utěšuje, pomyslela si Phoebe, jak dojemně ji drží za ruku. A Carter, jen se na něj podívejte, přistoupil k matce z druhé strany a pohládl ji po zádech.

Phoebe věděla, co matka cítí při pohledu na Cartera. Už uměla pochopit ty silné a zarážející pocity matky. V Carterových hustých hnědých vlasech, oříškových očích, ve tvaru brady, nosu i rtů musela Essie vždycky znova spatřit dávno ztraceného manžela. A všechny zmařené naděje, které odešly spolu s ním.

„Čerstvá limonáda!“ Ava tlačila vozík ke dveřím. „Se spoustou máty pro zelenější den.“

„Avo, to jsi nemusela.“

„Ale musela.“ Ava se na Phoebe usmála a odhrnula si z tváře načesané blond vlasy. I ve třiačtyřiceti zůstávala nejkrásnější ženou z Phoebina okolí. A taky nejlaskavější.

Když se chopila džbánu, Phoebe přispěchala blíž. „Já to naleju, běž se taky podívat na průvod. Mamka se ve tvé přítomnosti bude cítit líp,“ dodala tišeji.

Ava přikývla, šla se dotknout Essieina ramene a pak se postavila po bok Carly.

Tohle je její rodina, pomyslela si Phoebe. Jistě, Avin syn zůstal na koleji v New Yorku a Carterova hezká žena v práci, ale tohle byly pilíře rodiny. Bez nich by se nikdy necítila tak dobře.

Nalila limonádu do sklenic, rozdala je a pak si stoupla vedle Cartera a položila mu hlavu na rameno. „Je mi líto, že tu nemůže být i Josie.“

„Mně taky, možná to stihne na večeri.“

Její mladší bráška už byl ženatý muž. „Měli byste tu přespat, vyhnout se tomu blázinci dole a dopravní zácpě.“

„Máme rádi bláznivé oslavy, ale zeptám se Josie. Pamatuješ, jak jsme tady takhle stáli poprvé a dívali se na průvod? To první jaro po Reubenovi?“

„Pamatuju.“

„Všechno vypadalo tak veliké a barevné a každý se tvářil šťastně. Snad i sestřenka Bess se zmohla na úsměv.“

Nebo ji jen trápilo zažívání, napadlo Phoebe se starou hořkostí.

„Tehdy jsem cítil, opravdu cítil, že všechno zase může být dobré. Že už neuteče, nevrátí se a nezabije nás třeba ve spánku. Vánoce mi v tom ještě nepomohly, ne ten první rok, ani oslava narozenin. Až při tom průvodu na svatého Patricka mě napadlo, že všechno zase bude v pořádku.“

„A bylo to tak.“

Vzala bratra za ruku a tak tam stáli všichni spojení v jedné řadě u zábradlí.

2

Umytý, ale s kocovinou vysedával Duncan za kuchyňskou přepážkou a dumal nad černou kávou a laptopem. Původně chtěl zůstat u několika piv, zdržet se se stálými zákazníky v Slam Dunc a pak zajít na muziku a další pivo do Swifty's, své irské hospody.

Člověk, který vlastní bary, by měl umět zůstat střízlivý. Porušit pravidlo mohl na den svatého Patricka nebo o Vánocích, ale jindy dokázal strávit večer jen u několika málo piv.

To, že začal míchat piva s panáky Jamesona, nezpůsobila oslava, ale prostá úleva. Joe se nezměnil v mastný flek na chodníku před jeho barem.

Na to se musel napít.

A bylo lepší mít kocovinu kvůli dobré a ne špatné zprávě. I tak mu bylo zle, uvědomil si, když se zvuk klaksonu zvenčí zařídil do jeho mozku. Ale to přejde.

Měl by vyrazit ven. Projít se. Nebo se natáhnout do sítě. A vymyslet, co dál se životem. O tom ale přemýšlel celých posledních sedm let.

Zamračil se na laptop. Nemá cenu pokoušet se o práci nebo ji předstírat, hlava by mu explodovala.

Místo toho vzal kávu a odnesl si ji na zadní verandu. Na zemi pod krmítkem se houfovaly a vrkaly hrdličky Příliš tlusté a líné na to, aby vylétly ke krmítku, napadlo Duncana. Radši se spokojí se zbytky.

Hodně lidí to dělá stejně.

Jeho zahrada kvetla. Těšilo ho pomyšlení, že i on sám na tom měl podíl. Napadlo ho, že se projde pod duby a mechovými stezkami až k molu u řeky. Možná by se mohl projet na lodi.

Krásné ráno, jen když si člověk všímá. Jeden z těch oslnivě jasných dnů na začátku léta.

Taky by mohl jen tak posedět na molu a sledovat, jak se slunce odráží od solných zátočin v deltě. Jen tak si tam u kávy užívat krásného dopoledne.

Ale co toho rána dělal Joe? Seděl v cele? Nebo v polstrované místnosti? A čím se dnes zaobírá zrzka?

Nemělo smysl předstírat, že je den jako každý jiný, když nemohl včerejšek dostat z hlavy. Léčit si kocovinu a dělat, že je všechno prima.

Vrátil se nahoru do ložnice a našel čisté džíny a košili, která by nevypadala, že v ní spal. Pak vytahal klíče, peněženku a jiné drobnosti z džínů, ve kterých opravdu spal, když se napil opilý dovlekl do postele.

Aspoň že si vzal taxík, vzpomněl si a prohrábl si rozčuchané hnědé vlasy.

Možná by si měl vzít oblek...

Ukazovat se před Joem v jeho situaci v obleku nebylo zrovna nejšťastnější.

Jenže zrzka má třeba obleky ráda, a protože chtěl vyhledat i ji, mohl by tak získat jistou výhodu.

A k čertu s tím.

Vyrazil z ložnice. Seběhl po točitém schodišti do bíle dlážděné haly Když ale otevřel obloukové vstupní dveře, uviděl rudého jaguára, jak právě sviští poslední zatáčkou jeho příjezdové cesty

Muž, který se ze sportáku vysunul, na sobě oblek měl - a rozhodně italský, stejně jako boty. Phineas T. Hector by vypadal dokonale upravený i po zápase v blátě za hurikánu.

Duncan si strčil palce za přední kapsy kalhot a díval se, jak se Phin zvolna blíží. Nikdy nespěchal, bavil se Dunc v duchu, ale mozek mu stále běžel na plné obrátky

Na první pohled vypadal jako právník, co se topí v penězích, což skutečně byl. Ale když se poprvé setkali - vážně je to už deset let? - nemohl si ani dovolit zajet si k soudu taxíkem, natož oblek od Armaniho.

Teď ho nosil, jako by se v něm narodil, elegantní šed' proti jeho snědé kůži na vypracovaném těle. Slunce se mu odrazilo od slunečních brýlí, když se zastavil pod schody a zadíval se na Duncana.

„Vypadáš dost poničeně, kamaráde.“

„Taky se tak cítím.“

„To věřím, zvlášť po tolika panácích, cos do sebe včera nalil.“

„To mi ještě dělalo dobře. Copak ty tady?“

„Přijel jsem na smlouvenou schůzku.“

„To že máme?“

Phin jen zavrtěl hlavou a vyšel po schodech. „Tužil jsem, že si to nebudeš pamatovat. Když jsi pil irskou whisky a zpíval ‚Danny Boy‘.“

„To jsem teda nezpíval.“ Ještě to tak.

„Ale jistě to nevíš, co? Mně všechny ty irské písně připadají stejné. Jedeš někam?“

„Chtěl jsem. Ale teď asi půjdeme dovnitř.“

„Tady je fajn.“ Phin se posadil na dlouhou bílou houpací lavici a položil paže na její opěradlo. „Ještě uvažuješ, že to prodáš?“

„Nevím, možná.“ Dunc se rozhlédl po zahradě, stromech, stinných zákoutích a trávnicích. Nikdy přesně nevěděl, jak na něj to místo působí. „Možná jednou.“

„Je to zatraceně dobré místo. Jen trochu stranou dění.“

„Dění si užiju dost. Vážně jsem chtěl, abys přijel? Neuvědomuju si to.“

„Požádal jsi mě, abych zajel za sebevrahem Joem a pak ti přišel podat zprávu. A když jsem kývnul, dal jsi mi mlaskavého hubana. Myslím, že už kolují fámy, že nám moje žena dělá křena.“

Duncan se zamyslel. „Políbil jsem ji aspoň taky?“

„Ale jo. Chceš teda slyšet, co Joe?“

Duncan zacinkal klíči v kapse. „Právě jsem se na něj jel podívat.“

„Můžeš si ušetřit cestu. Vypadá líp, než by člověk po včerejšku čekal.“

„Byla tam jeho žena?“

„Byla,“ řekl Phin. „Dost vytočená, ale byla. Pořádně se spálil, ale je ošetřený. Schválil jsem mu soudem navrženého psychiatra. Ale když nepodáváš žalobu, trest nebude velký. Pomoc je zajištěná, jak sis přál.“

„Hm.“ Tak proč se pořád cítí provinile?

„Jestli ho ale znova zaměstnáš, Duncu, nakopu ti zadek.“

„To ne,“ usmál se Duncan, „protože ty nejsi černý kluk, co se rád pere.“

„Udělám výjimku. Pomoc jsme mu sehnali. Žena ho možná vezme na milost, možná ne. Ale ty už jsi pro něj udělal víc, než bylo nutné. A najal jsi mu nejlepšího právního poradce v Savannah.“

„To radši buď, za to, co si účtuješ,“ zamumlal Dunc.

Phin se jen zazubil. „Sám jsi to chtěl. Ale budu se držet zpátky a trochu víc oškubu jiné klienty.“

„A co ta zrzka?“

„Jaká zrzka?“ Phin si stáhl brýle a zamračil se na Dunca. „Včera tam byly dvě blondýny a jedna sladká brunetka se pokoušela zaujmout tvoji pozornost, ale na to jsi byl moc opilý.“

„Ne včera. Ta zrzka přece. Phoebe MacNamarová. Poručík MacNamarová. Bože.“ S teatrálním povzdechem si klepl na srdce. „Už jen to jméno se mnou cloumá, poručík Phoebe MacNamarová.“

Phin protočil oči k bílému stropu verandy „Ty jsi ale případ, Swift. Co bys prosím tě dělal s policajtkou?“

„Napadá mě spousta věcí. Má zelené oči a pevné tělíčko. A šla na tu střechu. Sedí tam na římse chlap s pistolí, kterého v životě neviděla, a klidně za ním jde.“

„A to tě přitahuje?“

„Fascinuje. Vzrušuje. Takže jsi ji viděl, že jo? Co na ni říkáš?“

„Že je věčná, přímá, vzdělaná a chytrá. A má skvělý zadek.“

„Nemůžu ji dostat z hlavy. No, myslím, že za ní musím zajet, abych zjistil proč. A ty bys mě tam mohl hodit, stejně si ve městě musím vyzvednout auto.“

Po dvouhodinové přednášce se Phoebe posadila za psací stůl. Vlasy si stáhla do uzlu vzadu na krku, aby jí nepřekážely, a také proto, že doufala, že jí tenhle styl dodá na autoritě. Hodně poldů, které poučovala, hlavně mužů, ji jako ženu nebralo příliš vážně.

Ale nakonec vždycky museli, jinak by jim dala co proto.

Možná že jí Dave pomohl k místu na oddělení, ale zbytek si dokázala vydobýt sama. Hodnost i postavení.

Díky tomu se teď musela prokousat haldou papírů. A pak ji čekalo odpoledne u soudu, kde měla svědčit v případě domácí rvačky, která se zvrtila v omezování osobní svobody.

Potom zpátky k ležstrům a ještě nakoupit. Zvládnout domácnost, připravit se na přednášku o krizovém vyjednávání a taky vymyslet, kde vezme peníze na nové auto, aniž by musela vyloupit banku.

Otevřela první složku a pustila se do řízení své jednotky policejní stanice Savannah-Chatham.

„Poručíku?“

„Hmm?“ Vzala na vědomí Sykese, jednoho z podřízených vyjednávačů, ani nezvedla hlavu.

„Je tu nějaký chlápek. Duncan Swift.“

„Hmm?“ Ted' zamračeně vzhledla a za sklem kanceláře uviděla Duncana, jak se rozhlíží po služebně, jako by se ocitl na Marsu.

Pomyslela na práci a časovou tíseň a už nad ním chtěla mávnout rukou. Pak se jejich pohledy setkaly a on se usmál.

„No dobře.“ Vstala a šla mu vstříc ke dveřím kanceláře. „Pane Swift?“

Že ale měl působivý úsměv, napadlo ji. Asi také dobře nacvičený. A ty jeho bledě modré oči se na člověka dívaly tak zpřímá. Měla zkušenost, že tak upřený pohled lidem často nedělá dobře. Ale tenhle muž dával najevo, že se nejen dívá, ale že o vás i přemýšlí.

„Máte práci. Vypadáte úspěchaně,“ řekl, když k ní došel. „Mám přijít, až bude klid?“

„Jestli to, co jste potřeboval, počká deset let?“

„To snad radši ne.“

„Tak pojďte dál.“

„Páni, to je jako v televizi, i když ne docela. Nezcvočknete z toho, jak je sem na vás celý den vidět?“

„Kdyby to hrozilo, můžu stáhnout žaluzie.“

Zahákl si palce za kapsy ošoupaných džínů. Měl opravdu dlouhé nohy, všimla si Phoebe.

„Což asi skoro neděláte.“

„Mluvila jsem s právníkem, kterého jste Joeovi najal. Zdá se kompetentní.“

„To bude. No... chtěl jsem se zeptat, jestli bych měl Joea Sebevraždu navštívit.“

„Prosím?“

„Omlouvám se, včera jsme mu tak začali říkat a nějak mi to utkvělo v hlavě. Měl bych za ním zajít, nebo se radši držet zpátky?“

„A co byste chtěl dělat?“

„Nevím. Nebyli jsme až takoví kamarádi, ale včerejšek se mi pořád honí hlavou.“

„Víc jde o to, co se honí hlavou jemu.“

„Jo, jo. Taky se mi zdál sen.“

„Neříkejte.“

„Že já jsem seděl ve spodním prádle na té střeše.“

„V trenkách, nebo ve slipech?“

Rozesmála ho. „V boxerkách. Každopádně jsem tam seděl na římse a vy se mnou.“

„Máte sebevražedné sklony?“

„Ani v nejmenším.“

„Tomu se říká přenos. Stavíte sám sebe na jeho místo. Byl to traumatizující zážitek nejen pro Joea, i když to dobře skončilo.“

„Už jste zažila špatné konce?“

„Ano.“

Přikývl a dál se neptal. „A jak nazvete to, že na vás pořád myslím? Marné snění?“

„To záleží na tom, o čem sníte.“

„Hledal jsem vás na Googlu.“

Posadila se a povytáhla obočí.

„Napadlo mě, že je to nejrychlejší. Ale někdy chce člověk zkusit delší cestu. Zjistit něco přímo od zdroje, třeba nad dobrým jídlem nebo pitím. A jestli si nejste jistá, tak vás fakt balím.“

„Na to jsem školená, takže je mi to jasné. Oceňuju upřímnost a váš zájem, ale...“

„Neříkejte ‚ale‘ takhle bez rozmyslu.“ Sehnul se pro sponku, která jí někdy dřív musela vypadnout z vlasů.

„Berte to třeba jako službu veřejnosti. Já jsem přece veřejnost. Povíme si svoje životní příběhy na místě, které vyberete. A když se nám nebudou líbit, komu to ublíží?“

Vzala si sponku a vhodila ji mezi kancelářské. „Teď vyjednávejte.“

„A jsem v tom dobrý. Jeden drink? Kolik to zabere? Třicet minut? Lidi stráví víc času vybíráním bot. Věnujete mi půlhodinu po práci nebo po službě, nebo jak tomu říkáte?“

„Dneska nemůžu. Už něco mám.“

„Je v dohledné budoucnosti večer, který máte volno?“

„Takových je dost.“ Pohupovala se v židli a pozorovala ho. Proč musel být tak milý a přitažlivý? Na takové věci neměla vůbec čas. „Zítra od devíti do půl desáté. Ve vašem baru.“

„Skvělé. Ve kterém?“

„Prosím?“

„Asi nechcete jít k Duncovi, je tam po včerejšku divná nálada a spousta hlučných chlapů, co se dohadují o sportu. Swift’s.“

„Vy jste majitelem Swiftu?“

„Tak trochu. Byla jste tam?“

„Jednou.“

Svraštil obočí. „A nelíbilo se vám tam?“

„Jo, ale můj společník ne.“

„Jestli teda chcete jinam...“

„Swiftys je fajn. Tak v devět. A část té půlhodiny můžete věnovat vysvětlování, jak to že ‚tak trochu‘ vlastníte pár barů a obytných domů.“

Znovu na ni použil ten úsměv, když vstala, že už návštěva končí. „Nerozmyslete si to.“

„To nedělám.“

„Dobré vědět. Tak nashle zítra, Phoebe.“

Dělá chybu, pomyslela si, když odcházel. Určitě dělá chybu, že jde na rande s vysokým, okouzlujícím mužem se světle modrými očima, zvlášť když jeho úsměv vyvolává stahy v břiše.

Ale šlo přece jen o půl hodiny a jeden drink.

Už hodně dlouho neztratila půlhodinu na to, aby chybovala s mužem.

Phoebe se dovlékla domů po sedmé večer s nákupními taškami, kufříkem s lejstry a poničenými nervy Auto, kterého se chtěla zbavit, se škytnutím zastavilo blok od stanice.

Odtah a oprava rozhodně spolykají velkou část měsíčního rozpočtu.

Strčila kufřík za dveře a pak se rozhlížela po elegantní hale. Jejich velkolepé bydlení ji nestálo skoro nic. Ale nic bylo relativní. Mohla se sice odstěhovat, jen si to nemohla dovolit. Bylo směšné bydlet v takovém luxusu, obklopená uměním, stříbrem a křišťálem, který za žádnou cenu nesmí prodat, a nemít z čeho zaplatit opravu osmiletého forda.

Opřela se zády o dveře, zavřela oči a snažila se připomenout si, že má být vděčná. Měla střechu nad hlavou pro sebe i svou rodinu. Navždycky.

Tedy pokud bude dodržovat pravidla stanovená jistou mrtvou ženou.

Narovnala se a vymazala z tváře všechnu úzkost. Pak se s taškami vydala do kuchyně.

A tady je našla. Všechny tři svoje holky Carly se u kuchyňského stolu s vyplazeným jazykem mořila s úkoly. Maminka s Avou u sporáku dokončovaly večeři. Pokud se dvě ženy v jedné kuchyni neměly snášet, tak tyhle tvořily výjimku.

Vonělo to tam žensky, zeleninou a kořením.

„Říkala jsem, abyste s jídlem nečekaly.“

Všechny tři hlavy vylétly nahoru. „Mami! Už mám skoro úkol z pravopisu.“

„To je moje holka.“ Phoebe odložila tašky a mlaskavě dcerku políbila. „Určitě už máš hlad.“

„Chtěly jsme na tebe počkat.“

„No samozřejmě.“ Essie přišla Phoebe pohladit po rameni. „Jsi v pořádku, holčičko? Musíš být utahaná, když tě to auto takhle potrápilo.“

„Taky jsem chtěla vytáhnout pistoli a dorazit ho, ale už to přešlo.“

„Jak ses dostala domů?“

„Autobusem, což budu dělat, než mi auto opraví.“

„Půjč si moje,“ navrhla Ava, ale Phoebe zavrtěla hlavou.

„Budu klidnější, když bude k dispozici tady. Nedělej si starosti. Co je k večeři? Mám hlad jako vlk.“

„Tak se běž umýt.“ Mávla na ni Essie. „Pak si můžeš sednout ke stolu, všechno je hotové.“

Phoebe mrkla na Carly a vyklouzla na toaletu.

Má být za co vděčná, uvědomila si znovu. Kolik starostí může hodit za hlavu proto, že tu má maminku s Avou. Nenechá se přece deptat problémy s autem.

Osušila si ruce a zadívala se na sebe do zrcadla. Vypadala unaveně a ráno jí určitě přibude nějaká ta drobná vráska, pokud si trochu neodpočine.

Ve třiatřiceti s tím už musela počítat.

I tak si dá k večeři pořádnou sklenici vína.

Uvolnilo ji to, stejně jako dobré jídlo, které nemusela vařit, tlumené světlo a hudba ženských hlasů.

Poslouchala vyprávění o Carlyině školním dni a knize, kterou právě čte její matka.

„Jsi dnes tak tichá, Phoebe. To únavou?“

„Tak trochu,“ odpověděla Avě, „prostě vás jen ráda poslouchám.“

„Taky na chvíli nezavřeme pusy. Co pěkného jsi dnes prožila ty?“

Byla to stará hra. Kdykoli se přihodilo něco nepříjemného, Essie chtěla vyprávět něco pěkného. „No, tak co třeba? Přednáška se povedla.“

„To se nepočítá.“

„Takže moje uspokojivá výpověď u soudu taky ne, co?“

„Něco pěkného, co se stalo tobě,“ připomněla jí Essie. „To je naše pravidlo.“

„Fajn. Ta je ale přísná, že?“ usmála se Phoebe na Carly. „Nevím, jestli je to pěkné, ale dnes za mnou byl v kanceláři prima chlapík.“

„To se počítá, jen pokud tě pozval na večeři,“ ozvala se Ava, ale pak užasle zírala na Phoebin výraz. „Ty jdeš na rande?“

„Ty to říkáš, jako kdybys objevila nový živočišný druh.“

„Taky je to stejná vzácnost. Kdo...?“

„To není opravdové rande. Ten pokus o sebevraždu včera, víš? Pro tohohle muže Joe pracoval. A on mě pozval na drink.“

„Ava říkala, že by se počítala leda večeře,“ připomněla Carly.

„Navrhoval to, ale dohodli jsme se na půlhodince u sklenky. Zítra až budeš spinkat,“ klepla ji Phoebe do nosu. „Je hezký?“ zeptala se Ava.

Dobrá společnost a víno udělaly své. Phoebe se zazubila. „Je, ale dám si s ním jen jeden drink, to je celé.“ „Randění není žádná nemoc.“

„Že to říkáš právě ty.“ Phoebe si nabrala sousto kuřecího masa. „A mamka nějak dlouho mlčí.“

„Jen mě napadlo, jak by bylo hezké mít s kým zajít na večeri, do kina nebo si jen tak popovídat.“ Essie se dotkla Phoebiny ruky. „Mužský hlas se v tomhle domě ozve, jen když přijede Carter nebo nějaký řemeslník. Co tenhle hezký muž dělá?“

„To si nejsem docela jistá.“ Phoebe usrkla trochu vína. „Snad to zítra zjistím.“

Pokud byla doma, ráda ukládala Carly do postele. Věděla, že to nebude trvat věčně, vždyť Carly bylo skoro osm let, proto si těch chviliek vážila.

„Dnes jsi prošvihla večerku, zlatíčko.“ Políbila dcerku na špičku nosu.

„Jen o trošku. Budu moct v pátek zůstat vzhůru dýl?“

„Hmm.“ Phoebe ji pohladila po kudrlinkách. „Možná. Uvidíme, jak dopadne páteční test z pravopisu.“

Carly se nadšeně vztyčila a začala se vrtět na posteli. „A když dostanu sto bodů, půjčíme si DVD, koupíme popcorn a zůstaneme dlouho vzhůru?“

„To je hodně odměn najednou.“ Phoebe ji zatlačila zpět na polštář. „V pátek je ale taky test z aritmetiky, ne?“

Carly sklopila oči k pokrývce s barbínovským potiskem. „Hm, ale ten bude těžší než pravopis.“

„Pro mě býval taky. Ale když zvládneš oba dobře, bude všechno. Ale teď se vyspinkej, ať ti to zítra ve škole myslí.“

„Mami?“ ozvala se Carly, když Phoebe zhasla lampu.

„Ano, miláčku?“

„Schází ti Roy?“

Neřekla tatínek, táta nebo můj otec. Smutné. Phoebe usedla na kraj postele a přejela jí bříšky prstů po tváři. „A tobě?“

„Já se ptala první.“

„Jistě.“ Upřímnost Phoebe považovala za důležitou součást vztahu k dcerce. „Ne, zlatíčko, neschází.“

„Fajn.“

„Carly...“

„To nic, protože mně taky ne. Jen mě to napadlo, jak babička mluvila o někom na procházky a povídání.“

„Na procházky můžeme spolu.“

Carly protáhla hezké rty do úsměvu. „Třeba v sobotu. Uděláme si dlouhou procházku až na River Street.“

Ta liška malá. Phoebe přimhouřila oči. „Nakupovat se nebude.“

„Koukat se neznamená nakupovat. Můžeme se jen podívat, co mají.“

„To říkáš vždycky A River Street bude v sobotu plná turistů.“

„Tak můžeme zajít do tržnice.“

„Ty jsi ale podšívka, ale tohle ti nevyjde. Tenhle víkend žádné nákupy. A ne abys babičku přemlouvala, aby ti něco koupila přes internet.“

Carly protočila oči. „No jo.“

Phoebe ji se smíchem pevně objala. „Bože, bože, mám tě tak moc ráda.“

„Já tebe taky, mami. A když dostanu jedničku ze třech pravopisných testů, mohly bysme...“

„Dnes už žádné smlouvání, Carly Anne MacNamarová, končíme.“

Dotkla se jejího nosu a vstala. Vyšla z pokoje a nechala pootevřené dveře, aby dovnitř pronikalo světlo z chodby, jak to měla Carly ráda.

Potřebovala se pustit do práce. Čekaly ji dobré dvě hodinky papírování. Ale přece jen ještě odbočila do pokoje své matky

Essie seděla jako téměř pokaždé u svého háčkování.

„Objednali si u mě šatíčky ke křtu,“ řekla a s úsměvem vzhlédla, zatímco její prsty dál nahazovaly očka.

Phoebe se šla posadit do hezkého starožitného křesla. „Děláš tak krásné věci.“

„Těší mě to. A uspokojuje. Já vím, že z toho moc peněz není, ale...“

„Uspokojení je důležité. A lidi, co si tvoji práci kupují, si zakládají na dědictví. Mají štěstí. Mami, Carly se ptala na Roye.“

„Ano?“ Essieiny ruce ztuhly „Něco ji trápí?“

„Ne. Vůbec ne. Chtěla jen vědět, jestli mi chybí. Řekla jsem po pravdě, že ne, a snad to bylo správné.“

„Myslím, že bylo, jestli chceš znát můj názor.“ Zatvářila se ustaraně. „Že my jsme ale měly smůlu na muže, vid', holčičko?“

„To jo.“ Phoebe se opřela do křesla a zadívala se na štukovaný strop. „Uvažuju, jestli to rande neradne zítra nezruším.“

„Proč bys to dělala?“

„Je nám takhle dobře, ne? Carly je šťastná. My dvě máme práci, co nás naplňuje. Ava je spokojená - snad by jen s Davem mohli přestat předstírat, že se nepřitahují, když už jsou konečně oba volní. Tak proč do toho motat schůzky s mužem, kterého sotva znám?“

„Protože jsi hezká mladá žena a máš velký kus života před sebou. A potřebuješ z tohohle babince občas vypadnout, což zrovna ode mě sedí. Ale je to pravda.“ Essie se znovu dala do háčkování. „To poslední, co bych si přála, je, aby ses tu taky zavírala. Jen si jdi popovídat u drinku s dobře vypadajícím mužem. To je rozkaz.“

Phoebe pobaveně natočila hlavu ke straně. „Takže mám dělat, co říkáš, a ne, co chci?“

„Přesně. To je výsada matek.“

„Tak dobře.“ Vstala a mířila ke dveřím, ale ještě se otočila. „A mami? Tenhle víkend žádné internetové nákupy s Carly.“

„O?“ zněla zklamaná odpověď.

„Výsada matky,“ opakovala Phoebe a vyšla z pokoje.

3

Phoebe stanula v přední části místnosti. Na lekci se dostavilo asi pětadvacet uniformovaných i neuniformovaných policistů.

Věděla, že jistá část jen z donucení.

„Dnes budu mluvit o taktické roli vyjednávače při řešení omezování svobody nebo v jiné krizové situaci. Nejdřív se chci zeptat, jestli jsou dotazy k včerejšímu tématu.“

Jedna ruka se zvedla. Phoebe potlačila znechucení. Důstojník Arnold Meeks, polda třetí generace. Zarytý, agresivní, bigotní a podle Phoebina názoru trochu macho.

„Důstojníku Meeksi?“

„Ano, madam.“ Jeho úsměv se podobal úšklebku. „Na den svatého Patricka jste odradila chlápka od sebevraždy.“

„Ano.“

„No, víte, zajímaly by mě podrobnosti, když už s vámi máme tu lekci. Třeba že jste porušila pár pravidel vyjednávání. Platí snad pro vás, když jste prošla tréninkem u FBI, nějaká jiná pravidla, nebo jak to je?“

Dřívější výcvik u FBI jí na oddělení často ubíral body. Musela se s tím naučit žít. „Jaká pravidla máte na mysli, důstojníku?“

„No, madam...“

„Můžete mě oslovovat stejně jako já vás.“ Všimla si jeho nelibosti.

„Subjekt byl ozbrojený, ale vy jste šla až k němu bez krytí.“

„To je pravda. Také platí, že by se měl vyjednávač takovému postupu vyhnout. Ale situace někdy vyžaduje jiný přístup a tohle téma jsem chtěla otevřít ve druhé půlce této lekce.“

„Proč...“

„Dostanu se k tomu. Podle mého byl takový přístup u tohoto incidentu vhodný. Navíc na to většina sebevrahů lépe reaguje. Tento subjekt neměl záznam o násilném chování a z té zbraně nevystřelil. Musela jsem samozřejmě zvážit výhody a nevýhody takového přístupu, ale zdálo se, že výhody značně převažují nad rizikem.“

„Madam... poručíku,“ opravil se Arnie po chvilce váhání, „je taky pravda, že jste subjektu nabídla alkohol?“

Vsadím se, že ho máš úplně maličkýho, napadlo Phoebe, ale přikývla. „Přinesla jsem mu na jeho žádost jedno pivo. To se samozřejmě nedoporučuje, ale také to není zakázané. Vyjednávač musí opět zvážit situaci a zhodnotit subjekt.“

„Možná kdyby se opil, spadl by ze střechy sám od sebe.“ Arnieho poznámka vyvolala pošklebky. Phoebe naklonila hlavu ke straně a nechala je doznít.

„Až na té střeše budete sedět vy, důstojníku, vzpomenu si, že se opijete po jednom pivu, a přinesu vám radši plechovku koly.“

To vzbudilo větší pobavení a zlostný výraz v Arnieho tváři. „Jak jsem řekla, pravidla existují, ale vyjednávač musí být flexibilní a myslet tak říkajíc za pochodu.“

„Ale souhlasíte, že podávání alkoholu nebo drog je riskantní?“

„Jistě. Tady jsem viděla menší riziko. Subjekt se alkoholu nedožadoval, jen zdvořile požádal o jedno pivo. Jedno jeho přání mohlo být splněno a on získal jistou kontrolu. Také bylo možné pivo vyměnit za slib, že nepoužije zbraň a že si se mnou promluví. Ještě moment,“ zarazila Arnieho, než znova stihl otevřít pusku.

Pak se odmlčela, aby měla jistý hlas. „Záchrana života je vždy prvořadým cílem vyjednavče. Všechno, naprosto všechno ostatní je druhotné. Proto jsem v tomto případě - a každý případ je jiný - volila tyto možnosti. Jelikož vše skončilo bez zranění, zbraň nebyla ani odjištěna, věřím, že jsem postupovala správně.“

„Taky jste použila třetí stranu jako prostředníka.“

Phoebe se jen sladce usmála. „Důstojníku, vypadá to, že máte víc problémů s tímto případem a mým přístupem k němu. Napadá mě, jestli byste nebyl spokojenější, kdyby subjekt prostě skočil.“

„Ze čtvrtého patra by si možná jen zpřelámal kosti. Leda že by předtím střelil vás a pak sebe.“

„To je zajímavý myšlenkový postup. Nevěřit, že to subjekt myslí vážně, anebo že si opravdu může přivodit smrt.“

Ležérně si zastrčila pramen vlasů, který se uvolnil ze sponky. „Setkala jsem se s vyjednavčem, který takhle uvažoval o neozbrojeném sebevrahovi, který vyhrožoval skokem ze čtyř metrů. Že je to jen otrava a zdržuje ho od důležitějších úkolů v jeho drahocenném čase. Bohužel dal svůj názor najevo. Subjekt skočil po hlavě a rozbil si lebku o chodník. Pak byl skutečně mrtvý, důstojníku Meeksi.“

„A proč podle vás tenhle otrava skončil s cedulkou na palci?“

„Zbabral to vyjednavče,“ ozval se někdo.

„Je to tak. Vyjednavče zapomněl na pravidlo číslo jedna: Zachránit lidský život. Jestli máte ještě nějaké dotazy k tomuto případu, dejte mi je písemně. Teď musíme pokračovat.“

„Ještě bych chtěl...“

„Důstojníku.“ Phoebe už musela potlačovat zlost. „Možná si nejste jistý, kdo tuhle lekci vede, ale jsem to já. Možná si také pletete služební zařazení, ale jsem vaše nadřízená.“

„Mně se zdá, *madam*, že se nechcete bavit o svých sporných rozhodnutích při policejním vyjednávání.“

„A mně se zdá, *hochu*, že vy se nedokážete podřídit ženě, která vás služebně převyšuje, a že jste agresivní ve svých postojích a nepřizpůsobivý v myšlení. To nejsou u vyjednavče dobré vlastnosti. Zmíním se o tom vašemu kapitánovi a doufám, že si pak zvolíte jiného lektora. Teď bych prosila, abyste zavřel pusku a dobře poslouchal. To je rozkaz, důstojníku. Pokud ho budete ignorovat, zaznamenám vaše porušení subordinatione. Jasně?“

Tvář mu zrudla zlostí a z očí mu šlehalý blesky, ale přikývl.

„Prima. Takže teď k taktice, týmové práci a úloze vyjednavče.“

Minutu po skončení přednášky Phoebe zamířila na dámské záchodky. Nezačala tlouct hlavou o zeď, i když na to pomyslela. Místo toho se opřela o umyvadlo a pohlédla do zrcadla.

„Arnold Meeks má penis velikosti dětské mrkvičky a jeho urážlivé, ubohé a nezralé chování je jen marný pokus jak to zakrýt.“

Přikývla a uvolnila se. Pak sebou trhla, protože uslyšela zvuk splachování. Jak tady mohla mluvit nahlas a neověřit si, jestli je sama?

Phoebe poznala ženu, která vyšla ven, ale nepřestala se proto cítit trapně. Detektiv Liz Albertová byla žena silné vůle, poctivá policistka z oddělení sexuálních deliktů.

„Poručíku.“

„Detektive.“

Liz pustila vodu v umyvadle a natočila hlavu na obě strany, aby zkontrolovala svůj vzhled. „Arnie Meeks je debil,“ prohodila pak.

„Och,“ oddechla si Phoebe.

„Vypráví v šatně sprosté vtipy. Já se taky ráda zasměju a kluci jsou kluci a tak dál, ale něco už je příliš. Zvlášť když tvrdil, že většina nahlášených znásilnění jsou výmysly a že ženská s vytaženou sukní může utíkat rychleji než chlap s kalhotami dole.“

„Tohle že ten pitomec řekl?“

„Jo. Stěžovala jsem si na něj a on už rozhodně není můj fanoušek.“ Liz si načechrala krátké tmavé vlasy. „A já ho taky nesnáším až po ten jeho trapně malý pindík.“ Zářivě se usmála a otřela si ruce. „Poručíku.“

„Detektive,“ otočila se za ní Phoebe, když Liz odhodila papírový ručník do koše a vyšla ven.

Neměla z toho radost, ale přece jen za Davem zašla. Ze zvyku vyběhla ta dvě patra k němu po schodech. Když otevřela dveře ze schodiště na chodbu, právě vycházel z kanceláře a oblékal si bundu. „Jdeš ven?“

„Mám schůzku. Nějaký problém?“

„Asi jo. Přijdu později.“

Mrkl na hodinky. „Věnuju ti dvě minuty.“ Ukázal palcem zpět do kanceláře a neřekl ani slovo, když za nimi Phoebe zavřela.

Od jejich prvního setkání se vůbec nezměnil. Možná měl jen vlasy prokvetlé na spáncích a vrásky, které u mužů znamenají charakter a u žen stáří, mu přibýly kolem očí. Ale ty měl stále stejně modré a jasné a pro Phoebe plné moudrosti.

„Nerada to dělám, protože to je, jako bych selhala, ale chtěla jsem tě požádat, abys odhlásil Arnolda Meekse z mého kurzu.“

„Protože?“

„Protože ho nic nenaučím. A ještě si možná vytvoří předsudky vůči základním taktikám a pravidlům své práce.“

Dave se opřel o psací stůl, čímž dal najevo, že jí věnuje víc času, pokud bude třeba. „Je hloupý?“

„Ne, spíš úzkoprsý. Aspoň podle mě.“

„Jeho otec ještě slouží. To je taky pěkný parchant.“

Phoebe se trochu uvolnila. „Že mě to vůbec nešokuje.“

„Chci, aby všichni zapsaní důstojníci kurz dokončili. Svůj názor na Meekse můžeš zapsat do jeho hodnocení. Ale chci, aby tím všichni prošli. Sama dobře víš, že aspoň něco k nim od tebe pronikne, a to i do těch nejomezenějších mozků.“

„Na dnešní lekci jsem ho ztrapnila.“

„A zasloužil si to?“

„Dost. Ale nejspíš bude mít ještě větší vztek a nebude mě už vůbec poslouchat.“

„Minimalizuj škody a jdi dál.“ Plácl ji po rameni. „Přijdu pozdě.“

„Minimalizuj škody,“ zamumlala Phoebe a natáhla se, aby mu upravila kravatu.

Usmál se. „Jsi ta nejlepší, co jsem tu kdy měl. Pamatuj na to a pak si s omezeným Meeksem poradiš.“

„Jistě, kapitáne.“

Vyšli spolu ven, a když se rozdělili, uviděla Arnieho v hloučku jiných poldů na chodbě před svou kanceláří. Možná se jí stáhl žaludek, ale přistoupila k němu s klidným výrazem. „Důstojníku Meeksi, kapitán si přeje, aby všichni zapsaní kurz dokončili. Takže se v pondělí ráno dostavíte jako obvykle. Jasně?“

„Ano, madam.“

„Vy tři máte jistě něco lepšího na práci než tady postávat. Takže rozchod.“

„Ano, madam,“ opakoval tónem, že jí naskočila husí kůže. Minimalizuj škody, připomněla si. „Doufám, že nám další lekce oběma něco přinesou.“

Už nezaslechla, co na to řekl, když odcházela. Ale pošklebky ostatních se k ní donesly

Nechala to být. Ženská, co přestála Quantico, policejní a vyjednávací trénink a je mezi chlapy ustavičně v menšině, už musí být na něco takového zvyklá.

Taky vycítila, kdy se jejich oči soustředí na její zadek, a i když ji to šťvalo, uměla to ustát. Navíc měla sakramentsky pěkný zadek.

Vešla do kanceláře a našla vzkaz od mechanika. Ihned pochopila, že skutečné problémy jsou stejně jinde. Oprava auta bude stát neskutečných sedm set padesát devět dolarů.

„A do hajzlu.“

Phoebe to vzdala, položila hlavu na stůl a na chvíli se oddala pocitu čisté sebelítosti.

Domů dojela autobusem, a než dorazila, hluboce litovala, že tu cestu bude muset absolvovat znovu. Už jen ten nápad - autobus, půlhodinový rozhovor v baru a zase cestování -se zdál nesmyslný a hloupý.

Měla by tu schůzku zrušit. Vymyslela by přece tolik jiných věcí, kterými by takovou půlhodinu vyplnila. Bublínkovou koupel, jógu, pleťovou masku, úklid zásuvky v psacím stole...

To všechno by znamenalo lépe využít čas. Ale dohoda je dohoda.

V hale jí do náruče skočila Carly. Žádné vnější problémy neobstály před takovým objetím.

„Tys použila babiččin parfém.“ Aby dcerku rozesmála, začala ji okatě očichávat.

„Trošku na mě stříkla. Večeře je hotová a úkoly taky.“ Carly se odtáhla a zazubila. „Nádobí dneska mýt nemusíš.“

„Ale? Jak je to možné?“

„Aby ses mohla přichystat na rande. Pojd'.“ Táhla Phoebe do jídelny „Babička si myslí, že by sis měla vzít ten modrý svetr. Ava říká, že bílou halenku, co se zavazuje vzadu. Já bych řekla, že jediné ty zelené šaty.“

„Ty se na takovou krátkou schůzku nehodíš.“

„Ale vypadáš v nich moc hezky“

„Ty si maminka schová, až když bude pozvaná na večeři,“ řekla Ava v jídelně. „Posad' se. Všechno je hotové. Chtěly jsme ti dát dost času na přípravu.“

„Je to jen jeden drink v irské hospodě.“

Ava si založila ruce v bok. „Prosím? Ty dneska reprezentuješ všechny osamělé ženské v tomhle městě. Všechny, co zasednou k těstovinám ohřátým v mikrovlnce a všechny, co pak skončí v posteli jen s knížkou nebo u opakování seriálu *Sex ve městě*. Ty,“ ukázala na Phoebe prstem, „jsi naše svítající naděje.“

„Panebože.“

Essie ji přišla poplácat po rameni. „Nenech se stresovat.“

Netoužila být ničím nadějí, ale na autobus vyrazila. Třikrát odmítla Avino auto a zklamala Carly, když si místo zelených šatů vzala černý svetr a džíny. Neodmítla náušnice, které jí Carly doporučila, a opravila si make-up. Život je přece plný kompromisů.

Na ulici na ni obdivné hvízdal Johnnie Porter - odrzlý patnáctiletý kluk ze sousedství, který se přiřtil na kole.

„Vám to ale dneska sekne, paní MacNamarová. Horký rande?“

Lekla se, jestli na ní není vidět nějaké přílišné očekávání. „Díky, Johnnie, ale jen spěchám na autobus.“

„Jestli chcete někam svézt, můžete si naskočit.“ Zatroubil na legrační klakson. „Povozím vás.“

„Hezká sousedská výpomoc, ale autobus postačí. Jak se má maminka?“

„Dobře. Je u nás teta Susie.“ Johnnie protočil panenky „Probíraj svatbu sestřenice, tak jsem vypadnul. Určitě si nechcete naskočit na můj rám?“

Jak patnáctiletý kluk zvládne takové narážky, to byla záhada. „Určitě ne.“

„Tak nashle jindy.“

A už svištěl dělat potíže jinam. Phoebe zavrtěla hlavou. Bůh pomáhej jejich čtvrti, až ten kluk dostane řidičák.

Když kráčela od zastávky po East River Street, byla ve večerním chladu za svůj svetr vděčná. Mnoho jiných se tu podobně procházelo. Lidé proudili do barů, nahlíželi do výloh nebo jen pozorovali řeku.

Tolik párů vedoucích se ruku v ruce. Maminka měla pravdu, že by bylo hezké, mít se s kým procházet za jar nich večerů.

Jenže ona musela držet spoustu jiných rukou. Tolik, že osamělá procházka podél řeky pro ni znamenala luxus. Užívej si těch pár minut, řekla si, zpomal a dívej se.

A v tom uviděla, že není sama. Ve stínu opodál postával muž ověšený fotoaparáty a s čepicí staženou do čela tiše pozoroval vodní hladinu.

Ne každý patřil do nějakého páru.

Možná by sem v sobotu mohla vzít Carly. To dítě tak milovalo vycházky a nové dojmy, ale je třeba nastavit pravidla. Oběd ano, ale nic okázalého. Zvlášť když auto měl teď v moci mechanik jako rukojmí.

Možná by bylo rozumnější vzít Carly někam dál od všech těch obchodů.

To se vymyslí.

Odvrátila se od vody a nestihla si všimnout, že osamělý muž namířil jeden z fotoaparátů jejím směrem.

Bar Swiftys měl místo tečky v názvu irský trojlístek a na prosklených dveřích keltské kresby. Průčelí zdobilo žluté štukování, květiny v závěsných koších a markýza, často focená na pohlednice.

Hezké detaily, pomyslela si. Ten muž věnoval pozornost milým detailům.

Uvnitř to bylo, jak si pamatovala z první návštěvy. Prostoru vévodil mohutný bar, kde si host mohl dát spíš pivo a whisky než módní koktejly. Kožené boxy a tmavé, leštěné stolky, lampy s barevnými stínidly a kamenný krb. Vřelé přivítání.

V jednom z boxů, u stolku s pitím, posedávali hudebníci. Dívka s rudočernými vlasy vytvářela rychlými pohyby smyčcem po strunách čistou melodii a muž asi ve věku jejího dědečka udával rytmus na malý akordeon. Na flétnu hrál mladík s téměř bílými vlasy a jiný právě odložil pivo a plynule se připojil s dalšími houslemi.

Radostná atmosféra, pomyslela si Phoebe. Příjemné osvětlení, barvy, hovor. Staré pultitry, bubny, reklamy na Guinness a irská keramika.

„Tady jste a přesně na čas.“

Jen se otočila, Duncan už ji uchopil za ruku. Ten úsměv byl důvod, uvědomila si, proč mohla rychle zapomenout, že se jí sem nechtělo.

„Máte to tu hezké,“ řekla. „Líbí se mi hudba.“

„Hrají každý večer. Mám pro vás stůl.“ Zavedl ji ke stolku před tiše planoucím krbem, kde mohla usednout na pohodlný taburet.

Užij si to, pomyslela si. „Nejlepší místo v podniku.“

„Co si dáte?“

„Sklenici Harpu, díky.“

„Tak minutku.“ Přešel k baru, promluvil s dívkou, co ho obsluhovala, a za chvíli se vrátil se sklenicí zlatého piva.

„Vy nebudete pít?“
„Točí mi Guinness.“ Ty světle modré oči se na ni pronikavě zadívaly „Jak vám je?“
„Docela fajn. A vám?“
„Podle toho, jestli s sebou máte stopky a měříte mi čas.“
„Zapomněla jsem si je ve druhé kabelce.“
„Pak je mi dobře. Jen jsem chtěl mít jistotu, aby mě to neznervózňovalo. Dnes vám to opravdu moc sluší.“
„Díky Většinou jsem se sebou spokojená.“
„Víte, mám vás v hlavě.“ Klepl si prstem do spánku a pak se mlčky usmíval, protože mu servírka přinesla pintu piva. „Díky P. J. .“
„Není zač.“ Postavila mezi ně misku s preclíky, mrkla na Duncana, ještě jednou si Phoebe dobře prohlédla a pak s vozíkem pokračovala k dalšímu stolu.
„Tak *slainte*.“ Ťukl sklenicí o sklenici. „Pořád jsem se ptal sám sebe, jestli je to kvůli Joeovi, nebo proto, že jste tak sexy Což byla moje druhá myšlenka, když jsem vás poprvé uviděl, i když v té chvíli poněkud nevhodná.“
Pomaloučku upíjela a pozorovala ho. Drobný dolíček vedle jeho rtů, když se usmál, přitahoval pohled jako magnet. „Druhá myšlenka?“
„Jo, první byla: Díkybohu, ona to nějak napraví.“
„To jste vždycky tak důvěřivý k naprosto cizím lidem?“
„Ne. Možná. Zamyslím se nad tím.“ Natočil se k ní a dotkl se jí kolenem, až džínovina příjemně zašustila. „U vás mě hned napadlo, že jste někdo, kdo ví, co dělá. Sexy žena, která přesně ví, co má udělat. Potřeboval jsem vás znova vidět, abych pochopil, proč vás mám v hlavě. Už vím, že jste chytrá - což je plus - a nejen to, taky poručík, na což se zdáte hodně mladá.“
„Je mi třiatřicet. Zás tak mladá ne.“
„Třiatřicet? Mně taky Kdy máte narozeniny?“
„V srpnu.“
„Já v listopadu. Starší žena.“ Zavrtěl hlavou. „Tak to jsem v háji. Starší ženy jsou tak sexy.“
To ji rozesmálo. Hodila si nohu přes nohu a naklonila se blíž. „Je s vámi legrace.“
„Někdy Ale mám i vážnou a citlivou stránku, jestli počítáte body.“
„Body?“
„To se přece dělá v takových situacích. Je čistě oblečený. Ona má prsa. Body připsány On se hloupě směje, ona nenávidí sport, body odečteny.“
„A jak si zatím stojím?“
„Mám strach, že to bez kalkulačky nebudu umět sečíst.“
„Taky jste chytrý. Body přičteny“ Usrkávala pivo a sledovala ho. Na levém obočí měl malou šikmou jizvičku.
„Ale stejně je dost riskantní myslet si, že jsem chytrá a kompetentní, když o mně tak málo víte.“
„Umím lidi odhadnout. Jsem z práce trénovaný.“
„Jako majitel baru?“
„Ještě předtím jsem za barem pracoval a taky dělal taxikáře. To jsou profese, kde zaručeně potkáte různé typy a musíte je rychle odhadnout.“
„Barman a taxikář.“
„Nebo obráceně, jak chcete.“ Natáhl se, zasunul jí pramen vlasů za ucho a klepnutím rozhoupal stříbrnou náušnici. Přátelské, přesto intimní gesto.
„Obojí se dalo docela skloubit,“ pokračoval, „a nakonec jsem si dokázal našetřit na otevření vlastního baru.“
„Takže splněný americký sen.“
„To zase ne, nevydělal jsem si na to taxikářením, ani čepováním piva.“
„A čím teda? Vyloupil jste banku, prodával drogy, nebo vlastní tělo?“
„To by asi pomohlo, ale vyhrál jsem v loterii.“
„Fakt? To snad ne!“ Fascinovaně si s ním přitukla a pak se natáhla pro preclík.
„Jo, prostě náhoda, nebo snad osud. Občas jsem si vsadil, ale vlastně spíš zřídka. A jednoho dne jsem si šel pro šest piv a k tomu podal tiket.“
„Vlastní čísla, nebo náhodný výběr počítačem?“
„Vlastní. Věk, číslo taxíku, což bylo depresivní, protože jsem to už dělat nechtěl, taky šestku jako těch šest piv... Prostě namátkou a ejhle, jackpot. Víte, jak lidi říkají, že kdyby vyhráli, budou dál dělat svou práci a žít stejně jako dřív?“
„Jo.“
„No a jsou normální?“

Znovu se rozesmála a kousla do preclíku. „Vy jste očividně taxikaření a práce v baru nechal.“

„To si pište. Pořídil jsem si vlastní bar, i když jsem věděl, že vůbec nechci trávit všechny další večery v baru.“ Rozhlédla se a zaposlouchala do snivé, pomalé písně. „A teď máte dva a jste tady.“

„Zatím. Prodal jsem polovinu podílu v Dunc's jednomu známému. Teda skoro polovinu. A napadla mě irská hospoda.“

„Takže Swifty's.“

„Přesně tak.“

„Žádné cestování a nablýskané bouráky?“

„Trochu od obojího. No a jak vy jste...?“

„Ne, ne, je tu ještě jedna otázka,“ zakývala prstem. „Možná neslušná, ale nutná. Kolik?“

„Sto třicet osm miliónů.“

Zakuckala se preclíkem a zvedla ruku v obraně, když ji začal plácát po zádech. „Ježíšikriste.“

„Jo, to jsem taky říkal. Ještě jedno pivo?“

Zavrtěla hlavou a zírala na něho. „Vy jste vyhrál sto třicet osm *miliónů* dolarů na los z loterie?“

„Jo, jen si to představte. Těch šest piv za to fakt stálo. Dost se o tom tehdy mluvilo ve zprávách. Neviděla jste to náhodou?“

„Já...“ Stále namáhavě polykala. „Já nevím. Kdy?“

„V únoru před sedmi lety.“

„Hm.“ Odkáslala si a prohrábla vlasy. „V únoru před sedmi lety jsem zrovna rodila.“

„To se pak těžko sledují místní zprávy. Takže máte dítě? Jaké?“

„Holku. Jmenuje se Carly.“ Všimla si, jak pohledem zabloudil k její levé ruce. „Jsem rozvedená.“

„Fajn. To je hodně starostí a k tomu náročná kariéra. Vsadím se, že stiháte víc věcí najednou.“

„Chce to prostě cvik.“ Milióny, napadlo ji. Hromada miliónů, a přesto si vysedává u piva v malé hospodě v Savannah a tváří se jako obyčejný chlapík. Teda obyčejný chlapík se sexy dolíčkem, jizvou a zabijáckým úsměvem. Ale stejně.

„Proč nežijete někde na ostrově v jižním Pacifiku?“

„Mám Savannah rád. Copak by mělo smysl být nechutně bohatý, kdyby člověk nesměl žít, kde chce? Jak dlouho jste u policie?“

„Hm.“ Snažila se soustředit na něco jiného. Pohledný a milý chlapík byl náhle pohledný a milý milionář. „No, hned po škole jsem začala u FBI a pak...“

„Vy jste byla u FBI? Jako Clarice Starlingová? Jako v *Mlčení jehňátek*? Nebo Dana Scullyová - další sexy zrzka mimochodem. Speciální agent MacNamarová?“ Teatrálně si vydechl. „To je na mě moc.“

„Proto a ještě z jiných důvodů jsem se pak přesunula na stanici Savannah-Chatham, oddělení únosů rukojmí a krizových vyjednávačů.“

„Rukojmí?“ zaostřil zasněný pohled. „Jako když se chlap zabarikádjuje někde v kancelářích a požaduje nejmíň deset miliónů nebo propuštění všech hnědookých vězňů a vy mu to vymluvíte?“

„Pokud se to stane v Savannah, tak je to možné.“

„A jak víte, co říkat? A co neříkat?“

„Vyjednávači projdou školením a policejním výcvikem. Co?“ dodala, když vrtěl hlavou.

„Musíte to vědět. Školení, trénink, to jistě, ale vy to musíte vědět.“

Divné, pomyslela si, že mu to došlo a některým poldům - napadl ji Meeks - ne. A nikdy nedorazí. „Doufáte, že to víte. Musíte poslouchat, nejen slyšet. A když tak poslouchám vás, napadá mě tohle. Vy žijete v Savannah, protože na nějakém tom ostrově byste neměl co dělat nebo dost lidí, se kterými by to šlo. Uvědomujete si, že vaše výhra byla čistá náhoda, ale taky že některé věci jsou dané. Neřekl jste mi to, abyste se vytahoval, ale jako fakt - a taky pro zábavu. Záleželo vám na tom, jak zareaguju. Kdybych po vás hned vyjela a skončili jsme v posteli, byla by to taky zábava. Ale už byste mě nenosil v hlavě.“

„Ještě něco se mi moc líbí,“ poznamenal, „ženy, které dělají to, v čem jsou dobré, a jsou dobré v tom, co dělají. Kdyby u mě Joe Sebevražda ještě dělal, asi bych mu za vás zvýšil plat.“

Musela se usmát. Bože, on ji opravdu okouzлил až po konečky prstů. Ale... „To je až dost na jeden drink,“ usoudila. „Už budu muset domů.“

„Milujete svoji dcerku - to je pro vás to hlavní. Rozzářily se vám oči, když jste o ní mluvila. Rozvod vás ještě do jisté míry trápí, ještě nevím nakolik. A práce není kariéra, ale poslání. Taxikář a barman,“ dodal. „Taky umím naslouchat.“

„To jistě. Ale na jeden drink je toho vážně dost.“ Vstal tedy jako ona.

„Doprovodím vás k autu.“

„Auto je v servisu. Jedu autobusem.“

„Ježíš, tak vás odvezu. Nebud'te hloupá, když nejste.“ Vzal ji pod paží a mávl na někoho u baru.

„To už jste dneska druhý, co mi nabídl svezení.“

„Ano?“

„To první bylo na rámu kola. Ale řekla jsem, že mi autobus vyhovuje.“

„Na zastávku je to stejně daleko jako tady dolů na parkoviště. A já slibuju větší pohodlí.“ Mrkl na ni. „Je hezká noc na projížďku.“

„Bydlím nahoře na Jones Street.“

„Jedna z mých oblíbených ulic.“ Sjel dolů po její paži a vzal ji za ruku. „A tahle taky“

Tak přece na to došlo, napadlo Phoebe. Patřila k párům, které se po River Street procházely ruku v ruce. Ta jeho byla široká, teplá a pevná. Taková, co nejspíš dokáže otevřít sklenici se zavařeninou, chytit letící míč nebo uchopit ženské ňadro se stejnou lehkostí.

Měl dlouhé nohy a kráčet pomalu a líně. Muž, který si dává na čas, pokud chce.

„Hezký večer i na procházku u řeky,“ prohodil.

„Už musím domů.“

„Já vím. Není vám zima, že ne?“

„Ne.“

Došli na parkoviště, kde Duncan zavolal na hlídače. „Jak to jde, Lestere?“

„Ale jo, šéfe. Dobrý večer, madam.“

Bankovka sotva postřehnutelně přešla z ruky do ruky a pak už Phoebe jen zírala na nablýskané bílé porsche.

„Žádné kolo s rámem,“ pokrčil pobaveně rameny a otevřel jí dveře.

„Musím přiznat, že to vypadá líp než autobus nebo Johnnieho kolo.“

„Máte ráda auta?“

„Měl jste se mě zeptat před pár hodinami a udala bych dobré důvody, proč už ne.“ Přejela rukou po smetanové kůži na sedadle. „Ale tohle se mi líbí.“

„Mně taky.“

Nejel s ní jako maniak, což částečně čekala a jak částečně doufala. Řídil jako muž, co zná město stejně jako ona svou ložnici, včetně všech zatáček a výmolů.

Dala mu adresu a užívala si jízdu, kterou nevěřila, že někdy zažije. Když zastavil před jejich domem, dlouze si vydechla. „Moc hezké, díky.“

„I mě těšilo.“ Obešel auto a vzal ji znovu za ruku. „Krásný dům.“

„To je.“ Byl to pohled - růžové cihly, vysoká bílá okna a prostorné terasy. Její dům, ať se jí to líbilo, nebo ne.

„Rodinná usedlost a povinnost. Dlouhá historie.“

„Co kdybyste mi ji vyprávěla u zítřejší večeře?“

Otočila se k němu a pocítila opravdovou touhu. „Duncane, jste moc milý, taky bohatý a máte super auto, ale já nejsem v situaci, kdy můžu začínat se vztahem.“

„A jste v situaci, kdy můžete jít na večeři?“

Zasmála se a cestou k domu kroutila hlavou. „To několikrát v týdnu.“

„Sloužíte přece veřejnosti a já jsem veřejnost. Pojd'te se mnou zítra na večeři. Nebo vyberte jinou činnost a jiný den. Přizpůsobím se.“

„Zítra večer jdeme na večeři s dcerkou. Takže v sobotu, jestli je vám jasné, že to nikam nepovede.“

„Tak v sobotu.“

Naklonil se k ní. Byl to pлавný pohyb, ale všimla si ho předem. Jen jí přišlo hloupé ucuknout. A tak jí lehce přejel rty po ústech. Sladké, napadlo ji.

Pak ji pohladil po pažích a polibek prohloubil. To už nedokázala myslet na nic. Hluboko pronikající teplo, stahy v žaludku, zrychlený tep.

To všechno cítila a její tělo jako by uvolnilo dlouho zadržovaný dech.

Než se odtáhl, opravdu se jí zatočila hlava, a pak tam jen zmateně stála a zírala mu do očí. „A kruci,“ vypravila ze sebe.

Zářivě se usmál. „Vyzvednu tě v sedm. Dobrou, Phoebe.“

„Jo, dobrou.“ Podařilo se jí odemknout, a když se pak otočila, stál na chodníku a usmíval se. „Dobrou noc,“ řekla ještě jednou.

Uvnitř pak rozsvítila, zavřela za sebou a chvíli žasla, do čeho se to zase dostala.

Sotva vyšla po schodech, matka s Avou se vyplížily od televize s úsměvy plnými očekávání.
„No tak?“ začala Essie. Jak to šlo?“
„Bylo to prima. Prostě jen drink.“ Kdyby měla ponožky, napadlo ji cestou do ložnice, odlétly by jí během toho polibku na druhou stranu Jones Street.
Ava s Essie si za jejími zády vyměnily pohledy a vyrazily za ní.
„A jaký je? O čem jste mluvili? No tak, Phoebs.“ Ava sepjala ruce jako v modlitbě. „Hod' nám osamělým nějakou návnadu.“
„Dali jsme si pivo v jeho hezké hospůdce. Líbilo se mi to. Teď si jdu zacvičit.“
Ženy na sebe opět pohlédly, když si Phoebe šla pro legíny a sportovní podprsenku.
„A o čem jste mluvili?“
Phoebe se na matku podívala v zrcadle a trhla rameny Pak se začala převlékat. Život mezi ženami ji dávno odnaučil studu. „O všem možném. Kdysi pracoval jako barman a taxikář.“
„Hm. Takže začal podnikat, že?“
„Tak nějak.“
„A kde bydlí?“ náléhala Ava. „Tady ve městě?“
„Neptala jsem se.“
„Proboha.“ Essie zvedla oči ke stropu. „Proč ne?“
„Nějak na to nedošlo.“ Phoebe sáhla do krabičky na prádelníku pro gumičku a stáhla si vlasy do culíku.
„A co jeho rodina?“ nedala se matka. „Kdo to je...?“
„Na to taky nepřišla řeč. Nějak jsem se nedokázala soustředit.“
„Asi byl okouzlující,“ usoudila Essie.
„Byl... taky okouzlující. Ale přestalo mi to myslet, když mi řekl, že před několika lety vyhrál v loterii něco kolem sto třiceti osmi miliónů.“
Nato vyplula z pokoje, automaticky zkontrolovala Carly a vydala se do třetího patra, kde si v bývalém pokoji pro služby zařídila tělocvičnu. Bylo to trochu rozhazovačné, ale ušetřila za vstupné do fitcentra a také čas, kdy by pobývala mimo domov. Koupila si krosový trenážér, nějaké činky a menší televizi, kde si přehrávala cvičební programy. Carly tam často pilovala gymnastiku a přístroje využívaly i maminka s Avou, takže se to nakonec vyplátilo.
S úsměvem nastavila trenážér a naskočila na něj, protože obě ženy už s užaslými výrazy doběhly ke dveřím.
„Řekla's *miliónů*?“
„Řekla.“
„Já si na to vzpomínám.“ Ava si položila ruku na srdce. „Taxikář milionářem. Tak tomu říkali. Místní člověk. Jediný los. Bože můj! To je on?“
„Osobně.“
„Panenko skákavá. Asi si budu muset sednout.“ Essie si tam dřepla přímo na podlahu. „To není jen majetek nebo bohatství. Já ani nevím, co to je.“
„Šťěstí?“ navrhla Phoebe.
„To bych řekla.“ Ava se svezla na zem vedle Essie. „A pozval tě na pivo.“
Phoebe pobaveně přidala na rychlosti. „Jo. A na preclíky. Pak mě hodil domů ve svém porsche.“
„Není to mizera?“ Essie svraštila obočí. „Tolik peněz, to musí být mizera.“
„Není. Je milý,“ rozhodla se Phoebe po chvíli. „Je pohodový a asi to bude vrozené. Přemluvil mě v sobotu na večeri.“
„Ty chodíš s milionářem.“ Ava strčila loktem do Essie. „Naše holčička chodí s milionářem.“
Ta představa ji znervóznila, a tak ještě zvýšila rychlost přístroje. „Zatím nic takového. Nemám zájem. Z toho koukají jen trable. Co si mám vzít na sebe, co mám říkat? Bude mít zájem o sex a jestli jo, budu to chtít taky? To zase vyžaduje další přípravy...“
„Jen večere,“ připomněla jí Ava. „V sobotu večer.“
„No jo, když on ví, jak na to,“ zamumlala Phoebe. „Vždyť to říkám.“

Na místě činu, před kanceláří právního zástupce Jaspéra C. Hughese, bylo rušno. Phoebe měla informace, že Hughes, jistá Tracey Percellová a ozbrojený muž jménem William Gradey jsou zabarikádováni uvnitř.

Tým venku vytyčoval bezpečnou zónu a Phoebe se rozběhla k prvnímu policistovi na scéně. Už předem jí nedělalo dobře, že je to právě Arnie Meeks.

„Jaká je situace?“

Arnie měl tmavé brýle, ale jeho opovržlivý výraz jasně vycítila. „Chlap tam má dvě rukojmí. Svědkové slyšeli střelbu. Když jsem dorazil, subjekt křičel, že když někdo vejde dovnitř, oba je zabije.“

Phoebe moment počkala. „O co jde?“

Meeks pokrčil rameny „Subjekt tvrdí, že ho právník obral o šest tisíc dolarů a že je chce zpátky“

„Kde je váš zápis, důstojníku?“

Ušklíbl se tak, až Phoebe napadlo, že si to trénuje před zrcadlem.

„Snažím se toho blbce odradit od zastřelení dvou lidí, tak jsem těžko mohl něco zapisovat.“

„Kdy byla slyšet ta střelba?“

„Asi v devět.“

„V devět?“ Ucítila nával zlosti i strachu. „Skoro před dvěma hodinami? A vy jste se rozhodl volat vyjednávače až teď?“

„Mám situaci pod kontrolou.“

„Jste uvolněn. Vy...“ Ukázala na jiného uniformovaného poldu a vytáhla z tašky formulář. „Všechno zapsat. Čas, aktivity, kdo co řekl a kdy.“ Sama se chopila bloku.

Arnie ji popadl za paži. „Nemůžete prostě přijít a převzít velení.“

„Ale můžu.“ Vytrhla se mu. „Kapitán je na cestě. Taktický tým vede zatím Harrison a já přebírám roli vyjednávače. Dejte mi útočníka k telefonu,“ nařídila muži, kterého určila jako asistenta.

„Já to tady držím od začátku.“

„Vážně?“ obrátila se k Arniemu. „Mluvil jste s některým z rukojmí? Zjistil jste, jestli ještě žijí? Jestli nejsou zranění? Jestli někdo nepotřebuje ošetřit? Kde máte popis situace a zprávu? Jakého pokroku jste dosáhl v řešení toho případu bez ztráty na životech za ty dvě hodiny, než jste se milostivě uvolil nás zavolat?“

Popadla telefon a mrkla do notesu, kam si už přepsala ta tři jména.

„Nechci s váma mluvit!“ zaječel z telefonu zuřivý hlas. „Řekl jsem, že jsem s váma domluvil.“

„Pane Gradey? Tady Phoebe MacNamarová, jsem vyjednávač policejního oddělení. Teď budete mluvit se mnou. Zdáte se rozrušený. Jste tam všichni v pořádku, pane Gradey? Nepotřebuje někdo lékařské ošetření?“

„Všechno je v háji. Naprosto všechno.“

„Zkusíme se v tom vyznat. Můžu vám říkat Williame? Tak vám lidi říkají?“

„Už jsem domluvil!“

„Jsem tady, abych vám pomohla.“ Slyšela to v jeho hlase, už nechtěl mluvit, byl rozhodnutý k akci. „Potřebuje tam někdo z vás něco? Lékaře? Vodu? Něco k jídlu?“

„Potřeboval jsem své peníze.“

„Potřebujete své peníze. Povězte mi o tom, pane Gradey. Třeba vám s tím nějak pomůžu.“ Zapsala si použil minulý čas.

„Řekl jsem, že je konec. Nikdo mě neposlouchal.“

„Nikdo neposlouchal. Zdá se, že jste moc rozzlobený. Já vás chápu a omlouvám se, jestli jste měl dojem, že váš problém nikdo neřeší. Ale teď vás poslouchám, pane Gradey, teď ano. Chci vám pomoci problém vyřešit.“

„Už je pozdě. Je konec.“

Uslyšela v duchu výstřel sekundu předtím, než opravdu zazněl. Zaslechla ho v jeho hlase.

Právník měl mírný otřes mozku, pár zhmožděnin a šrámů. Sekretářka propadla hysterii, ale zůstala nezraněná. William Gradey zemřel na místě po ráně do hlavy vlastní rukou.

„Hezká práce,“ ozval se Arnie za jejími zády.

Pomalů se k němu otočila, aby ho mohla zpraždit pohledem. „Vy jeden arogantní parchante.“

„Odprásknul se, když jste ho měla na drátě vy, ne já.“ Pak se se svým obvyklým šklebem vydal pryč.

Přinutila se zůstat na místě a neskočit po něm, ne teď, když byla tak plná vzteku. Toho by později mohla litovat.

Počká si. Slíbila si, že si to později s Arnoldem Meeksem vyřídí. Prozatím stála a dívala se, jak dovnitř a ven proudí členové týmu. Pak ucítila ruku na rameni.

„Tady už nemůžeš nic udělat,“ řekl Dave.

„Vůbec jsem nedostala šanci. Jen minutu dvě. Rozhodlo se to dřív, než jsem dorazila. Nemohla jsem to zvrátit.“

„Phoebe.“

Zavrtěla hlavou. „Teď ne, prosím. Chci vyslechnout rukojmí a sehnat výpovědi všech svědků,“ otočila se. „Chci všechno zaznamenat a trvám na tom, abys u toho byl taky.“

„Oba víme, že někdy to prostě nevyjde.“

„Jen nevím, jestli tohle mohlo dopadnout jinak.“ Znovu se o ni pokoušel vztek. „A zjistím to. Rukojmí jsou na cestě do nemocnice, ale ta žena nevypadala zraněná, mohla by vypovídat. Chci, abys za ní jel se mnou.“

„Dobrá. Můžeš pak taky zajít k psychologovi. Když někoho ztratíme...“

„Jenže já jsem ho neztratila, to vím docela jistě.“ Z jejího hlasu bylo znát, jak bojuje se zlostí. „Vůbec jsem ho neměla.“

Cestou do nemocnice nepromluvila a Dave nenaléhal. V duchu formulovala otázky, které chtěla položit, aby měla základ pro to, co potřebovala dokázat.

Tracey Percellová odpočívala na lůžku v ambulanci. Byla to mladičká, sotva zletilá vlnadná blondýnka. Měla rudé uplakané oči a kousala si nehet palce.

„On se zastřelil. Zastřelil se přímo před našima očima.“

„Musel to být strašný zážitek. Možná vám pomůže vyprávět nám o tom, pro nás to bude pomoc zcela určitě. Zvládnete to, Tracey?“

„Jo. Prý jsem hyperventilovala a omdlela. Prý si mám na chvílku lehnout, ale neublížil mi. Mám fakt štěstí, že mi nic neudělal. Jaspera praštil a strčil mu pistoli před nos. A...“

„Musela jste mít strach.“ Phoebe usedla vedle lůžka, dotkla se její ruky a vytáhla diktafon. „Nevadí, když si vaši výpověď nahraju?“

„Ne. Říkali, že zavolají Brada. Mého kluka. Už má být na cestě.“

„To je dobře. Kdyby nedorazil, než odejdeme, seženu ho, ano?“

„Díky.“ Tracey si přestala kousat nehet, jako by ji představa Brada uklidnila. „Cítím se divně. Jako bych se dívala na horor, ale přitom v něm hrála.“

„Já vím. Ale už je to pryč. Pracujete pro pana Hughese?“

„Hmhm. Jsem sekretářka. Nic moc, ale jde to.“

„A dnes jste přišla do práce jako obvykle.“

„Otevírám kancelář před devátou. Jasper dorazil zároveň se mnou. Zůstává tam dlouho, ale dnes dorazil dřív. Sotva jsme otevřeli, už se přihnal. Pan Gradey Rozrazil dveře a praštil Jaspera do obličeje. Srazil ho na zem. Ječela jsem, protože měl zbraň a vypadal šíleně.“

Tracey se znovu zalily oči, a tak si vzala dva papírové kapesníky z krabičky na klíně. „Vypadal jako blázen.“

„A co bylo pak?“

„Řekl, že mám zamknout a jestli uteču, že Jaspera zastřelí. Držel mu zbraň u hlavy, tak jsem poslechla. Pak chtěl, abychom přirazili stůl před dveře, ale nebyli jsme dost rychlí a on vystřelil.“

„Vystřelil na vás?“

„Ne. Do země, provrtal koberec. Asi jsem znova zaječela a rozbřečela se. Řekl, že toho mám nechat a dělat, co přikázal. Pak znova uhodil Jaspera a křičel, že chce svoje peníze. Šest tisíc pět set dvacet osm dolarů a třicet šest centů.“ Znovu si začala kousat nehet. „On z něj totiž Jasper vytáhl peníze na různé výlohy s případem, se kterým pak stejně nepohnul.“

„Takže to byl klient?“

„No, nevím, jestli ho Jasper opravdu zapsal do účetnictví, chápete...“ Stočila pohled stranou. „Podrobnosti neznám.“

„K tomu se ještě dostaneme.“

„Dobře. Na to se stejně musíte zeptat Jaspera. On mu říkal, že tam peníze nemá, a ten chlap, že je má někde sehnat. Dohadovali se, že zajdou do banky, ale pak dorazil ten policajt.“

„Na scéně se objevil první policista.“

„Jo, tak nějak. Zaslechli jsme sirény a Gradey mě dotlačil k oknu. Pak křičel: „Vypadněte. Jestli sem někdo vleze, tak je zabiju.“ Taky volal, že tam má dva lidi a zbraň. A já jsem měla taky zakřičet něco jako, prosím, on to myslí vážně.“

Otřela si oči hřebem ruky. „Bože.“

„Musela jste mít strach.“

„V životě jsem neměla takový strach, madam.“

„A Gradey vás pak uhodil.“

„Ne, ne. Donutil mě lehnout si na zem na břicho. Jaspera taky Pak se ozval ten polda, tím, jak tomu říkáte, ampliíonem. Ze se jmenuje Arnold Meeks a že má Gradey odhodit zbraň a vyjít s rukama nad hlavou. Ale honem prej, jako by šlo o nějaký byznys. A Gradey řval zpátky, ať jdou všichni do hajzlu, že se nehne, dokud nedostane svých šest tisíc pět set dvacet osm dolarů a třicet šest centů. Pak na sebe navzájem chvíli ječeli.“ „Ječeli na sebe?“

„Ječeli a nadávali pěkně dlouho. Pan Gradey chtěl vědět, kde ten polda byl, když ho Jasper obral o peníze. Polda na to, že ho jeho prachy nezajímaj a ať radši kouká vylízt s rukama nad hlavou.“

Phoebe pohlédla na Davea. „Jak na to Gradey reagoval?“

„Hodně ho to vytočilo a nejvíc asi to, když mu ten chlap venku řekl, že stejně nemá koule na to, aby střílel. Kristepane, v tu chvíli jsem myslela, že nás fakt zastřelí, jen aby mu dokázal opak. Nemohla jsem přestat brečet.“

„Tohle jste toho důstojníka slyšela říct?“

„Ano, madam.“

Phoebe se znova zadívala na Davea a Tracey začala škubat kapesník na malé kousky „Pak Gradey volal, ať si pro něj ten polda přijde, že zastřelí jeho i nás. Že potřeboval svoje peníze. Že musel prodat auto a nemá kde bydlet. A polda na to, že stejně bude bydlet v cele a auto mu bude k ničemu. Pak za docela dlouhou dobu přijeli další policajti. Myslíte, že už tady je Brad?“

„Hned se podívám, Tracey A jak to bylo dál?“

„No, Gradey byl čím dál rozčilenější a vypadalo to, že s námi skoncuje. Brečela jsem, asi dost nahlas, a on řekl, ať se nebojím, že to není moje vina. Že to policajti a právníci. Ty prej vždycky vyjebou s obyčejnými lidma. Já myslím...“

„Co?“ pobídla ji Phoebe.

„Myslím, že mě chtěl nechat odejít. Jen mě, ne Jaspera. Ptal se totiž, jestli když mě pustí, řeknu policajtům o těch penězích a všechno ostatní. Já jsem mu to slíbila. Pak zazvonil telefon. Ten Meeks zvenku křičel: „Vezmi ten telefon, ty parchante!““

Tracey si povzddechla. „Já vím, že to zní hloupě, ale ten policajt mi naháněl stejnou hrůzu jako Gradey s pistolí.“ Otřela si oči. „Přála jsem si, aby byl zticha, protože pak by mě Gradey možná pustil ven a možná by se nezastřelil přímo přede mnou. Já nevím.“

„Dobře, Tracey To bude dobré,“ začala ji Phoebe utěšovat, když se zase rozplakala.

„Vidět to, bylo něco tak strašného. Dovolil mi sednout si, když jsme se domlouvali, že řeknu poldům o těch penězích. Seděla jsem na zemi, když zase zazvonil telefon. Neslyšela jsem, co ten člověk říkal, ale uvažovala jsem, že jestli mě Gradey pustí, už se do té kanceláře nikdy nevrátím. Udělám si kurz a najdu si lepší práci. Gradey vypadal moc smutně a vystrašeně. Když pak zase zvonil telefon, ani to nechtěl zvednout. Pak řekl, že to dá nahlas, abych viděla, jak se zachází s lidmi, jako jsme my, abych pochopila, že nemáme šanci. Tentokrát se ozvala žena. To jste byla vy,“ dodala Tracey po chvíli. „No ano. Takže víte, co bylo potom.“

„Ano, vím, co bylo potom.“

Phoebe si počkala, až budou zase venku, z dosahu lidí. „On inicioval sebevraždu. Svým přístupem riskoval život dvou rukojmí. Ignoroval postup i zásady vyjednávání. A proč?“

„Každý policista nemá talent na vyjednávání nebo správně nepochopí situaci.“

Prudce se otočila. „Krucinál, Dave, snad ho neobhajuješ?“

„Ne.“ Dave zvedl smířlivě ruku. „A nechci se s tebou hádat, zvláště když máš pravdu. Tohle si důstojník Meeks zodpoví.“

„Bude se zodpovídat mně. Spadá pode mě,“ dodala, než mohl Dave něco namítnout.

„A taky jste spolu už měli spor a mluvila jsi se subjektem, když spáchal sebevraždu.“

„Kdybych Meekse nevyslechla já, podrylo by to mou autoritu. Nezavolal nás celé dvě hodiny, už za to by měl být potrestán. Tady nejde o to, že má problém se mnou, on má problém s policejní prací.“

„Ale snaž se, aby to nevypadalo jako odplata.“

„Tady zemřel člověk. To už se nedá splatit.“

* * *

Phoebe si dala zbytek dne práci s doplňováním informací a zpráv o dané události.

Pak si Arního zavolala do kanceláře.

„Už mi končí směna,“ řekl.

„Zavřete dveře a posaďte se.“

„Pracuju od osmi do čtyř, po čtvrté mám nárok na přesčas.“ Ale přiloudal se ke stolu a sedl si. Pak cukl bradou k diktafonu. „Co to je?“

„Tento rozhovor je nahráván pro vaši i moji ochranu.“

„Možná bych tu měl mít svého delegáta.“

„Jestli si to přejete, můžete mu zavolat.“ Přistrčila k němu telefon. „Jak je libo.“

Arnie škubl rameny. „Máte pět minut, než mi začne nabíhat přesčas.“

„V devět hodin jedenáct minut dnes dopoledne jste reagoval na hlášení o střelbě u právního zástupce Jaspera C. Hughese. Je to tak?“

„Přesně.“

„Dorazil jste na místo a přiblížil se k budově. Tou dobou vás subjekt informoval, že uvnitř zadržuje dvě rukojmí. Správně?“

„Jestli chcete procházet celou zprávu, docela ztrácíme čas.“

„Volal jste tehdy policejní tým, nebo vyjednávače?“

„Ne, zvládal jsem to sám. Než jste dorazila vy“

„Ohlásil jste se jménem jako policejní důstojník za pomoci tlampače.“

„Kryl jsem se podle postupu a udal jméno, samozřejmě. Řekl jsem tomu chlapovi, aby odložil zbraň a vyšel ven. Odmítl to.“

Phoebe se zaklonila v židli. „Máte pravdu, ztrácíme čas. Zpráva je tady, obsahuje výpovědi svědků i obou rukojmí a taky policistů, kteří dorazili později. Takže i fakta, že jste nedodržel postup, nevolal vyjednávací tým, neřídil se pravidly vyjednávání pro takový případ a místo toho vyhrožoval a zhoršil psychické rozpoložení subjektu.“

„Když chlap střílí v kanceláři, asi už bude ve špatném rozpoložení.“

„Právě. Vůbec jste se ho nepokusil uklidnit.“ V očích měla zlost, ale hlas udržela klidný. „Řekl jste mu, že je vám jeho problém ukradený a že půjde do vězení.“

Jízlivě se usmál. „Při vyjednávání se nemá lhát.“

„Na ten úšklebek radši zapomeňte, důstojníku. Vyvíjel jste na něj nátlak.“ Popadla jednu stránku zprávy „Důstojník Meeks si pak vzal subjekt k telefonu a řekl, že bude nejlepší, když si rovnou přiloží hlavě ke spánku a zmáčkne to.“

„Obrácená psychologie. Bylo to pod kontrolou, než jste to přebrala vy. Rukojmí vyvázli, nebo ne? Žádné ztráty na životech.“

„V té kanceláři byli tři lidé a jen dva odešli.“

„Jen na dvou záleželo.“

„Podle vás, protože jinak byste subjekt nenazval ‚bezpečným sráčem‘. Ale ve zprávě nevidím ani to, že by vám záleželo na rukojmích. Nezeptal jste se, v jakém jsou stavu a neudělal nic, abyste je neohrozil - naopak, řekl jste únosci, že nemá *koule* na to, aby střílel.“

„Chcete na mě hodit, že jste to podělala, *madam*.“

„Můj postup ob stojí, důstojníku, to si buďte jistý. Váš ale rozhodně ne. Jste na třicet dní suspendován.“

Vyskočil ze židle. „Hovno.“

„Ta záležitost a váš podíl na ní se budou prošetřovat. Vy se zatím do tří dnů podrobíte vyšetření interního psychologa.“

Tvář se mu zalila nevzhlednou červení jako předtím v posluchárně. „Vy mě nebudete takhle válcovat!“

„Můžete podat protest, ale ujišťuji vás, že kapitán McVee, který má kopii téhle zprávy, s mým rozhodnutím souhlasí.“

„Ten by souhlasil s čímkoliv, když mu ho vykouříte.“

Pomalu vstala. „Co jste mi to řekl?“

„Myslíte, že je to tajemství, že tu jste proto, že jste se od něj nechala přefíknout? Uvidíme, kdo bude suspendován, až s tebou skončím, ty čubko.“

„Třicet dnů a záznam o porušení subordinační k tomu. A teď odejděte, důstojníku, než situaci ještě zhoršíte.“

Přešel ke stolu, opřel se o něj a naklonil se blíž. „Bude to horší, to uvidíš, ale pro tebe.“

Stáhlo se jí hrdlo. „Jste propuštěn, odevzdejte odznak a zbraň.“

Sjel rukou ke zbrani, prsty na ní zatančily a Phoebe v jeho očích na chvíli zahlédla něco víc než jen aroganci. Krátké zaklepání ji vytrhlo. Do místnosti nakoukl Sykes. „Promiňte, že ruším, potřeboval bych s vámi na minutku mluvit, poručíku.“

„Mám minutku. Důstojníku Meeksi, dostal jste rozkaz.“

Odepnul si zbraň a hodil ji s odznakem na stůl. Když odešel, Phoebe si dovolila jeden přerývaný povzdech.

„Jste v pořádku?“

„Ano, ano. Co jste potřeboval?“

„Nic, jen se mi zdálo, že je tady trochu horko.“

„Jo, díky.“ Toužila se svést na židli, ale zůstala stát. „Detektive? Vy už tu pracujete dlouho, že?“

„Dvanáct let.“

„Takže jste slyšel dost klepů.“

„Jistě.“

„A šušká se tady něco o tom, že mám s kapitánem McVeem sexuální poměr?“

Zatvářil se tak zaraženě, že se jí okamžitě ulevilo. „Ježíši ne, poručíku.“ Zavřel za sebou dveře. „To tvrdil ten magor?“

„Ano, ale nechte si to pro sebe, prosím.“
„Když si to přejete.“ Sykes kývl k věcem na stolní desce. „Ještě něco bych řekl za zavřenými dveřmi. Že tohle mi srdce neláme, pokud vás teda můj názor zajímá.“
„Jistě, zajímá.“
„On by tady nikdy nebyl bez rodinných vazeb. Ten chlápek je jak odjištěný granát, takže se mějte na pozoru.“
„To budu. Díky, Bejku.“
Sykes se uculil, že použila jeho přezdívku. Na odchodu se ještě obrátil. „Mám dojem, že vás tady spíš považují za kapitánovu oblíbenou neteř. Nějaký řeči byly, když jste sem přišla od federálů, taky jsem si přisadil, ale většinou to rychle utichlo. Jste fajn šéfka, poručíku, a to se tady počítá.“
„Díky“
Když vyšel ven, konečně se posadila a rozechvěla.

5

Něco přece ji po tom vysloveně špatném dni potěšilo. Kytice bělostných lilií, kterou Essie naaranžovala do waterfordské vázy sestřenky Bess v salonu. Tři z květů odnesla do Phoebiny ložnice.

„Můžeš si je vzít nahoru všechny, jestli chceš, ale...“
„Ne, tady si jich spíš užijeme.“ Phoebe k nim šla přivonět.
„Vzkaz jsem nečetla.“ Essie jí podávala obálku. „A musím přiznat, že svědomí bojovalo se zvědavostí. I když vím, kdo to poslal.“
„To bude on.“ Phoebe si klepala obálkou do dlaně.
„Probohaživého, Phoebe, přečti to!“ Ava si stoupla za Carly a mnula jí ramena. „Umíráme zvědavostí. Málem jsem Essie kvůli té obálce přeprala.“
Phoebe napadlo, že když muž pošle květiny do domu, kde žijí čtyři ženy, posílá je tak trochu všem. Otevřela obálku.

„Nashle v sobotu, Duncan.“
„To je celé?“ protáhla zklamaně Ava. „To není moc poetické, co?“
„Já myslím, že to řekl těmi květinami,“ opravila ji Essie. „Ty jsou poetické dost.“
„Mami, on je tvůj kluk?“
„Jen spolu jdeme zítra na večeři.“
„Sherrilynnina starší sestra má totiž kluka a pořád kvůli němu brečí. Leží prej na posteli a pořád fňuká, říká Sherrilynn.“
„A vsadím se, že si to ta její sestra taky pořádně užívá.“ Phoebe vzala Carlynu tvář do dlaní. „Ale já nejsem tak uplakaná, víš?“
„Když jsi naposled volala Royovi, plakala jsi.“
Matka, která myslí, že před dítětem někdy schová slzy, je bláhová. „Zas tolik ne. Jdu se převlíknout. Zaslechla jsem, že dnes bude pizza a popcorn.“
„A DVD k tomu!“

„Super, tak to musím honem zapomenout na práci.“
Nahoře se Phoebe posadila na postel. Může máma někdy ochránit dítě před vlastními chybami nebo jejich následky v dalším životě?

Nežily snad v tomhle domě díky jediné události staré víc než dvacet let? Nebyly snad jejich životy tak provázané kvůli jedné dusné letní noci, když jí bylo dvanáct? Její rozhodnutí, činy a dokonce i slova budou dcerku ovlivňovat navždycky Stejně jako její matka ovlivnila ji.

Maminka žila, jak nejlíp uměla. Ale svěřit sebe a děti jistému muži změnilo běh jejich života.

A ona si to stále pamatovala, minutu po minutě, jako by to bylo včera.

V pokoji bylo jako v parní lázni. Nejvíc cítili jeho pot. Začal do sebe lít burbon přímo z láhve Wild Turkey, kterou maminka schovávala v kuchyňské lince, a vzduch byl brzy prosycený ještě alkoholovými výpary

Phoebe doufala, že se opije a odpadne dřív, než stihne použít pětačtyřicítku, kterou máchal ve volné ruce jako zlobivý chlapec klackem.

Už několikrát vystřelil, ale odnesly to většinou lampy nebo provrtané stěny Taky zbraň držel mamince u hlavy přitom křičel a nadával a vlácel ji za dlouhé rudé vlasy po podlaze.

Ještě ji nestřelil, ještě ne, ani nesplnil hrozby, že trefí malého bratříčka Cartera nebo Phoebe.

Ale mohl a dával jasně najevo, že to udělá, *jestli si na něj někdo otevře hubu*. A tak se snažili vydržet, uvěznění v tom strachu a bezmoci, co nad nimi kroužily jako černé masařky.

Přestože byly závěsy a žaluzie zatažené, Phoebe věděla, že venku čeká policie. On, Reuben, s nimi mluvil po telefonu. Přála si slyšet, co mu říkají, protože se pak vždycky na chvíli uklidnil.

Kdyby to tušila, třeba by ho taky dokázala uklidnit v tom mezidobí, když zavěsil, přecházel kolem a postupně zase začínal zuřit.

Muži v telefonu říkal Dave, jako by se dobře znali, a jednu chvíli dokonce dlouze klábosili o rybaření.

Ted' zase pil, běhal kolem a nadával. Phoebe už sebou nešubala pokaždé, když namířil zbraň na gauč, kde se s Carterem choulili.

Na to byla příliš unavená.

Vtrhl k nim hned po večeri, když ještě svítilo slunce. Ale to už dávno zapadlo. Tak dávno, že snad zase brzy vyjde.

Reuben rozstřílel hodiny s perleťovým ciferníkem, které maminka dostala jako dárek ke svatbě s tatínkem, a tak Phoebe netušila, kolik času uběhlo, když se v sedm hodin a pět minut zastavily.

Maminka měla ty hodiny moc ráda a Phoebe pochopila, že právě proto je Reuben zničil.

Znovu zazvonil telefon, Reuben odložil láhev a chňapl po něm.

„Dave, ty parchante, ať okamžitě znovu pustěj proud a nežvaň, že na tom pracujete.“

Zašermoval zbraní a Carter úzkostně sykl. Phoebe ho pohladila po špičatém kolínku. Carter byl maminčin miláček, a tak se Phoebe strachovala, že ublížit mu by mohl mít Reuben na seznamu příště.

„Nekecej, ty se tady nepotíš jako prase a nemusíš svítit petrolejkou. Jestli hned nepustíte klimatizaci, jednomu z těch děcek se něco stane. Essie, hni tím svým hubeným zadkem a pod' jim říct, že to myslím vážně. Hned!“

Phoebe sledovala, jak se maminka zvedá z křesla, kde jí přikázal sedět. Ve světle lampy měla tvář propadlou a oči jako vyplašený králík. Reuben jí okamžitě zahákl loket pod bradou a přiložil jí hlaveň ke spánku.

Carter chtěl vyskočit z gauče, ale Phoebe ho tvrdě zadržela. „Ne,“ vydechla, „ublíží jí, jestli něco zkusíš.“

„Řekni mu, že to myslím vážně!“

Essie zírala před sebe. „Myslí to vážně.“

„Řekni mu, co dělám teď.“

Slzy jí začaly stékat po tváři a narážely na zaschlou krev ze starší rány pěstí, kterou utržila od Reubena. „Drží mi pistoli u hlavy Děti sedí na gauči a jsou vyděšené. Prosím, udělejte, co chce.“

„Tys měla udělat, co jsem chtěl, Essie.“ Drsně jí zmáčkl jedno ňadro. „A tohle by se nemuselo stát. Říkal jsem, že budeš litovat, no ne?“

„Ano, Reubene, říkal.“

„Slyšíš, Dave? Je to její vina. Co se tady stane, je její vina. Jestli střelím kulku do její bezcenný palice, je to jen její vina.“

„Pane Reubene?“ Phoebe zaslechla svůj docela klidný hlas, ale jako by patřil někomu jinému. Někomu, komu srdce nebuší až v krku. Reuben se na ni zlostně zadíval.

„Řekl jsem, že můžeš mluvit, ty malá čubko?“

„Ne, pane. Jen mě napadlo, že možná máte hlad, že byste si třeba dal sendvič. Máme pěkný kus šunky.“

Phoebe si nedovolila pohlédnout na maminku. Věděla, že její hrůza začala narůstat, a kdyby se na ni podívala, utopila by se v ní.

„Myslíš, že za sendvič neprostřelím tvý kurevský matince hlavu?“

„To nevím. Ale máme dobrou šunku a rajčatový salát.“ Ne, nerozbrečí se. Phoebe překvapeně zjistila, že necítí přícházet slzy, ale vztek. „Ten rajčatový salát jsem dělala sama a je dobrý.“

„Tak mazej, vem si tu lampu. Ale abych na tebe viděl. Jak uděláš nějakou blbost, střelím tvýho bratříčka do kulek.“

„Ano, pane.“ Vstala a vzala olejovou lampu. „Pane Reubene, a můžu předtím na záchod? Prosím, já opravdu musím.“

„Ježíši, tak zkříž nohy a drž.“

„To už jsem zkoušela. Stihnu to rychle a pak vám připravím jídlo.“ Sklopila oči. „Můžu nechat otevřené dveře. Prosím.“

„Tak čurej bleskově. Jestli to bude trvat, začnu tvý matce lámat prsty“

„Budu spěchat.“ Odběhla do koupelny Tam postavila lampu na kryt záchodu a pak se modlila, aby jí nervy úplně nezablokovaly měchýř. Pohlédla na malé okénko nad vanou. Ona by se tamtudy stěží protáhla, ale Carter by to dokázat mohl. Jestli ho Reuben taky pustí na záchod, řekne bratrovi, aby zkusil utéct.

Vyskočila, jednou rukou spláchla a druhou otevřela skříňku na léky. „Ano, pane!“ křikla, když ji Reuben z dálky hrubě popoháněl.

Popadla maminčinu lahvičku s valiem a strčila si ji do kapsy.

Když vyšla z koupelny, Reuben vrazil do Essie a shodil ji na podlahu. „Ty Dave, teď se najím, a jestli pak nepustíš ten proud, zahraju si ententyky a zabiju jedno z těch děcek. Mazej pro ten sendvič, Phoebe, a těch rajčat hodně.“

Dala si pozor, aby na ni bylo vidět. Vyndala z lednice šunku a salát. Slyšela, jak Reuben znovu mluví s Davem. Rozechvělými rukama vzala talíř a nasypala na něj pilulky. Milión dolarů? Teď chtěl pro změnu milión dolarů, cadillac a volný průjezd za hranice státu. Jak je zlý, tak je hloupý, napadlo ji. Za pomoci babiččiny paličky na koření rozmačkala pilulky, jak nejlépe dovedla, vhodila na ně porci salátu a vše promíchala.

Dva krajíce chleba pomazala hořčicí a vložila mezi ně pořádný kus šunky a amerického sýra. Možná by mohla ze zásuvky vyndat nůž, možná...

„Kruci, proč ti to tak dlouho trvá?“

Phoebe sebou trhla. Nedávala pozor. Reuben mezitím položil telefon. Teď držel Carterovi pistoli pod bradou a byl na půl cesty do kuchyně.

„Promiňte. Ještě najdu vidličku na ten rajčatový salát.“ Schovala lahvičku od léků do dlaně, otevřela zásuvku, lahvičku tam upustila a nahmátla vidličku. „Chcete taky citronádu? Máme čerstvou.“

„Dones to jídlo, holka, a hlavně rychle.“

Popadla talíř a náhle bylo snadné dát najevo strach, který by zamaskoval všechno ostatní. Pohled na zbraň pod Carterovou bradou stačil, aby se jí ruce klepaly tak, že talíř a vidlička jen nadsakovaly a cinkaly o sebe. Podle toho, jak se usmál, pochopila, že i jejich strach je to, o co mu jde. Ukázat mu ho ji teď nic nestálo.

„Polož to vedle telefonu a sedni si na gauč.“

Než stihla dojít k pohovce, nakopl Reuben tak silně Cartera, že chlapec málem spadl na obličej. Essie chtěla vyskočit, ale Phoebe si stoupla před ni a ostře se na ni podívala.

Pak sama zašla pro bratra. „Ticho, Cartere! Pan Reuben nechce při jídle poslouchat, jak brečíš.“

„Aspoň někdo má trochu rozumu.“ Reuben se s kývnutím posadil a položil si zbraň do klína. Jednou rukou vzal vidličku, druhou telefonní sluchátko. „Kdo ví, kdes k němu přišla, když tě vychovala takováhle čubka. Co bude s tou elektřinou, Dave?“ řekl do telefonu a nabral si na vidličku salát.

Zatímco Carter fňukal v matčině náruči, Phoebe sledovala Reubena při jídle. Dala tam těch pilulek dost, aby usnul? Ta kořalka by mohla pomoci, nebo ne?

Možná ho to zabije. Už slyšela, že se nemají míchat léky a alkohol. Třeba ten mizera prostě umře.

Naklonila se ke Carterovi, něco mu pošeptala, ale ten zavrtěl hlavou. A tak ho silně štípla. „Udělej, co říkám, nebo tě strašně seřežu.“

„Budete zticha! Dovolil vám snad někdo mluvit?“

„Promiňte, jen jsem mu říkala, aby nebrečel. On totiž potřebuje čurat. Že může jít, pane Reubene, jinak to tady celé počurá. Bude to jen minuta.“

„Prokrista, padej!“

Phoebe bratrovi ostře stiskla ruku. „Běž a udělej, co se ti řeklo.“

Carter si otřel oči, vstal a šoural se do koupelny. „Pane Ruebene.“

Maminka na ni sykla, aby byla zticha, ale Phoebe si jí nevšímala. Carter se může dostat ven, jestli Reubena trochu zaměstná.

„Myslíte, že by ten pán pustil elektřinu, kdybych ho poprosila? Že je nám tady všem moc horko.“

„Slyšíš, Dave?“ Reuben se se smíchem zhloupl na židli a jeho skelnaté oči se začaly klížit. „Jedno děcko s tebou chce vyjednávat. A co, kruci, pojď sem.“

Když Phoebe přišla blíž, podal jí sluchátko a přitiskl jí hlaveň na břicho. „Nejdřív mu řekni, co dělám.“

Po zádech jí začal stékat pot. Jak to, že ty prášky nezabírají? Už se Carter protáhl tím okýnkem?

„Pane? On mi mívá pistolí na břicho a já mám strach. Je tady moc horko. Tak moc, že nám z toho může být špatně. Kdyby zase šla klimatizace, třeba bysme dokázali usnout, ale máme strach, tak bysme asi potřebovali moc prášků na spaní nebo něco. Prosím vás, pane, pustil byste tu elektřinu?“

„A pane?“ sevřela sluchátko pevněji, když se pro něj Reuben natáhl. „Mohl byste mu dát taky ty peníze a auto? On je na nás hodnější, když jsem mu přinesla salát, co jsem sama udělala. Mohla jsem jít i na záchod. Jsme všichni tak moc unavení, že možná každou chvíli omdlíme, víte?“

Reuben čapl sluchátko a odstrčil ji zbraní. „Slyšels? Ta holka chce elektřinu. Ne sakra, nedal jsem jim žádné jídlo a nedám, dokud nepůjde proud. To spíš udělám ententyky a... Sakra, kde je ten kluk? Kde ten malej parchant je?“

„Pane Reubene, on už...“ Zvedla prudce ruku, jako by chtěla někam ukázat, a přitom převrhla láhev Wild Turkey. „Jé, já nechtěla, promiňte. Hned to utřu. Já...“

Dopadla na zem a přemáhala bolest, jak ji hranou ruky udeřil do tváře. „Ty mrcho pitomá!“ Zvedl se a zavrával. Phoebe se náhle dívala přímo do hlavně.

Essie se jako bohyně hněvu vymrštila z gauče a skočila na Reubena.

Sehnul se a ona ho začala kousat. Zaryla mu nehty do tváře, oba křičeli a kleli. Phoebe se pozadu plazila pryč a jen taktak unikla kulce, jak se Reuben pod matčiným útokem svezl na kolena.

„Pomozte nám! Ted'! Ted' nám pomozte!“ vykřikla Phoebe z plných plic. Popadla láhev a rozmáchla se, ale Reuben padl na zem tváří dolů. Essie ho s plácem a vřískotem dál tloukla pěstmi, i když někdo rozrazil dveře a dovnitř vtrhli muži se zbraněmi.

„Nestřílejte, nestřílejte!“ Phoebe se s plácem doplazila ke své matce.

Pak se všechno zpomalilo jako v nějakém snu. Jako by procházela vodou, kde lidské hlasy zněly ozvěnou a světlo občas oslnilo oči. Na chvíli usnula, ale zlý sen ji zase donutil otevřít oči.

Maminka musela na rentgen, jestli nemá nic zlomeného v obličeji, a pak jí zašili ránu na tváři. Phoebe seděla v malém nemocničním pokoji a odmítala si lehnout, aby se zase nevrátil sen, v němž ji pronásledovala kulka, co ji nakonec zabila.

Carter spal na úzkém lůžku stočený do klubíčka. Měl zaťaté pěsti a trhal sebou jako kuň, kterého obtěžuje hmyz.

Přicházeli lékaři, sestry, policisté. Když byli u ní, přála si, aby odešli, když odešli, chtěla, aby se vrátili a nebyla tak sama.

Konečně se mohla napít a spláchnout nepříjemnou pachut' v krku.

Moc si přála být u maminky Tak moc, že to bolelo víc než rána od Reubena.

Pak se objevil muž se sáčkem od McDonalda, z něhož zavoněly hamburger a hranolky. Bolavý žaludek se jí hladově sevřel.

Usmál se, šel se podívat na Cartera a pak se posadil vedle ní. „Myslel jsem, že budeš mít hlad. Jídlo v nemocnicích moc dobré nebývá. Já jsem Dave.“

Věděla, že na něj neslušně zírá. Čekala, že bude starší, o moc starší. Vypadal spíš jako kluk, který nedávno vyšel střední školu. Měl světle hnědé vlnité vlasy a modré oči. Na sobě modrou, u krku rozhalenou košili a byl trochu cítit potem.

Podal jí ruku, ale když se jí Phoebe chopila, nepotřásl si s ní, jen ji pevně podržel. „Moc mě těší, že tě poznávám. Opravdu.“

„Mě taky.“

Pak udělala něco, co si za ty dlouhé hodiny v domě nedovolila. Rozplakala se.

Dave jen seděl a držel ji za ruku. Neříkal nic. V jednu chvíli došel pro krabičku s kapesníky a položil ji Phoebe na klín. Když její pláč polevil, vytáhl ze sáčku hamburger a hranolky.

„Kde je maminka?“

„Hned tu bude. Ještě je na vyšetření. Poprosil jsem ji, jestli s tebou můžu chvíli mluvit o samotě. A bratříček možná potřebuje ještě trochu spát.“

„Asi jo.“

„Já vím, že jsi měla strach, ale taky jsi jednala chytře a statečně.“

„Nejsem statečná. Měla jsem vztek.“ Vzala hamburger a zakousla se do něj. Obrátil se jí žaludek, jako by jídlo nechtěl přijmout, ale pak se zase uklidnil. „Carter byl statečný, že utekl tím oknem.“

„Prý jsi mu řekla, že ho jinak zbiješ.“

Začervenala se, protože měla zakázáno tlouct mladšího bratra. Pokud ji tedy nenaštval tak, že na to pravidlo zapoměla.

„Asi řekla.“

„Proč?“

„Reuben by mu jinak ublížil. Dřív než mně nebo mamce. On je malý a Reuben věděl, že ho maminka má moc ráda.“

„To už byly pilulky v jídle, když jsi Carterovi přikázala, aby utekl?“

„Měla jsem jich tam dát víc, ale nevěděla jsem kolik. Pochopil jste, co jsem vám chtěla říct do telefonu?“ Vzala si hranolek. „Bylo mi líp, když jsem s vámi mluvila.“

„To bylo moc chytré, jak jsi naznačila, žeš něco zamíchala do jídla. Získali jsme tím trochu času.“

„A proč jste nepustili elektřinu? On byl kvůli tomu tak vzteklý.“

„Pamatuješ, jak jsi mu řekla, ať tě pustí na záchod, než mu uděláš něco k jídlu? Tak tohle je podobné. Mohli jsme smlouvat a za něco to vyměnit. Chtěl jsem to udělat a pak jsem uviděl Cartera v tom okně. Taký jsme

chtěli Reubena donutit mluvit, než bude Carter v bezpečí, a pak řešit novou situaci. Tu láhev jsi převrhla schválně, aby zapomněl na Cartera?“

„Myslela jsem, že mě jen uhodí, ne že se tak rozčílí. Asi by mě zastřelil, kdyby se na něj maminka nevrhla. Měla jsem mu těch prášků dát víc, to je celé, netrvalo by tak dlouho, než usnul. Maminka by ale žádné takové prášky neměla, kdyby ho nepoznala. To je ironie.“ Trochu se usmála. „My jsme se o ironii učili na angličtině. Byla z něj totiž nervózní a vystrašená. On nejdřív předstíral, že je hodný, ale pak se začal roztahovat. A jednou maminku uhodil.“

„Maminka sehnala zákaz přibližování.“

Phoebe přikývla. „Řekla mu, že už ho nechce vidět, ale on k nám pořád chodil. Jednou v noci jsme na něj volali policii. Oni ho vyhnali, ale to bylo všechno.“

„Je mi líto, že jsme nepomohli víc.“

„Řekli mamince, ať zařídí ten zákaz, ale to taky nepomohlo.“

„Zdá se, že udělala všechno, co šlo, aby vás ochránila.“ Phoebe se zadívala na zmačkaný ubrousek ve své ruce. „Proč postě neodešel, když řekla, že už ho nechce?“

„To nevím.“

O takovou odpověď nestála. Cítila, že dospělí trochu lžou, když myslí, že by to děti nepochopily. Zavrtěla hlavou. „Možná to nevíte přesně, ale něco víte. Rozuměla bych tomu. Už mi bude dvanáct, už chápu hodně věcí.“

Dlouze se jí zadíval do tváře, jako by se v ní pokoušel číst. „No, možná něco tuším, nebo mám aspoň svůj názor. Myslím, že je to zlý člověk, který rád zastrašuje jiné a nelíbí se mu, když mu někdo poroučí. Nechtěl se smířit s tím, že ho maminka vyhnala, a tak ji děsil, aby ukázal, kdo je pán, a pak se vztekal víc a víc, že to nefunguje. Pak se mu to celé vymklo z rukou.“

Phoebe snědla další hranolek. „Já myslím, že je to parchant.“

„To taky. Parchant, který si teď dlouho posedí ve vězení.“

Přemýšlela o tom a usrkávala kolu, kterou jí přinesl. „V televizi zločince vždycky zastřeje.“

„Já jsem rád, když se nikdo zastřelit nemusí. A to co jsi udělala, pomohlo, že nikdo nemusel zemřít. Smrt je moc rychlý konec všeho, Phoebe. Já vím, že jsi hodně unavená a chceš vidět maminku.“ Vstal a vytáhl z kapsy kartičku. „Na, chci, abys věděla, že mi můžeš zavolat, kdyby sis chtěla zase promluvit, na něco se zeptat nebo s něčím pomoci.“

Vzala si ji a četla: Detektiv David McVee. „A Carter a maminka taky?“

„Samozřejmě. Kdykoli, Phoebe.“

„Tak děkuju. A taky za hranolky“

„Není zač.“ Ted' si s ní rukou potřásl. „Dávej pozor na sebe i na svoji rodinu.“

„Budu.“

Když odešel, schovala si lístek do kapsy a zabalila sáček s jídlem, aby pro Cartera vydrželo teplé.

Přešla k oknu, protože slunce už stálo vysoko. Ani si nevšimla, jak dlouho byl jasný den. Věděla jen, že temné hodiny jsou pryč.

Po chvíli se dveře otevřely a v nich stála maminka s rozpaženýma rukama. Phoebe jí přímo vlétla do náruče.

„Mami, mami, mami.“

„Holčičko moje sladká. Děťátko moje.“

„Ten obličej, mami...“

„To bude dobré. To nic.“

Jak to mohlo být dobré, když měla na té hebké tváři takové ošklivé stehy? Když se kolem krásných modrých očí udělaly takové modřiny?

Ale Essie jí položila ruce na ramena. „To nic není. Jsme v pořádku a v bezpečí. To je to hlavní. Phoebe, moc se ti omlouvám.“

„Ty? Ty nemáš za co.“ Znovu se rozplakala, když ji matka jemně políbila vedle modřiny na bradě. „To nebyla tvoje vina. I Dave to říkal.“

„Pustila jsem Reubena do našeho života. To rozhodně byla moje chyba.“ Přešla k lůžku a na chvíli položila tvář na hlavu spícího Cartera. „Ach bože, kdyby se jednomu z vás něco stalo, nevím, co bych dělala. Tys dostala brášku ven,“ zašeptala. „Dostala jsi ho pryč. To je víc, než jsem dokázala já.“

„Ne, mami...“

„Víš, už tě vždycky budu vidět jinak.“ Essie vstala. „Nejen jako svoji holčičku, ale hlavně jako hrdinu.“

„Tys ho přeprala, mami,“ připomněla jí. „Tak jsi myslím taky hrdina.“

„Možná až na konec. Nerada ho budím, ale už chci z té nemocnice pryč.“

„Takže už můžeme domů?“

Essie pohladila Cartera a znovu se na dcerku podívala. „Tam už se nevrátíme. Už tam nevzkročím, necítila bych se tam bezpečně.“

„Ale kam půjdeme?“

„Budeme bydlet u sestřenky Bess. Volala jsem jí. Řekla, že máme přijet.“

„Do toho velkého domu?“ Phoebe užasle rozevřela oči. „Ale vy spolu s Bess přece nemluvíte. Ani ji nemáš ráda.“

„Dneska je to moje nejmilejší osoba, hned po vás. A musíme jí být vděční, že nás vezme k sobě.“

„Nechtěla nás tam, když umřel tatínek, ani když...“

„Teď nás přijme,“ odsekla Essie. „A my jí budeme vděční! Musí to tak být.“

K sestřence Bess dojeli policejním vozem a Carter cestou zhltnul studený hamburger. Velký dům z růžových cihel s bílými okny se tyčil na zeleném trávníku a byl obklopený květinami a vzrostlými stromy.

Něco takového se nedalo srovnat s domečkem, kde Phoebe od svých osmi do dvanácti let žila.

Všimla si, jak se matka napřímila v zádech, a udělala to také. Došli na verandu a maminka zazvonila. Přišla jim otevřít mladá, krásná a usměvavá žena. Při pohledu na její zlaté vlasy a štíhlé tělo Phoebe pomyslela na filmové hvězdy

Podala mamince ruku a zatvářila se soucitně. „Já jsem Ava Vestryová, osobní asistentka paní MacNamarové. Pojdte dál. Pokoje už máte připravené. Musíte být vyčerpaní, hned vás tam zavedu. Nebo byste nejdřív chtěli snídani a čaj?“

„Nemusíš kolem nich tolik skákat.“

To se ozvala sestřenka Bess z vysokého schodiště. Stála tam oblečená do černých šatů a s tím staženým obličejem se podobala vráně. Vlasy měla šedé, až na podivné černé pruhy na spáncích.

Phoebe si hned vzpomněla na pohádkovou ježibabu, co mučí malé děti.

Zlá čarodějnice.

„Moc ti děkuji, sestřenko Bess, že nás vezmeš k sobě,“ pronesla matka stejně tichým tónem, jako když měla Reubenovu zbraň u hlavy.

„Vůbec mě nepřekvapuje, že ses dostala do takového maléru. Všichni se pořádně umyjete, než si sednete k mému stolu nebo lehnete do mých postelí.“

„Dohlédnu na to, paní MacNamarová.“ Ava se na ně přívětivě usmála. „Možná mají děti hlad. Až se vykoupají, mohla bych udělat palačinky nebo...“

Představa dalšího jídla po prožitém nočním hororu a jízda v policejním autě udělaly očividně své, protože Carter se v tu chvíli nezadržitelně vyzvracel na starožitný koberec sestřenky Bess.

Phoebe vyděšeně zavřela oči. Nikdo ji v noci sice nezastřelil, ale její život se stejně zdál být u konce.

Příliš mnoho starostí, pomyslela si znovu při převlékání.

Pohlédla na lilie v kobaltově modré váze na prádelníku. Krásné květy Ale květy vadnou a umírají.

Maminka se o dům sestřenky Bess starala celých dvacet let - drhla, pucovala, zařizovala. Sloužila té neskutečně náročné ženské až do jejího posledního dechu.

Za ta dvě desetiletí se dům pro Essie změnil v celý svět - byl to její domov i svatyně. Cokoli venku znamenalo strach. Už víc než deset let nedokázala vyjít dál než na terasy nebo dvorek.

Dokonce ani Reubenova smrt ji od toho neoprostila, pomyslela si teď Phoebe, když ukládala zbraň do zamykatelné skříňky v šatně. Ani hořký konec Bessina života jí neotevřel dveře ven.

Jako by ty události naopak přidaly na její mysl nové mříže.

Kdyby Bess udělala správnou a laskavou věc a předala dům mamince, místo aby k němu uvázala Phoebe, bylo by to jiné? Lepší? Byla by Essie schopná vyjít ven, projít se parkem nebo zaskočit k sousedům?

To nevěděl nikdo.

A jak by žila ona, nebýt té hrozné události? Vzala by si Roye, nebo ne? Dokázala by udržet manželství a dát dcerce otce, jakého potřebovala?

To se také nikdy nedoví.

Teď ji čekají lilie v salonu, objednaná pizza a hezký páteční večer v rodinném kruhu.

A v sobotu večere. Jen to. Měla toho v životě příliš na starost, aby mohla ještě přijmout nějakého muže.

Opravdu plakala, když s Royem mluvila naposledy, ale spíš ze zlosti. Ten největší smutek a zklamání si prožila, ještě když byla Carly maličká.

Květiny a holčičí film dokázaly na chvíli zahnat nepříjemnosti. Na konci toho maratónu odnášela Phoebe spící dcerku do ložnice. Jejich večer se protáhl až do půlnoci.

O dvacet minut později už i Phoebe tvrdě spala.

Domovní zvonek ji prudce vytrhl ze sna. Pohlédla na budík - bylo čtvrt na čtyři - pak rychle popadla župan. Když Essie s Avou vycházely ze svých pokojů, už sbíhala po schodech.

„Nebyl to zvonek?“ Essie si zbělalými klouby tiskla límeček županu ke krku. „V tuhle hodinu?“

„Možná si jen někdo hraje. Zůstaňte u Carly nahoře, kdyby ji to vzbudilo.“

„Neotvírej. Ne...“

„Neboj se, mami.“

Dvacet let skrývaný strach hrozil vždycky znovu vytrysknout.

„Půjdu s tebou. Je to nejspíš jen pár přiopilých pubertáků,“ řekla Ava, než to Phoebe mohla odmítnout.

Nemělo cenu to zveličovat, rozhodla se a nechala Avu jít. „Bude vyděšená celou noc,“ zašeptala cestou.

„Dám jí prášek na spaní, když bude třeba. Pitomá děcka.“

Phoebe pohlédla ven skrze prosklené vstupní dveře, ale neviděla nic. Utekly, napadlo ji nejdřív, a hystericky se přitom hihňaly, jak to děti v noci dělávají. Pak si ale stoupla na špičky, aby verandu lépe prozkoumala, a zahlédla to.

„Běž nahoru, Avo, a řekni mamce, že se nic neděje. Že jen děcka otravovala.“

„Co je tam?“ chytila ji Ava za paži. Je tam něco?“

„Běž jí to říct. Nechci, aby se bála. Pověz jí, že jsem se šla ještě do kuchyně napít.“

„Co to je? Skočím pro Stevenovu baseballovou pátku. Neotvírej, dokud...“

„Avo, nikdo tam není, ale musím otevřít a to nepůjde, dokud se maminka bude bát. Víš, do jakého stavu se zase dostane.“

„Krucí.“ Soucit s Essie převážil všechno ostatní. „Hned jsem zpátky.“

Phoebe počkala, až Ava odejde, a pak odemkla. Rychle se rozhlédla na obě strany, ale byla si jistá, že ten kdo zvonil, je dávno pryč. Musela jen dojít pro to, co leželo na horním schodu. Pak znovu zavřela a zamkla a zanesla tu věc do kuchyně na stůl.

Panenko měla rusé vlasy. Kdyby nejspíš dlouhé, než je někdo ošmikal. A taky svlékl, svázal jí ruce za zády kouskem látky a ústa přelepil páskou. Stříkance červené barvy na panence měly představovat krev.

„Proboha, Phoebe!“

Phoebe zvedla ruku a dál si tu věc prohlížela. „Co Carly a mamka?“

„Carly spí. Essie jsem řekla, že tu ještě zůstáváš, abys těm dětem vynadala, kdyby to zkusily znova.“

„Fajn.“

„Tohle je ale hrůza.“ Ava odložila pátku na stůl vedle panenky

„Zlato, nepřinesla bys mi foťák? Chtěla bych si to zadokumentovat.“

„Neměla bys spíš volat policii?“

„Avo, ty nějak zapomínáš, že já jsem policie.“

„Ale...“

„Vezmu to do práce, ale chci mít fotky. Ten kdo to přinesl, se už dneska neukáže. Doručil vzkaz. Ale mamce ani slovo,“ dodala a šla do náradí najít měřicí pásku. „Prozatím.“

„Samozřejmě že ne. Ale chci, abys hned zavolala Davea a řekla mu, že tohle, co máš být ty, někdo položil na naši verandu.“

„Teď tedy Davea budit nebudu. Stejně nemůžeme nic dělat.“ Phoebe pohládila Avu po paži. „Ale povím mu o tom, slibuju. Teď mi, prosím, přines ten foťák.“

Pak chvíli měřila a pořizovala snímky. Vložila panenku do dvojitého sáčku a schovala ji v nákupní tašce do skříňky v salonu.

Když pak procházela kolem matčiných dveří, Essie se slabě ozvala: „Zlato, je všechno v pořádku?“

„Je.“ Phoebe stanula na prahu. Maminka vypadala tak mladě a zranitelně ve své velké posteli. „Dneska konec legrácek. Budeš schopná usnout?“

„Snad ano. Děti jedny. Co budeš dělat ty?“

„Nedám najevo, že mě to otravuje. Dobrou, mami.“

Ve své ložnici si pak nastavila budík na šestou. Odveze panenku na stanici, sepíše zprávu a vrátí se domů, aby si nikdo nevšiml, že byla pryč. Svěří tu věc Sykesovi. Je důkladný a chytrý. Pokud bude možné panenku vystopovat, on to dokáže.

Nikdo, nikdo na světě nebude strašit její rodinu. Jak tam tak ležela a spánek nepřicházel, pochopila, že budík vůbec nebude potřebovat. A napadlo ji, co asi ve čtvrt na čtyři dělal pan Arnie Meeks.

Stačilo mu vidět, jak se okna v jejím stylovém domě rozsvěcí. Blik, blik. Pak zmizel mezi stromy v setmělém parku.

Ale ještě lepší - takový bonus - bylo sledovat, jak přišla otevřít a vyzvednout si jeho malý dárek. To stálo za ten čas a trable.

Jen taková předehra, ty čubko, říkal si cestou domů. Jen poškádlení před tím, co přijde. On s Phoebe MacNamarovou ještě zdaleka neskončil.

* * *

Zrušila by tu schůzku, kdyby jí událost předchozí noci nepřidala na důležitosti. A kdyby zrušení neznamenal přívál otázek od matky, ale i Carly

Už tak musela na mnohé odpovídat ráno. Výpověď na stanici, zpráva a cesta tím zpropadeným autobusem domů jí zabraly víc času, než chtěla. Aspoň že byla ve sportovním a mohla se vymluvit - vlastně lhát - že se šla proběhnout do parku.

Odpoledne na procházce ji zase utahala Carly V bitvě o to, zda se bude, nebo nebude nakupovat poslední výkřik módy, dostávala zabrat její trpělivost, a tak se nakonec domů nevrátily v dobré náladě. Carly šla trucovat do pokoje a Phoebe utekla na zahradní lehátko schovat se pod klobouk se širokou krempou.

Teď se musela vypravit na rande a navzdory všem návrhům se navlékla do víceúčelových černých šatů. Když byly dobré na pohřby a svatby, postačují i na jednu večeři.

Smysl pro poslední módu u ní přeskočil jednu generaci, stejně jako kudrny a dolíčky ve tvářích.

Začala si vyčesávat vlasy nahoru, ale pak si vzpomněla na oškubanou panenku, a zase je rozpustila. Tušila, že její rodinka by si nového přítele chtěla trochu proklepnout a poskytnout Phoebe prostor pro entré, ale už proto seběhla do haly chvíli před sedmou.

Otevřela mu po prvním zazvonění.

„Ahoj, Duncane.“

„Nejdřív mě nech říct: Páni, ty jsi ale kočka. Pak: Ahoj, Phoebe.“

Překvapeně pohlédla na kytičku růžových poupat. „Už jsi mi poslal květiny, a nádherné mimochodem.“

„To jsem rád, že se líbily. Ale tyhle nejsou pro tebe.“ Rozhlédl se po hale. „Líbí se mi tvůj dům.“

„Nám taky.“

„Phoebe, nepozveš pána dál a nepředstavíš nám ho?“ Essie s úsměvem vplula do haly. „Já jsem Essie MacNamarová, Phoebeina matka.“

„Těší mě, madam.“ Stiskl jí podávanou ruku. „Bude to znít jako fráze, ale už chápu, odkud se vzal Phoebin působivý vzhled.“

„Děkuji, jsem ráda, že jste to řekl. Pojd'te do salonu. Syn se snachou tady nejsou, ale představím vám zbytek rodiny. Avo, tohle je Phoebin přítel Duncan.“

„Moc mě těší.“

„Phoebe se o tolika krásných ženách nezmínila. Jen o tobě.“ Usmál se na Carly „Vybral jsem růžové.“ Podával jí kytiči.

„No není to kouzelné!“ Essie už začala tát. „Carly, tohle je pan Swift, a nejspíš první květiny, cos od džentlmena dostala.“

Trucovité dítě se ihned změnilo v uhlazenou lady „Ty jsou pro mě?“

„Pokud nic nemáš proti růžové barvě.“

„Mám ji ráda.“ Začervenala se a přijala květiny „Děkuju. Babi, že pro ně můžu sama vybrat vázu?“

„Jistě že můžeš. Co vám mám nabídnout k pití, pane Swift?“

„Duncan. Já...“

„Měli bychom jít,“ přerušila je Phoebe. „Oslňuješ, až oslepuješ.“ Vzala si z jedné židle sako. „Nezdržím se dlouho.“

„Jau,“ sykl Duncan.

Ignorovala to a políbila Carly. „Nezlob.“

„Dobře se bavte,“ prohodila Essie. „A vy, Duncane, zase někdy přijd'te.“

„Díky Příště musím přinést celou louku. Rád jsem vás poznal.“

Phoebe dobře věděla, že je cestou k vozu sledují tři tváře přilepené na skle okna v hale. Zamyšleně se na Duncana zadívala.

Když jí otevřel dveře a usadil se za volantem, věnovala mu druhý zpytavý pohled. „Snažíš se umést cestu k mojí dceři?“

„Rozhodně. A teď když vím o mamince a Avě, musím je do toho taky zahrnout.“

„Tak nevím, jestli mě ta upřímnost těší, nebo uráží.“

„Dej vědět, až se rozhodneš. Ale mezitím - snášíš lodě?“
„Proč?“
„Protože kdybys je nesnášela, musel bych změnit plán.“
„Ne, snáším je.“
„Prima.“ Vytáhl mobil a vytukal číslo. „Duncan. Jsme na cestě. Dobře. Super. Děkuju.“ Rychle zavěsil.
„Tvoje dcera je podobná babičce. Ty nemáš dolíčky ve tvářích.“
„Ke své škodě.“
„A jak je Ava příbuzná?“
„Ne pokrevně, ale stejně patří do rodiny.“
Přikývl, jako že pochopil. „A ještě máš staršího bratra.“
„Mladšího. Carter je mladší.“
„Fajn. A on se ženou taky bydlí v tom krásném domě?“
„Ne, mají vlastní. Jak tě napadlo přinést Carly růže?“
„No... Moc o sedmiletých slečnách nevím, zvlášť když mohla být buď na panenky, nebo taky na fotbal. Nemohl jsem vyloučit, že jsi ten typ matky, co odsuzuje sladkosti, tak mě napadly květiny a že by jí to nejspíš udělalo radost. Je v tom problém?“
„Ne, ne. Zbytečně to komplikuju, bylo to hezké gesto. A nezapomene na to. Holka si vždycky pamatuje, kdy dostala první kytici.“
„Nemusím si ji hned vzít, nebo tak něco, že ne?“
„Příštích dvacet let ne.“
Zaparkoval a Phoebe čekala, že půjdou do jedné z restaurací na River Street. Možná i pod širé nebe, a tak byla vděčná za sako.
Místo toho ji vedl na molo v přístavu a k jedné zářivé bílé plachetnici. Na palubě byl připravený stolek s bílým ubrusem a čajovými svíčkami pod skleněným poklopem.
„Ta asi bude tvoje.“
„Kdybys neměla ráda lodě, zašli bychom na pizzu, ale s poslední feferonkou by asi zhasnul i náš vztah.“
„Naštěstí pro mě mám lodě ráda a pizzu jsme si daly včera.“
Pomohl jí na palubu a přidržel ji, aby si zvykla na pohupování. Jako první, vlastně druhé rande to mělo velký příslib. „Plachtíš často?“
„Bydlím na Whitfield Islandu.“
„Aha.“ To mluvilo za vše. Přešla k zábradlí a zadívala se na řeku. „Vždycky jsi tam bydlel?“
„Ne. Ani jsem to neměl v plánu.“ Vytáhl z kbelíčku láhev šampaňského a začal ji otvírat. „Prostě to tak vyplynulo a jsem za to rád.“
„Jako za výhru v loterii.“
„Tak nějak.“
Ohlédla se, když uslyšela lupnutí zátky
„Takže teď se tak trochu předvádím,“ pokračoval. „Lod', šampaňské, stylové jídlo - to je schované v miskách pod stolem. Ale taky mě napadlo, že by bylo fajn povečeřet na vodě, jen my dva.“
„Předvádění je super, ale ten koncept 'jen my dva' bude problematický.“
Nalil jim víno. „Pročpak?“
Opřela se zády o zábradlí a užívala si vánku a pohupování. „Jsem samá komplikace.“
„Osamělá matka, náročná kariéra.“
„Ano.“ Vzala si skleničku. „Ale je toho víc.“
„Třeba?“
„Dlouhé povídání.“
„To už jsi říkala, ale já nespěchám.“
„Fajn, tak začnu třeba takhle. Milovala jsem svého ex-manžela, když jsme se brali.“
Přišel se opřít vedle ní. „To je vždycky dobrý začátek.“
„Taky jsem si to myslela, i když mi bylo jasné, že v tom nejsme vyrovnaní.“
„Nerozumím.“
„On mě tolik nemiloval. Neuměl to. Prostě na to nebyl stavěný.“
„To zní jako výmluva.“
„Ne, kéž by byly. Nechoval se agresivně a nikdy - pokud vím - nebyl nevěrný. Jen se neuměl položit do manželství.“

Myslela jsem, že to nějak zvládnou, ale pak jsem otěhotněla. Nezlobil se, nerozčílil, ale když se Carly narodila... Prostě nepřišlo nic,“ dodala po chvíli. „Žádné city, vztah ani zvědavost. Nějak to přežíval, přežívali

jsme oba asi rok. A pak řekl, že chce odejít. Že je mu to líto, ale že tohle nehledal. Chtěl cestovat. Roy je prostě takový. Impulzivní. Oženil se z náhlého popudu, založil rodinu, ale ani jedno ho neuspokojovalo, a tak šel dál.“

Zasunul jí pramen vlasů za ucho jako předtím. Jen takové klidné gesto. „A Carly ho nikdy neviděla?“

„Ne. Doopravdy ne. Zvládá to líp než já. To je ale jen jeden problém.“

„Fajn, tak další.“

„Moje matka trpí agorafobií. Nevýšla z toho domu už deset let. Nemůže.“

„Nevypadá...“

„Jako blázen?“ přerušila ho Phoebe. „Taky není.“

„Nechtěl jsem říct blázen, ty netýkavko. Jen že není nervózní z cizích lidí. Jako jsem já.“

„To je něco jiného. V domě se cítí dobře. Bezpečně.“

„Tak to má tedy těžké.“ Přejel jí po paži. „A ty taky.“

„Zvládneme to. Ona s tím bojovala dlouho, kvůli mně a bráčkovi. Teď se my tři, ještě s Avou, snažíme pomáhat jí.“

„Hodně trablů.“ Obrátil se čelem k ní, ruku nechal položenou na zábradlí vedle jejího lokte. „Ale ještě jsem nepochopil, co to má společného s konceptem ‚jen my dva‘.“

V tu chvíli se to vlastně pokoušela pochopit sama. „Moje rodina a práce vyžadují všechnen můj čas a energii.“

„Možná ses nechala zmást dojmem, že vyžaduju abnormální pozornost.“ Vzal jí skleničku, přešel ke stolku a oběma dolil. Když se vrátil, nejprve se sklonil a políbil ji na rty. „Dostal jsem chuť.“

Bože, to ano. „Chutě přijdou snadno.“

„Někde se začít musí. Teď je mi dobře. Sexy zrzka, krásná noc, bublinky ve sklenici. Nemáš hlad?“

„Větší, než bych si přála.“

Usmál se. „Proč si nesesedneš? V boxu v kajutě by měl být studený humr. Zajdu pro něj. Další historky mi můžeš vyprávět u jídla.“

Nechtěla mu už o své rodině povídat nic. Přála si udržet lehkou konverzaci. Ale ani nevěděla, jak to dokázal, a mezi humrem a skvělými hovězími medailonky ho nechala jít dál.

„Uvažuju, jak se holka ze Savannah dostane k FBI, k výcviku pro vyjednavče a pak zpátky k místní policii. To už sis s barbínami hrála na poldy?“

„Barbíny jsem moc ráda neměla. Víš, ty blond vlasy a velká prsa.“

„Proto jsem je měl rád já.“ Rozesmál se, když překvapeně zamrkala. „Co? Myslelas, že taková Malibu Barbie nenastartuje fantazii desetiletého kluka?“

„Teď už to vím. Bohužel.“

„Tak když ne barbíny, co tě přivedlo na tuhle dráhu? G. I. Joe?“

„Joe je voják. Byl to Dave McVee.“

„Dave McVee? Takového akčního hrdinu neznám.“

„Je to člověk, sice taky hrdina, ale nikdy nebyl hračka - to jsem si jistá.“

„Aha.“ Dolil jim skleničky a těšil se světlem svíček na její alabastrové pleti a v moudrých kočičích očích. „První láska? Někdo ze střední školy?“

„Nic takového. Hrdina, první a poslední. Ten, co nás zachránil.“

Když dál nic neříkala, Duncan zavrtěl hlavou. „Víš, že takhle to nechat nemůžeš.“

„Ne, asi ne. Můj otec se zabil, když maminka čekala Cartera.“

„To je hrozné.“ Položil si ruku na její. „A kolik bylo tobě?“

„Čtyři, skoro pět. Pamatuju se na něj, ale jen trochu. Víc si pamatuju, jak to maminku zlomilo, jak dlouho to překonávala a vlastně nikdy nepřekonala. Teď jako dobrý pozorovatel se znalostmi z psychologie chápu, že tam někam spadá začátek její nemoci. Musela pokračovat dál, kvůli nám, neměla na výběr, ale celé roky žila sama.“

„Měla na výběr,“ nesouhlasil Duncan, „ale rozhodla se soustředit na svou rodinu.“

„Ano. Starala se hodně. Pak potkala toho muže. Reubena. Přišel jí něco spravit v domácnosti. Všimla jsem si, jako skoro dvanáctiletá, jak spolu začali flirtovat. Bylo to zvláštní, ale tatínek už byl tak dlouho mrtvý, a vlastně i hezké, jak se červenala a chovala pošetile.“

„Přála sis, aby byla šťastná.“

„Ano. I k nám se choval mile. Honil se s Carterem po dvorku, nosil sladkosti, bral mamku do kina.“

„Ale milý nezůstal. Slyším to,“ dodal, když zvedla oči. „Poznám ti to na hlase.“

„Ne, nezůstal. Začali spolu spát. Nevím, jak jsem to tehdy poznala, ale dokázala se po těch letech otevřít a přijmout ho intimně.“

„A pak se to změnilo?“

„Jo. Začal být majetnický a kritický. Dobíral si nás všechny tři jakoby žertem. Zvlášť Carter to odnášel. Prý nenajde ani vlastní zadek, haha, že chlapovi nenarostou koule, když pořád jen čte, a tak dále. Začal chodit

každý večer, čekal teplou večeři a že nás mamka rychle zažene, aby se na ni mohl sápat. Když to neudělala, začal být vztekly. Hodně pil. To asi i dřív, ale teď pil i u nás.

Dost divné téma na konverzaci u večeře, nemyslíš?“

„Chci slyšet i zbytek. Můj otec taky pil víc, než je zdrávo, takže to znám. Povídej.“

„Fajn. Jednou se stavil, ale mamka ještě byla v práci. Našel nás tam s Carterem samotné. Začal pít, pak otevřel další pivo a cpal ho Carterovi. Že prý je čas učit se pít jako chlap. Carter to odmítl. Bože, taky mu bylo teprv sedm. Řekl mu, ať mu dá pokoj a jde pryč. Reuben mu vlepil facku, jen tak. Ale to už jsem nevydržela.“

Začal v ní probublávat starý vztek. „Řekla jsem, ať se neopovažuje sáhnout na mého brácha a vypadne z našeho domu. Praštil mě taky. A pak se vrátila mamka. Víš, Duncane, já jsem ji vždycky milovala, ona pro nás tolik pracovala a snažila se, ale myslela jsem, že nemá moc pevnou páteř. Ne do chvíle, kdy vešla, uviděla nás s Carterem na zemi a Reubena, jak si odepíná pásek.“

Odmlčela se a napila vína. „Chtěl nám udělit lekci. Ale mamka se na něho vrhla jako dělová koule. Byl samozřejmě dvakrát větší a k tomu opilý, takže ji odhodil přes celou místnost. Ječela, ať vypadne a nechá její děti na pokoji. Řekla jsem Carterovi, ať utíká k sousedům a zavolá policii. A když byl bezpečně daleko, začala jsem taky křičet, že policie je na cestě. Nadával nám takovými slovy, která jsem tenkrát ani neznala, ale vypadnul.“

„Držela ses.“ Sevřel jí na stole ruku. „Bylas chytrá.“

„Měla jsem strach. Myslela jsem na policii, která má lidem pomáhat. Přijeli a mluvili s maminkou, ale asi ji moc nepřesvědčovali, že ho má žalovat. Zapsali si jeho jméno a možná si s ním jeli promluvit. Moc toho nevím. Jen že se stavil u mamky v práci, omlouval se, přinesl květiny, ale do domu už ho nepustila. Jednou seděl dlouho venku v autě a pak se ji snažil vtáhnout k sobě. Znova jsem volala policii, ale pak vyšel někdo od sousedů, a on ujel. Maminka si vyřídila zákaz přibližování, to jí totiž doporučili.“

„Ale nezavřeli ho.“

„Možná jen na pár hodin s napomenutím. Takže se o několik dnů později objevil zase. Opilý a se zbraní v ruce a vtrhl do domu. Uhodil mamku tak, že má doteď malou jizvu tady,“ Ukázala si prstem na tvář. „Přiložil jí pistoli k hlavě a nám nakázal všechno pozamykat a zatahnout závěsy. Pak jsme si museli sednout, že si dlouze popovídáme.“

Držel nás tam skoro dvanáct hodin. Policie dorazila, protože nastřílel pár ran do stěn a slyšeli to sousedi. Křičel na ně, že nás zabije, když někdo vejde do domu. Děti nejdřív Brzy vypnuli elektřinu. Byl srpen a hrozné horko. Pak si ho k telefonu vyžádal Dave a dlouze s ním mluvil.“

„On ho přesvědčil, aby vás pustil?“

„Donutil ho mluvit. To je pravidlo číslo jedna. Dokud Reuben mluvil, nemohl nás zabít. Ale jinak by to klidně udělal, to bylo poznat. Možná by nezabil mamku, protože si vzal do hlavy že mu patří. Ale Dave si s ním povídal o rybaření a tím nás udržoval naživu. Pak se Reuben zase začal vztekat. Cítila jsem, že chce ublížit Carterovi. Tak jsem se ho snažila rozptýlit jako předtím Dave. Zašla jsem na záchod otevřít okénko a donutila brášku, aby při první příležitosti utekl.“

„Dostalas brácha ven,“ zamumlal Duncan.

„Reuben na něj měl spadeno. Ublížil by mu.“

Vyprávěla mu i zbytek, o přípravě jídla, o práscích na spaní a taky o tom, jak seděla u matčina lůžka v nemocnici, když jí sešivali tvář, a jak mluvila s Davem.

„Udržel naši rodinu naživu.“

„Ale ty jsi ji zachránila. Jako dvanáctileté dítě.“

„Neměla bych žádnou rodinu, nebýt Davea. Pak jsme se přestěhovali do domu sestřenky Bess na Jones Street a Dave nás navštěvoval. Je to ještě dlouhé povídání, ale on mě přivedl k práci policejního vyjednavče. Že prý pro to mám cit a taky představu, jaké to je být obětí. Chtěla jsem ho potěšit a taky mi to připadalo vzrušující. Tak jsem prošla výcvikem a zjistila, že měl pravdu. Mám pro to cit.“

Pozvedla skleničku. „Není to jako výhra v loterii, ale dostalo mě to tam, kde jsem.“

„A co se stalo s Reubenem?“

„Umřel ve vězení. Naštval tam někoho tak, až ho ten někdo několikrát probodl. Jako morální člověk a policistka bych měla takové věci odsuzovat, ale po tomhle jsem šla a koupila si láhev šampusu, asi zdaleka ne takovou, jako je tahle, ale docela slušnou. A užila jsem si ji do poslední kapky“

„To rád slyším.“ Stiskl jí ruku. „Ty ale máš zajímavý život, Phoebe.“

„Zajímavý?“

„Rozhodně se nedá říct, že by byl fádní.“

Zasmála se. „To asi ne.“

„Už mám taky představu, kde se vzalo to odhodlání, když jsi vešla do bytu Joea Sebevraždy. A k tomu máš ty nejkrásnější zelené oči.“

Ted' se na něho zaměřily přes okraj sklenice. „Jestli myslíš, že když jsem si vylila srdce a vypila pár skleniček, že s tebou budu v kajutě provozovat divoký sex, pleteš se.“

„Vyjednávat bychom nemohli? Třeba o nějaký jiný druh sexu?“

„Nemohli, ale i tak díky“

„A co procházka kolem řeky, abych tě mohl líbat za svitu měsíce?“

„Začala bych u procházky.“

Vstal a vzal ji za ruku. A jak se zvedla, jednoduše jí položil ruku do týla a přitáhl k sobě pro další polibek.

Teplé rty a chladivý vzduch, tvrdé tělo, jemné doteky Poddala se okamžiku. Propletla si s ním prsty a opřela se

o něho.

Jasně cítil její sílu pod hebkou kůží. Pochopil, že právě to ho k ní od první chvíle přitahovalo. Ty kontrasty a složitost. Nebylo na ní nic obyčejného a prostého.

Jen tohle by mohlo být snadné - tahle jediná věc - ten pomalu se rozdmýčávající žár mezi nimi. Dlouhý polibek zažehával jiskru, zatímco se paluba pod jejich nohama pohupovala a opíral se do nich jemný vítr.

Položila mu dlaň na hrud', až ucítila jeho zrychlené srdce, a pak ji použila, aby se odtáhla.

„Někdo je tu hodně šikovný,“ poznamenala.

„Taky to poctivě nacvičuju už od dvanácti.“ Donesl si její ruku k ústům a lehce ji políbil na klouby prstů. „Umím i několik variací, jestli bych směl demonstrovat.“

„Myslím, že by to prozatím stačilo. Mluvili jsme o procházce.“

„Tak si to nechám na příště. Asi ještě nejsi připravená.“

„Myslíš? Nezapomínej, že takovou manipulaci na mě nepoužiješ, jsem polda.“

Vystoupil z lodi a natáhl k ní ruku. „Třeba variace sedm prý způsobuje dočasnou ztrátu vědomí.“

„Tak to je odvážné tvrzení.“ Vyšla za ním na molo. „Na takové výzvy jsem nepřistoupila asi od svých sedmi let. Jdeme se projít, pane Swifte.“

„Nemůžeš se zlobit, když se chlap aspoň pokusí.“

Cestou se na něj ale po očku zadívala. „Variace sedm?“

„Cítil jsem povinnost varovat tě předem. Ted' už je to jen na tvé nebezpečí.“

„Budu si to pamatovat.“

Její smích se nesl nad vodou, když její veselá tvář vyplnila zorné pole dalekohledu.

Sáhl do příruční tašky pro hranolky a dál je sledoval. Napadlo ho, jak rychlé a snadné by to bylo, kdyby ji takhle viděl v hledí pušky.

Beng!

Příliš rychlé a snadné.

Už velmi brzy se přestane takhle smát.

7

V pondělí ráno se Phoebe u pracovního stolu pustila do haldy papírů, vyřizovala telefonáty a ještě si našla chvílku na prostudování materiálu na příští přednášku.

Mohla by se zabývat vyhozením Arnieho Meekse, ale k tomu chtěla mít pohromadě všechny protokoly a vyjádření psychologa k akci prvního policisty na místě činu.

A že tomu činu Arnie udal tón, jen co je pravda. To, co se stalo, by bylo dobré projít na přednášce, aby všichni pochopili, proč je třeba řídit se pravidly

Složila dokumenty na sebe a vstala, když v tom k ní vešel Dave. „Kapitáne.“

„Potřebuju minutku.“

„Mám jich několik, než začne hodina. Dáš si kafe?“

„Ne, díky“

Všimla si, jak ztuhl v zádech. „Nějaký problém?“

„Možná. Volal mi seržant Meeks, Arnoldův otec. Vyhrožuje, že na tebe podá stížnost.“

„Kvůli čemu?“

„Neopodstatněné propuštění syna. Taky zmínil žalobu kvůli ponižování a šikaně. Chce se sejít s tebou, se mnou a právním zástupcem Arnieho.“

„Já můžu kdykoli. Řekla jsem Arniemu, že v době dočasného vyloučení může kontaktovat právníka. A to je zaznamenané,“ dodala.

„Víš jistě, že těch třicet dnů obhájíš?“

„Samozřejmě. Porušil pravidla. Ponoukal Gradeyho k sebevraždě a měl štěstí, že se nic nestalo rukojmím. Četl jsi přece zprávu a výpovědi svědků.“

„Ano, četl.“ Dave si unaveně promnul zátylek. „Nemohl to podělat víc, i kdyby se snažil.“

„Nejsem si jistá, jestli nesnažil. A to neříkám kvůli nesympatiím k němu,“ pokračovala, když se Dave zamračil. „On chce mít vždycky navrch, je bigotní, sexista a agresivní chlap. Neměl by pracovat u policie.“

„Phoebe, takovýhle postoj k němu ti nepomůže, abys svůj postup obhájila.“

„To je fakt a ne postoj. A psychologický posudek to potvrdí. Dave, to on mi dal na verandu tu panenku.“

Dave si strčil ruce do kapes a tam je zaťal do pěstí. „Nebudu tvrdit opak, ale taková obvinění bys neměla říkat nikomu dalšímu. Na to je třeba víc...“

„Řekl mi do tváře, že jsem čubka, a to nepočítám, kolikrát za zády. Přímo tady z toho místa mi vyhrožoval. Nevidí ve mně autoritu a vlastně mnou jen pohrdá.“

„Myslíš, že si nepřejí, aby vypadl?“ Dave projevil trochu zlosti. „Z oddělení i z okrsku? Ale v tuhle chvíli ho nemám proč propustit. Phoebe, když sedíš za tímhle stolem, musíš si autoritu umět zjednat.“

„To vím,“ řekla klidně. „Těch třicet dní mu třeba něco napoví. Kapitáne, on taky tvrdil, že tady pracuju proto, že se s tebou sexuálně stýkám.“

Dave na ni chvíli zíral. „Ten parchant.“ Sykavě se nadechl. „Jsou na to nějakí svědkové?“

„Ne, už jsem vypnula diktafon, ale řekl to docela jasně. Takže nemá moc respektu ani k tobě. A co víc, byl by mě fyzicky napadl, kdyby Sykes nezakročil. Takové hry tady trpět nechci. Ani šířit klepy. Faktem ale zůstává, že Arnold Meeks je nebezpečný. Zeptej se na to Sykese.“

„Promluvím s ním. To setkání bude dnes odpoledne. Tak si udělej čas.“

„Ano, pane.“

„Chceš vznést obvinění ze sexuálního obtěžování?“

„Pro tentokrát ne. Stačí porušení subordinace.“

Přikývl a obrátil se ke dveřím. „Možná bys taky měla kontaktovat svého zástupce. Meeksovi mají vliv, takže si radši kryj záda, protože ti můžou uškodit.“

„Budu. Dave? Je mi líto, že tě do toho zatahuju takhle osobně.“

„Ty ne,“ řekl Dave suše. „To on.“

Problémy, uvědomila si o samotě, blíží se problémy Ale to už zažila víckrát. Dobře se na tu schůzku připraví. Skrze sklo kanceláře viděla, jak si Dave zve pohybem ruky Sykese na slovíčko. Ochranný instinkt jejich kapitána byl v pohotovosti a Phoebe litovala, že to zapříčinila.

Ale ať se propadne, jestli Meeksovi dovolí ohrožovat lidské životy, děsit její rodinu a používat svoje rodinné konexe na oddělení jako štít.

Bylo jí naprosto fuk, kdo je jeho otec.

Ted' na to musí na chvíli zapomenout a běžet dolů. Ještě se zastavila u sekretářky „Příštích devadesát minut jsem v přednáškovém sále.“

„Jasně. Poručíku?“ Annie Utzová, administrativní pracovnice jejich oddělení, se na ni nervózně usmála. „Nemohla bych si koncem týdne vzít den volna na osobní věci?“

„Když mi dáte včas vědět, tak ano. Abychom měli záskok.“

„Hm... poručíku? Já vím, že jsem tu nová, ale pracuju tady ráda a doufám, že snad dobře.“

„Ale ano.“ Neškodilo by ubrat na make-upu, napadlo Phoebe, a koupit si o číslo větší halenku, ale práci vykonávala dobře.

„Hm... Dnes jsem přinesla pralinky. Domáci.“ Zvedla talíř zakrytý papírem. „Nedáte si?“

„Až po přednášce.“

„Vy běháte po schodech, že? Místo výtahu, tak to vám cukr neublíží.“

„Běhám po schodech, abych si občas mohla dát něco sladkého.“

Radši spěchala pryč, než by ji Annie ještě víc zdržela, a s úvodními větami své přednášky v hlavě otevřela dveře na schodiště.

Auto už musí být dneska opravené. Musí. O přestávce zavolá do servisu a...

Sotva ten prudký pohyb postřehla. Neměla čas zareagovat, ani sáhnout po zbrani a rána ji odhodila na protější stěnu. Bolest a strach v ní explodovaly zároveň, jak se uhodila do hlavy o beton, a před očima se jí rudě zatmělo.

Jen sekundu trvalo, než v ní instinkt zakřičel braň se, ale to už měla ústa přelepená páskou a ruce zkroucené za zády

Přestože se jí točila hlava, pokusila se kopnout za sebe, ale minula cíl. Pak už nic neviděla, protože jí cosi hodil přes hlavu. Výkřik přidusila páska. Vrazil do ní tak, až bolestivě dopadla na podlahu mezaninu. Ucítla krev a přes hlasité lapání po dechu zaslechla, jak se jí směje. Marně kolem sebe kopala. Pak ucítla stisk na hrdle a začala se zmítat.

Takhle ne, takhle nesmí zemřít. Aniž by viděla svého vraha. Toho, kdo ji vezme od její holčičky

Napínala svaly, kopala, zatímco její plíce plakaly po troše vzduchu. Stisk povolil, trochu se nadechla, ale znovu dech spotřebovala na přidušený výkřik, protože ucítla nůž, špičku nože, jak jí cupuje šaty a nedbale řeže do kůže. Ruce - ruce v rukavicích - jí zmáčkly ňadra.

Tohle se přece neděje. Napadnout a znásilnit policistku přímo na stanici? To je šílené. Ale její pokusy o obranu nezastavily trhání šatů, doteky a hrubý stisk mezi jejími stehny.

Nenáviděla se za vzlyky a prosby, které unikaly zpoza pásky, protože v něm vzbuzovaly smích a pocit moci.

„Neboj,“ zašeptal, a tak poprvé uslyšela jeho hlas, „takový jako ty nepíchám.“

Rána do tváře a nová bolest. Ucítla blízkost bezvědomí a téměř ho vítala. Vzdáleně zaslechla kroky

Někdo sem jde. Prosím, dobrý bože. Ale ne, odchází. On odchází. Nechal ji na živu. Zasténala. Její tělo plakalo bolestí, ale touha přežít, ten základní instinkt, byla silnější. Bála se překulit, dostat se na kolena a nohy. Netušila, jak blízko je schodiště a možná i smrtelný pád.

Náramky na rukou se jí zařezávaly do masa a převažovaly zesláblé tělo na opačnou stranu. Potřeba vidět a uniknout ale vítězila. Nahrabila se, otáčela hlavou ze strany na stranu a po centimetrech zkoumala podlahu pod sebou. Postupně dokázala vysunout bradu, ústa a nos. Nakonec i oči.

Rozhlédla se. Uviděla krvavé šmouhy a skvrny na stěně schodiště, kde narazila hlavou. Krev cítila i v hrdle.

Už věděla, kde jsou nejbližší dveře. Musí se dostat po těch několika schodech dolů ke dveřím. Musí přežít.

Překulila se a s tichým kňučením si dokázala kleknout. Visely z ní cáry sukně a košile, další kusy látky se válely po schodech.

Nechal ji tu nahou, poníženou a spoutanou, ale nechal ji na živu.

Opřela se zády o stěnu a za pomoci roztrhšených nohou se po ní sunula nahoru. Začala ji ovládat nevolnost, motala se jí hlava. Doufala, že to překoná, než najde pomoc.

Třebaže její mysl křičela honem, honem, může se vrátit, co nejopatrněji sestupovala po schodech, zády ke zdi. Dole se rozklepala strachem a vyčerpáním, ale ještě musela najít sílu, aby spoutanýma rukama stiskla kliku a zatáhla za dveře.

Dopadla na podlahu chodby a začala se plazit.

Někdo vykřikl. Slyšela to jako vzdálený zvuk zvonu v mlze. Pak omdlela.

Byla mimo jen krátce, bolest to nedovolila, ale když se znovu probírala, ležela na boku a z pálení kolem úst poznala, že jí někdo strhl pásku.

„Sežeňte deku. Dejte mi tu bundu a přineste klíček k těm poutům. Už je to dobré, poručíku. Jsem Liz Albertova. Slyšíte mě? Budete v pořádku.“

Liz? Phoebe se zadívala do vážných hnědých očí. Detektiv Elizabeth Albertova. Ano, jistě, zná to jméno a ty oči.

„Schodiště.“ Její hlas se podobal rezavému hvízdnutí. „Dostal mě na schodech.“

„Chlapi to tam už prohlížejí. Jen klid. Sanitka je na cestě. Poručíku,“ Liz se naklonila blíž, „byla jste znásilněná?“

„Ne. Ne, on mě jen...“ Phoebe zavřela oči. „Jak moc jsem zraněná?“

„To ještě nevím.“

„Moje zbraň.“ Phoebe oči prudce otevřela. „Bože, moje zbraň. Neměla jsem čas ji použít. Sebral mi ji?“

„Taky nevím.“

„Vydržte, poručíku, sundám vám pouta.“ Phoebe nepoznala, kdo promluvil za jejími zády, dál se dívala na Liz. „Chci vás u výpovědi.“

„Udělám to já.“

Phoebe nedokázala potlačit bolestné syknutí, když jí sundávali pouta a když pak pohnula pažemi. „Myslím, že nejsou zlomené. Asi nic není.“ Přitáhla si bundu na hrudník a někdo přes ni ještě přehodil deku. „Pomůžete mi sednout si?“

„Možná byste měla ležet, než...“

Uslyšela rychlé kroky a volání. Pak už vedle ní klečel Dave. „Co se stalo? Kdo to udělal?“

„Neviděla jsem ho. Přepadl mě na schodech a dal mi něco přes hlavu.“ Slzy jí začaly stékat do rány na tváři. „Myslím, že má moji zbraň.“

„Sepíšu její výpověď, kapitáne. Zajedu s poručíkem MacNamarovou do nemocnice a vyslechnu ji.“

„Dobře.“ Přesto Phoebe držel pevně za ruku, jako by ji nechtěl opustit.

„Nevolej domů. Prosím, nevolej jim.“

Lehce ji stiskl a vstal. „Prohleďte budovu, patro za patrem. Rudá zóna. Nikdo nevyjde ven bez prohlídky. Chci seznam všech policistů i civilistů, co tu jsou.“

„To nebyl civilista, kapitáne,“ promluvila Phoebe tiše a on na ni rozhořčeně pohlédl. „Byl to jeden z nás.“

* * *

Všechno jí splývalo v jedno, ale Phoebe to brala jako požehnání. Příjezd sanitky, vyšetření, nemocnice. Nové hlasy, pohyb, nová bolest. A pak už jí bylo méně a méně. Nechala oči zavřené, zatímco ji prohmatávali a přenášeli, ošetřovali rány a zhmožděnin. Snažila se na nic nemyslet, když rentgenovali části jejího těla.

Slzy přijdou, to věděla. Nejspíš celá záplava, ale to ještě počká.

Liz vešla do vyšetřovny „Prý se mnou teď chcete mluvit.“

„Ano.“ Phoebe seděla na lůžku a v žebrech jí pulsovalo jako v bolavém zubu. Už věděla, že tohle přejde až za několik dnů, možná týdnů. Ale páska na ruce odlehčovala bolavému rameni.

„Ořes mozku, zhmožděná žebra a vykloubené rameno.“

Liz přešli blíž. „Ošklivá rána na čele a monokl. Rozseknutý ret a oteklá čelist. Ten parchant si vás hezky podal.“

„Nezabil mě, a o to jde.“

„To je vždycky plus. Byl tu kapitán. Když od lékařů zjistil, jak jste na tom, řekl, že vás pak odveze domů.“

„Radši by měl zůstat na stanici a zjistit, kdo... Jestli vůbec bude co zjišťovat. Šla jsem zrovna po schodech dolů do posluchárny na přednášku. Jako obvykle. Chodím po schodech.“

„Klaustrofobie?“

„Ne, marnivost. Nemám čas cvičit, jak bych chtěla, tak běhám po schodech. Čekal tam na mě.“

„Říkala jste, že jste ho neviděla.“

„Ne.“ Phoebe se opatrně dotkla tváře pod okem. Ještě nikdy neměla monokl a netušila, jak moc to může bolet. „Seběhlo se to rychle, zahlédla jsem jen prudký pohyb koutkem oka - zprava. Díky.“

Vzala si od Liz sáček s ledem a přiložila si ho na tvář. „Chytil mě dřív, než jsem se stihla otočit a nahnánout zbraň. Věděl přesně, co má dělat. Zneškodnil mě ranou do hlavy, hodil na zeď, přelepil pusy a spoutal. S pouty uměl zacházet dobře. Čekal všechny moje výpady a něco mi hodil přes hlavu.“

„Pytel na špinavé prádlo. Je to mezi důkazy. Možná myslíte, že jste mohla být rychlejší a víc se bránit. Na to zapomeňte.“

„Na nic jsem se nezmohla. Byl fyzicky silnější, psychicky mě odrovnal, ale stejně... Moje zbraň?“

„Nenašla se.“

Dlouze na sebe pohlédly. Je to prohra, když policistu někdo odzbrojí, zvláště když je policista žena.

„Nikdo vám to nebude mít za zlé, poručíku, za těchto okolností ne.“

„Někteří ano, víte to dobře. A on taky. Proto mi ji vzal.“

„Někteří jsou idioti. Máte představu, jak byl vysoký a silný?“

„Výšku jsem neodhadla, strčil mě zezadu. Ale sílu měl. Škrtil mě...“ Přejela si po bolavém krku a vzpomněla si, jak jí jeho ruce připravily o vzduch. „Ležela jsem na zemi a on mě škrtil. Měl velké, silné ruce. V rukavicích. Cítila jsem tenké - snad latexové - rukavice, když po mně sahal. A nůž, nebo snad nůžky, když na mně řezal oblečení.“

„Dotýkal se vás.“

„On...“ Fakta, nařídila si Phoebe, ber to jako fakta. „Zmáčkl mi prsa a zatahal za bradavky. Tvrdě. Smál se u toho. Jen tak hvízdavě, jako by se snažil potlačit skutečnou veselost. A cpal mi ruku... A do háje, kruci.“

Liz předvídavě přistrčila Phoebe pod bradu mísu a pevně ji držela, když Phoebe zvracela.

Pak se bílá jako křída opřela na lůžku. „Bože, omlouvám se.“

„Jen klid, dýchejte pomalu. Tady.“ Podala jí plastový pohárek.

„Napijte se vody.“

„Díky. Už je to dobré. Strčil do mě prsty. Spíš je tam narval. Nebylo to sexuální, chtěl mi jen ublížit a ponížit mě. Pak se asi naklonil, protože jsem slyšela jeho hlas blízko u ucha. Šeptal. „Neboj se, takové jako ty nepíchám.“ Pak mě praštil do obličeje a nechal mě tam.“

„Máte představu, jak dlouho ten útok trval?“

„Zdálo se to jako věčnost, ale dvě, možná tři minuty. Víc ne. Měl jasný plán a přesně ho provedl. Možná delší dobu mi zabralo zbavit se toho hadru a dostat se ke dveřím. Celkem tak šest sedm minut.“

„Fajn. Řekl ještě něco?“

„Ne, promluvil jen jednou.“

„Všimla jste si na něm ještě něčeho dalšího? Třeba pachu?“

„Ne. Počkat.“ Phoebe zavřela oči. „Dětský pudr. Ucítila jsem dětský pudr.“

„A co jeho hlas? Poznala byste ho?“
„To nevím. Jsme cvičení na detaily, ale ten strach a hukot v hlavě a zakryté uši...Byl místní,“ řekla náhle.
„Neměl žádný přízvuk.“
„Měla jste s někým potíže? Mohl vám někdo chtít ublížit?“
„Vy víte, že ano. Nepracujeme na stejném oddělení, ale na stejné stanici.“
„Myslíte, že to byl on? Napadl vás Arnie Meeks?“
„Ano. Nemůžu to dokázat, ale myslím, že ano. V sobotu ráno jsem oznámila incident.“
„Jaký?“
Vyprávěla jí o panence.
„Zeptám se na to detektiva Sykese. A diskrétně zjistím, kde se dnes dopoledne vyskytoval Meeks.“
„Děkuji.“
„Nebyla jste znásilněna, poručíku, ale i tohle by nejspíš chtělo pomoc psychologa. Jednoho dobrého znám.“
„Ne, díky. Jste dobrá, detektive. Moc děkuju, že jste si udělala čas na mou výpověď a byla tady se mnou.“
„Budu v tom pokračovat, slibuju.“
„Nemohla byste mi prozatím ukrást nějaký plášť, abych odsud mohla vypadnout?“
„Spíš někoho zavoláme. Když ne kapitána, tak někoho jiného, kdo přinese oblečení a zaveze vás domů.“
Phoebe zavrtěla hlavou. „Nechci domů, dokud se nesesypu, což nebude dlouho trvat.“
„Je někdo jiný, komu se dá zavolat?“
„Vlastně...“ Phoebe se dotkla obvazu na čele. „Jeden přítel by byl, pokud ho seženu.“

Ta stará budova měla svůj potenciál. Současný majitel nadhodil cenu, která znamenala spíš toužebné přání než reálnou možnost, ale Duncan už zvažoval další postup.

Opuštěné skladiště se v tu chvíli sice podobalo skládce, ale už je viděl přebudované na slušný obytný komplex pro úřednické rodinky Příjemné prostory za rozumný nájem. Trochu daleko od hlavních turistických tras a zeleně, ale když v prvním patře vybuduje pekařství, kavárnu a možná i malou rodinnou restauraci, náklady se mu nakonec vrátí.

Ještě že nemá naspěch.

Jeho město potřebovalo nové byty a nejen výdělečné zóny. To věděl, vždyť sem celý život patřil.

Phin si povídal s majitelem a vrtěl přitom hlavou, zatímco se Duncan procházel kolem. Tohle byla jedna z Phinových dovedností - ten nesouhlasný výraz, co vracel přemrštěné představy prodávajícího zpět do reality

Když mu v kapse zazvonil telefon, prohlížel si trojici rozbitých oken. „Jo, tady Duncan. Co? Kde? Jak?“

Otočil se, když Phin, vylekaný jeho tónem, rázoval přes poničenou betonovou podlahu k němu. „Kde? Jasně, samozřejmě,“ dodal po chvilce. „Musím pryč. Hned.“ Už běžel ke dveřím a strkal mobil zpět do kapsy.

„Pane Swifte,“ volal za ním majitel.

„Osobní důvody Dělej dál, co děláš,“ prohodil k Phinovi a spěchal k autu.

Desítky děsivých představ mu prolétly hlavou, zatímco se řítíl k nemocnici. Ale ta žena, detektiv Albertová, přece říkala, že Phoebe propouštějí. Nemůže to být tak zlé, když ji pustili z nemocnice.

Ale zase byla příliš stručná, no jako policajt, pomyslel si rozmrzele a dupl na brzdy na červené. Co když ji postřelili? Bože dobrý.

Rychle se znovu rozjel a prodíral se zácpou. Jako bývalý taxikář se uměl snadno dostat na určené místo - nebo si taky zajet a trasu prodloužit.

Vřítíl se na parkoviště a zaklel, když neviděl volné stání. Nakonec ho našel a běžel ke dveřím pohotovosti. To už mu nervy pracovaly na plné obrátky

Málem by proběhl kolem ní, nebýt jejích rudých vlasů. Měla na sobě bledě modrý nemocniční oblek. Ruku na pásce a tvář - tu fascinující tvář - samou modřinu a odřeninu.

„Ježíši, Phoebe.“ Dřepł si k ní a oběma rukama se chopil její zdravé ruky. „Jak moc jsi zraněná?“

„Jen povrchně.“ Málem se usmála. „Není to tak zlé. Jen mě tak napadlo, že by se ti dalo zavolat. Asi jsem udělala chybu.“

„Nech toho. Co se stalo?“

„Duncane... Když už jsem zavolala a tys přijel, potřebovala bych se někam na pár hodin schovat, trochu se sesypat a zase dát dohromady, než budu schopná jet domů. Já vím, že po tobě chci hodně, ale...“

„To nic. Víš jistě, že můžeš chodit?“

„Jo.“ Začala vstávat a on ji opatrně přidržel v pase, jako by zvedal křehké umělecké dílo.

„Opři se o mě.“

„To už dělám, když jsem tě sem vytáhla.“ Jaká to byla úleva opřít se na chvíli o někoho jiného. „Ani mě nenapadlo, že bych tě mohla zdržovat od práce.“

„Mě? Nechutného zazobance?“ Když ji oslnilo slunce, vytáhl své sluneční brýle. „Vezmi si to. Budeš mít pořádný monokl. Jak vypadá ten druhý?“

Ted' se o úsměv ani nesnažila. „To kdybych věděla.“

Tohle počká, řekl si. Otázky si nechá, až si Phoebe trochu odpočine. Pomohl jí do auta a sám jí zapnul pás. „Trochu to sklopíme.“ Nastavil sedadlo. „Dobré?“

„Ano, je to fajn.“

„Dali ti něco na bolest?“ zeptal se, když usedl za volant.

Phoebe poklepala na kabelku, kterou jí Liz přinesla do nemocnice. „Něco už ve mně účinkuje. Na chvíli zavřu oči, jestli dovolíš.“

„Jistě, jen odpočívej.“

Neusnula. Poznal to podle toho, jak zatínala pěst. Chvilími se uvolnila, ale pak znovu zaťala prsty, jako by v nich chtěla něco zadržet.

Měla obvázaná zápěstí. Proč vlastně nekontaktovala rodinu? Co to bylo za nehodu, že měla tolik zranění a sotva chodila?

Radši na to přestal myslet. Spekulace vzbuzovaly ty nejhorší představy

Nechal ji v klidu. Uměl vycítit, co jeho pasažéři potřebují. Hovor, informace nebo ticho.

Phoebe potřebovala trochu ticha.

Sotva se pohnula, když přejížděli po mostě na ostrov, míjeli mokřiny a hradby mohutných stromů. Až v poslední zákrutě, když zastavoval, otevřela oči.

Vybral si velkolepý dům, tradičně elegantní se střešní vyhlídkou jako korunou. Rámovaly ho duby obalené mechem a podtrhovaly jeho jemnou modř s bílými okny Zahrady plné azalkových keřů a prostorná veranda a terasa s křesílky zvaly hosty k příjemnému posezení.

„To je krása.“

„Jo, je to jen trochu velké.“ Vystoupil a obešel auto. „Pomůžu ti.“

„Díky.“ Opřela se o něj. „Vážně moc děkuju, Duncane.“

„Není zač.“ Dovedl ji po schodech na verandu a ke dveřím s keltskými uzly.

„Jak dlouho tady bydlíš?“

„Asi pět let. Už jsem to chtěl i prodat... Ale to je dlouhá historie.“ Krátce se usmál a odemkl.

Zlaté světlo se odráželo od sytých barev v hale, širokých arkádových dveří a elegantního schodiště. Prkenně s ním přešla do salonu, kde se atriové dveře otvíraly na terasu, pod níž se prostíraly další zahrady s pergolou porostlou vistárií.

Spatřila piano, světle šedou sedací soupravu a vínové tapety. Umělecká díla, obrazy s výjevy z okolní krajiny, nějaké starožitnosti a podivné keramické prase.

Nenechala se odvést k pohovce, ale přešla ke dveřím na terasu.

„Líbí se mi tvoje zahrada.“

„Mně taky. Začal jsem se o to zajímat, když jsem se nastěhoval.“

„To věřím. Je to hodně prostoru pro jednoho člověka.“

„Jo, proto jsem uvažoval o prodeji. Ale dokážu ten prostor využít.“

„A uvažoval jsi...“ Náhle si položila hlavu na skleněnou tabuli a zavřela oči. „Promiň. Asi už to na mě jde.“

„To nic.“ Dotkl se jejích zad, a když ucítil chvění, pochopil, jak jí je. Jen do toho.“

Otočil ji k sobě a vzal do náruče, protože se rozvzlykala. Odnesl ji na pohovku, držel ji na klíně a čekal, dokud se nejhorší bouře nepřezene.

8

Slzy ji nezahanbovaly, ne ty, které bylo třeba vyplakat. Byla mu vděčná, když polevil první záchvat strachu a nevolnosti, že není z těch, co ženu plácají po zádech a tvrdí, že to bude dobré. Nabídl jí azyl a nechal vyplakat.

Když se přestala trást a slzy polevily, políbil ji zlehka na odřený spánek. „Je to lepší?“

„Ano.“ Dlouze se nadechla a vydechla a cítila se jistěji. „Určitě.“

„Ted' mě poslouvej. Já přinesu něco k pití a ty mi povíš, co se stalo.“ Nadzvedl jí tvář a zadíval se jí do očí. „Pak uvidíme co dál.“

„Dobře.“

„Nemám ale žádné kapesníky“

„Jsou v té kabelce.“

„Fajn.“ Posadil ji na gauč. „Kdybys potřebovala, koupelna je tímhle směrem a doprava.“

„Dobrý nápad.“

Odešel a ona chvíli seděla a sbírala síly. Pak s námahou vstala, vzala kabelku a prošla halou na toaletu.

První pohled do zrcadla vyvolal úzkostné i marnivé zasténání. Oči měla rudé, pod pravým obří modřinu, nateklou bradu, spodní ret dvakrát takový a ještě rozražený. Bílé náplasti svíraly ošklivou jizvu na čele a odrážely se od rudé poškrábané kůže.

„Tohle není soutěž krásy, Phoebe, tak se seber. Ale hůř už vážně vypadat nemůžeš.“

A až tenhle obličej dopraví domů, vyděsí tam všechny k smrti.

S tím se ale nedá nic dělat, připomněla si a opatrně se omyla studenou vodou.

Za chvíli zjistila, že i tak jednoduchá věc jako močení pro ni s otlučeným bokem a rukou na pásce představuje nadlidský výkon. A k tomu se nesnášela za to, jak kulhá, uvědomila si, když se dobelhala zpět do salonu.

Duncan už postavil na stolek táč. „Nevím, co ti na pohotovosti dali, takže jsem vyloučil alkohol. Dostaneš čaj a moji soukromou medicínu na to oko - mražený hrášek.“

Zastavila se. „Tys uvařil čaj.“

„Nepiješ čaj?“

„Ale ano. Čaj v krásném servisu a k tomu ten hrášek. Já se snad dojetím zase rozbřečím.“

„Díkybohu, že jsem taky neupekla sušenky.“

Vzala ledový sáček a přiložila si ho na nejbolavější místo. „To umíš?“

„Nevím. Ale nebyl jsem si jistý, jak by se ti polykalo. Co ta čelist?“

Pomalu přešla k pohovce a znova se posadila. „Chceš silnou holku, nebo pravdu?“

„Zvládnou pravdu.“

„Bolí to jak čert, taková je pravda. Není snad centimetr na mém těle, který by nebolel. Tomu se směješ?“

Usmíval se dál. „Tomu ne, ale tomu, že už tě to štve. To je dobré znamení.“ Sedl si vedle ní a naléval čaj. „Pověz, co se ti stalo, Phoebe.“

„Někdo na mě zaútočil v práci na schodišti.“

„Kdo?“

„Neviděla jsem ho, takže to nevím jistě. Čekal tam na mě.“ Pak mu vše podrobně vyprávěla.

Nepřerušil ji, ale když začala o tom, jak jí útočník trhal oblečení, vstal a přešel ke dveřím na terasu jako prve ona.

Zarazila se.

„Pokračuj,“ řekl zády k ní. „Jen jsem nevydržel sedět.“

Poslouchal a díval se do zahrady. Už neviděl divoce rozrostlou vistárii, ale setmělé schodiště a zraněnou, bezmocnou Phoebe, jak bojuje s parchantem bez tváře, který ji bije, osahává a terorizuje.

Tohle si žádá odplatu a on v ni věřil.

„Ty víš, kdo to byl,“ ozval se, když domluvila.

„Neviděla jsem ho.“

Duncan se otočil. Měl vážný, chladný výraz a jeho modré oči se tak zdály upřenější. „Ty víš, o koho jde.“

„Mám silné podezření, ale to není důkaz.“

„Mluví z tebe policajt. Kdo je to?“

„Nejdřív mu to musím dokázat. Myslíš, že bych si tohle nechala líbit? Že snad jsem taková?“ Zvedla ruku, jako by chtěla sama sebe krotit.

„Jen dál. Vztek někdy pomůže víc než pláč.“

„On mi ublížil. Parchant. Ponížil mě. Chtěl, abych věřila, že mě zabije a z mého dítěte udělá sirotka. Nechal mě plazit se nahou po podlaze tam, kde pracuju, kam chodím každý den a kde lidi uvidí, co mi udělal. A proč?“

„Proč?“

„Protože nemohl snést, že mu udílím rozkazy. Nesnesl nad sebou ženskou autoritu, disciplinární řízení a následky svého jednání.“

„Ty říkáš, že ti to udělal jiný polda?“

Phoebe se zarazila, šokovaná, že toho tolik prozradila. „Mám silné podezření.“

„Jak se jmenuje?“

Ponížená a ublížená žena v ní trochu pookřála. Ale pak zavrtěla hlavou. „Ne, Duncane, žádného prince na bílém koni nechci. O tohle se postaráme. Je to teď můj hlavní úkol. Už to, žes mi poskytl čas a tohle místo, mi strašně pomohlo.“

„To je hezké, ale mně to moc nepomůže. „Zvlášť když mám chuť někomu rozbít ciferník, ukroutit ptáka a hodit ho psovi, kterého si chci pořídit.“

„Asi nepomůže,“ řekla Phoebe po chvíli, „ale je zvláštní, že mě to docela uklidňuje, ten tvůj soucit.“

„Já ještě nevím, co to přesně je. Myslel jsem, že ještě nemusím přemýšlet, kam to mezi námi povede. Ale měla bys chápat, že můj přirozený sklon je něco dělat, když se objeví zbabělý parchant, co mlátí ženskou.“

A on by mohl, pochopila. To jí nějak uniklo. Teď když se dívala na jeho chladnou zuřivost, věděla, že je v něm víc než pohoda a osobní kouzlo.

„Fajn, tvůj přirozený sklon je jednat a chránit a zní to...“

„Nezkoušej na mě tyhle vyjednávačské triky“

„To je zase můj přirozený sklon,“ nedala se. „A taky nepotřebuju ochranu, což je v dané situaci trochu směšné říkat. Zatím jsem celý život totiž ochraňovala jiné lidi. A to dlouho předtím, než jsem získala odznak. Ani nevím, jak mám reagovat, když chce někdo chránit mě.“

Přešel k ní, zaváhal a pak se sehnul. „Budu opatrný, řekni, kdyby to bolelo.“ Zlehounka ji políbil na rty „Nebolí.“

Políbil ji znovu a pak se narovnal. „Máš na to týden.“

„Prosím?“

„Dávám ti týden, abys ten svůj úkol dokončila. Pak si zjistím jméno a vložím se do toho sám.“

„Jestli je to nějaké ultimátum...“

„Vůbec ne. To je prostě fakt.“ Posadil se na stolec naproti ní, zvedl sáček s hráškem, který odložila, obrátil ho chladnější stranou nahoru a přiložil jí ho znovu k tváři. „Už vím, že to byl policajt a k tomu nějaký, kterému jsi šlápla na kuří oko. Asi bych jeho jméno zjistil do hodiny Ale dávám ti týden, abys to vyřídila po svém.“

„Myslíš, že když máš peníze...“

„Ne, Phoebe, já vím, že to zvládnou peníze.“ Zvedl jí ruce a útěšně políbil zafačovaná zápěstí. „Jsi chytrá a máš to odhodlání, co mě vzrušuje. Vsaďm se, že toho bastarda do týdne dostaneš. Ale kdyby ne, jsem na řadě já.“

„Na řadě? Tohle je policejní záležitost, nikdo není na řadě jako někde na základce.“

Lehce se usmál. „Ty víš, že právě teď vypadáš děsně.“

„Cože?“

„No strašně, s tím rozbitým obličejem. Ani ten hábit jako ze seriálu Chirurgové tomu moc nepomůže. Takže je mi záhadou, proč mě přesto přitahuješ jako magnet.“

Zmateně odhodila hrášek na táč. „Co to má s tímhle společného?“

„Nic. Jen mě to napadlo. Dáš si ještě čaj? No jo,“ dodal, když na něj zlostně zírala, „měním téma. Ty už jsi rozhodnutá a já taky, tak proč se dál hádat, když ani jeden neustoupí? A tobě navíc není dobře, tak nemám chuť tě dál rozčilovat.“

„Ne, čaj už nechci, díky A ty bys měl pochopit, že je velký rozdíl mezi zákonem a odplatou.“

„To probereme někdy jindy, až budeš zase fit. Nechceš si dát koupel ve vířivce? Horká voda a trysky? Mohlo by to trochu pomoci od bolesti.“

Další věc, co jí unikla. Ten chlap měl palici jako beran. „Díky za nabídku, ale musím domů.“ Vtom si znova uvědomila, jak vypadá. „Bože.“

„Nechceš jim nejdřív zavolat a připravit je?“

„Ne. To by se strachovali ještě o chvíli dýl. Budu tě muset na odvoz využít ještě jednou, Duncane.“

„To mi tedy budeš zavázaná.“

Pomohl jí do auta. I ta krátká chuze ji unavila, že tam bez dechu seděla, když jí zapínal pás.

Carly se tou dobou zrovna vrací ze školy, pomyslela si za jízdy Maminka si bude stahovat internetové objednávky nebo balit dokončené výrobky k odeslání a Ava už nejspíš vše vyřídila venku a bude zaměstnaná v kuchyni.

Prostě takové klidné pondělní odpoledne. A ona jim ho zničí.

„Kdo hraje na piano?“

„Nikdo. Nebo já, ale jen trochu podle sluchu. Klavír dodá salonu lesk.“

„Sestřenka Bess nás s Carterem donutila brát lekce. Já hraju podle not, ale Carter pro to má talent.“ Položila si hlavu na opěradlo. „Už abych to měla za sebou. Ten jejich šok a vysvětlování. Už aby to bylo pryč.“

„Můžu to vysvětlit za tebe, jestli chceš.“

„To musím sama. Kde máš rodinu ty?“ Napadlo ji, že v těch prázdných pokojích velkého domu nezahlédla rodinné fotografie.

„Všude možně.“

„Dlouhá historie?“

„Složitá. Nechám si to na jindy.“

Když jí zazvonil mobil, s námahou se natáhla ke kabelce. „Tady Phoebe. Ano Dave, jsem v pořádku. Je to lepší.“ Chvilí poslouchala. „Rozumím. Zítra přijdu a... Pane. Kapitáne. Dave.“ Zklamaneč vydechla. „Tak dva dny Tři. Děkuji, kapitáne. A to sezení bych přesunula na čtvrtek, jestli je to možné. Díky. Budu. Ahoj.“

„Všechno v pohodě?“ zeptal se Duncan.

„Ne tak docela, ale lepší, než mohlo být. Chtěl mi dát rozkazem dva týdny volna.“

„Ten mizera.“

Rozesmála se, ale sykla, jak ji zabořila žebra. „Zbláznila bych se, kdyby kolem mě mamka s Avou hopkaly dva týdny. A Dave to ví. V práci se uzdravím rychleji a taky se tam chci ukázat. Dave mi chtěl nejspíš od začátku vnutit ty tři nebo čtyři dny. Je pěkně vykutálený.“

„Vypadá na člověka, který by se mi líbil.“

„Asi ano. On má moji zbraň.“

„Kdo? Kapitán Dave?“

„Ne. Promiň, skáču z jednoho na druhé, moc se nesoustředím.“

Policajt, co jí ublížil, pochopil Duncan. Viděl, že nad tím dumá, a tak ji nechal. Stejně tak si všiml, jak ji zachvátila úzkost, když vjeli do Jones Street. „Nechceš předtím burbon nebo cigaretu?“

„Možná by to bodlo. Musím zvládnout hysterický výstup několika žen.“ Několikrát se zhluboka nadechla, jak sjížděli dolů dlážděnou ulicí. „A kruci, to ještě chybělo.“

„Co?“ Duncan si všiml, že nasadila stoický úsměv. A pak uviděl muže, který se místo procházení na jarním slunci dal do prudkého běhu.

„Phoebe! Phoebe, co se ti stalo?“ Otevřel dveře a natáhl se k ní. „Bože, co ti je? Kdo jste?“ Házel na Duncana slova jako kameny „Co jste to udělal mé sestře?“

„Cartere, přestaň! Dost. On mi jen pomáhá.“

„Kdo ti ublížil? Kde je?“

Lidé na Jones Street - místní i turisté - se začali zastavovat a zírali na zbitou ženu se dvěma muži po boku u bílého porsche.

„Přestaň křičet na ulici jako cvok. Pojďme dovnitř.“

„Na vaše otázky ještě neznáme odpověď.“ Duncan obešel auto. „Já jsem Duncan. Pozor, má hodně bolestivých míst, musíme opatrně.“

„Já se o ni postarám.“

„Cartere, nech toho. Mám za sebou hrozný den, chceš k tomu ještě přidat urážení mého přítele? Omlouvám se za svého nezdvořilého bratra, Duncane.“

„To nic.“

„Panebože, jde sem paní Tiffanyová s tím směšným psem. To už bych nezvládla. Cartere, ušetři mě a pomoz mi do domu.“

„To stihneme.“ Duncan zahlédl postarší dámu s blond vlasy a bezsrstým psíkem s puntíkováným šátkem. „Ještě tě nevidí. Na vašem místě bych se taky choval nezdvořile,“ řekl Carterovi, když s Phoebe přecházeli k domu. „Ale já jsem naučený dovést ženu až ke dveřím.“

Phoebe se rezignovaně nechala téměř vynést do schodů. Předehra je za ní, pomyslela si, a teď přijde hlavní show.

Když otevřeli dveře, Essie už sbíhala dolů. „Mám dojem, že jsem tě slyšela křičet, Cartere. Já... Phoebe! Ach můj bože!“

Zbledla jako křída a zakymácela se.

„Pusťte mě,“ zašeptala Phoebe a spěchala k matce. „Mami. Jsem v pořádku. Mami, dýchej. Jsem doma. Cartere, přines jí trochu vody.“

„Ne, ne.“ Smrtelně bledá Essie vztáhla ruku k dceřině tváři. „Děťátko moje.“

„Jsem v pořádku.“

„Tvůj obličej. Reuben...“

„Je mrtvý, mami. A ty to víš.“

„Ano, ano. Promiň, Phoebe. Co se ti stalo? Ten obličej, ta ruka. Avo!“

Probrala se, uvědomila si Phoebe. Byla ještě bledá, ale probrala se.

Ava přispěchala ze zadní části domu. Na několik minut ovládly pole zděšení, zmatení, křik a slzy. Duncan zavřel vstupní dveře a poodstoupil. Tady nemohl nic dělat.

„Tak dost, přestaňte.“

Do zmatku zazněl Phoebin pevný a klidný hlas. Opakovala to jako rozkaz dvakrát třikrát. Potřetí ta slova donutila šokovanou rodinu zmlknout.

„Všechno vám vysvětlím, ale přestaňte mluvit všichni najednou. Někdo mě zmlátil, což je jasně vidět, a tenhle rámus mi moc nepomůže. Takže...“

„Maminko.“

Jako Phoebin rozkaz utnul záchvat hysterie, tohle jediné rozechvělé slovo nejspíš zarazilo její zlostný výlev. Otočila se k dcerce s červeným balonem v náruči.

„Jsem v pořádku, Carly Nevypadá to tak, ale jsem. Bude mi zas dobře. Je to jen malé zranění.“

„Mami.“ Míč spadl na podlahu, jak se dcerka rozběhla a zabořila tvář matce do břicha. Duncan ze svého místa jasně viděl, jak to s ní bolestně cuklo a všechna barva se jí vytratila z tváře.

„Omlouvám se, tohle není vhodná chvíle, ale myslím, že si Phoebe potřebuje lehnout.“ Přešel blíž a jednoduše ji vzal do náruče. „Carly, kde má maminka ložnici?“

„Nahore.“

„Já můžu chodit, Duncane.“

„Já vím, ale už tě držím. Paní MacNamarová? Dali jí s sebou nějaké léky Myslím, že by si mohla vzít další, pokud byste donesla trochu vody“

„Jistě, jistě.“

„Zajdu pro ni.“ Ava se dotkla Essieina ramene. „Běž nahoru s Phoebe. Přinesu vodu a led. Cartere, pojď mi s tím pomoci.“

„Jdu připravit postel,“ odspěchala Essie.

„Ty jsi upadla?“ Carly se stále chvěl hlas, když stoupala vedle Duncana po schodech a držela se cípu maminčina nemocničního převleku.

„To taky. Byl to ošklivý pád a musela jsem do nemocnice. Ale pustili mě, a oni nepustí lidi, když je to zlé. Nebo ano?“

„A tu ruku máš zlomenou?“

„Ne. Jen bolí a ten obvaz mám, abych s ní nemohla moc hýbat.“

„Jak to, že jste ji nechytil, když padala?“ zeptala se Duncana.

„Kéž by to šlo. Nebyl jsem u toho.“

Zanesl Phoebe do ložnice, kde už Essie odtáhla přehoz a načechrala polštáře. „Položte ji sem. Děkuju vám a ty se, Phoebe, nezlob. Ztratila jsem hlavu.“

„To nic, mami, všechno bude dobré.“

„Jistě.“ Essie se ještě chvěla, ale široce se usmála na Carly. „Postaráme se o maminku spolu, vid’? Teď potřebuje nějakou medicínu.“

„Je v kabelce.“

„Tady.“ Duncan postavil kabelku na postel.

„Nezapomínáš na detaily,“ prohodila Phoebe.

„Nechcete se na chvíli posadit v salonu, Duncane?“ začala Essie. „Carter vám nabídne drink a...“ Promnula si spánek. „Zůstanete na večeri.“

„Děkuji, ale nechám vás postarat se v klidu o Phoebe. Doufám, že pozvání můžu přeložit na jindy.“

„Jste vítaný kdykoli. Doprovodím vás dolů.“

„Jen zůstaňte.“ Dotkl se Essieina ramene a ještě pohlédl na Phoebe. „A ty taky.“

„Myslím, že tě poslechnu. Duncane...“

„Promluvíme si později.“

Když odešel, Carter vybíhal po schodech se dvěma sáčky s ledem. Zarazil se. „Omlouvám se, že jsem na vás tak vyjel.“

„Zapomeňte na to, to je přirozené.“

„Víte, kdo sestru mlátil do obličeje? Sám jsem schytl dost takových ran a vím, jak to vypadá,“ dodal, když Duncan povytáhl obočí.

„Nevím, ale chci to zjistit.“

„Tak mi pak - jestli na to nepříjdu dřív - dejte vědět.“

„Jasně.“

„Carter MacNamara.“ Carter si přehodil sáčky do jedné ruky a druhou Duncanovi podal.

„Duncan Swift. Zatím nashle.“

Duncan vyšel z domu a zvedl oči k oknům do ložnice. Nádherný dům, napadlo ho, ale plný problémů. Sám jich zažil dost a věděl, že mužou mít různou podobu a příchut’.

Pochopil, že hlavním pojítkem téhle rodiny je Phoebe.

Je to dar, anebo břemeno? uvažoval a pak usoudil, že nejspíš obojího velký díl.

Rozumný chlap by sedl do auta a ujel od takového domu co nejdál.

Ale Duncan věděl, že občas se vyplatí a je rozhodně zajímavější být trochu nerozumný.

Skončil v baru. Než se přivalí chlapi po práci, ještě chvíli potrvá, a tak v Slam Dunc jen pár hostů sledovalo obří obrazovky nebo hrálo kulečnick. Na schůzku poměrně klid.

Také měl chuť na pivo a po takovém odpoledni si ho i zasloužil. Vyčkával, kdy se objeví Phin, a jakmile ho zahlédl, vyslal signál barmanovi.

„Už jsem ti objednal coronu a nachos.“

Phin vklouzl do boxu. „Dneska jsi mě nechal na holičkách.“

„Promiň, nešlo to jinak. Co si o tom teda myslíš?“

Phin si odfoukl. „Jake, který dorazil pár minut potom, cos odešel, to tam prošel. Udělá podrobný odhad nákladů na přestavbu té budovy, ale od boku střílel, že tam utopíš ještě jeden a půl miliónů dolarů.“

„Fajn.“

Phin se zaklonil, aby před něj číšník mohl postavit pivo a nachos. „Ohlížíš se někdy? Už se nedivíš, že tady tak sedíme a rozhazujeme milióny, jako by to bylo pár drobných?“

„Kolikpak stál ten tvůj oblek?“

Phin se zazubil a chopil se piva. „Vypadá dobře, co?“

„No, vždyť jsi moje módní policie. Zaokrouhlil bych to na dva milióny a k tomu přidej, co si ten pan veverka řekne za barák.“

„Fakt vypadá jako veverka,“ prohodil Phin.

„Třeba si za ty prachy koupí aspoň slušnou paruku. Hm... Máš u sebe pero?“

Phin vytáhl z kapsy pero značky Mont Blanc. „Proč ty nikdy žádné nenosíš?“

„A kam bych ho strkal? Navíc máš vždycky nějaké ty.“ Duncan začal psát cifry na ubrousek.

To mluvilo za vše, napadlo Phina. Možná vypadal jako obyčejný chlápek - džíny, vyhrnuté rukávy a dlouho nezastrížené vlasy - ale u Duncana vzhled nic neznamenal. Na kousku papíru sčítal náklady a možný zisk, popíjel pivo, jedl nachos, a když dojedl, měl předpokládanou návratnost vypočtenou jako celá armáda účetních.

Byl to prostě talent, pomyslel si Phin, když přesunoval další nachos z tácu na svůj talíř. „Kam jsi vlastně zmizel?“

„To s tebou právě potřebuju probrat. Nebo spíš s tvou krásnou ženou.“

„Loo je dnes u soudu.“

Duncan zvedl hlavu a usmál se. „Ne, teď zrovna není.“

Měla na sobě modrý konzervativní kostým, v němž přesto vynikaly její nekonečně dlouhé nohy. Sexy kudrlinky si stáhla dozadu, čímž zdůraznila lícní kosti, hluboké hnědé oči a široké rty. Pleť měla jako sytý karamel.

Duncan měl dojem, že takové tváři by každý soudce i porota museli odkývat naprosto vše.

Vstal, objal ji a schválně hlasitě zašeptal: „Vykašli se na něj. Pojedeme spolu na Fidži.“

Hlasitě se zasmála. „A můžu si ho nechat na hraní, kdybys měl někdy moc práce?“

„Vrať mi mou ženu.“

„Ještě jsem s ní neskončil.“ Duncan ji dlouze a dramaticky políbil. „Tohle mě zatím uklidní. Díky žes přišla.“ „Myslel jsem, že jsi u soudu.“

„Byla jsem.“ Posadila se k Phinovi a mazlivě mu přejela rty po ústech. „Odročilo se to, ale mám je na udici. A který z vás dvou hezounů mi teď objedná martini?“

„Jen co se oklepu. Ještě momentík - tohle je, co veverce nabídneme, a sem jsem ochotný zajít.“ Duncan přistrčil ubrousek k Phinovi. „O. K.?“

Phin se podíval na čísla a trhl rameny „Tvoje peníze.“

„Jo, v tom je právě ta zábava.“ Duncan se chopil piva. Tušil, že se Phin s Loo drží pod stolem za ruce. Cítil to z nich, ať už to znamenalo cokoli, tyhle dva to drželo pohromadě a činilo šťastnými.

„Dáte si ještě něco kromě nachos?“

„Jen to martini. Protože naše úchvatná ratolest dneska přespí u sestřenice, může mě tenhle prima chlapík vzít na večeři.“

„Můžu?“

„Ano, ale ještě si dám ten drink a zaflirtuju tady s mým milencem.“ Mrkla na Duncana. „Tak zlatíčko, co pro tebe můžu udělat?“

Duncan se odmlčel a pak se zazubil. „Promiň, napadla mě spousta zajímavých věcí.“ Znovu si poslechl ten její báječný, silný smích. „Jde mi o to, co se dneska stalo jedné mé přítelkyni a co se stane chlapovi, až ho chytí za to, co udělal.“

„Občanské, nebo trestní právo?“

„Zatraceně trestní.“

Loo na jeho tón povytáhla obočí a přijala objednané martini. „Mám dojem, že až toho člověka obviní a usvědčí, nechceš, aby ho moje firma zastupovala.“

„Nemůžu ti nic nařizovat, ale budeš vědět, co jeho zástupce zkusí, až ho chytí.“

„Jestli ho chytí,“ dodala. „Fajn, tak co měl ten člověk údajně udělat?“

„Nejdřív musím říct, že je to policajt.“

„A sakra.“ Loo si oddechla a napila se. „Tak mluv.“

Zajímavé. Ze svého místa u baru, kde seděl nad pivem a sýrovými hranolky a předstíral zájem o televizní zpravodajství, měl slušný výhled na stůl, kde seděl ten Phoebin kolík s nastrojeným černým párem. Zatraceně zajímavé, pomyslel si, jako to, že náhodou pozoroval dům na Jones Street, když tam to jeho nablýskané auto dorazilo.

Phoebe rozhodně nevypadala nejlíp.

Musel potlačit smích, aby k sobě v tu chvíli nepřitáhl pozornost. Ale vážně, ani trochu to té rusovlasé čubce neslušelo.

A bude vypadat mnohem hůř, až s ní skončí. Zatím si ale udělá čas, aby zjistil, kdo ten pan Porsche a jeho přátelé vlastně jsou.

Člověk nikdy neví, kdo se mu může hodit.

9

S uchem nastraženým k Phoebině ložnici skládala Essie bělostný přehoz se stylizovanými holubicemi. Byla to hezká věc. Nevěsta dostane ke svatbě něco speciálního, co může být předáno dalším generacím. Práce a pocit užitečnosti Essie vždy pomáhaly bojovat s vnitřní panikou. Nemohla si dovolit děsit se pokaždé, když Phoebe vyšla z domu, a ničit tím jejich rodinný život, jako si zničila svůj. Nesměla strachu umožnit, aby nad ní získal vládu.

Nejdřív by se splášilo srdce a uzavřel přívod vzduchu do plic. Kdekoli, třeba v obchodě v oddělení zeleniny, by najednou mohla začít křičet. A nakonec utéct a nechat tam stát zpola naplněný košík.

Anebo v čistírně nebo v bance, kde ji úřednice znala jménem a vždy se zeptala na její děti. Mohlo se to k ní připlížit kdykoli a jako kámen za kamenem zatížit její hrudník, až by ji to zaživa pohřbilo.

Zatím to ukrajovalo jen vnější svět. Byla schopná vyjít na terasu nebo na dvorek, ale zvládala to stále hůř. Nebýt Carly asi by se ani tak daleko nedostala. Cítila, že brzy přijde den, kdy už nedokáže sedět na verandě a jen tak si s vnučkou číst.

Copak se tolik mýlíla? řekla si v duchu a přilepila na hedvábný papír s přehozem nálepku se svými iniciálami. Tolik hrozných věcí se dělo venku za zdmi domu. Děsivé a strašné věci každou minutu každého dne.

Často mívala chuť vtáhnout za bezpečné stěny domu celou rodinu, zamknout dveře a zabednit okna, aby se jim nikdy nic zlého nemohlo stát.

Ale věděla, že jí to našeptává její nemoc.

Přiložila k přehozu kartičku s návodem na údržbu a zavřela víko stříbrné krabice. Jen občas pohlédla k oknu pro ujištění, zda se nic neděje. Potěšilo ji, že prší. Měla ráda deštivé dny, kdy bylo útěšné a správné být doma jako ty holubičky ve stříbrné krabici.

Když výrobek zabalila, jak si zákaznice přála, a doplnila adresu, byla už tak klidná, že si začala tiše prozpěvovat.

Cestou do haly nahlédla do Phoebina pokoje a potěšilo ji, že její děvenka spí. Potřebovala to. Později jí udělá čaj a nějakou dobrou svačinu a posadí se k ní, jako když malá Phoebe stonala s chřipkou.

Byla v polovině schodiště, když se ozval zvonek. Trhlo to s ní jako rána kulkou, až se jí nohy podlomily a srdce rozbušilo. Svezla se na schod a v náruči sevřela krabici jako ochranný štít. Byla by se rozplakala v tom náhlém návalu paniky, ale dveře byly zamčené, nikdo nemohl dovnitř ani ven. Jak by někomu mohla vysvětlit, že ji zase ovládl strach a jizva na tváři začala tepat jako čerstvá rána? Jenže ten zvonek se ozve znova - slyšíte, už zvoní - a probudí Phoebe, která potřebuje spát.

Kdo by ochraňoval její holčičku, kdyby se teď schovala, nebo utekla?

Nebude se krčit na schodech, nebude se bát otevřít dveře, i když jimi nedokáže projít ven.

Šourala se k nim a pak pocítila bláhovou úlevu i zahanbení, když na druhé straně spatřila Duncana.

Takový milý muž, pomyslela si, zatímco popadala dech. Slušný a dobře vychovaný, co odnesl její holčičku do postele.

Nemá se čeho bát.

Přesunula krabici, odemkla a usmála se. „Duncane! To je hezké, že jste se zastavil. Ale vždyť prší a vy nemáte deštník! Pojd'te dovnitř.“

„Vezmu vám to.“

„Není třeba, chtěla jsem to odložit tady.“ Doufala, že si nevšimne jejího rozechvění. „Přijede si pro to roznášková služba. Dáte si kávu?“

„Nedělejte si starosti. Hej.“ Vzal ji za ruku, takže si musel všimnout. „Jste v pořádku?“

„Jen stres, to nic.“

„To je po včerejšku pochopitelné. Taky jsem podrážděný.“

Ne, to nejste, pomyslela si Essie. Vy se určitě nelekáte každého stínu. Ale ocenila, že to řekl. „Neříkejte o tom Phoebe, ale jsem ráda, když je v domě velký a silný muž.“

„Tady je ještě někdo jiný?“ rozesmál ji. „Nikomu to neřeknu. Jen jsem se chtěl podívat na pacienta.“

„Měla neklidnou noc.“ Essie se do něj zavěsila a vedla ho do salonu. „Ted' spí. Pojd'te mi na chvíli dělat společnost. Ava je v květinářství. Pracuje tam pár dní v týdnu. Snacha dorazí později. Josie je sestřička, a tak se na Phoebe podívá, a Carter taky, až mu skončí vyučování. A víte proč tolik mluvím?“

„A mluvíte?“

„Je mi trapně, jak jsem se včera chovala.“

„To není třeba, byla jste v šoku.“

„A nezvládla jsem to dobře.“

„Essie, měla byste se trochu šetřit.“ Zatvářila se překvapeně, protože ji to ještě nikdy nenapadlo. „A co jste dnes dělala?“

„Snažila jsem se zaměstnat. Otravovala jsem Phoebe s jídlem, až jsem měla pocit, že mi chce dát tákem po hlavě. Dokončila jsem jeden projekt a pár zbytečných seznamů.“

Nic nemohlo Duncana zaujmout víc než slovo projekt. „A na čem pracujete?“

„Ale jen ruční práce,“ Essie mávla k hale, kde čekala na vyzvednutí krabice. „Dokončila jsem takový svatební dar - přehoz na postel.“

„A kdo se vdává?“

„Příbuzná jedné moje staré zákaznice. Prodávám věci místním lidem a taky přes internet.“

„Vážně?“ Podnikání ho zajímalo ještě víc. „Taková domácí výroba.“

„Spíš jen hobby a malý přivýdělek,“ zasmála se Essie.

Uvolněně poslouchal, ale jeho mysl pracovala. Ruční práce, jedinečnost. „A o co přesně jde?“

„Háčkování. Naučila mě to maminka a ji zase babička. Bohužel, Phoebe na to nikdy neměla dost trpělivosti. Carly to docela jde.“

Rozhlédl se po místnosti a zastavil se u modrého přehozu s aplikací bělostných růží. Vstal, přešel blíž a nadzvedl cíp.

No ano, zvláštní a výjimečná věc.

„Tohle je vaše práce?“

„Ano.“

„Hezké. Jako by to po nocích dělala vaše babička, aby vám to pak mohla předat.“

Na Essieině tváři se usadil zářivý úsměv. „Tedy to je ale krásný kompliment.“

„Vyrábíte věci podle nějakých vzorů, nebo podle přání klientů?“

„Jak kdy Co kdybych vám teď došla pro tu kávu?“

„Už musím běžet, ale neuvažovala jste někdy o...? Ahoj.“

Jeho tvář se tak rozzářila, že Essie zaujatě našpulila rty dřív, než k nim z haly došla Phoebe.

„Jak to že vstáváš a chodíš sama po schodech?“ přiběhla k ní Essie. „Copak nemáš u postele zvonek, kdybys něco potřebovala?“

„Musela jsem vstát. Nebudu se povalovat jako sestřenka Bess celý den.“

Duncan si všiml, jak se Essie zachmuřila. „Musíte ji omluvit. Když jí není dobře, bývá podrážděná. Jdu pro tu kávu“

„Mami, promiň.“

„Nech to být. Promluv si zatím s Duncanem. Přišel se i za takového deště poptat, jak se cítíš.“

Phoebe se na něho zamračila, když matka opustila místnost. „Jo, já vím, že vypadám hůř než včera.“

„Tak už to nemusím říkat. A cítíš se hůř?“

„Jen některé kusy těla. A psychicky.“ Ohlédla se do haly a vzdychla si. „Nechat se obskakovat je otravné.“

„Tak to se musím krotit a tohle si nechat,“ zvedl nákupní tašku, co s sebou přinesl, „protože se u toho musí ležet. Dárek je asi taky obskakování.“

„Záleží na tom jaký. Posad' se, prosím Jsem pak protivná i sama sobě.“

„Vážně musím jít.“ Zatřepal taškou. „Tak chceš to?“

„Když nevím co.“ Dokulhala k němu a nakoukla do tašky „DVD? A snad rovnou dvacet?“

„Já si při nemoci rád čtu nebo koukám na filmy. Ale čtení s tou páskou může být problematické, tak jsem zašel do půjčovny Holčičí filmy Netušil jsem, jestli bys radši něco náročnějšího, nebo kde vybuchují baráky, ale pro domácnost plnou holek jsem vybral tohle.“

„Mám ráda holčičí filmy, náročné věci i vybuchující baráky.“ Zašátrala v tašce. „Ale odkdy jsou Blues Brothers holčičí film?“

„Ten ne, ten mám prostě jen rád. Ten jediný jsem vybral sám, s ostatními mi pomohla Marcy z půjčovny A ujistila mě, že na všechno se může dívat i sedmileté dítě, pokud teda není její matka cvok.“

„To je od vás hezké, od tebe a Marcy A jestli to pomůže zahnat nudu, vzpomenu si na tebe.“

„To jsem právě chtěl. Už musím. Pozdrav za mě maminku.“ Políbil ji na čelo vedle náplastí. „A zítra zavolej.“

„Jestli tě nedoprovodím ke dveřím, budu mamince muset lhát, že jsem to udělala.“ Odložila tašku a vyšla za ním do haly. „Díky za filmy i za to, že sis odpustil poznámky o mém stavu a vlasech a tak.“

„Fajn, tak až ti bude líp, můžeš mi to splatit další večeří.“

„Uplácíš mě těmi filmy?“

„Jasně. Ale myslím, že moje diskrétnost k vlasům a náladě zabrala ještě víc.“ Protože ho její úsměv potěšil, sklonil se pro poslední polibek. „Tak zatím.“

Otevřel dveře, právě když po schodech na verandu vybíhala jakási žena.

„Ahoj,“ pozdravil.

„Ahoj. Poručíku.“

„Detektive. To je detektiv Liz Albertova, tohle Duncan Swift.“

„No ano, mluvili jsem spolu po telefonu.“ Podal jí ruku. „Těší mě a hned vám půjdu z cesty. Nashle, Phoebe.“

Liz se otočila a dívala se za Duncanem, jak odbíhá do deště. Pak sklopila deštník a povytáhla obočí. „Hezké.“

Phoebe pochopila, že tím myslí jeho pozadí. „Jo, to je. Pojd'te se osušit.“

„Dík, nevěděla jsem, jestli už budete na nohou.“

„Pokud se rychle nevrátím do práce, asi se pomínu.“ Vzala od Liz deštník a zastrčila ho do porcelánového držadla.

„Jste špatný pacient?“

„Ten nejhorší. Přišla jste mi povědět, jak pokračuje vyšetřování?“

„Jestli se na to cítíte.“

„Samozřejmě.“ Phoebe ukázala do salonu. „Něco nového?“

„Vaše zbraň se nenašla, ale přinesla jsem tohle.“ Vytáhla z tašky sáček a v něm Phoebin odznak. „Ležel pod schody, kam ho útočník nejspíš odhodil. Jen s vašimi otisky“

„Měl rukavice,“ zašeptala Phoebe.

„Ano, to jste říkala.“

Odznak měla zasunutý za opaskem sukně, kterou na ní pak rozřezal. Ne, zavrtěla hlavou, nemá cenu se k tomu pořád vracet. „Prosím, posad'te se.“

„Co vaše rameno?“

„Mohlo by to být horší. To si musím říkat, a taky že mohlo.“

„Poručíku...“

„Pojd'me si tykat, jsem Phoebe. Ted' nejsme na stanici.“

„Dobře, Phoebe. Obě víme, že zhojit psychické následky útoku bývá těžší než vyléčit fyzické.“

Zažít to na vlastní kůži byl opravdu rozdíl. „Pracuju na tom.“

„Dobrá.“

„Rozhodil mě. Arnie Meeks mě dokázal rozhodit a pak sejmut.“

Než mohla Liz reagovat, dotlačila Essie do salonu servírovací vozík. „A, promiňte, netušila jsem, že máme jinou návštěvu. A Duncan?“

„Musel odejít. Mami, tohle je detektiv Albertova, moje maminka Essie MacNamarová.“

„Vy jste se včera starala o mou dceru, děkuji.“

„Není zač a těší mě, že vás poznávám, paní MacNamarová.“

„Doufám, že si dáte kávu a kousek koláče.“ Essie vykládala na stolek šálky, talířky a konvici. „Ještě pro něco zajdu do kuchyně. Dejte vědět, kdybyste cokoli potřebovaly.“

„Díky, mami.“

Když Essie odešla, Liz se za ní podívala. „Myslela jsem, že servírovací stolky jsou jen ve filmech a lepších hotelích.“

„Tehle dům někdy připomíná obojí. Chceš mi tedy říct, že probíhá vyšetřování, ale zatím není důkaz, že by do toho byl důstojník Meeks zapletený.“

„Ano. Mluvila jsem s ním. Prý v budově byl. Má dost rozumu, že to aspoň nepopíral. Prý si v době útoku vyzvedával nějaké věci ze skříňky“

„Byla to pomsta, Liz.“

Zadívala se z okna jako prve její matka, ale místo aby ji děšť ukonejšil, cítila se kvůli němu jako v pasti. Uvězněná, když bylo třeba venku vyřídit tolik věcí.

„Měla jsem spory i s jinými, jak už to bývá, ale ne v poslední době a nikdy v takovém rozsahu jako s Meeksem. Suspendovala jsem ho a doporučila na psychologický posudek. Málem po mně vystartoval, jasně jsem mu to viděla na očích a Sykes taky, proto přišel zasáhnout.“

„Ano, detektiv Sykes potvrdil, že vycítil potíže, když byl Meeks u tebe v kanceláři. Ale že něco ‚vycítil‘, jako důkaz nestačí. Nemám nic, co by potvrdilo jeho přítomnost na tom schodišti. V budově ano, a že měl motiv, to taky Povolal právního zástupce a jeho otec má dost velký vliv, takže kdyby sis vzpomněla na cokoli dalšího, na nějaký detail...“

„Řekla jsem všechno.“

„Tak to projdeme znova. Nejen to napadení, ale od chvíle, kdys ráno odešla z domu.“

Phoebe věděla, jak to funguje. Opakování události mohlo přinést nějaký nový detail, který by s vyšetřováním pohnul.

Začala vyprávět, jak šla na autobus, protože auto je v opravě. Jak si od Avy půjčila MP3 přehrávač a přesvědčovala se, že je to v autobuse pohodlnější, než kdyby musela sama řídit.

Jak se v práci zastavila pro kávu.

„A nevšimla sis něčeho? Nebo někoho, kdo by tě sledoval?“

„Ne. Nenapadlo by mě to. Šla jsem přímo do kanceláře a pustila se do papírování.“

Vyprávěla, s kým pak mluvila, a o rutinní práci jako každé pondělní ráno.

„Po rozhovoru s kapitánem jsem se vydala dolů.“

„Jako vždy po schodech.“

„Jo, to už je zvyk.“

„A cestou jsi s nikým nemluvila?“

„Ne... Ano. Zastavila jsem se u administrátorky a řekla jí, kam jdu. Moment.“ Phoebe odložila kávu a zavřela oči. Představila si tu chvíli znova.

„Zdržela mě asi minutu a ptala se na různé nedůležité věci, i když věděla, nebo by měla vědět, že mi začíná přednáška. V tu chvíli jsem v tom ale nic nehledala.“

„Kdo je vaše administrátorka?“ zeptala se Liz a vytáhla notes.

„Annie Utzová. Pracuje tam teprve pár měsíců. Zdržovala mě.“ Phoebe se snažila přemýšlet. „Myslím, že mě minutu nebo dvě zdržovala. Pak dokonce řekla něco o tom, že jdu po schodech jako obvykle.“

Otevřela oči a zatvářila se zlostně. „Ona mu dávala znamení vysílačkou nebo telefonem. Sakra, ona mu dala signál, že už jsem na cestě.“

„Netušíš, jestli je mezi ní a Arniem nějaký osobní vztah?“

„Ne. Je nová, jak jsem řekla. Taková nastrojená, svobodná a přátelská. Včera byla nervózní, ale moc jsem si toho nevšimla. Na ten krátký rozhovor jsem si vzpomněla až teď.“

„Promluvím si s ní.“

„Ne. Obě si s ní promluvíme. Pojedu s tebou.“

„Poručíku. Phoebe...“

„Představ si sebe na mém místě.“

Liz se dlouze nadechla. „Potřebuješ pomoci s oblékáním?“

Zpocená Phoebe klela a bojovala s knoflíky košile, když do ložnice vešla Essie. „Co si myslíš, že jako děláš?“

„Snažím se dostat do té ztracené košile, musím s detektivem Albertovou někam zajet.“

„Phoebe Catherine MacNamarová, ty nepojedeš nikam a hezky se vrátíš do postele.“

„Do hodiny budu zpátky.“

„Nechtěj, abych se s tebou musela prát.“

„Proboha, mami.“ Phoebe nešťastná z bolesti, která se zase začala ozývat, svěsila ruku. „Nemohla bys mi pomoci s těmi knoflíky?“

„Ne, řekla jsem, že nikam nepojedeš.“
„Pojedu. Možná máme stopu k tomu případu...“
„Ty nejsi případ, Phoebe, ty jsi moje dítě.“
Phoebe si bez dechu podepřela bolavou ruku a přes vlastní zlost zahlédla varovné signály matčiny paniky
„Mami... tak dobře, obě se musíme uklidnit.“
„Já se uklidním, až to svoje dobité tělo položíš zpátky do postele.“ Essie šla prudce odhodit přehoz. „A hned!“
„Mami, poslouchej mě. Ruka se zahojí, to ostatní taky. Obě ale víme, že to, co je uvnitř, je důležitější. A jistě pochopíš, když řeknu, že se uvnitř vyléčím, až když ten, co mi to provedl, bude sedět za mřížemi.“
„Jsou snad jiní lidi, co ho tam dostanou.“
„Já vím, jak to vidíš a proč. Pochop ale, jak to cítím já. Musím. Já nedokážu žít ve strachu, mami, prostě nedokážu.“
„To já přece nechci.“
„Ale já mám strach. Zavřu oči a zase se vidím na tom schodišti.“
„Ach bože, dítě.“ Essie se slzami v očích přiběhla k Phoebe a pohládila ji po tváři.
„A nepřestala bych se bát a vidět se tam, dokud to neuzavřu. Pomoz mi s tou košilí, prosím.“
Essie se dceři zadívala do očí. „Já nechci, abys žila jako já. Nechci, abys měla strach.“
„Já to vím.“
Essie se pomalu, s očima upřenýma na Phoebe, dala do zapínání knoflíčků. „Musíš ale utíkat tolik na opačnou stranu?“
„Asi ano. Promiň.“
„Phoebe.“ Essie jí jemně vrátila ruku na pásku a ještě jí lehce upravila vlasy „Až se vrátíš, pomažeš rovnou do postele.“
„Ano, madam.“
„A sníš večeri do posledního drobku.“
„Do posledního.“ Phoebe ji políbila na tvář, kde důmyslný make-up zakrýval drobnou jizvu. „Díky“
Když se bok po boku vrátily do salonu, Liz pohlédla z jedné na druhou. „Á... vaše administrátorka si dnes vzala volno kvůli nevolnosti. Mám její adresu.“
„Tak zajedeme tam.“
„Detektive? Je mi jedno, jestli je to vaše nadřízená, ale dobře se o mou holčičku starejte a dohlédněte, ať je v pořádku doma.“
„Slibuji, paní MacNamarová. Děkuju za kávu.“ Teprve za dveřmi, když otvírala deštník, Liz znovu promluvila. „Je mi jedno, jestli jsi nadřízená, ale tenhle výslech vedu já.“
„Nehádám se. Takže přátelská, výkonná koketka, tak bych ji popsala. Asi dvacet pět let. Myslím, že se ráda pohybuje ve společnosti poldů. Díky,“ dodala, když jí Liz otevřela dveře auta. Jak špatně vypadám?“ zeptala se, když si sedla.
„Ne tak strašně, abys mohla strašit malé děti.“
„Tak ať mě vidí jako první. Mám dojem, že jí neřekl, že mi chce ublížit. Možná jen vystrašit nebo si promluvit o svém případě.“ I přes deštivé počasí si Phoebe nasadila sluneční brýle. „Jinak by asi nespolupracovala. Dneska si vzala volno, takže je možná vyděšená a nechápe, co se stalo. Jak už to bývá, každý může vyprávět něco jiného. Když mě uvidí, mohlo by ji to nalomit.“
Annie nevypadala dobře, když jim otevřela. Tvář měla bílou, vpadlou a na sobě růžové pyžamo. Při pohledu na Phoebe vytřeštila oči, zavrávorala a vykoktala její jméno.
„Annie Utzová? Já jsem detektiv Albertova. Můžeme dál?“
„Já... já...“
„Díky“ Liz strčila do dveří, aby Phoebe mohla vejít první. V pozadí se z televize nějaký pár v telenovele hádal o dívku jménem Jasmine.
„Poručík MacNamarová si musí sednout, je vážně zraněná.“
„Já... já jsem nasydlá. Bude to nakažlivé.“
„My to riskneme. Slyšela jste, co se poručíku MacNamarové stalo, že?“
„Ano. Snad ano. Je mi to líto. Měla byste doma odpočívat.“
„Annie... Nevadí, když to vypnu?“ Liz se bez dovolení chopila ovladače a ukončila výhružnou tirádu poloobnaženého svalovce. „Vyšetřuju ten případ a vy jste byla poslední, kdo s poručíkem před tím napadením mluvil.“
„Já... to nevím.“
„Vy nevíte, že se stavila u vašeho stolu, než se vydala dolů po schodech?“

„No to jistě. Říkala jste, že jdete dolů na přednášku.“ Když Phoebe oslovila, dívala se jí pár centimetrů nad zdravé rameno.

„V kolik to bylo?“

„Něco před desátou. Pár minut před desátou.“

„Vy jste věděla, že poručík půjde dolů po schodech.“

„Každý věděl, že chodí po schodech.“ Annie se začala tahat za knoflíky ve tvaru srdíček. „Opravdu mi není dobře, omlouvám se.“

„Poručíku MacNamarové také ne, že?“

„Ne.“ Phoebe už brýle dávno schovala do kabelky. Věděla, jak šokující pohled představují nateklé oko, šrámy a obvazy. Stejně tak uměla využít mlčení, aby Annie přinutila pohlédnout na ni. „Nejdřív mi nasadil náramky a pak mě srazil na zem, abych nemohla vykřít ten pád.“

Upřeně se na ni dívala, zatímco Annie začínala slzet, pak zvedla zafačovaná zápěstí. „Potom mi přelepil ústa a přehodil mi pytel přes hlavu.“ Shrnula si vlasy z čela, aby byly modřiny jasně vidět. „Pak mi třísknul hlavou o zeď.“

Slzy v podobě velkých kapek se přelily na bledé tváře. „Já... já jsem slyšela, že to byla ošklivá nehoda. Že jste upadla. Že jste spadla ze schodů.“

„Je nehoda rána pěstí do tváře?“ zeptala se Liz. „Nebo náramky na zápěstí?“ Zvedla Phoebinu ruku a ukázala na obvaz. „A šaty se jí náhodou roztrhaly na těle, aby se musela polonahá plazit pro pomoc?“

„Někdy se přehání. Promiňte, necítím se dobře. Mohly byste už jít, prosím?“

„Řekl vám, že si se mnou chce jen promluvit, Annie?“ ozvala se Phoebe klidně. „Promluvit v soukromí? Možná mě trochu postrašit a něco mi říct k tomu, jak jsem k němu nespravedlivá? Řekl vám něco takového? Že mu máte dát signál, až půjdu dolů?“

„Nevím, co tím myslíte. Já jsem nic neprovedla.“

„Já jsem neupadla, Annie. Podívejte se na mě!“ Přidala na hlase, až sebou dívka cukla a pak svěsila ramena. „A vy to víte. Proto tady teď sedíte a je vám špatně. Snažíte se přesvědčit, že jsem upadla, jak vám napovídal. A co jako? Pak jsem lhala, aby mi nebylo trapně? Vymyslela jsem si napadení, abych zakryla pád?“

„Jak dlouho spíte s důstojníkem Meeksem, Annie?“ chtěla vědět Liz.

„To ne! To úplně ne. Nemyslela jsem tím nic. Nic jsem neudělala.“ Stavidla se prolomila a Annie popadla papírový kapesníček a zabořila do něj tvář. „Řekl, že to byla nehoda a že si budete vymýšlet a pokusíte se ho do toho namočit. Jak jste po něm vystartovala a pak...“

„Důstojník Meeks vám řekl, že mu poručík MacNamarová dělala sexuální návrhy?“

„Odmítnul ji a od té chvíle se mu snažila pokazit reputaci.“ Annie odtáhla kapesník a prosebně se na Liz zadívala. „Chtěl ji obvinít ze sexuálního obtěžování, ale styděl se a žena ho v tom nechtěla podpořit. A ona navíc spí s kapitánem McVeem, tak k čemu by to bylo dobré?“

„Tohle všechno vám navykládal a vy jste to spolkla?“ Liz zavrtěla hlavou. „Možná je to omluvitelné, možná ne. Třeba jste si opravdu myslela, že Arniemu prokážete laskavost. Nechtěla jste uvěřit, že vám lže. Ale teď při pohledu na poručíka snad věříte, že lhal.“

„Já nevím.“

„Tak co nějaké fotografie?“ Liz jich pár vytáhla z tašky. „Tohle je její krev na schodech. A tady části šatů, které jí náhodou odpadaly z těla. Co taška na prádlo, kterou měla na hlavě? Tahle je dobrá, krev na náramcích, co měla na rukou. Tomu říkám nehoda.“

„Panebože.“ Kapesník znovu vzlétl k očím. „Panebože.“

„Jaký člověk tohle udělá, Annie? Možná takový, který by to udělal i vám. Protože vy jste ta, která ho může usvědčit.“

„Já to nevěděla. Nevěděla jsem to.“ Annie vzlykala a tahala další kapesníky z krabičky. „Nic zlého jsem neudělala. Chtěl s ní jen pár minut mluvit a ukázat, že se nenechá zastrašit. Jen jsem vytočila jeho číslo a nechala to dvakrát zazvonit. Nic víc jsem neprovedla. Nic jsem nevěděla.“

„Ale teď už víte. Budete se muset obléknout a jít se mnou.“

„Zatýkáte mě? Bože, vy mě chcete zatknout?“

„Ještě ne. Když půjdete se mnou a po pravdě všechno vypovíte, promluví si s vaším zástupcem. Arnie vám lhal. Věřím vám, když říkáte, že vám lhal.“

„Já taky.“ Phoebe se snažila ovládat zlost a ztišit hlas. „I já vám věřím, Annie.“

„Je mi to moc líto, poručíku. Opravdu.“

Liz se zadívala na Phoebe. „Zavezu tě domů a dál už se o to postarám.“

„Ale já tam chci být. Potřebuju tam být.“

Dave se opřel v židli a dál si prohlížel Phoebinu tvář. „Za prvé to není na mně. Za druhé jde o případ Liz Albertové. A ty jsi tady oběť. A jestli jsi zapomněla, podívej se do zrcadla.“

Věděla, jak vypadá. Za těch pár dní se černé zhmožděniný začaly vybarvovat do nevábne žluté a fialové barvy. I tak jich byla většina skryta pod oblečením.

„Tahle oběť to potřebuje. Sednout si do té místnosti a podívat se Meeksovi do očí, aby věděl, že se ho nebojím.“

„A nebojíš?“

„Nechci se bát. Oba víme, jak patologické myšlení funguje. Jak je někomu, kdo se ocitl v ohrožení a byl bezmocný.“

„Tohle není identifikace pachatele v řadě za sklem ani jeho usvědčení u soudu.“

„Je to jen aktivnější přístup. Moje matka se s Reubenem setkala u soudu. Vstala a svědčila proti němu, i když byl pár metrů od ní. Víím, že to pro ni bylo stejně těžké, jako když nás věznil v domě, ale dokázala to. Přesto je pořád jako v pasti.“

Z Daveovy tváře byly jasné patrné soucit i pochopení. „Ty nejsi tvoje matka.“

„Ne, ale...“ Phoebe si položila pěst na hrudník. „Cítím její strach a nechci ho v sobě. Jak bych s ním mohla dál žít? Takže oběť to potřebuje.“

„Tak z pozorovatelný,“ zkusil to, ale věděl, že ztrácí půdu pod nohama.

„To nestačí.“ Zavrtěla hlavou. „Tváří v tvář a teď nebude mít situaci pod kontrolou on. Jako policistka pomůžu Liz dostat z něho výpověď. Byla jsem tam jako oběť, svědek i jako policajt. To je pro něj trojí hrozba.“

„I tak to nezáleží jenom na mně. To rozhodne detektiv Albertova, její kapitán a právník protistrany,“ zdůraznil, než mohla něco namítnout, „který chodí na ryby s Arnieho otcem.“

„Ať si chodí, ale Parnell mi vždycky připadal solidní. Nebo myslíš, že by zametl pod koberec útok na policistku jen proto, že se kamarádí s otcem podezřelého?“

„I tady v Savannah hodně záleží na kontaktech, jako všude. Ale souhlasím, že je Parnell solidní člověk.“

„Ale Liz bude potřebovat trochu podpory A něco ti povím. Když Meekse budou vyslýchat dvě ženy, dostane se pod tlak.“

Začala přecházet po kanceláři, protože si to jasne představila. „No ano, to se Arniemu líbit nebude. Udělá chybu. To jeho ego se nakonec projeví, zvlášť když tam budu já. Nemůžeš to rozhodnout, ale můžeš zavolat nadřízeným detektiva Albertové.“

„Zavolám, ale nic neslibuju.“

„Správný vyjednavac je na sliby opatrný.“ Dotkla se jeho ramene. „Díky.“

„Jestli se toho zúčastníš, možná ti to vůbec neprospěje. Jak to zvládá tvoje rodina?“

„Otráslo to s nimi. Maminka... no, vždyť víš, jak to je.“

„Vím. Pomůže, nebo spíš uškodí, když se zastavím?“

„V tvé přítomnosti se vždycky cítí bezpečně. My všichni. Co třeba v neděli na večeři?“

Zhoupl se na židli. „A bude zase šunka ve sladkém obalu?“

„To se dá zařídit. Díky za tohle.“

„Phoebe...“ Zase se narovnal a odkašlal si. „Chtěl jsem ještě říct, že mě mrzí, pokud se tady někdy šušalo, že je mezi námi nějaký nevhodný vztah.“

„Jako že ti ho třeba kouřím v kanceláři.“

„Ježíši.“ Začervenal se po konečky uší, což znamenalo, že ho ochromil pocit trapnosti. „Vždyť bych mohl být tvůj otec.“

„Tys byl předčasně vyspělý už v patnácti a věk asi nemá s nevhodným chováním co dělat. Jenže za takové slabomyslné řeči není zodpovědný ani jeden z nás.“

Chopil se propisky a několikrát ji zmáčkl. „Dostal jsem tě do toho, už když jsem ti tady nabídl místo.“

„Dals mi příležitost a dělám práci, ve které jsem dobrá. Nebo ne?“

„Ty víš, že jsi.“

„Tak vidíš.“

„Meeksové to proti nám ale můžou použít.“

„To ustojíme. Neboj se o mě.“

Ale bál se. Třebaže zvedl telefon, aby udělal, o co ho požádala, nepřestával se strachovat.

Phoebe měla chvíli možnost sledovat Arního z pozorovatelný přes obousměrné zrcadlo. Zdál se tak nedbale sebevědomý, jako by si z žádného obvinění nic nedělal.

Když si ale představila jeho ruce na svém hrdle a jeho prsty v sobě, obrátil se jí žaludek.

Rozhodně to tak nenechá.

„Poručíku.“ Liz vešla dovnitř s vysokou hubenou brunetou. „Právní zástupkyně Monica Wittová, poručík Phoebe MacNamarová.“

„Dobrý den.“ Monica jí podala ruku. „Jak se cítíte?“

„Už líp, děkuji. Vy tedy povedete soudní spor?“

„Pokud k němu dojde. Máme jen výpověď Annie Utzové a výpis z jejího telefonu. Volala v devět padesát osm, ale nedokážeme, že Meeksovi. Byl to nějaký starý mobil, nelze ho dohledat. Nemáme jasný důkaz, který by Meekse s útokem spojoval.“

Dovnitř vešli dva muži. Phoebe poznala Lizina nadřízeného a pozdravila úklonem hlavy a podle silné podoby i Arního otce.

Byl mohutnější než syn, měl výraznější tvář a ostřejší, přímo nenávistný pohled.

„Poručík Anthony a seržant Meeks zůstanou v pozorovatelně.“

„Tak začneme.“ Liz přešla ke dveřím a přidržela je Phoebe.

„Až bude můj syn očištěn,“ postavil se jí Meeks senior do cesty, „a jeho suspence zrušena, přijdete na řadu vy, poručíku.“

„Seržante, jste tu jako přihlížející,“ ozval se Anthony.

Phoebe kolem něj prošla na chodbu a ke dveřím do vyšetřovací místnosti. „Jaký otec...,“ zašeptala.

„Ted' na to nemysli,“ radila jí Liz a vstoupila dovnitř.

Nevěnoval Liz jediný pohled, zato se upřeně zadíval na Phoebe.

„Chlapci,“ usmála se Liz mile na trojici kolem stolu. Pak zapnula diktafon, nahrála základní údaje a přečetla Arnímu práva. „Všemu jste rozuměl, důstojníku Meeksi?“

„Už jsem to odříkával mockrát, takže bych měl.“

„To znamená ano?“

„Jo, rozumím svým právům. Neměla byste být spíš v posteli s ledem na obličeji?“ zeptal se Phoebe.

„Arnie.“

Varovný hlas svého zástupce ignoroval.

„Vaše starostlivost mě překvapuje, protože jsem slyšela, že poručíku MacNamarové moc nefandíte.“

„Jako poldu ji moc neberu, ale taky není co posuzovat, když v podstatě jen mluví.“

„Hodnocení její práce si necháme na později, když dovolíte.“ Liz se dál medově usmívala. „Vy dva - tedy vy a tady poručík MacNamarová - jste měli poslední dobou nějaké rozepře. Je to tak?“

„Můj klient potvrzuje, že se s poručíkem rozchází v názorech na styl policejní práce. To ale není motiv pro fyzické napadení. K tomu nedostatek důkazů...“

„Zatím se jen bavíme,“ řekla Liz. „Vykládáme karty na stůl. Arní, takže vy nemáte poručíka MacNamarovou moc rád. Dá se o tak říct?“

Arnie se na Phoebe ušklíbl. „To dá.“

„Měl jste příležitost nazvat poručíka čubkou?“

„Když je, tak to řeknu.“

„Takže je to čubka?“ Arní jen trhl rameny a Liz přikývla. „A vám nedělá problémy nazvat nadřízenou čubkou? Nebo jí vyhrožovat, když s vámi chce zavést disciplinární řízení?“

„To je jen tvrzení poručíka o údajné hrozbě,“ přerušil ji právník.

„A k tomu prohlášení dvou detektivů,“ zalistovala Liz v materiálech, „že měli dojem, že se váš klient choval v kanceláři poručíka MacNamarové výhrůžně.“

„Dojem nejsou fakta.“

„Arnie, pamatujete si, proč jste byl minulý čtvrtek za poručíkem MacNamarovou?“

„Jasně. Kryla si zadek, potom co podělala vyjednávání s únoscem, tím že mě suspendovala.“

„Vážně?“ Liz zakoulela očima směrem k Phoebe. „Panečku, jestli je to tak, kdo by se divil, že jste ji nazval čubkou? Tak co kdybychom si přečetli pár svědeckých výpovědí o tom případu, k němuž jste dojel jako první. Hmm. Důstojník nezavolal posily. Neprovedl zápis akce... Á, tohle je dobré. Zastrásoval pachatele a vyhrožoval mu. Tohle se mi zvláště líbí: Důstojník narušoval a snažil se bránit kontaktu poručíka MacNamarové s pachatelem činu.“

Arnie se pohupoval na židli. „Může si říkat, co chce. To ještě neznamená, že to tak bylo.“

„Jenže to jsou výpovědi jiných svědků - policejních i civilních. Vypadá to, že jste to podělal spíš vy, Arní.“

„Měl jsem situaci pod kontrolou, než se do toho vložila.“

„Potřeboval jste tedy víc času a ona vám ho sebrala.“ Liz našpulila rty. „Chlápek si prostřelí hlavu a vy to slíznete. Pak vás ta čubka suspenduje. Taký by mě to našťvalo. Není divu, že jste jí to chtěl vrátit.“

Arnie se usmál a strčil do právníka, než mohl promluvit. „Mlčte. Myslí se, že mě na něco tak stupidního může nachytat. A co vy?“ obrátil se na Phoebe. „Najednou nemáte co říct?“

„Sedím a přemýšlím, jak to všechno bere vaše žena. Třeba ten váš vztah s Annie Utzovou.“

Zase se ušklíbl. „Annie je fajn a pořádná baba. Přiznávám, že jsem s ní flirtoval, ale to na oddělení skoro každý. Když ale zkusila jít dál, zarazil jsem ji. Takže se asi urazila a vrací mi to tou báhorkou. Nebo jste ji přinutila lhát vy.“

Phoebe pohlédla na Liz. „Ten muž je obklopený samými lháři a čubkami, jak to vůbec vydrží?“

„Jak dokáže ráno vstát z postele, že? Takže Annie o vašich sexuálních stycích lhala?“

Široce se usmál a zakýval prstem. „S tou holkou jsem nikdy nespál.“

„Hezké,“ kývla Liz. „Zvlášť když Annie mluvila jen o orálním sexu. ‚Když zkusila jít dál‘, zajímavé, přesně tuhle frázi použila Annie, ale prý jste to řekl o poručíku MacNamarové. Tak tedy, když zkusila jít dál, vy jste ji jako morální člověk odmítl a ona se urazila a začala se mstít. Bože, ty ženské vám ale dělají peklo ze života, vidíte? I já se teď musím držet, abych nechtěla jít dál.“

„Pokračujte v tom, detektive,“ varoval ji právník, „a výslech bude ukončen.“

„Jen zdůrazňuju, co vypadá jako typické. Byl jste v budově ve čtvrtek ráno mezi devátou a desátou?“

„Byl. Chtěl jsem si něco vzít ze skříňky“

„A to vám zabralo celou hodinu?“

„Prošel jsem se tu. Jsem polda,“ dodal podrážděně. „Je to moje pracoviště, měl bych tady být a pracovat. A mohl bych, kdyby neměla v zadku pravítko.“

„Tak teď je to čubka s pravítkem v zadku, která s vámi chtěla zajít dál.“

„Jasně.“

Liz se usmála. „Ale to říkala přece Annie, že to na vás poručík MacNamarová zkoušela. Nějak se do těch lží zaplétáte. Je jasné proč. Těžko přece rozeznat jednu čubku od druhé, že? Jsme všechny v podstatě stejné. Nepotřeboval jste ani vidět Phoebin obličej, když jste do něj mlátil. Nebo slyšet její křik, pláč, kletby, když jste ji srazil na zem a rozřezal jí šaty Jistě, na to přece nejsou třeba koule, když má někdo spoutané ruce. Ale co je pro jednoho chlapa odplata, může být pro druhého zbabělost.“

„Myslím že jsem dost chlap.“

„Dost na to, abyste využíval jednu ženu k útoku na druhou?“ Medový tón byl pryč, tahle slova Liz vyštěkla. „Dost chlap, abyste tam číhal jako had v trávě, protože jediný způsob, jak jste se jí mohl dotknout, bylo svázat ji a zbít? A jedinečně takhle jste ji mohl vidět nahou a osahávat?“

„Na těch schodech jsem nebyl,“ vybafl Arnie. „A nikdy jsem se jí nedotkl. Mám lepší věci na práci. I s prstama.“ Ukázal na Phoebe prostředníčkem.

„O prstech vůbec nebyla řeč,“ řekla Phoebe tiše.

Narovnal se. „Sahání, ruce, prsty, to je to samé.“

„To tedy není.“ Ucítila cosi jako tvrdou horkou kouli nad žaludkem a potřebovala ji rozpustit.

Oběť se potřebuje zbavit strachu, pomyslela si.

„Nacpal jsi je do mě, ty parchante.“ Prudce vstala, ignorovala právníkovy protesty a naklonila se přes stůl. „A byl jsi cítit dětským pudrem přesně jako teď. Pudr a pot, protože se začínáš potit, Arnie. Pamatuješ, co jsi mi řekl?“

„Nemůžu si pamatovat, co jsem neřekl, protože jsem tam nebyl.“

„Řekl jsi, že s takovými jako já nepícháš. Myslím, že nepoužil svého ptáka, protože je moc malej, aby nějak zapůsobil. Takovým jako ty se stejně většinou nepostaví.“

„Škoda že sis na těch schodech nezlomila vaz.“

„Výslech je u konce,“ oznámil právník.

„Měls mě strčit pořádně. Kdybych si něco zlomila, aspoň by ses líp pobavil.“

„Měl jsem tě z těch schodů skopnout.“

Phoebe se narovnala a ta horká žhavá koule v ní začala tát. „Tvoje chyba.“

„Řekl jsem, že výslech skončil.“

„To nám stačí.“ Liz vstala. „Teď už to půjde jinak. Důstojníku Meeksi, jste zatčen.“

Phoebe šla přímo do své kanceláře a udělala to, co pro ni nebylo obvyklé. Zatáhla žaluzie. Pak se pomalu sesunula na židli.

Celé tělo jako by bolestivě tepalo. Stres a emoční vypětí udělaly své. Sedativum si teď vzít nemohla, byla by ospalá. Žhavá koule se rozpouštěla, i když za to dost zaplatila.

Na klepání nejdřív nereagovala, jen si pomyslela: Běžte pryč, dejte mi aspoň pět minut. Dveře se ale otevřely a dovnitř vešla Liz. „Promiň, jak ti je?“

„Trochu se třesu.“

„Ale tam jsi to zvládla, což se počítá.“

„Díval se mi do očí. Díval se a byl rád, že mi ublížil. Litoval jen toho, že mi neublížil víc.“

„A tím se odrovnal,“ podotkla Liz. „Právník mu nebude nic platný. On se neudrží, nedokáže se ovládat. Až se tohle dostane k soudu...“

„Nedostane, Liz, a obě to víme.“

Liz obešla stůl a posadila se na jeho okraj. „No jo, uzavřou dohodu. Oddělení a advokáti, nikdo nebude stát o veřejný proces a publicitu. Ale Meeks přijde o odznak a dobrou pověst. Myslíš, že ti to bude stačit, Phoebe?“

„Bude muset. Díky za všechno, cos udělala.“

„Dost jsi mi pomohla.“

„Hele,“ ozvala se Phoebe, když Liz vstala. „Znám jeden hezký bar - irskou hospodu na River Street. Ráda bych tě pozvala na drink, za pár dní, až budu zas vypadat trochu k světu.“

„Jasně, dej vědět. A zatím se opatruj.“

Arnie zuřivě přecházel v zadržovací cele. Oni ho zatkli, strčili ho za katr. Právník je budižkničemu. To ty čubky ho dostaly Napadení, ublížení na zdraví, pokus o znásilnění. Převálcovaly ho. A to jen proto, že ta pizda nerozdýchá pár modřin, které si stejně zasloužila.

Tohle jim ale neprojde. To na sobě nenechá.

Prudce se otočil, když se dveře otevřely a do cely vešel otec.

„Nemůžou věřit, že na mě tohle hoděj,“ začal Arnie. „Nemůže mě tady držet a ponižovat před kolegy. Ta čubka...“

„Sedni si a drž hubu.“

Arnie se posadil, ale mlčet nedokázal. „A ještě si na to vzaly právníčku. Obklopily mě jako supi. A co si o sobě myslí Chuck?“ zeptal se na advokáta. „Proč to prostě nesmetl ze stolu?“

„Po oficiálním obvinění chce doporučit propuštění na vlastní žádost.“

„No tak to je super.“ Arnie znechuceně rozhodil rukama. „Hoděj to na mě a ještě mám odejít na vlastní žádost. Do hajzlu! Táto, vždyť můžu přijít o odznak. Měl bys to hnát před komisi a chtít vyšetřování MacNamarové. Víš dobře, že v tomhle má prsty McVee. Jinak bych tady neseseděl.“

Seržant Meeks se příkře zadíval na syna. „Jsi tady proto, že nedokážeš držet hubu, zrovna jako teď. Zeptám se jen jednou. Jsme tady sami. Jen jednou a poznám, jestli lžeš. A pak odejdu a už pro tebe nic neudělám.“

Zlost ustoupila šoku a prvnímu záchvěvu strachu. „Prokrista, tati.“

„Udělal jsi to? Podívej se na mě, Arnie. Udělal jsi tu věc?“

„Já...“

„Kurva, nelži mi.“

„Ona mě suspendovala. Udělala ze mě blbce. Učila mě, že se mám bránit a nenechat si všechno líbit. Vrátit ránu.“

Otec z něho nespouštěl oči. „Učil jsem tě taky tlouct ženský pěstmi, synku?“

„Nechtěla mi dát pokoj. Ona...“ Zmlkl a do očí mu vstoupily slzy, když ho otec udeřil do tváře.

„Učil jsem tě útočit na nadřízeného zezadu, ty zbabělce? Učil jsem tě, jak být chlap, ne se schovávat na schodech a mlátit ženskou. Jsi ostuda rodiny i téhle stanice.“

„Když po tobě jdou, máš jim to vrátit. Tos mě učil, a to jsem udělal.“

„Jestli v tom nevidíš rozdíl, nemám ti co říct.“ Meeks starší unaveně vstal. „Pokusím se urovnat, co půjde. Jsi můj syn a udělám to pro tebe, pro tvou matku a svého vnuka. Ale tady jsi skončil. I kdybych to mohl vyžehlit, nehnu prstem.“

„A jak se chceš vyrovnat s tím, že tvůj syn nejde v tvých stopách?“

„To nevím. Dostanu tě z toho, jak nejlíp dokážu, ale dál nevím.“

„Udělal jsem jen to, co jsem myslel, že bys udělal ty“

„Kdybych tomu měl věřit, bylo by mi ještě víc na blití.“ Meeks senior přešel ke dveřím a stiskl zuby. „Dveře!“ vykřikl pak a nechal syna o samotě.

V neděli se Phoebe rozhodla zbavit pásky na ruce. Už byla ze vší té bolesti a modřin unavená. Toužila se spolu s rodinou vrátit k normálu. A musela uznat, když vyšla ze sprchy, že se opravdu cítí líp. Pokud se tedy nepodívá do zrcadla. Možná vydrží i nedělní večeri, než z ní energie odeče jak voda do výlevky

Vešla do ložnice právě ve chvíli, kdy se tam objevila její švagrová. „Tuk, ťuk,“ přivítala ji Josie milým úsměvem. „Jak se pacientovi daří dnes?“

„Vyškrtla jsem se ze seznamu nemocných.“

„To bych měla posoudit já. Sundej to.“

„Ale Josie...“

Ta se jen výrazněji usmála. Měřila něco přes sto padesát centimetrů a nevážila skoro nic, přesto se za andělským úsměvem skrývala buldočí povaha, za kterou by se nemusela stydět ani Velká sestra.

„Sundej ten župan, zlato, nebo to řeknu mamince.“

„Ty jsi zlá.“

„To jsem.“

„Uteču do Atlanty, seženu si tam byt a nedám vám novou adresu.“ Ale poslechla a svlékla se.

V Josieiných velkých hnědých očích se objevil soucit, ale hlas měla jasný. „Modřiny se hojí, bok vypadá líp, ale to rameno ještě musí bolet.“

„Dá se to vydržet.“

„A jak s ním hýbeš?“

„Jsem vděčná za podprsenky se zapínáním vepředu, ale lepší se to.“

Josie ji vzala za ruce a prohlížela zápěstí. Tohle zranění ji zasahovalo víc než jiná. „Zářezy na zápěstích se už zacelují.“

„Ještě to pálí jako čert. Už můžu obnovit svoji důstojnost?“

Josie zvedla župan a pomohla Phoebe obléct se. „Na to oko vidíš dobře?“

„Ano. A než se zeptáš, hlava taky bolí míň, a když se dotknu brady, už to není, jako bych si zajela vrtačkou až do mozku.“

„Hojí se to. I díky tomu že jsi mladá a v dobré kondici.“

„Cvičení Pilates se aspoň vyplatilo. Ale nemusíš mě chodit pořád kontrolovat, Jo.“

„Ber to jako bonus. Přišla jsem dřív, aby mě Ava naučila péct ten citrónový koláč. A peče ho proto, že ho miluje Dave. Proč po něm ta ženská prostě neskočí a nepraští do toho?“

„To kdybych věděla.“ Phoebe si šla najít čisté prádlo. „Konečně jsou po těch letech oba volní. Už je to dva roky, co se Dave rozvedl, a pořád si hrají na kamarády.“

„Co kdybychom nastražili rande naslepo? Víš, ty mu řekneš, žes někoho našla, já zase jí, pak se potkají a pak...“

„Dostaneme všichni na zadek.“

Josie našpulila rty. „To Carter taky říkal. No, myslím že tomu dám ještě půl roku a pak svůj zadek asi risknu. Chceš pomoci s oblíkáním?“

„To zvládnou.“

„A jen mezi námi,“ Josie ji pozorovala při oblékání halenky a usoudila, že se pacientka pohybuje líp, „jak je ti jinak?“

„Docela fajn. Symptomy posttraumatického stresu znám. Nějaké noční můry se dostavily, ale to je přirozené.“

„Taky je přirozené, že se stres někdy vyvalí, pokud ho držíš v sobě, abys netrápila rodinu.“

„Když to budu muset ventilovat, způsob si najdu, neboj. Příští týden se vracím do práce. To mi pomůže.“

„Dobře. Zavolej, kdybys něco potřebovala.“

Aby sobě i rodině dokázala, že se vše vrací k normálu, dala si záležet na oblečení. Jasně modrá halenka ji vylepšila, stejně jako pečlivý make-up proměnil modřiny v méně nápadné skvrny.

Pak sešla do kuchyně plné žen a vůbec ji neurazilo, když ji vzápětí odehaly na prosluněný dvůr za Carly a Carterem.

„Mami!“ řítla se k ní dcerka. „Já jsem to strejdovi nandala v čáře!“

„Ty jsi šikovná.“

„Pitomá hra.“

„To říká vždycky, když prohrává,“ oznámila Carly „Nechceš si dát turnaj?“

„Asi bych to ještě nezvládla, miláčku. Nechme to na příští týden a uvidíš šampióna. Zatím trénuj.“

„Jdu se napít. Porazit strejdu Cartera bylo těžký, nějak mi vyschlo v krku.“

„Ty kecko.“

Carly s úsměvem odběhla a Phoebe se šla posadit na okrouhlou lavičku kolem zahradní fontánky.

Odsud viděla na Aviny růžové záhony, mohla obdivovat divoký tymián a heřmánek mezi spárami dlaždic a poslouchat zpěv ptáků. Tady za cihlovými zdmi a kovanou branou dokázala Ava vytvořit soukromou svatyni plnou vůní, barev a stínů.

„Bože, to je krása tady posedět.“

„Máš povolení od Josie?“

„Ano, ano.“

Posadil se a vzal sestru kolem ramen. „Děláme si o tebe starosti, jinak to už nebude.“

Opřela se o něho. „Všichni jsme se báli, ale už je to pryč.“

„Ještě si pamatuju, jak dlouho mi trvalo překonat takový strach.“

„Ale to jsi byl malý kluk, Cartere.“

„Na tom nezáleží a ty to víš. Starala ses o mě. A celé roky jsi mě chránila před sestřenkou Bess.“

„Mrcha jedna. Je to nevděčné, já vím, ale taky pravda, i když sedíme na jejím krásném dvorku.“

„To je Avin dvůr,“ řekl Carter a Phoebe se usmála.

„Jo, to je. A vlastně i za vlády té tyranky byl. Pamatuješ? Začala tady pracovat, když byla mladší než my teď. Sotva dvacet dva jí bylo, ne? A přesto všechno vydržela a dokázala se postavit i Bess.“

„Tys to dokázala už ve dvanácti,“ připomněl jí. „A pořád se o nás staráš. Ona věděla, že zůstaneš, když mamka nemůže odejít. Mohla jí dům zanechat, po tom co pro ni mamka všechno udělala, jenže ho dala tobě a uvázala tě k němu podmínkami. Uvěznila tě tady.“

Nemělo smysl to popírat, ale na smutné vzpomínky byl moc krásný den. „Uvěznila mě v krásném domě, kde moje dítě prospívá. To zas není taková oběť.“

„Ale je, a vždycky byla. A mně jsi dovolila odejít.“

Pevně ho uchopila za ruku. „Ne moc daleko. Asi bych nesnesla, kdybys bydlel v nějaké tramtárii.“

Usmál se a vtiskl jí polibek do vlasů. „Taky bys mi chyběla. Ale je pravda, že jsem pak pochopil, jak moc jsem z tohoto domu potřeboval vypadnout. Tys tu šanci nikdy nedostala.“

„Na chvíli ano.“ Vysoká škola, výcvik, nepovedené manželství. „Ráda jsem se vrátila. Zvláště když můžu posedět tady, zatímco tři jiné ženy v kuchyni vaří nedělní oběd.“

„To je proto, že jsi mizerná kuchařka.“

„Mizerná je snad moc. Spíš nespolehlivá.“

„Ne, ty jsi spolehlivě mizerná.“

Zasmála se a šťouchla ho do žeber. „Ty spálíš i čaj, tak nemáš co mluvit.“

„Proto taky vynalezli polotovary a donáškovou službu. Třeba nebudeš muset vařit, když to správně sehraješ s tím bohatcem. Ten bude mít možná v týmu pár šéfkuchařů.“

„No teda!“ Ted' už ho dloubla citelněji. „Tak sehraju, jo? Navíc myslím, že nemá žádné služebnictvo.“ Zamračila se. Nikoho u něj neviděla, ale kdo ví?

„Poslal další květiny. Je jich plný salon.“

„Spousta šeráků.“ A jak voní. „Zdá se, že je to muž velkých gest.“

„Taky mi Josie věnovala dlouhý pohled, když to viděla,“ zasyčel Carter. „Chlápek dělá gesta a nutí tak k tomu i jiné chlapy. Ted' budu muset domů přinést kytky, jako by mě to napadlo samotného.“

„To by mělo, v tom s tebou nemám soucit.“

„Před pár dny jsem přinesl její oblíbené panini a levné bílé víno. Měl bych za to být pochválený, ale ne, musí mě přebít les šeráků.“ Zazubil se. „Bez ohledu na ty prachy se mi ten chlápek líbí víc než Roy a to jsem ho viděl jen jednou.“

„Roy se ti nelíbil vůbec, takže to zas není taková výhra.“

Carter se naklonil a ukázal na ni prstem. „A kdo měl pravdu?“

Zvedla oči v sloup. „No jo, ty Ale ten mizera mi přece nechal tenhle poklad.“ Zvedla oči, když bouchly dveře, a dívala se na přibíhající Carly

„Mami, strejda Dave je tady!“

Jakmile ho uviděla, pochopila, co se děje, ale nedala nic znát a vstala. „Cartere, potřebovala bych s Davem pár minut mluvit. Mohl bys Carly na chvíli zaměstnat?“

„Jasně. Ahoj, Dave.“

Neobjali se jednou rukou a neplácali po zádech, jak to muži dělávají. Oni se k sobě opravdu silně přitiskli a Phoebe se usmála. Jako otec a syn. „Musíš nás s Carly omluvit. Jdu získat zpátky autoritu a porazit ji na počítači ve Smack-Downu.“

„To sotva!“ křikla vyzývavě Carly a hnala se do domu.

„Vypadáš líp,“ všiml si Dave.

„Prý ano. Je to lepší. Tak co se stalo?“

„Dohodli se. Chtěl jsem ti to říct osobně, hodně na to tlačilo vedení a právníci...“
„Na tom nezáleží.“ Zase se posadila, potřebovala si sednout. „Jaký dostal trest?“
„Okamžitá výpověď, bez výslušného. Přiznání viny za prosté napadení...“
„Prosté napadení,“ opakovala. Byla na to připravená, ale i tak ji to omráčilo.
„Tři hlasy ku jednomu pro suspenzi. Dostane podmínku, musí projít kurzem sebeovládání a odpracovat dvacet hodin na společensky prospěšném projektu.“
„A napsat stokrát na tabuli: ‚Slibuju, že už nebudu zlobit?‘“
„Promiň, Phoebe.“ Dřepl si před ní a položil jí ruku na koleno. „Není to dobrá dohoda. Chtějí to ututlat, ale ty nemusíš. Jestli to dáš k civilnímu soudu, postavím se za tebe. A nebudu na oddělení jediný.“
„Do toho svou rodinu nezavleču. A sebe taky ne.“ Zavřela oči a připomněla si, že ne všechny dohody jsou spravedlivé. „Hlavně že to vyšlo najevo a všichni vědí, že to udělal.“ Dlouze si vydechla a znova na Davea pohlédla. „On už nemůže dělat policajta a to ostatní není důležité. To bylo potřeba. Zvládnou to.“
„Tak to jsi větší chlap než já.“
„Ne, mám vztek. To víš že ano, ale přežiju to. My si teď dáme šunku ve sladkém obalu a citrónový koláč, kdežto Arnie Meeks? Ten se ještě dlouho bude užírat hanbou.“
Přikývla. „Jo, s tím už se dá žít.“

FÁZE VYJEDNÁVÁNÍ

Ach, ta rozervanost mezi láskou a povinností.
„V PRAVÉ POLEDNE“

11

I po řádce let považoval Duncan schůzky a schůze za něco podivného. Všechny ty obleky, návrhy, plány a zprávy, kávičky a formality

Nejspíš i proto se bránil zřízení vlastní kanceláře. Pak už by se neustálým mítinkům nevyhnul. Kancelář by navíc znamenala najímání zaměstnanců, rozdělování úkolů a pravidelné vymýšlení takových úkolů. A kvůli kontrole další navazující schůzky.

Prostě začarovaný kruh.

V kanceláři by museli být psací stoly a lidé s přidělenými funkcemi. Kdo vlastně dokázal rozlišit výkonného asistenta od administrativního asistenta? A mělo by se říkat viceprezident pro marketink a prodej, nebo pro prodej a marketink?

Takové věci by mu asi v noci nedaly spát.

Phineas ho občas ponoukal, aby si vybudoval kancelář, ale zatím se mu dařilo to nějak obcházet.

Radši se s lidmi setkával v barech a restauracích, a pokud to bylo nezbytně nutné, tak ve Phinově kanceláři, kterou považoval za společnou centrálu. Navíc zjistil, že se lidé víc uvolní u piva v hospůdce než s minerálkou v nějaké zasedačce.

A také bylo zajímavější a výmluvnější zajet za kontakty do jejich domova nebo na pracoviště, kde jim bylo nejlépe.

Podle této filozofie to ráno absolvoval schůzku u snídaně v centru města, pak navštívil roztomilé malé divadlo na Southside a nakonec jeden zanedbaný dům ve Viktoriánské čtvrti.

Ve všech třech případech měl dojem, že získal víc, než kdyby partnery svých projektů pozval do přecpané kanceláře, kde by se sám cítil jako Joe Sebevražda a nejspíš brzo vyskočil z okna.

Při odbočování do Jones Street doufal, že se jeho přístup vyplatí i u poslední schůzky toho dne.

Zaparkoval a pomalu procházel pod vrostlými stromy.

Chtěl to původně načasovat jinak, až bude Phoebe doma, což by se nejspíš vyplatilo. Ale doufal, že i takhle to ocení.

Toužil ji zase vidět. Nejen se krátce poptat na zdraví, s čímž si musel vystačit posledních čtrnáct dní, ale trochu si to užít. A možná i to byla součást hry napadlo ho. Phoebe nevěděla, co si o něm má přesně myslet, a jemu to nevadilo.

Sám často nevěděl, co si o sobě myslet, a také to zvládal.

Jedno ale věděl jistě - prožila si trauma, z něhož se pomalu dostávala. Rozhodně jí teď nemohl vnucovat rande nebo dokonce sex. Ale měl své plány Rád plánoval a pak své představy uskutečňoval. Ano, s Phoebe měl své plány.

Ted' ale musel vyřídit něco jiného.

Než stihl zahrnout na chodníček k jejich verandě, všiml si na druhé straně ulice toho podivného nahého psíka, tentokrát s červenobíle pruhovaným šátkem na krku, který měl asi ladit se širokým kloboukem jeho majitelky. Ta měla jinak sněhobílé šaty a rudé tenisky.

Psík právě nadšeně očichával pozadí tlustého růžového pudlíka, kterého na druhém konci vodítka držel obří černý chlapík ve světle modrém obleku.

Hubená dáma a tlustý chlapík živě diskutovali ve stínu starého dubu, zatímco se psí naháč mocně snažil obskočit pudlici.

Bože, pomyslel si Duncan, jak já miluju Savannah.

Pak zazvonil u domu a chvíli obdivoval květiny v závěsných koších. Uvědomil si, že je to práce talentované Avy a napadlo ho, jestli by ji nepřemluvil, aby...

„Ahoj.“ Usmál se na Essie, která mu přišla otevřít. „Zvládnete nezvaného hosta?“

„Vy nejste nezvaný host a na hezké muže si vždycky udělám čas.“

Už se propracoval k líbání tváře, a tak se sehnul a ucítil její parfém.

Jaké to asi je, napadlo ho, každé ráno vstát a upravit se, a pak nikdy nevyjít z domu?

„Jak jste poznal, že zrovna pečete sušenky?“ zeptala se s úsměvem.

Jaké?“

„Máčené v čokoládě.“

„Ne, vážně? Tak to jsem ten nejlepší ochutnavač.“

„Tak jdeme na to. Phoebe dorazí až za pár hodin a Ava nakupuje a pak ještě vyzvedne Carly po divadelním kroužku. Dostala roli jedné ze zlých sester v Popelce a děsně si to užívá.“

„Já byl jednou žába. Ne taková, co se promění v prince. Jen žába. A musel jsem na povel zakvákat. To byl zářný okamžik mého života.“

Rozesmála se a pokynula mu ke kuchyňskému stolu. „To na vás asi byla maminka pyšná.“

Neřekl na to nic. Co by taky mohl říct? Místo toho nasál vůni. „Voní to tu jak v nebi.“

„Vytáhnu teplé z trouby. Dal byste si k nim kafe, nebo mléko?“

„Sušenky s mlíkem? To bych snad znova přetrpěl školu, kdybych pak mohl domů za vámi a na sušenky s mlíkem.“

Potěšené se zarděla. „Vy ale umíte lichotit, co? A copak jste celý den dělal?“

„Mluvil s lidmi, většinou. A doufám, že něco dohodnu i s vámi. Našel jsem jednu nemovitost ve Viktoriánské čtvrti. Blízko u univerzitního kampusu. Univerzita umění a designu.“

„Neříkejte.“ Už si skoro nepamatovala, jak to vypadá za zdmi jejího domu. Čtvrti, ulice a budovy města jí v mysli splývaly jako chodby bludiště. „Jakou nemovitost?“

„Dost zanedbanou, abych pravdu řekl. Jako by na ty viktoriánské dámy uhodily zlé časy, ale nějaká elegance tam zbyla.“ Vzal si sušenku a zakousl se do ní. Pak pro tu slastnou chuť zapomněl na všechno ostatní.

„Panebože, provdejte se za mě.“

Ted' se nezasmála, ale zahihňala. „Jestli vás ženská dostane na sušenku, pak nechápu, proč všechny pekařky v Georgii nepracují přes čas.“ Natáhla se a také jednu ochutnala. „Ale jsou zatraceně dobré.“

„Že byste mi dala nějaké s sebou. Prosím. Jak po tomhle zážitku snesu kupované?“

„Snad pro vás nějaké zbudou.“

Přešla ke sporáku a vyměnila v troubě plechy

„Úplně mi vypadlo, o čem jsem to mluvil. Ten smutný dům u kampusu.“
„Hmmm, asi ho chcete koupit a opravit.“
Zapil teplou sušenku studeným mlékem a cítil se báječně. „To záleží i na vás.“
Překvapeně se otočila od sporáku. „Na mně?“
„Uvažoval jsem, že to koupím a předělám na obchod. No...“ Vhodil si do pusy poslední kousek sušenky „Asi vím, co si myslíte.“
„To těžko. Jsem tak zmatená, že mi to nemyslí vůbec.“
„Někdo by si pomyslel, že v Savannah už je milión obchodů. To je fakt. Jenže lidi rádi nakupují. Že ano?“
„Já... já teda ano. Třeba po internetu.“
„Jistě.“ Vzal si další sušenku. „Tak mě napadlo, umělecká škola, tak co krámek umění a řemesel. Samozřejmě, je tady už hodně galerií a obchodů se suvenýry...“
„To asi ano.“
„Ani styl, který mě napadl, není nový, myslím takový butikový, chápete?“
„Snad.“ Se smíchem vrtěla hlavou. „Duncane, jestli hledáte poradkyni, tak mi to lichotí, ale já nevím nic o nemovitostech, vhodných místech a buticích. Já nechodím ven.“
„Ale víte hodně o umění a řemeslu.“ Fajn, dá si třetí sušenku a pak praskne. „O tvorbě i prodeji.“
„Myslíte moje háčkování?“ Mávla rukou. „To je jen takové hobby, něco, do čeho jsem zabředla.“
„No a nechcete trochu zabřednout mým směrem? Mám takový nápad. Ty mám sice pořád, ale s některými si neporadím. S tímhle ano. Šlo by o práci a výrobky lidí ze Savannah. Jedině Savannah,“ opakoval a přimhouřil oči. „To by mohl být název.“ Rychle našel mobil a zapnul v něm funkci zápisníku. „Výrobky místních lidí vystavené a prodávané v nádherné dvoupatrové budově, která město symbolizuje. Má nádhernou verandu, nebo bude mít, a taky znám jednoho pána, co vyrábí krásný nábytek, nebo jednu kovotepkyni, takže bychom mohli... Ale to předbímám,“ odmlčel se, když viděl, jak na něho Essie zírá.
„Vy chcete nějaké moje výrobky do svého obchodu?“
„Essie, chci jich celý nákladák. Celý ten dům s nimi chci vyzdobit. Jak tomu říkáte - dečky? Dečky na stolky, přehozy na pohovky nebo na postele. Co ubrusy a šaty? Nebo halenky a šátky?“
„No ano, ale...“
„Podívejte, ten dům by byl zařízený jako domácnost. Ložnice, jídelna, salon a všude by se něco hodilo. Vystavené, ale taky na prodej, chápete? Dětské věci do pokojíčku, oblečení do šatny. Můžete dál prodávat i po internetu, anebo si to vezmeme na starost my.“
„Začíná se mi z toho točit hlava.“ Přidržela si ji z jedné strany „Myslíte, že bych tohle všechno zvládla?“
„Už to přece zvládáte. Stačí pokračovat, jen už nemusíte nic balit do krabic a odesílat. Pojd'te na chvíli se mnou,“ vzal ji za ruku a vedl do jídelny.
„Jak se říká tomuhle?“
Zamračila se na dlouhý háčkový ubrus na jídelním stole. „Ubrus.“
„Ubrus. A kdybyste měla udělat stejný, za kolik byste ho prodala?“
„No,“ musela vzpomínat, jakou cenu si řekla naposled a pak mu ji sdělila.
Duncan přikývl a sám v duchu počítal. „Mohl bych vám nabídnout o patnáct procent víc a ještě na tom vydělat.“
Nejdřív trochu pobledla a pak zrudověla. „O patnáct procent?“ Popadla cíp ubrusu. „Jestli ho chcete, tak vám ho hned zabalím.“
Zazubil se. „Ten si nechte a začněte přemýšlet nad novými ubrusy a dalšími věcmi. Budu na ten projekt potřebovat trochu času, ale garantuju vám, že o předvánoční zisky nepřijdeme.“ Natáhl k ní ruku. „Tak partneri?“

Posezení na verandě u piva a pizzy považoval Duncan za dobrý konec dne, ať se předtím dělo cokoli.
Zapálil svíčky, spíš aby odháněly hmyz, bosé nohy si opřel o proutěnou stoličku a oknem do obývacího pokoje sledoval basket nebo jen poslouchal komentář a zíral do tmy.
Lidi si ten den užil do sytosti a teď rád naslouchal jen zvukům noci - šumění stromů, bzukotu hmyzu, hlasům nočních ptáků. Dobrá chvíle na promýšlení plánů.
Byl v pokušení vysedávat v kuchyni u Essie, dokud se nevrátí Phoebe z práce. Ale kdo moc vysedává, mohl by se stát otravným zvykem. Všechno bylo podle jeho názoru třeba dobře vybalancovat. A zaujmout ženu stálo trochu víc úsilí.
Navíc měl vždycky, když ji uviděl, chuť ji popadnout do náruče, což v jejím stavu nebylo vhodné.
Dojedl kousek pizzy a uvažoval o dalším. Když zaslechl zvuk motoru, zvedl hlavu. Pak povytáhl obočí, protože auto dům nemíjelo, ale zajíždělo k němu.

Vůz nepoznal, zato ženu, co vystoupila. Tohle byl určitě mnohem lepší konec dne, napadlo ho, než posezení u pizzy.

„Ahoj, Phoebe.“

„Duncane.“ Odhodila si vlasy a došla na verandu. „Už jsem byla na mostě, když mi došlo, že nemusíš být doma, ale ty tu náhodou jsi.“

„Já tady náhodou bydlím. Dáš si pizzu, nebo pivo?“

„Ani jedno, díky.“

Formální tón ho znovu přiměl zvednout obočí. „A co třeba židli?“

„Díky. Chtěla jsem se tě zeptat, co to provádíš s mojí matkou.“

„Požádal jsem ji o ruku, ale odpověděla vyhýbavě. Možná mě nebrala vážně, tak jsem se smířil se sušenkami.“

„Chci vědět, jestli bereš ji, nebo sebe vážně?“

„Začni radši tím, proč se vlastně zlobíš.“

„Já se nezlobím. Mám jen starost.“

Houby, pomyslel si. Poznal rozčilenou ženskou, když stála na jeho verandě a probodávala ho očima. „Kvůli čemu?“

„Moje matka šílí nadšením z nějakého obchodu, cos jí nabídl.“

„Ty nechceš, aby byla nadšená?“

„Nechci, aby byla zklamaná nebo ublížená.“

Jeho hlas ochladl. „Což musí zákonitě přijít s projektem, o kterém jsme mluvili. Ale ten se tě, pokud vím, vůbec netýká.“

„Týká se mě psychický stav mojí matky. Nemůžeš jí vykládat o nějakém obchodu, který hodláš otevřít, a o podnikání, kterého se bude účastnit. To je tvoje věc, v čem podnikáš...“

„Tak děkuju.“

„Jenže,“ zavrčela Phoebe, „ona plánuje, vymýšlí a mluví o tom, jak nám pomůže s výdaji. A co se stane, pokud si to rozmyslíš, nebo to nevyjde, nebo si najdeš jiný zájem?“

„Proč bych si to měl rozmyslet?“

„Neprodal jsi snad svůj bar?“

„Jen jeho část,“ opravil ji.

„Plánuješ irskou hospodu a já nevím co.“ V tom byl právě kámen úrazu, ona netušila, na jakou neznámou půdu to její matku vlastně vede. „Můžeš si dovolit změnit plány, Duncane, ale moje matka ne. Ta není přelétavá.“

„Takže si to ujasníme. Podle tebe jsem nezodpovědný a nespolehlivý?“

„Ne. Ne.“ Povzdechla si. „Jsi pohodář, a to je na tobě přitažlivé. Umožňují ti to ale peníze, ale taky to, že na tobě nikdo není závislý. Takže si můžeš dělat, co tě napadne.“

„A to je pohodové, nebo nedbalé chování?“

„Řekla jsem pohodové a myslím to tak. Ale moje matka je moc křehká...“

„Tvoje matka je úžasná. Jednou jsem jí řekl, že by na sebe neměla být tak přísná, ale to platí i pro tebe. Myslíš, že když nevychází z domu, je kvůli tomu míň úžasná?“

„Ne, kruci.“ Phoebe cítila, že se jí rozhovor vymyká a zajela si oběma rukama do vlasů. „Ale ona byla zraněná, manipulovaná nebo zahnaná do kouta už mockrát.“

„Nic takového jí neprovedu.“

„Ne schválně, to vím. Ale co když z nějakého důvodu ten dům vůbec nekoupíš a pak...?“

„Dneska jsem ho koupil.“

Zarazila se. Trochu ji to vyhodilo z rytmu, všiml si Duncan a jen tak klidně pozvedl láhev s pivem.

„Fajn, tak jsi ho koupil. Třeba zjistíš, že se ti to nevyplatí nebo třeba...“

„Ježíši, nebo si třeba navlíknu křídla a zkusím doletět na Kubu. Co začnu, to taky dokončím, kruci. Nejsem pitomec.“

„To jsem taky neřekla.“ Ale někoho blízkého to napadlo. „Já jen že je to tak zčistajasna a pro mamku tak velká věc. Snažím se přijít na to, proč ji do toho zatahuješ. Nějak nechápu, co chceš od ní nebo ode mě.“

„A už je to propojené,“ zamumlal a vstal. „Chci něco od tebe, tak využívám ji? Tak si to ujasníme. Víš, co bych chtěl od tebe?“

„Ano, začni u toho.“

Popadl ji dřív, než dořekla poslední slovo. Čert vem načasování. Byl příliš rozčilený, aby něco promýšlel. Už hltal její ústa a dával najevo, po čem touží, a hned si to bral s netrpělivou zlostí, jakou málokdy pocítoval.

Přitiskl ji zády ke sloupku verandy Ruce měla uvězněné mezi jejich těly a každý sval jejího těla se chvěl, ale ne strachem. Teď si jasně uvědomila rozdíl mezi vzrušením a strachem.

Když se odtáhl, měl v očích spoustu ohně.

„Už to chápeš?“ chtěl vědět. „Máš v tom jasno?“

„Ano.“

„Takže...“

Teď byla na řadě ona. Už měla volné ruce, a tak ho vzala kolem krku a přitáhla si jeho rty ke svým. Chytila by se ho pevněji, kdyby ji ještě nebolelo rameno. Ale když ji znovu opřel o sloup, kousla ho do rtu a přitiskla se k němu boky.

Nechala se zaplavit touhou po dlouhých měsících sexuálního hladu. Doteky jeho rukou na prsou, chladivý vzduch na kůži, rychlé prsty rozepínající knoflíky košile a podprsenku. Vítězoslavný pocit se jí na rtech proměnil ve vzdech.

Touha ji začala ovládat, prohýbala se vstříc jeho rukám a rtům, chvěla se, když cuknul páskem jejích kalhot.

Zatoužila, aby si ji vzal přímo tam na místě, bezmyšlenkovitě a nedbale by překročila hranice. Zoufale se po něm natáhla, ale prudká bolest v rameni ji donutila vykřiknout.

Trhl sebou, jako by ho uhodila. „Kristepane.“

„To nic, jen jsem se špatně pohnula. Ne...“

Ale zvedl ruku a pak se odvrátil. Začal přecházet po verandě, zastavil se u stolku a dlouze se napil piva.

„Nejsi vyléčená. Ještě tě to bolí. Proboha.“ Odložil pivo a promnul si dlaněmi obličej.

„Není to tak zlé. Vážně.“

„Vždyť tě to bolí. Nevezmu tě tady o sloupek, když... Fajn, fajn, dej mi ještě minutku.“

Znovu začal přecházet sem tam. „Naštvala jsi mě. Ale to není omluva.“

„Není třeba se omlouvat, bylo to očividně vzájemné.“

„To je fuk. Chtěl jsem odpovědět na otázku, na kterou si teď nevzpomenu, protože mi všechna krev otekla z hlavy...“ Otočil se k ní a pak chvíli jen zíral.

Stála tam opřená o sloupek s rozhalenou košilí, rozčuchanými vlasy a uzardělými tvářemi.

„Páni. No vážně. Vydrž ještě,“ řekl, když pohlédla dolů a začala se zapínat. „Vydržela bys ještě minutku nebo dvě? Když už se nemůžu dotýkat, snad tě můžu aspoň vidět. Ty máš vážně úžasné tělo. Všechno prostě... prostě jak má být. A jak tam stojíš, v tomhle světle a... O. K., radši bychom to měli ukončit. Víc toho asi nezvládnou.“

„Ty jsi zvláštní chlap, Duncane.“

„To už jsem slyšel. Chci tě a v noci mě to budí. Ne že by to tak vadilo, i když rád spím. Ale něco už se podobá nespavosti. Třeba myšlenky na tebe.“

„Tak snad děkuju.“

„Ale teď k tomu ostatnímu. Myslím, že jsem dokázal, že nepotřebuju Essie, abych se dostal blíž k tobě. A víš co? Měla bys jí víc věřit. A mně a sobě taky“

„Máš pravdu, absolutně. Asi mě omlouvá jen to, že ji moc miluju.“

„Já vím. Máš štěstí, že máš takovou mámu.“

Phoebe si prohrábla vlasy Myslel vážně, co říkal, pochopil, jak cenný člověk maminka je.

„Ano. Hodně lidí by ji v téhle situaci považovalo za velkou starost, ale ty ne. Omlouvám se, jak jsem se chovala.“

„Taky bych se omluvil, ale když já měl ruce na tvých prsou.“

Zasmála se.

„Nedáš si pivo teď?“

„Radši ne, řídím. Duncane, prosím, neber to špatně, ale já vidím bary, a v baru jsi pracoval. Taky bych pochopila, kdybys vlastnil taxikářskou firmu, nebo třeba vlastníš, co já vím. Já vlastně ještě vůbec nevím, s čím obchoduješ a jestli bys uměl vést obchod s uměním.“

„To se uvidí. Ale neřídil bych ho já, mám na mysli někoho docela jiného, kdo by to mohl dělat. Asi si říkáš, že jen utrácím.“

„Ne, spíš si myslím, že to asi nějak dokážeš. Prostě jsem se vyděsila, když jsem mamku uviděla překypovat štěstím.“

Ale to překypovala i ve chvíli, kdy se dala dohromady s Reubenem.“

Phoebe si přitiskla prsty na oči. „Asi jsem si to všechno nespojila, dokud jsem nedorazila sem. Ale teď mi dochází, že kdybys nedostal tenhle nápad, kterému zatím moc nerozumím, moje matka by nedostala šanci zažít něco vzrušujícího.“

„Nenabízela bych jí to, kdybych nevěřil, že na tom slušně vydělám.“

„Což by mi taky třeba došlo, kdybych tě hned nejela sprdnout. Ale taky toho nelituju, protože jsem cítila tvoje ruce na svých prsou.“

Pomalů protáhl rty do úsměvu. „A kdy tak odhadem budeš stoprocentně fit?“

Natáhla se a zdravou rukou se dotkla jeho rozčepýřených vlasů, které pořád vypadaly, jako by právě zažil divokou jízdu v otevřeném kabrioletu. „Až mi moje osobní sestra dá propustku k fyzickým aktivitám.“

„Tak fajn. Co si se mnou zatím vyjít? Třeba v neděli na grilování ke kamarádům. Příležitost poznat nové lidi, než se vrhneme na divoký, živočišný sex.“

„Dobrá. Proč ne?“

„Tak já pro tebe přijedu ve dvě.“

„Ve dvě. Už musím domů.“ Stoupla si na špičky a lehce ho políbila na obě tváře. „Doufám, že tě dneska budu budit ze spaní.“

Díval se, jak odchází, jak po něm ještě přes rameno hodila zabijácký úsměv, a pochopil, že ho zase čeká nespavost.

Když odjela, posadil se, podepřel si nohy a u studené pizzy a teplého piva pomyslel na to, jaký to byl zajímavý den.

12

Tísňové volání přišlo v sedm padesát osm. Nějaký moc chytrý kluk. Nepanikařil ani si nehrál na hrdinu. Použil hlavu, rychlé nohy, přeskočil pár plotů v Gordonstonu, aby se co nejdřív dostal k domácímu telefonu a vytočil tísňovou linku.

Udal jména, adresu a popsal situaci. Cestou na jižní konec Savannah si Phoebe poslechla nahrávku toho hovoru.

Drží je u kuchyňského stolu. Pan Brinker. Paní Brinkerovou, Jessie, Aarona a taky malou. Hm, Penny, na vysoké židličky. A má zbraň. Myslím, že možná dvě. Jessie brečí. Proboha, rychle něco udělejte.

Další informace dostali, zatímco se Sykes hnál ulicemi města. Stuart Brinker, čtyřicet tři let, profesor angličtiny, otec tří dětí - Jessica, šestnáct, Aaron, dvanáct, Penelope, dva roky. Nedávno se po osmnácti letech rozešli s manželkou Kate, třicet devět, učitelkou kreslení.

Dvacet minut od chlapcova telefonátu prošla Phoebe policejní zábranou před domem. Novináři už natáčeli úvodní záběry a několik jich na Phoebe pokřikovalo. Ignorovala je.

„Poručík MacNamarová a detektiv Sykes. Jaká je momentální situace?“

„Čtyři rukojmí, z toho tři děti. Pachatel je drží v obýváku.“ Policista ukázal k hezkému bílému bungalovu s růžovými azalkami před vchodem. „Všechny závěsy jsou zatažené, takže vizuální kontakt není. Má dvě pistole, ale zatím nevystřelil. Málo komunikuje, ale chová se prý zdvořile. Kluk, co to oznámil, je támhle se svou matkou.“

Phoebe se ohlédla na vyčouhlého teenagera, který seděl opodál na zemi a držel hlavu v dlaních. Jeho matka seděla za ním, držela ho za rameno a byla v obličeji jako křída.

„Sykesi?“

„Jo, jdu za ním.“

Phoebe přešla ke komunikační jednotce. „Poručík MacNamarová, vyjednávač.“

Další informace přicházely rychle. Dům byl obklíčený, nejbližší sousedé evakuováni a ostřelovači zaujali pozice.

„Moc nemluví,“ řekl první policista na scéně. „Snažil jsem se ho udržet na lince, ale vypadal unaveně. Je smutný, ne vzteklý. Rozešli se se ženou, což byl prý její nápad. Naposled mi poděkoval za zavolání a zavěsil.“

„Fajn, zůstaňte na dosah.“ Přečetla si popis situace, pak vytáhla vlastní blok a vzala do ruky telefon. „Prozvoňte ho znova.“

Vzal to až na třetí zazvonění a jeho hlas zněl zdrceně. „Prosím, je tohle nutné? Potřebuju trochu času se svou rodinou. V klidu, bez vyrušování.“

„Pan Brinker? Tady Phoebe MacNamarová, vyjednávačka se stanice Savannah-Chatham. Chci vám pomoci. Jak se vám tam daří? Jste všichni v pořádku?“

„Ano jsme, děkuji. A teď nás prosím nechte na pokoji.“

„Pane Brinkere, já chápu, že chcete být se svou rodinou. Připadá mi, že je máte hodně rád.“

„Jistěže mám. Miluju svou rodinu a rodiny mají být pohromadě.“

„Rozumím, chcete, aby rodina zůstala pohromadě. Co kdybyste je teda společně vyvedl ven? Přála bych si, abyste odložil zbraň a vyvedl svou rodinu ven.“

„To nemůžu, moc se omlouvám.“

„Řeknete mi, proč nemůžete?“

„Tohle je můj dům. Jen tady můžeme být spolu. Dobře jsem si to promyslel.“

Je to plánované, ne impulzivní jednání, poznamenala si Phoebe. Žádný vztek, ale smutek. „Působíte unaveně.“

„To jsem. Moc unavený. Snažil jsem se ze všech sil, ale nikdy to nestačilo. Je vyčerpávající nebýt nikdy dost dobrý.“

„Věřím vám to. Ale je těžké dělat důležitá rozhodnutí, když jste vyčerpaný a rozčilený, nemyslíte? Chtěla bych vám s tím pomoci, pane Brinkere. Pomoci správně se rozhodnout, co se týče vaší rodiny.“

„Vymaloval jsem obývací. Kate vybrala barvu, takovou ostře žlutou. Nelíbila se mi, pamatuješ Kate? Hádali jsme se a ona vyhrála. Měla pravdu, je to tady takové prosluněné.“

Obývací pokoj, napsala si Phoebe a slovo zakroužkovala. „Vymaloval jste. To já moc neumím, hlavně linky ne. Jak dlouho už tu s rodinou žijete?“

„Deset let. Je to dobré místo pro děti. Tahle čtvrť i školy. Potřebujeme větší dům, ale...“

„Vaše rodina se rozrostla.“ Rodina, rodina, soustřed' se na rodinu, nařídila si Phoebe. „Kolik že to máte dětí?“

„Tři. Máme tři. Penny jsme neplánovali, nemohli jsme si vlastně dovolit...“

„Penny je tedy nejmladší. Kolik jí je?“

„Dva roky“

Phoebe zaslechla vzrušené dětské volání. „Tati!“

„To slyším ji, že?“ Neušel jí ani přidušený vzlyk pana Brinkera. „Znělo to hezky Taky mám malou holčičku. Sedmiletou. Bože, jak to uteklo, a mám ji moc ráda, ale je s ní taky hodně práce. I vás rodina asi zaměstnává...“

„Snažil jsem se, co to šlo. Nevím, proč to není dost. Kdybych dostal plnou profesuru, mohli bychom si dovolit větší dům.“

„Odradilo vás to, to je smutné. Ale máte ještě starší dceru, že? Jessie. A syna Aarona. Musíte na ně být hrdý, ale i tak je to hodně práce a starostí.“

„Potřeboval jsem tu profesuru a stálou smlouvu, doufal jsem, že to Kate pochopí.“

Použitý minulý čas a zoufalství v hlase vnímala jako poplach. „Co jste chtěl, aby Kate pochopila, pane Brinkere?“

„Že nemůžu dělat víc, než dělám, že nemůžu být víc, než jsem. Ale nestačilo to. Já jsem manžel a otec. Měl bych zařídit, aby to fungovalo. Ale vše se rozpadá, ani střed už nedrží.“

„To je Yeats, ne?“ přivřela oči a doufala, že se nespletla.

Chvilí bylo ticho. „Ano. Znáte Yeatse?“

„Trochu. Myslím, že někdy to tak bývá, že se vše rozpadá. Ale taky věřím, že něco se dá vybudovat znovu a kolem pevného středu vystavět něco nového. Co myslíte?“

„To už nikdy nebude stejné.“

„Ne stejné, ale bude to.“

„Moje rodina se rozpadla.“

„Ale pořád jsou tady, pane Brinkere. Slyším, jak moc je všechny máte rád. Nevěřím, že byste jim chtěl ublížit. Nebo sobě a tím i jim. Jste jejich otec.“

„Víkendový otec. K čemu to?“

„Cítím, že ztrácíte odvahu a jste smutný. Ale určitě nechcete přestat o něco se snažit. Vy a Kate, těch osmnáct společných let, a vaše tři krásné děti, nemůžete to vzdát. Na to je příliš milujete.“

„Ona už mě ale nechce. Všechno jsme vybudovali spolu, myslel jsem, že bychom to spolu mohli i dokončit, tady doma. Nás pět spolu.“

Mohli dokončit. Teď vycítila, že by mohlo něco projít. „Vás pět musí vyjít ven společně, pane Brinkere. Vaše děti mají strach. Slyším je plakat. Vy a vaše žena jste jejich rodiče, jste zodpovědní za jejich blahobyt a bezpečí.“

„Už nevím, co bych měl víc dělat.“

„Podívejte se na své děti, pane Brinkere, a na svou ženu. Nevěřím, že je pro vás něco cennějšího. Vy jim nechcete ublížit. Můžete zařídit, aby střed vydržel. Podívejte se na ty žluté stěny. Dal jste jim tu prosluněnou místnost, i když jste nevěřil, že to bude fungovat. Odložte zbraň, pane Brinkere, a vyveďte rodinu ven. Říkáte, že jste dělal to nejlepší. Věřím vám. Udělejte to i teď a odložte zbraň. Vyveďte svou ženu a děti ven.“

„Co se pak stane? Já nevím, co bude pak.“

„Pomůžeme vám. Vám a vaší rodině. Vyjdete teď ven? Uděláte pro ně to nejlepší.“

„Nechci jít do temnoty sám.“

„Nemusíte do žádné temnoty Odložil byste tu zbraň, prosím?“

„Je mi to líto, moc líto.“

„Já vím. Posloucháte mě, pane Brinkere?“

„Ano, ano.“

„Odložte zbraň a odstupte od ní. Ano?“

„Ano. Dobře. Je mi to líto.“

Napsala si Vychází, vzdává se. A naznačila to taktickému týmu. „Všechno bude zase dobré. Už jste odložil zbraň?“

„Ano, dal jsem ji nahoru na polici, aby na ni Penny nedosáhla.“

„Tak je to správné. Přejděte s rodinou k hlavním dveřím. Nebojte se. Nikdo vám neublíží. Chci, abyste zvedl ruce, aby všichni viděli, že jste odložil tu zbraň. Venku čeká policie, ale nikdo vám neublíží. Rozumíte mi?“

„Nemyslí mi to.“

„To nic. Vyved'te, prosím, rodinu ven.“

„Já... já nemůžu dát ruce nahoru a přitom telefonovat.“

Phoebe zavřela oči a nadechla se. „To je v pořádku. Tak předejte telefon Kate, ano? A teď už všichni společně můžete ven.“

„Kate? Mohla bys to vzít?“

„Ach bože,“ vypravila ze sebe žena. „My jdeme ven. Už není ozbrojený. Prosím vás, nestřílejte. Neublížujte mu.“

„Nikdo mu neublíží. Dnes nikdo nikomu neublíží.“ Když vyšli z domu, Phoebe až do morku kostí zasáhl pláč malého děvčátka, které volalo po tatínkovi.

V místnosti, kterou používal jako dílnu, popíjel sladký studený čaj a sledoval zpravodajství o aféře v Gordonstonu.

Doufal, že tam všichni umřou.

Brinkerova rodina mu byla ukradená, ale jestli ten ufňukanej profesor vpálí kulky do své rodinky a pak i do sebe, Phoebe si to pěkně slízne.

Kdyby to odskákala hodně, nedostal by třeba příležitost vrátit jí, co mu dluží.

Ta čubka by z toho nejspíš zase vyklouzla, i kdyby to podělala a ten trouba prostřelil hlavu třeba tomu tlustému batoleti, jehož fotku televize neustále vysílala.

Nedali by jí to na odpovědnost, i kdyby si to zasloužila sebevíc.

Sedl si s čajem na pracovní lavici. Tísňové hlášení zaslechl v policejní vysílačce, právě když snídal, a dost ho to nadzvedlo. Chlap, manželka, tři děcka. Taková krvavá lázeň by vzbudila hodně pozornosti.

A měl pravdu, místní stanice totiž hned přepustila pár základních dat magazínu *Today*.

Zahlédl Phoebe, jak prošla před kamerami a s tím svým veledůležitým výrazem ignorovala reportéry

Jí by vpálil kulku do hlavy hned, dokonce o tom snil. Ale to by bylo příliš snadné a příliš rychlé. Prásk! A hotovo.

Měl mnohem lepší plány

Po očku při práci sledoval televizi. Obyčejně mu stačila vysílačka nebo rádio, ale tohle byla výjimečná situace.

Když reportér oznámil, že Brinker vyvedl rodinu z domu a pokojně se vzal, zklivily se mu rty

„Tohle ti vyšlo, co?“ zamumlal a utáhl pár šroubků. „No jo, bambula jeden, ani ses moc nezapotila, co? Hezká rodinka, dobrá čtvrt'. Prostě další idiot, co stál o trochu pozornosti. Tak jsi je zachránila, vid'? *Phoebe*.“

Musel na chvíli odložit náradí, protože se mu vztekem chvěly ruce. Zatoužil po cigaretě. Ale jednou přestal. On přece o žádné berličky nestojí. A nemůže si dovolit ani vztek. Jen chladnou hlavu, připomínal si. Až přijde jeho chvíle, bude potřebovat chladnou hlavu, sílu a jasný cíl.

Zavřel oči a snažil se vnitřně uklidnit.

Až její hlas v televizi ho donutil je prudce otevřít.

„Stuart Brinker se pokojně vzdal. Jeho žena a děti vyvázly bez zranění.“

„Poručíku MacNamarová, jak jste jako policejní vyjednaváč přesvědčila profesora Brinkera, aby se vzdal policii.“

„Naslouchala jsem.“

Sklenice přeletěla místnost a rozbila se o televizi dřív, než si vůbec uvědomil, že ji drží v ruce. Přes Phoebinu tvář náhle tekla jantarová déšť.

Na tom ještě musí pracovat. Získat větší sebekontrolu. Nedotáhne to do konce, jestli vždycky takhle vyletí. Ne pane. Ale usmál se, jak po té tváři stékaly barevné čírky, a představil si je červenější. Představil si potoky rudé krve.

Potěšilo ho to, a tak byl schopen znova vzít do ruky náradí a vrátit se k práci na časovém spínači.

„Někdy mě to dostane, někdy ne.“

Po práci se Phoebe s Liz usadily ve Swift's nad skleničkou vína. Hudba ještě nehrála a v boxu se dalo příjemně uvolnit.

„Jak to?“

Phoebe se chystala něco říct, ale pak zavrtěla hlavou. „Nechtěla jsem mluvit o práci, ale třeba o nových botách, nebo tak něco.“

„Před pár týdny jsem si koupila takové leopardi kozačky. Nevím, co mě to napadlo, protože je stejně nemám kam nosit. Ale k tomu se dostaneme. Pověz mi o tom případu. Já vím, jak to chodí,“ pokračovala. „Mluvím s mnoha obětmi znásilnění nebo se zneužívanými dětmi a někdy tě to zasáhne hodně. Člověk to ze sebe musí dostat, nebo to zapustí kořeny. Takže?“

„Ta děcka. Člověk na ně nesmí myslet jako na děti, ale jako na další rukojmí. Ale...“

„Ale jsou to děti.“

„Jo. A v tomhle případě i klíč k vyjednávání. On je miloval, to bylo poznat.“

„Otázka je, jak můžeš mířit zbraní na někoho, koho miluješ.“

„Asi když jsi na dně. Něco se v něm zlomilo. On jim nic neoplácel, netrestal je, ale tohle bylo nebezpečnější. Možná proto mě to zasáhlo. Slyšíš ho, vidíš, že stojí nad propastí a nevěří, že se ještě může vrátit, že si to vůbec zaslouží.“

„A proč brát rodinu s sebou?“

„Bez nich nebyl nic. Jsou jeho podstata. Nechtěl bez nich ani umřít. Takže...“ Zvedla skleničku s vínem. „Pěkně spolu.“ Usrkla a povzdechla si. „Byl v depresi víc než rok a přestal zvládat svůj život. Kariéra a manželství, obojí se rozpadalo. Žena chtěla větší dům, dcera vlastní auto a ve škole mu zamítli plnou profesuru. Věci, o které je třeba usilovat. Ale on se propadal hloub a hloub, jeho žena nestíhala starost o děti a dům, protože on byl sotva schopný vstát z postele. Začala toho míst dost a vykopla ho. 'Věci se rozpadají, střed nedrží.' On to nedokázal udržet.“

„Dalas jim šanci zkusit to znova.“

„No, nikdo nezemřel, to je fakt. Je dobře, když umíš dobře naslouchat.“

„To je to hlavní, co musíme umět.“ Liz si s Phoebe přitukla. „A radši co nejlíp.“

„Tys chtěla být vždycky policajtkou?“

„Ne, rockovou hvězdou.“

„Kdo ne?“

Liz se zasmála. „Ale já jsem na vysoké opravdu pár let zpívala s kapelou.“

„Vážně?“

„Mám hlas jako zvon, holka.“ Ukázala si na krk. „A taky jsem byla blbá do hlavního kytaristy. Měli jsme velké plány a milovali se jak o život.“

„Vysoká.“ Phoebe si vzdychla. „To byly časy. Co se stalo s hlavním kytaristou?“

„Odkopl mě. Ne, to není přesné. Vycouval z toho, když mě znásilnil.“

„Promiň.“

„Je řada na mně. Kousek od nás byl takový šantán, diskotéka ve dne v noci, chápeš?“

„Chápu.“

„Přepadli mě tam na parkovišti. Byli dva a smáli se jak šílenci. Taky byli sjetí. Zatáhli mě do dodávky a vystřídali se na mně, zatímco třetí řídil. Pak si to prohodili, aby se na něj taky dostalo. Ani nevím kolikrát, protože jsem párkrát omdlela. Nakonec mě vyhodili u silnice, kde mě sebrali poldové. Motala jsem se tam v šoku, krvavá a v roztrhaném oblečení, prostě jak to bývá, a všimli si mě poldové.“

Napila se, aby si svlažila hrdlo. „Dostali je, všechny tři. Dávala jsem dobrý pozor, než jsem omdlela, uměla jsem je podrobně popsat a všechny pak identifikovat ze řady. To snad bylo to nejtěžší, dívat se na ně za tím sklem. A hlavní kytarista? Nezvládnul to. Nemohl se na mě podívat, ani se mě dotknout. Říkal, že je to na jeho hlavu moc. A já už jsem stejně nechtěla být rocková hvězda.“

„Kolik dostali?“

„Ještě pořád sedej.“ Liz se za tu dobu poprvé usmála. „Ty pitomci se mnou přejeli hranice do Jižní Karolíny, takže se dopustili znásilnění ve dvou státech, taky měli v autě kokain, záznam v rejstříku a dva dokonce podmínku. Já jsem každopádně zapomněla na kapelu a vrhla se do báječného světa ochránců zákona.“

„Škoda pro muzikanty, výhra pro nás.“

„Fajn, dost o práci. Pověz mi něco o tom chlápku se skvělým zadkem. Je mezi vámi něco?“

„Něco jistě, ale ještě nevím co.“ Phoebe si zamyšleně podepřela bradu. „Vyšla jsem ze cviku. Dítě, práce, bolavé místo po rozpadu manželství. Ale on je moc milý.“

„Všimla jsem si. A co sex?“

Phoebe se překvapeně uchechtla. „Ty jdeš hned na věc.“

„Zdravý sex je jednou z největších životních radostí. Kdo zná tak dobře opačnou stránku věci, to musí vědět. Ale jestli o tom nechceš mluvit...“

„No vlastně...“ Už dlouho se důvěrně nepřátelila s ženou svého věku. Naklonila se blíž a ztišila hlas. „Včera večer...“

Pak stručně převyprávěla průběh své návštěvy u Duncana.

„On přestal? Tys mohla zažít to nejlepší přímo na verandě - což je náhodou hodně vzrušující - a on přestane?“

„Stačilo tak třicet sekund a bylo by to.“ Phoebe zkusmo zahýbala bolavým ramenem. „Kdybych neudělala tak špatný pohyb... Co je?“

„Romantické a vzrušující. No řekni, kolik chlapů dokáže v takové chvíli přestat?“

„Příště si budu muset donést propustku od své soukromé ošetrovatelky.“

„A nepůjčila bys mi ho, až s ním skončíš? Vážně, Phoebe, až se vy dva dostane přes těch posledních třicet sekund, asi to bude nezapomenutelné.“

„To doufám. Hele, budu muset domů za Carly ale příště prozkoumáme tvůj sexuální život.“

„Právě teď není co. Ale třeba má ten milý chlapík kámoše.“

„Zeptám se.“

„Jsem k mání.“

Phoebe vystoupila z auta ve chvíli, kdy kolem cupitala Lorelei Tiffanyová se svým pitomým pejskem, tentokrát oba sladění do růžová.

„Dobrý večer, paní Tiffanyová. Jak se máte vy a Maximillian Dufree?“

„Jdeme se vyvětrat do parku.“ Dáma si sklepla z nosu brýle a pohlédla přes ně na Phoebe. „To jedete domů až teď?“

„Ano, madam, trochu jsem se opozdila.“

„Už máte zase svoje auto.“

„Prozatím, ale myslím, že by si brzo zasloužilo důstojný pohřeb.“

„Můj strýček Lucius prý jednou pohřbil cadillac v sojovém poli, ale i s pasažéry.“

„Hm, pane jo.“

„Asi mu nevadilo, že se umaže. Dneska jsem vás viděla v televizi.“

„Ano? To byla jedna akce v Gordonstonu.“

„Blázen, co chtěl vystřílet svou rodinu v třípokojovém bungalovu. Ale příště se do televize líp oblíkněte a trochu make-upu by neškodilo. Nechcete na obrazovce přece vypadat vybledle?“

Phoebe se spíš cítila vybledle vedle psíka v růžovém, který právě šťastně močil na nejbližší dub. „Asi ne, já jsem ale netušila, že budu v televizi.“

„Čekajte nečekané.“ Tiffanyová na ni ukázala prstem s mnoha prsteny. „Radši s sebou noste nějakou tvářenku. Třeba se vám přes televizi podaří najít manžela. Muži si přejí mít ženy s růžovými tvářičkami.“

„Budu si to pro příště pamatovat, mějte se s Maximillianem hezky.“

Když se Phoebe snažila uniknout do bezpečí domova, zaslechla za sebou ještě Tiffanyovou, jak volá: „Vám taky přeu dobrý večer.“

V okamžiku kdy se ohlédla, procházel kolem muž, který dámu zdravil klepnutím do kšiltu baseballové čepice. Šikmo přes tmavou bundu mu visel fotoaparát. Asi turista, napadlo Phoebe, přestože jí na něm bylo něco povědomého.

Paní Tiffanyová zkrátka flirtuje s každým mužem, co jde okolo.

Vybíhala do schodů, a tak si nevšimla, že zvedl fotoaparát před oči a zaměřil ji. Něco ji zalechtalo na zádech, a tak se znovu otočila. Muž už ležérně odcházel a přitom si hvízdal něco smutného a povědomého, jako byl on sám.

Nedokázala vysvětlit, proč jí ta melodie naháněla husí kůži.

Nebude se přece cítit provinile, že jednou stráví nedělní večer mimo domov. To si Phoebe v duchu opakovala, když se k ní po probuzení přišla Carly pomazlit do postele.

Chvíli ji líbala do zářivých vlasů, ještě voňavých po včerejším mytí. Pak si vyslechla historku o tom, jak bratříček kamarádky Sherrilyrin uřezal tatínkovým nožíkem hlavičky dvěma jejím barbínám, než ho stačili chytit a patřičně potrestat.

S hlavami u sebe, nos u nosu obě mimicky vyjádřily zděšení nad tak otřesným zločinem.

Jak si to zasloužila, že má tak dokonalé a krásné dítě? divila se Phoebe. A jak vůbec může trávit jedinou minutu bez něj?

Jistě, o něco později, když se pohádaly kvůli sandálům s motýlky z matčina katalogu, které Carly údajně děsně potřebuje, se už Phoebe zlobila, že tuhle módní znalkyni nemůže nechat bez dozoru ani deset minut.

Proč by se měla cítit provinile?

Copak Carly taky neodchází na oslavu narozenin své současné nejlepší kamarádky? A copak ji Ava neodveze, aby se mezitím stavila na výstavě květin?

A maminka? Ta byla tak zabraná do vymýšlení nových vzorů a přerovnávaní starších, že by si nevšimla, ani kdyby Phoebe odjela na víkend na Antiguu.

Přesto se znovu ozvaly výčitky, když z verandy mávala Carly a Avě a pak se šla podívat na matku. Ta se právě čemusi smála u monitoru počítače.

Zase chat, uvědomila Phoebe. Nejlepší přítel agorafobických žen. Přesto se na chvíli opřela o dveře a dívala se, jak Essie běhají prsty po klávesnici a oči jí radostně jiskří.

Tohle pro ni byla bezpečná cesta k okolnímu světu. Sousedé a staří přátelé se u nich i nadále stavovali. Občas se tu dokonce pořádaly odpolední čaje pro dámy. A protože Jih vždycky miloval excentriky byla Essie MacNamarová pro mnohé jen roztomilá podivínka.

Essie? mohli si třeba říkat. To byla Essie Carterová, než se provdala za Benedicta MacNamaru. A dobře se provdala, jenže chudák ovdověla už ve třiceti. Taková tragédie! A už deset let nevyšla z MacNamarovic domu na Jones Street, no jen považte. Občas zajde na verandu a pořád je hezká jako obrázek. A tak štíhlá!

Ti lidé samozřejmě nikdy nezažili maminčiny panické záchvaty a nesledovali její vnitřní boj, než se na verandu odvážila vkročit. Neviděli, jak se rozplakala úlevou, když ji budoucí snacha přišla požádat, zda by svatbu s Carterem nemohli oslavit v jejím domě.

Díkybohu za Josie, pomyslela si Phoebe. A taky za internet. Když už její matka nemůže k okolnímu světu, může on aspoň za ní.

„Ahoj, zlatíčko.“ Prsty na klávesách se uklidnily „Potřebuješ něco?“

„Ne, jen jsem ti přišla říct, že si jdu nahoru zacvičit a pak se připravím na to odpoledne venku.“ Essie ukázala úsměv s dolíčky.

„S Duncanem.“

„Na barbecue s jeho přáteli.“

„Tak si to užij a nezapomeň na květiny, co sis odložila do staré lednice.“

„Neboj.“

„A vezmi si ty zelené šaty,“ zavolala ještě Essie. „Taky můžeš někdy ukázat hezká ramena, když už sis je tak vypracovala.“

Phoebe se ohlédla. „A nemám si taky dát víc tvářenky abych sehnala nějakého manžela?“

„Cože?“

„To nic. Stavím se tady, než půjdu.“

Na dobrou hodinku se zavřela ve své tělocvičně.

Později ve sprše ji napadlo, jestli poslední půlrok nevyužívá cvičení jako náhražku sexu. Nebo osm měsíců? Bože, opravdu to byl už celý rok, co neměla žádný sex? Odhrnula si mokré vlasy z tváře a začala horečně počítat.

Soused kamaráda Avina syna... Ava tehdy domluvila rande a Phoebe se nechala postrčit. Vyklubal se z něho milý člověk s plachým úsměvem a roztomilou bradkou. Měl rád country a fotbal a zrovna se rozváděl.

Několikrát se sešli a dvakrát pomilovali. Což bylo také příjemné, stejně jako on.

Pak se ale rozhodl vrátit k manželce. Taky nádhery. Slyšela, že si od té doby pořídili nové miminko.

Tak moment, rozešli se sice s přáním všeho dobrého, ale kdy to bylo? Spali spolu naposled krátce po Novém roce. Ale po loňském Novém roce.

„Proboha! Já neměla sex už patnáct měsíců!“ Přešla k zrcadlu, setřela z něj rosu a zadívala se na sebe. „Je mi třiatřicet let a patnáct měsíců jsem se s nikým nepomilovala. Jsem v pořádku?“

Přiložila si dlaň na břicho. Co když už je tam všechno zrezavělé? To byla děsivá představa. A co když se jí sex s Duncanem zalíbí tak, že už nebude potřebovat nahrazovat ho cvičením? Ale to by pak mohlo její tělo ochabnout a zlenivět a on by s ní už třeba nechtěl spát. Začarovaný kruh.

Bože, měla by se jít léčit.

Usmála se sama sobě, zabalila vlasy do ručníku a sáhla po krému pro zvláštní příležitosti. Tak nebo tak, bylo na čase prolomit tu patnáctiměsíční odstávku.

Nechodí přece s každým. Vyhýbala se všem náznakům a nabídkám kolegů a právníků v práci, kde by se to hned rozkřiklo. Jenže to silně omezovalo pole působnosti.

A taky byla vybíravá, což je dobře, nebo ne? Zvažovala, s kým půjde na rande, a ještě pečlivěji, s kým se vyspí. Měla svoji hrdost, hodnoty a hlavně musela brát ohled na dceru.

Přesto se tady teď zaobírala sexem, když se chystala jen na nedělní grilování. Legrační.

No a co, znovu se na sebe zadívala. Dneska se trochu vylepší a ty zelené šaty si oblékne.

Zabralo jí to víc času než obvykle, i když zdaleka ne tolik jako její princezně příprava na narozeninovou party, ale první odměna se dostavila, když se pak zastavila u Essie.

Maminka se od chatování přesunula k návrhům nových vzorků, ale zarazila se a šťastně se na ni usmála. „Phoebe, ty jsi jako obrázek!“

„Není to moc?“

„Zlato, to jsou docela jednoduché šaty a na nedělní zahradní party akorát. Hlavní je, jak ti padnou. Vypadáš svěží a sexy.“

„Tak to jsem chtěla. Duncan tu bude za pár minut, zajdu ještě pro ty květiny. Potřebuješ něco, než odjedu?“

„Vůbec nic a dobře se bav.“

„Zkusím to. Vrátím se, než půjde Carly do postele, ale...“

„Kdyby ne, my ji s Avou dokážeme uložit. Nechci, abys musela koukat na hodinky.“

Taky se pokusí, slíbila si. Nechá věci nějak vyplynout. Užije si pocit, že je svěží a sexy v zelených šatech s odhalenými zády a rameny, jež si tak pilně vypracovala.

Zašla do letní kuchyně, kterou od dob sestřenky Bess málo využívali. Ale záložní lednice na nealkoholické nápoje se hodila. Phoebe z ní vytáhla žluté zahradní sedmikrásky, které chtěla donést hostitelce. Bude krásný večer, pomyslela si a zadívala se ven, na dvůr plný Aviných květin.

„Proboha!“ vyřeštila oči na mrtvou krysu dole pod schody

Snažila se potlačit nevolnost, když se na ni šla podívat zblízka. Mrtvá byla stoprocentně, jen se nezdála zardoušená, jak by to asi udělala kočka, kterou její hra nakonec omrzela.

Pokud by Phoebe měla odhadnout příčinu smrti, sázela by na nějakou past, která hlodavci rovně přesešla vaz. Zachvěla se odporem a ustoupila.

Zase nějaké zlomyslné děti, co k nim tu věc hodily přes zeď.

Šla dovnitř najít smeták a krabici od bot. Pak do ní krysu nějakým způsobem dostrkala a vůbec se nestyděla za to, že odvrací a přivírá oči. Nakonec krabici v natažené ruce donesla do popelnice, zaběhla do domu a drbala si ruce jako chirurg před operací.

Když zazvonil Duncan, už se téměř uklidnila. Jeho uznalý úsměv při pohledu na ni duo dokonal.

„Ahoj, krásko.“

„Ahoj.“

„Ty jsou pro mě?“

Vložila si kytky do ohybu lokte a zavřela za sebou dveře. „To určitě ne. Jsou pro hostitelku. Nebo hostitele?“

„Hostitelku. Co tvoje rameno?“

„Už je v pořádku.“ Mnohoznačně na něj pohlédla. „Můžu zase závodit v páce.“

„Jako barman jsem znal jednoho chlapíka. Byl to Rus a ruce měl jak párátka. Ale nikdo ho nikdy neporazil a nemusel si snad platit jediný drink.“ Přidržel jí dveře auta. „Mimochodem voníš nádherně.“

„Já vím.“ Zasmála se a vklouzla dovnitř. Pak se k němu natočila. „A teď mi pověz, kdo nás to vlastně dneska hostí.“

„Nejlepší člověk, jakého znám. Je úžasná a bude se ti líbit. Je to matka mého nejlepšího přítele, což je shodou okolností můj právník.“

„Tvůj nejlepší kamarád je tvůj právník? To je tedy něco.“

„Phina jsem potkal ještě jako taxikář. Ten den lilo jako z konve. Vracel jsem se do řady k Hiltonu a on na mě mávnul. Spěchal k soudu. Tehdy to byl snaživý mladý právníček a poslali si ho pro nějaké papíry. Tak jsem ho odvezl, ale když pak vytáhl peněženku, zjistil, že je prázdná.“

„Ajé.“

„Bylo mu trapně. Víš, občas se lidi taxikáře snaží obalamutit a vymýšlejí si historky, ale jemu bylo vážně stydno. Omlouval se, zapsal si jméno a číslo taxíku a přísahal na svůj život, že se staví v centrále a zaplatí to i s dýškem.“

„Nepravděpodobné, co?“ poznamenala Phoebe.

„Nechal jsem to být a myslel, že už se neukáže. Nevěřil jsem, že by se namáhal kvůli osmi dolarům.“

„Ale?“

„Jednou večer, když jsem končil směnu, se tam objevil. A strkal mi dvacet dolarů. Omráčil mě tím, že vůbec přišel, a ještě dvacka místo osmi dolarů. Řekl jsem, deset stačí, chlape, díky. Ale nedal si říct, a tak jsem navrhnul, že za těch zbylých deset koupíme pivo.“

„A od té doby se kamarádíte.“

„Jo.“

„Myslím, že ta historka o vás dvou něco vypovídá.“ Rozhlédla se, protože vjížděli do hezkých ulic Midtownu. „Tady kousek jsem vyrůstala. Měli jsme pěkný domek na druhé straně Columbus Drive.“

„Dobré, nebo špatné vzpomínky?“

„Obojí. Tohle místo se mi vždycky líbilo, ta směs různých stylů a všude plno dětí.“

Zajel ke krásnému domu s přeplněnou příjezdovou cestou, velkým předním dvorem a trávníkem lemovaným záhony květin. „Mně taky.“

Obešel auto a vzal ji za ruku. Zaslechla křik děcek, motor sekačky, ucítila pivoňky a grilované maso.

Vyrůstala v takovém prostředí, ale jen chvíli, pak se všechno změnilo.

Potom zvesela plácly síťované dveře. Žena, která vyšla na verandu, byla v pokročilém stupni těhotenství. Plet měla jako mléčnou čokoládu a na hlavě spousty dredů.

To už se kolem ní prohnal kluk. „Duncu, Duncu!“ křičel a řítil se k nim. „Chytej!“ A pak skočil.

Duncan tu hru očividně dobře znal, zachytil chlapce ve vzduchu a pak ho obrátil hlavou dolů. „Tenhle zvláštní tvor dole je Ellis.“

„Ahoj, Ellisi.“

„Čau! Ještě jednou, Duncu.“

„Ellisi Tylere, nech Duncana jít dál a přestaň na něj skákat.“

Visící chlapec protočil oči. „No jo.“ Když ho Duncan postavil na nohy zazubil se. „Máme třešňový koláč, pojď! Vy můžete taky.“ Pak zase utíkal do domu.

„Můj syn si rád hraje na uvítací čet. Vy jste určitě Phoebe, já Celia. Snad jste dorazili hladoví.“ Nastavila Duncanovi tvář k polibku. „Ty určitě.“

„Kolik máme třešňových koláčů?“

„Uvidíš. Duncan je tady!“ zakřičela a vedla je dál.

Byla jich tam celá armáda. Od batolat přes teenagery až po staříka, jemuž říkali strýček Walter. Muži, ženy a hluk, který k tomu patřil.

Většina se jich shromáždila za domem v křesílkách, na houpačce a trávníku. Děti se honily a muži u grilu s potěšením sledovali kouř nad budoucí večeří.

Phoebe odhadovala, že je tu zastoupeno snad pět generací, avšak ústředním bodem, magnetickým pólem dění, byla nepochybně žena, která právě dohlížela na to, jak mladší členové rodiny srážejí dva dlouhé stoly k sobě.

Byla příjemně oblá a Phoebe si uměla představit, jak jí každé děcko rádo vyšplhá na klín, aby si položilo hlavu na její měkká ňadra. Její pohlednou tvář s výraznými očima a ústy korunovaly ebenové kudrny.

Pěsti si zapřela o kypré boky, a když se kolem prohnal žlutý pes, pronásledující kočku, rozesmála se, až se celé její tělo otřásalo.

Pak se obrátila ke staříkovi a něco mu ukazovala. Phoebe pochopila, že to nejsou pouhá gesta, ale znaková řeč. Muž se hvízdavě zasmál a cosi odpověděl.

Duncan vzal Phoebe kolem ramen, a když na něho pohlédla, všimla si, jakým způsobem se dívá na rozesmátou ženu. V jeho světle modrých očích byla absolutní a bezpodmínečná láska.

S trochou hrůzy pochopila, že tohle je velká chvíle. Tady nejde jen o zahradní party.

Měla chuť dát se na útěk jako ta kočka, ale Duncan už ji vedl dál. „Mamko Bee.“

Bee ho nejdřív popadla svými velkýma rukama a vtáhla do náruče. Pak ho poplácala po tváři. „Jsi pořád hubený a pořád bílý.“

„A ty jsi pořád láska mého života.“

Zase se zasmála celým tělem, ale oči jí znězněly. Se zájmem se obrátila k Phoebe.

„Mamko, to je Phoebe MacNamarová. A tohle Beatrice Hectorová.“

„Jsem ráda, že vás poznávám. A děkuju, že jsem směla přijít.“

„Jedna maminka dceru dobře vychovala,“ mrkla Bee na Duncana. „Vítejte u nás. Vy jste mi přinesla sedmikrásky? Děkuju, ty mám moc ráda.“ Vzala kytici a přivinula ji k sobě. „Jsou takové veselé. Tisho? Dej ty květiny do té modré vázy co mi Arnette dala k svátku, je v pravé skřínce příborníku.“

Bee jí představila jednu pubertální dívku, co přišla pro kytici. Phoebe si od ní vysloužila zpytavý pohled a Duncan mnohoznačný úsměv.

„Tady strejda Walter je hluchý od zranění v korejské válce,“ vysvětlovala Bee a naznačila dědečkovi Phoebino jméno. Když něco odpověděl, uchechtla se. „Říká, že jste hezčí než ta, co si tenhle hubenej bílej kluk přivedl naposled.“

Phoebe mu s úsměvem naznačila výraz pro děkuji. „To je skoro všechno, co umím,“ dodala, když Bee našpulila rty. „Ahoj, nashle a děkuji.“

„Kdybyste měla chuť si s ním povídat, umí odezírat ze rtů, pokud se díváte přímo na něj a mluvíte pomalu. Stejně ale brzo usne. A tohle je moje snacha, žena mého prostředního Phina. Loo...“

„Já vás znám,“ řekly Loo i Phoebe současně.

„Poručík MacNamarová.“

„Louise Hectorová, obhájkyň. Svět je malý.“

„To ano. Ale naposled jsme stály proti sobě. Vítejte u mamky.“

„Když se teda znáte, nabídní Phoebe něco k pití a představ ji kolem dokola.“ Bee pokynula bradou. „A na ty stoly je třeba donést jídlo.“

Prima, nějaká práce, to se člověk líp zapojí a seznámí. „Můžu vám s něčím pomoci?“

„Hosti nenosí nádobí, to jen rodina. Duncane, potřebujeme další židle.“

„Jistě, madam. Nechtějí dámy nejdřív něco k pití?“

„My si to zařídíme,“ řekla Loo a odváděla Phoebe pryč. „Co piješ?“

Hurá, alkohol, další možnost uvolnění. „Co je po ruce.“

Phoebe skončila u plastového kelímku s vychlazeným chardonnay a hlavou plnou jmen, která se marně snažila zapamatovat.

„Nedala jsem si Phoebe, o které Duncan mluvil, dohromady s poručíkem z týmu vyjednávačů.“ Loo se na ni zadívala, když se procházely po trávníku lemovaném keři a květinami. „Je mi líto, co se ti před pár týdny přihodilo.“

„Už je to za mnou.“

„Vypadáš skvěle. I ty šaty. Dovol, abych tě představila pánům u grilu. Phoebe MacNamarová, můj švagr Zachary a můj manžel Phineas. Phoebe je polda, tak pozor.“

„Mimo službu.“ Phoebe se snažila vyhnout kouři z grilu a pozvedla kelímek.

„A můžete vyřídit pokuty za překročení rychlosti?“ zeptal se Zachary, ale Phin ho žďuchnul do ruky.

„Nevšímejte si ho.“

„Já si nedělám legraci. Tisha už od nového roku slízla dvě.“ Zachary se na Phoebe široce usmál. „Až sníte moje kuře, třeba si dáte říct.“

„Chlape, ty bys neuvařil ani vejce, ze kterého to kuře vzešlo. No ne, Loo?“

„Taky bych řekla.“

„Párek městských právníků,“ ukázal na ně Zachary prstem.

„Vy jste ten právník s prázdnou peněženkou,“ pochopila Phoebe.

„To už ti nikdo neodpáře,“ rozesmála se Loo, až se prohýbala v pase. „Dobrý zásah.“

„Já myslím, že ta historka dokazuje jeho vrozený smysl pro čest,“ ozvala se Phoebe a Phin ji odměnil oslnivým úsměvem.

„Ona se mi líbí. Nech mi ji tady A ty...“ ukázal na svou ženu, „můžeš jít.“

„Mami!“ přiběhla k nim dívka, až jí copánky poletovaly kolem uší. „Hero nechce dolů ze stromu! Pomůžeš mi ho sundat?“

„On sleze, až bude mít chuť. Pozdrav slečnu MacNamarovou, Liwy.“

„Ahoj.“

„Ahoj.“

„Kočka nechce dolů.“

„Ony jsou rády vysoko,“ odpověděla jí Phoebe.

„A proč?“

„Protože se na nás pak dívají pěkně shora.“

„Ale Willy říkal, že spadne a zabije se.“

„Liwy vždyť víš, že tě chce jen vystrašit.“ Loo zatahala dcerku za copánek. „Počkej, až bude to kuře na stole, jak rychle kočka sleze. A teď si jdi umýt ruce, už budeme večeřet.“

„Víte jistě, že se jí tam nahoře líbí?“ zeptala se ještě holčička.

„Jistě.“ Phoebe se za ní dívala. „Kolik jí je?“

„Letos v červnu jí bude sedm.“

„Já mám taky sedmiletou dceru.“

„Hochu!“ Hlas mamky Bee se nesl přes zadní dvorek. „Bude to kuře dneska hotové?“

„Už se nese,“ zavolali muži současně a začali ho přesunovat z grilu na táč.

Měli ještě bramborový salát, hrášek, fazole, tmavý chléb a zeleninové saláty. Phoebe přestala počítat misky a talíře, které jí prošly rukama. Vyslechla několik dobrosrdečných hádek a vtipů, které se často týkaly historie rodiny a také Duncana, a stížnosti větších dětí. Pochovala několik batolat, která se podávala kolem stolu společně s jídlem.

Její nepočetné rodině se tohle rozhodně nepodobalo, zvlášť když v ní udávaly tón ženy. Ubohý Carter, pomyslela si. U nich se nevyskytl žádný ospalý dědeček, o kterého by se všichni svorně starali, ani párek divokých výrostků, kteří tu šermovali s kukuřicemi.

Chvilí si povídala s Celií o dětech. Měla už dvě a třetí na cestě. Také si vyměnila úsměv s Liwy když její kočka slezla na zem a přišla ke stolu žebrať o jídlo.

Jednu chvíli se Duncan s Phinem pustili do vášnivé debaty o basketbalu, a přestože padlo několik urážek, nikdo si toho nevšímal.

Byli víc než přátelé, uvědomila si Phoebe, když jejich vzájemné napadání překročilo rozumnou mez. Byli jako bratři. Bez ohledu na výchovu, vzdělání a barvu pleti to byli bratři. Takhle se mohou pošťuchovat jediné sourozenci, ať už pokrevní, nebo srdeční.

Dostala se na nedělní grilování do Duncanovy rodiny

To nebyla jen vzácná chvíle, pochopila, ale životně důležitá chvíle.

„A nejste vy příbuzná s Elizabeth MacNamarovou z Jones Street?“

Phoebe sebou trhla a pohlédla na Bee. „Ano. Byla to sestřenice mého otce. Zнала jste ji?“

„Trochu.“

Z tónu mamky Bee byla cítit nelibost, a tak si Phoebe oddechla.

„Uklízela jsem u slečny Tidebarové kousek vedle,“ pokračovala Bee, „ale ta už taky není mezi námi.“

„Tu si nepamatuju, jen to jméno.“

„Taky bych řekla. Ony spolu se slečnou Bess nemluvíly.“

„No ano, něco kvůli členství v zahrádkářské komisi.“ Což byla jakási stará záležitost a oni se už od příchodu do domu nesměli o rodině Tidebarů zmiňovat, natož se s nimi přátelit.

„A paní Tiffanyová? Tam jsem jen občas zaskakovala. Ta ještě žije?“

„Ano.“ Phoebe se znovu uvolnila. „Stejně barevná jako vždycky.“

„Tehdy měla už čtvrtého manžela.“

„Hm a teď si možná vezme šestého.“

„Ale nechala si jméno Tiffanyová, že?“

„Po druhém manželovi,“ vysvětlovala Phoebe, „prý má to jméno správný lesk, nebo tak nějak to říká.“

Bee našpulila rty. „Ani s tou se ale vaše sestřenka moc nekamarádila.“

„Bess se nekamarádila s nikým. Byla to... dost obtížná dáma.“

„Jsme, jací jsme. Vaši maminku jsem taky občas vídala. Jste jí podobná.“

„Trošku. Moje dcera Carly víc.“

„Tak to musí být hezké dítě. Vyříd'te mamince pozdrav od Bee Hectorové.“

„Vyřídím. Určitě ji to potěší. Duncana si hrozně oblíbila.“

„To my všichni.“ Bee se naklonila blíž, zatímco se muži dál dohadovali. „A co s tím hochem chcete dělat?“

„S Duncanem?“ Možná to bylo vínem nebo upřeným pohledem mamky Bee, ale Phoebe řekla, co ji první napadlo. „Zatím uvažuju, co mu dovolím dělat se mnou.“

Bee se rozesmála na celé kolo a pak silným prstem poklepala Phoebe na rameno. „Už sem přivedl jiné pěkné holky.“

„To věřím.“

„Ale ještě žádnou, kterou by chtěl schválit.“

„Aha.“ Phoebe měla dojem, že se ještě potřebuje napít. „A prošla jsem?“

Bee se mile usmála a pak zabouchala do stolu. „Jestli chcete koláč a zmrzlinu, musí se to nádoby sklidit ze stolu.“ Během všeobecného mumraje se Bee znova podívala na Phoebe. „Proč nepopadneš nějaké talíře a nehodíš je do kuchyně?“

A tím se Phoebe stala tak trochu členem rodiny.

* * *

Večer pak končil líbáním s Duncanem přede dveřmi jejího domu. „Nemůžu tě pozvat dál.“ S dalším polibkem se jí zatmívalo před očima. „Přesněji vzít tě do svého pokoje a svléknout.“

„Tak kdy?“ Jeho dlaně putovaly po jejím těle a dál oba trápily „Kde?“

„Já... já nevím. Nechci dělat schválnosti, ale je tu Carly. A mamka.“ Mávla k domu. „Je to moc komplikované.“

„Tak ke mně přijď na večeři.“
 Kosti jako by jí měkly, když ji líbal na krk. Večeře u něj už definitivně znamenala sex. Díkybohu. „A ty budeš vařit?“
 „Ne, chci, abys to přežila. Objednám pizzu.“
 „Pizza mi vyhovuje.“
 „Tak kdy?“
 „Já... zítra nemůžu. Musím...“ Musí si to promyslet. „V úterý. Zajedu k tobě po práci. Teda pokud...“
 „Pokud nebude někdo na římse nebo držet rukojmí, chápu. Tak v úterý.“ Odtáhl se. „A jakou pizzu máš ráda?“
 „Nechám se překvapit.“
 „To mám v plánu. Dobrou, Phoebe.“
 „Fajn. Počkej.“ Prudce ho objala a položila se do polibku s takovou silou, až se její touha změnila ve skutečnou bolest. „Fajn.“
 Pak rychle zašla do domu, než by provedla něco neomluvitelného, jako ho třeba svlékla na místě. Líbat tedy uměl, až se mu roztékala u nohou. Ale musela uznat, že tohle nenaplněné očekávání vyvolávalo krásné stahy v břiše.
 Nepamatovala se, jestli někdy dřív něco podobného cítila.
 Z obývacího pokoje zaslechla zvuk televize a Carlyin smích. Ještě nebyl čas na spaní. Phoebe potřebovala pár minut o samotě, aby za nimi nepřišla s tím zasněným úsměvem na tváři.
 Vyšla do své ložnice a otevřela okno. Už velmi brzy se okna ve všech domech zavřou a klimatizace začne bojovat s vlhkým vedrem blížícího se léta.
 Phoebe se rozhodla převléknout do noční košile a pak seběhnout za svými holkami. Když ale byla ve spodním prádle, zaslechla zvenčí pískání a po zádech jí přejel mráz.
 Ta melodie. Stejná melodie. Ten muž s fotoaparátem.
 Náhle si vzpomněla na člověka, který jednou stál opodál u řeky ve městě. To ale nemohl být stejný muž, nebo ano? Poplašeně popadla župan a zabalila se do něj. Když ale doběhla ke dveřím na terasu a rozrazila je, pískání ustalo.
 Po širokém bílém chodníku na Jones Street se nikdo neprocházel.

14

Ženské hlasy, které Phoebe vždy připomínaly štěbetání ptáků, se ozývaly z kuchyně, kam si běžela pro kávu. Carlyino nadšení nebylo pro pondělní ráno typické. Dcerka školu milovala, ale obvykle ne hned po víkendu.
 Sotva Phoebe stanula na prahu, pochopila. Nic než nový svetřík, nebo jiný kousek módního oblečení nemohl u Carly vzbudit tak šťastný úsměv.
 Ten, který předváděla teď, byl světlounce modrý a hebký jako obláček. Carly se v něm zatočila a spatřila maminku.
 „Hele, mami, co mi udělala babička!“
 „No ten je krásný.“ Phoebe přejela prstem po rukávu. I na dotek byl jako oblak. „Ty ji rozmazluješ, mami.“
 „To je moje práce, ne? A taky takový reklamní vzorek. Chci jich vyrobit víc v dospělých velikostech, ale začala jsem u malého.“
 „Babička říká, že k němu udělá i kabelku.“
 „Radši to vzdej,“ řekla jí Ava šeptem a podala jí kávu. „Ty dvě tě udolají. Co teplá snídaně?“
 „Ne, díky, vezmu si jen toust.“
 „A co tady to?“ podala jí košíček plný muffinů. „Právě jsem je upekla.“
 Phoebe neodolala a do jednoho se zakousla. „A že prý je rozmazlená jen Carly. Děvenko, honem se nasnídej. Cestou do práce tě hodím do školy.“
 „Dneska máme vzít i Poppy a Sherrilynn.“
 „Jasně, já vím.“ Nebo si na to právě vzpomněla.
 „Já je odvezu, jestli chceš,“ nabídla se Ava.
 „Ne, to je v pohodě. Poslyšte, uvažuji, že zítra zajdu s Duncanem na večeři, nevadilo by to?“
 Phoebe si všimla, jak si Ava s Essie za Carlyinými zády vyměnily pohledy. Ta si mezitím sypala do misky oblíbené vložky.
 „Co je?“
 „Nic,“ usmála se Essie nevinně. „Žádný problém. Avo, myslím, že mi dlužíš pět dolarů.“

„Vy jste se vsadily, že...“ Phoebe radši zmlkla, protože se na ni Carly tázavě zadívala.

„On už je teď tvůj kluk?“

„Já jsem na kluky moc stará.“

„Maminka mojí třetí nejlepší kamarády Celené má dva kluky Celené slyšela, že je střídá a jedna ruka neví, co dělá druhá.“

„Jo, a až se ty ruce potkají, bude malér. Ale to nikde neříkej,“ dodala Phoebe. „Já jdu na večeři s přítelem.“ A pro sex, pomyslela si. Nejspíš pro spoustu skvělého sexu.

Neměla by koupit kondomy? Ale ty on jistě má.

Bože, další starost.

„To už mi docela chybí,“ poznamenala Ava. „Posezení u večeře a konverzace. Bude něco speciálního?“

„Ale ne.“ Neměla by si koupit nové spodní prádlo? Jen pizza nebo tak.“

„To je hezké, takové přátelské.“

„Já mám pizzu ráda,“ zkusila to Carly.

Ach to svědomí. Jen co se zbavím té nadržnosti, dítě, všechno ti vynahradím. „No...“

„Máme spolu přece naplánovaný večírek s pizzou,“ připomněla jí babička, ale ten potutelný úsměv jí zůstal, když Carly dolévala džus.

Phoebe jí v duchu děkovala za záchranu, ale Essie hned znovu vystřelila. „Měla bys někdy Duncana pozvat na večeři k nám.“

„No já...“

„Na rodinnou večeři. Na oplátku, vždyť tě včera také vzal na něco podobného. Zeptej se ho, kdy má čas.“

„Snad ano.“ Samé komplikace. Proč to musí být tak složité? Copak dospělá ženská nemůže zažít nezávaznou aférku?

Ale odpověď zněla ne, samozřejmě. Ne s dcerkou, matkou a nepokrevní starší sestrou, s nimiž žila pod jednou střechou.

„Pospěš si, Carly. Ještě jsem se chtěla zeptat: Nevíte, jestli se sem přistěhoval někdo nový?“

„Dcera Fryerových dorazila na návštěvu, ale jinak řečeno odešla od manžela, který svoje zálety maskoval výukou tenisu.“ Ava dolila Phoebe kávu. Jo a Delly Porterova si k dvojčatům najala francouzskou chůvu. Chudák mademoiselle.“

„To chce snad Delly začít pracovat?“ podivila se Essie.

„Francouzka prý dětem rozšíří kulturní obzory a ona se bude moct věnovat charitativním projektům, což znamená nakupovat pět dnů ze šesti.“

„Myslela jsem spíš nového muže.“

„Tak přece to chceš prostřídat?“ zasmála se Ava.

„Ne,“ zavrtěla Phoebe hlavou, „jen jsem tu zahlédla novou tvář.“ Vlastně ji ve skutečnosti neviděla. „Píská si. Co to jen bylo za melodii? Pořád ji slyším, ale neumím zařadit.“

Hned jak ji začala pobrukovat, Essie ji přerušila. „*V pravé poledne*. Víš, jak miluju staré filmy To je melodie z filmu *V pravé poledne* s Gary Cooperem a Grace Kellyovou. Bože, ta byla krásná. A on taky. „Neopouštěj mě, má lásko,“ začala si hned lehce prozpěvovat.

„Jasně, to je ono. Dost zvláštní melodie na hvízdání.“ Aspoň jedna záhada vyřešena, další zatím musela odsunout. „Tak jdeme, Carly.“

V autě se Phoebe k dcerce obrátila. „Nevadí ti, že si vyjdu s Duncanem? Nebo třeba s někým jiným?“

„Ne. Ale jestli jsi na kluky moc stará, proč to děláš?“

Dobře mířená otázka. „Mám jen dojem, že výraz kluk je pro dospělou ženskou divný.“ Pro rozvedenou ženu s dítětem, dodala v duchu. „Rozumnější je říkat přítel.“

„Celenina mamka se vytahovala, že měla tři, ale...“

„Já nejsem Celenina matka. A nelíbí se mi, že o tom mluví před vámi.“

„Ona mluví se svými kamarádkami, ale Celené to slyšela a řekla mi to.“

„Aha.“ Phoebe si odfoukla. „Celené nevadí, že její maminka chodí večer ven?“

„Ona má ráda svoji chůvu. Terri je patnáct a koukají spolu na televizi. A ty pánové nosí Celené dárky a občas ji někam vezmou na výlet.“

„Jako bych slyšela, co si myslíš,“ zasmála se Phoebe. „Ty jsi ale uplatitelná.“

Carly už to slovo slyšela častěji a rozuměla mu. „Když si o ty dárky a výlety sama neřeknu, ale hezky poděkuju, abych někomu udělala radost, i kdyby se mi to nelíbilo, tak je to slušné vychování, ne?“

„A pěkná podšívka. Kluzná jako úhoř. Jsem na tebe pyšná.“

Phoebe se vrátila od případu vyhrožování sebevraždou, z něhož se vyklubala zoufalá prosba o pozornost. Cestou do kanceláře na ni kývl Sykes.

„Máte tam chlápka z oddělení Vnitřních záležitostí. Přišel asi před pěti minutami.“

„Díky.“ Měla tušit, že to přijde. A tušila. Ale i tak se jí to protivilo.

Poručík Blackman z Vnitřních záležitostí byl prošedivělý padesátník, s výrazným břichem a zarudlou pletí.

„Omlouvám se, že jste musel čekat, poručíku. Měli jsme snad na dnešek sjednanou schůzku?“

„Nečekám dlouho a v tuhle chvíli jsem si chtěl jen promluvit, nic formálního. Ale i to se dá zařídit.“

Phoebe okamžitě vklouzla do role zdvořilé jižanské lady, což se jí obvykle vyplatilo. „Dokud nemám lepší představu o tématu našeho rozhovoru, nemohu se rozhodnout, co bych raději.“

„Jde o obvinění vznesená proti vám důstojníkem Arnoldem Meeksem.“

„Arnold Meeks už není policejní důstojník, jak jistě víte.“

„Ale ještě jako důstojník obvinění vznesl, jak jistě víte vy. Doufám, že jste se ze zranění už zotavila.“

„Ano, děkuji za optání. Pokud je to tedy neformální, můžu vám nabídnout kávu?“

„Ne, děkuji. Před útokem na vaši osobu jste důstojníka Meekse suspendovala.“

„Ano.“

„A jako důvod jste uvedla?“

„Důvody jsou jasně popsány ve zprávě,“ nasadila vstřícný úsměv. „Chcete snad kopii?“

„Jednu mám.“

Otravo jeden, pomyslela si, ale nepřestala se usmívat. „Takže?“

„Důstojník Meeks s těmi důvody nesouhlasil.“

Phoebe se naklonila kupředu a její hlas zazněl ostřeji. „Oba víme, že mě napadl, že měl problémy s autoritami - zvláště se ženskými autoritami - se sebekontrolou a zvládáním hněvu. Proč to chcete dál řešit?“

Blackman se na ni upřeně zadíval. „Vznesl vážná obvinění proti vám a kapitánovi tohoto oddělení.“

Phoebe začala ovládat zlost, ale věděla, že by tím jen přilila olej do ohně. „To ano, některá přímo mně do očí.“

„Máte s kapitánem McVeem osobní vztah, nebo ne?“

„To rozhodně mám, protože ho znám a respektuji víc než dvacet let. Kdybyste se o věc víc zajímal, zjistil byste, za jakých okolností jsme se kdysi poznali.“

„Odešla jste od FBI a začala pracovat tady.“

„Z mnoha důvodů, které rozhodně nejdu proti pravidlům chování na této stanici. Pracuju tady už sedm let a moje reputace, nebo reputace kapitána McVee, nebyla za tu dobu pošpiněná. Až na obvinění zneuctěného policisty, který na disciplinární řízení reagoval tím, že mě zbil do bezvědomí.“

Blackman si odfoukl a tím dal konečně najevo nějaký pocit. „Je mi jasné, že vám tyhle otázky připadají nechutné.“

„Nechutné? Jako policistce i ženě mi připadají odsouzeníhodné.“

„Všiml jsem si. Zmíněný důstojník také tvrdil, že jste ho začala zastrašovat, když odmítl vaše sexuální návrhy.“

„Taky jsem slyšela.“ To už na ni ale bylo příliš. „Nikdy jsem mu sexuální návrhy nedělala. Jeho slovo proti mému. A zajímalo by mě, jaký tlak na vaše oddělení vyvíjí otec nebo dědeček ‚zmíněného důstojníka‘, že chcete tu věc rozmazávat.“

„Je to oficiální stížnost na vás a kapitána McVee.“

„Měl byste posoudit zdroj té stížnosti. A taky to, že kapitán slouží této stanici a městu víc než dvacet pět let a takový zbabělý parchant jako Meeks by si vůbec neměl dovolit na něj byt' ukázat prstem.“

„Poručíku...“

„Ještě jsem neskončila. Chci, abyste to zanesl do své zprávy Chci, aby tam stálo, že podle mého názoru je Arnold Meeks prolhaný zmetek, který se svoje ohavné kriminální chování snaží zakrýt špiněním dobrého člověka a policisty.“

Vstala. „A teď odejděte, protože mám práci. Další takový rozhovor ať je formální a za přítomnosti mého obhájce.“

„Jak si přejete.“

„Přeju. Na shledanou, poručíku.“

Po několika minutách ale Phoebe pochopila, že je příliš vytočená a uražená, aby se mohla pustit do papírování.

Popadla kabelku a prošla služebnou k nové administrátorce. „Budu pryč asi hodinku.“

Musela se projít. Věděla, že ji pohyb a čerstvý vzduch uklidní.

Mohla si vybrat jednodušší kariéru. Psychologii, psychiatrii. Copak o tom neuvažovala? Ale ona se po všech těch letech studia a školení musela vrátit právě sem.

Jako by kvůli tomu matce nepřipravila další bezesné noci. Dobře věděla, že to nebyla nejlepší volba pro osamělou ženu s dítětem. Musela se starat o rodinu a jistě by se našlo elegantnější řešení než přesčasy na policejní stanici.

A k čemu to všechno? Aby ji nakonec obviňoval mizera, který ji předtím přepadl? Aby se musela hájit ještě dřív, než se jí rány a modřiny docela zahojily?

Nějak strávila ten jeho ubohý trest i politikaření stanice a vlastně se jí ulevilo, že nemusela u soudu znovu mluvit o tom, co se jí stalo.

Ale tohle? Jak měla strávit tohle?

Dostala vůbec na vybranou? napadlo ji, když vešla do relativního stínu náměstí Chippewa. Mohla by se otočit na podpatku a jednoduše dát výpověď. A zahodit roky tréninku i dobře odvedené práce, připomněla si.

Nebo požadovat důkladné prošetření věci a tím rozvířit bahno, ve kterém by se mnozí rádi prohrabovali.

Posadila se na lavičku - právě na tu, kde filmový Forrest Gump čekal na autobus.

Přece jen už byla klidnější. Dobře udělala, že tomu pitomci Blackmanovi řekla od plic, co si myslí, že se nedá převálcovat Vnitřními záležitostmi, intrikami nebo tou jejich starou gardou.

Jen ať čmouchá, oni nemají co skrývat.

Stejně se nakonec musí vrátit do práce. Pochopila, že je to její jediná volba, že je to to jediné, co chce.

Ale příštích pár minut tam ještě seděla - jako Forrest Gump - a pozorovala svět. I když byl pěkně podělaný, pořád to byl její svět.

Phoebe vzhledla, když se vedle ní posadila jakási žena, ale okamžitě zaostřila znovu. Elegantní bílý klobouk, nádherné kaštanové kudrny, k tomu výrazná široká ústa, tenké bílé šaty a páskové sandály na vysokém podpatku.

Hollywood často zavítal do Savannah, ale přesto bylo neobvyklé, že se vedle vás na lavičce v parku usadí Julia Robertsová. Zvláště když měla tak výrazný ohryzek a velké ruce.

„Nevadí, že jsem si přisedla?“ promluvila Julia kontraaltem se savannahským přízvukem. „Ty boty mě vážně zničí.“

„Ale jsou nádherné.“

„Tak to moc děkuju!“ Natočila deseticentimetrové podpatky ze strany na stranu a ukázala i broskvové nalakované nehty na nohou. „Uviděla jsem je v Jezebel a nemohla odolat. Je to taková moje slabost.“

Phoebe si hned vzpomněla na Carly, jak by asi téhle Julii dobře rozuměla.

„Jenže se v nich nedá ujít víc než pár metrů. Ale já nejsem ona.“ Sklepla si z nosu sluneční brýle. „Lidi si nás totiž často pletou, protože máme s Julií spoustu společných předností.“

„To rozhodně.“

„Ona je vdaná maminka těch rozkošných dětí, kdežto já ještě hledám.“ S mrknutím oka k Phoebe natáhla ruku. „Marvella Starrová.“

„Phoebe MacNamarová.“

„Mám dojem, že jsem tě tady už někdy viděla, Phoebe. Ty tvoje skvělé vlasy Chodím sem skoro denně. Je tady totiž policejní stanice.“

„Já vím.“

„Miluju chlapy v uniformě. A jízdní policie, když hlídkuje v parku. Bože, chlap v uniformě a na koni.“ Marvella si slastně povzddechla a pak si sáhla na srdce. „To jsem pak v háji. Pracuju v Chez Vous. Už jsi tam někdy byla, zlato?“

„Ne.“

„Tak se na naši show někdy přijď podívat. Přes den většinou spím, ale odpoledne si zajdu do parku pro svou dávku policejních důstojníků.“ Sáhla do broskvové kabelky a vytáhla citrónový bonbon. „Dáš si?“

„Díky.“

V přátelském mlčení cucaly bonbony a Phoebe se cítila nejlíp za celý den. „Ty tady někde bydlíš?“ zeptala se Marvella. „Ne, pracuju na té stanici. Jsem polda.“

„Nekecej!“ šťouchla do ní Marvella. „To je fakt? Tak to chci vidět tvoji zbraň.“

Phoebe pobaveně odtáhla sako od těla a ukázala jí pouzdro se zbraní a odznak za pasem. Marvella nadšeně hvízdla.

„Taková kočička jako ty, to by mě ve snu nenapadlo. Ale obě víme, jak je vzhled ošidný, že? To, co je uvnitř, se počítá.“

„Jo, to je pravda.“

„A neznáš nějakého chlápka v uniformě, co by stál o rande se ženskou mých kvalit?“

„Pokud nejsou, jejich škoda.“

„Ty jsi sladká.“

„Až na nějakého narazím, pošlu ho do Chez Vous. O zbytek se už asi postaráš.“

„To si piš, Phoebe, to si piš.“

Zatímco klábosily, fotografoval si je. Prima bonus! Už nečekal, že ji uvidí takhle se procházet po parku. Ale tady ji měl jako na talíři. Jen tu tak bloumal a hele, Phoebe. Škoda že měla na očích sluneční brýle.

Uvažoval, jak se jí asi líbil jeho malý dárek v podobě mrtvé krysy. Bohužel neměl možnost sledovat její reakci.

Ale ještě budou mít příležitost se blíž seznámit. Budou mít spoustu času pohlédnout si do očí.

Netušil, co si s tou podivínkou povídá, ale aspoň měl možnost pořídit pěkné fotky Zabraná do hovoru si ho nemohla všimnout.

Když se zvedla a odcházela, vyslal k jejím zádům vzdušný polibek.

„Brzy nashle, zlatíčko.“

Dave počkal na konec směny, než si ji dal zavolat. Vešla k němu, když zrovna telefonoval. „Tak jsem to pochopil, ano. Děkuji. Ozvu se vám.“

Zavěsil a otočil se k Phoebe. „Bude to jen minutka. Asi spěcháš domů.“

„Pondělní úkoly bývají vždycky martyrium. Do pátku si na ně zvykneme, jenže pak zas přijde víkend a dítě zvlí. Nějaký problém?“

„Vím, že za tebou byli z Vnitřního.“

„Ano.“

„A že jsi vytočená.“

„Ano.“

„To ti nepomůže. Meeksovi mají známé na okrsku i na radnici. Chtějí si aspoň do jisté míry zachovat tvář.“

„Zatímco my dva můžeme schytat ránu do nosu,“ odsekla Phoebe.

„Je mi líto, že kromě zranění musíš snášet i urážky, ale očekávám, že to ustojíš.“

„Taky bych mohla dát výpověď a jít se živit jako terapeut.“ Všimla si, jak se pousmál. „Nebo rozvodový poradce. Ale vzhledem k vlastním zkušenostem v téhle oblasti bude zábavnější zajít za nějakým voodoo čarodějem a koupit si kletbu. Ještě to zvažuju.“

„Až se rozmyslíš, dej vědět, ale je to jen trocha kouře, Phoebe.“

„I kouř může pošpinit nebo zabít. To nevíš?“

„Seržant Meeks zatahal za nitky a sehnal synovi místo u bezpečnostní agentury. To je velký propad pro chlapa jako Arnie a zklamání pro tatínka, tak se za to trochu mstí.“

Když mlčela, otočil se. „Ale když nepovolíš, bude mít smůlu. Teď běž domů a pusť to z hlavy. Jako by nestačilo, že tě tam čeká násobilka.“

Nemělo smysl se hádat. Bylo třeba to ustát. „V pondělí to bývá skoro vždycky pravopis. Co budeš dělat ty?“

„Něco tady dokončím a pak si dám doma pivo a jídlo do mikrovlnky.“

„Přijď na večeri k nám. Ty...“ Zarazila se, když si všimla jeho výrazu. „Takže co? Kvůli téhle pitomosti se nesmíme ani přátelit?“

„Samozřejmě že můžeme. Na tom se nikdy nic nezmění, ale pro tuhle chvíli bude lepší, když zůstanu u svého polotovaru. Až se ten dým rozptýlí, slibuju, že na nás nezůstane ani saze.“

„Možná to radši pojistím tím voodoo.“

Usmál se na ni vřelým a trpělivým způsobem, na který spoléhala. „Děláme tady dobrou práci. Když už jsem u toho, dneska jsi to na těch kolejích taky zvládla dobře.“

„To bylo snadné. Podle hlášení se studentka zabarikádovala na pokoji s nožem, pistolí a lahvičkou léků. Když vyšla ven, měla nůžky na manikúru, nenabitou dvadvacítku a tablety na zažívání.“

„Mohly to být barbituráty a řeznický nůž, nikdy nevíš. Vymluvilas jí to a to se počítá. Už jdi domů.“

Cestou k autu si uvědomila, že jsou chvíle, kdy se tohle započítává víc než jindy

Připadalo jí víc než divné scházet se s přítelem své kamarádky uvažovala Ava. Ale když ji o to tak žádal...

Ani nevěděla, proč souhlasila. Jestli ze zvědavosti, nebo kvůli jeho klidnému kouzlu. Možná v tom bylo obojí, řekla si, když došla na Whitaker Street.

Rozhodla se jít pěšky a netrápit se s parkováním. Nebylo to daleko a z auta nemohla prohlížet výlohy, určitě ne bezpečně. Milovala Savannah, zvláště teď v dubnu. Měla ráda i jejich dům na Jones Street, který dnes považovala mnohem víc za svůj domov. Líbil se jí i jejich domeček ve West Chatham a na oko dokonalý život, jaký vedli s úspěšným manželem a rozkošným synkem. Dokonce i povinným zlatým retrieverem.

Dokonalý nebyl ani trochu a o to horší se zdálo probuzení pro manželku, která nepostřehla známky dlouholeté opakované manželovy nevěry. A tak se vrátila zpět do MacNamarovic domu, chudší o muže a psa. Po psovi se jí někdy hodně zastesklo, pomyslela si s úsměvem. Přesto byla vděčná za místo, kde může bydlet, být užitečná a její syn prospívat.

Zabraná do myšlenek téměř minula onen dům.

„Hej, Avo!“

Zastavila se a uviděla Duncana, jak schází ze schodů hodně zdevastované budovy. Že na něj ale byl pohled, napadlo ji. Široká ramena, rozvířené vlasy a neodolatelný úsměv. I když se ukázalo, že nemá dobrý odhad na muže, tady věřila, že vzhled mnohé napovídá.

„Promiňte, zasnila jsem se. Proboha, tohle je dům, co jste koupil a o kterém jste řekl Essie?“

„Jo.“ Ohlédl se zpět, jako by tam stála milovaná stará tetička. „Potřebuje jen trochu pomoci.“

„To bych řekla.“

Většina oken byla přebitá prkny, přední veranda se propadala a žlutý nátěr, nebo jeho zbytky, se ze dřeva odlupoval v cárech.

„Myslím, že vám to dá zabrat.“

„To bude právě zábava. A o tom jsem s vámi taky potřeboval mluvit.“

„O čem?“

„Pojďte trochu výš, schody jsou pevné.“ Vzal ji za ruku a vedl nahoru. „Konstrukčně je v pořádku, potřebuje jen tu a tam něco, v zásadě kosmetické úpravy.“

„Tuny Max Factoru.“

„Max...? Aha, myslíte make-upu. No, měl bych pár nápadů. Hlavně co se týká venkovního dojmu. Třeba váš dům, ten zvenčí působí skvěle. Prý jste tam všechnu práci na zahradě zastala vy?“

„Většinu.“ Vytáhla z kabelky láhev vody.

„Tohle nosíte s sebou?“

„Mohla bych si otevřít krámek se vším, co nosím v kabelce. Nechápu, jak si muži vystačí s kapsami. Chcete napít? Mám dvě.“

„Ne, díky Takže k zahradě...“

„Hmm.“ Ava se rozhlédla po zapleveleném trávníku. „Essie mi občas pomůže, Phoebe má sotva čas vytrhnout nějaký ten plevel, ale já ráda zahradničím.“

„Já taky.“

„Vážně?“ usmála se na něho.

„Přišel jsem na to, až když jsem koupil dům, ve kterém bydlím. Nejsem špatný zahradník, ale vy jste lepší. Tak mě napadlo, že byste mi tady mohla vypomoci.“

„Tady?“

„Budeme asi muset začít od základu. Všechno tady buď přerostlo, nebo zašlo. Kromě plevelu samozřejmě. Chtělo by to nějaké opěrné body a pak něco přitažlivého, třeba kvetoucí miniatury, popínavky na treleži...“

Ava se zmateně zadívala na dům. „Na jaké treleži?“

„Na té, co postavíme. Nebo nějaké loubí. Mám slabost pro loubí.“ Vymýšlel a přitom začal cinkat drobnými v kapse. „Pak nějaké květináče a truhlíky do oken. Vzadu je menší prostor, kde by mohlo být patio se stolkem a židličkami. Měly by to rámovat květinové záhonky a tak. Pomohla byste mi s tím?“

„Jsem z toho zmatená. Vy chcete, abych navrhla celou zahradu?“

„Chci vás na to najmout.“

Nějak jí vyschlo v hrdle, a tak se znovu napila. „Duncane... Jak vás napadlo, že zvládnou takový projekt? Já nejsem zahradní architekt. Jen trochu zahradničím.“

On sám trochu zahradničil. Ava dělala to samé co Essie s háčkem a přízí - vytvářela umělecká díla. „Já nechci architekta. Nic proti nim, ale tohle by mělo být takové domácké, jen trochu dramatické. A zvláštní. Líbí se mi, co jste vytvořila na Jones Street, a něco takového bych si představoval tady. Udělal jsem fotky.“

Vytáhl z kufříku na schodech složku a podal ji Avě. „Obrázky domu, pozemku, verandy a tak. Zapsal jsem nějaké nápady, jen nápady, nic směrodatného. A taky rozpočet.“

Ovládla ji zvědavost, a tak zalistovala ve složce, až došla k rozpočtu. „Asi si budu muset sednout.“

„Fajn.“ Posadil se s ní na schody. Rád z takového místa pozoroval život města, a tak si toho chvíli užíval, zatímco mlčky studovala materiály.

„Duncane, myslím, že jste moc milý člověk, ale možná máte psychický problém.“ Zasmál se, ale ona zavrtěla hlavou. „Nemůžete nabídnout tak velký projekt někomu, kdo na to nemá kvalifikaci.“

„No, slovo ‚velký‘ je relativní. Velký projekt rozjízďím jinde, a o tom si třeba promluvíme později. Já bych chtěl, aby to tady připomínalo domov. To vy umíte. A já o květinách taky něco vím...“

Odfrkla si. „Tak vyjmenujte některé, co jste viděl u nás na Jones Street.“

„Třeba v tom truhlíku na verandě máte otočnick a tmavočervený plamének. Taky lobelky a laločnici.“ Pak přešel k jiným místům, ke keřům a záhonům před domem.

Sledovala ho a za brýlemi přimhouřila oči. „To jste si zapsal názvy?“

„Všímám si, zvlášť toho, co mě zajímá. Můžete si to rozmyslet. Stejně potřebuju ještě pár týdnů. Třeba vás napadne něco jiného.“ Podíval se na hodinky a trhl sebou. „Ale já už budu muset. Za pár hodin má dorazit Phoebe a já jsem chtěl ještě...“

„Jen běžte,“ zašeptala Ava. „Já bych tu chvilku poseděla, jestli to nevádí.“

„Jistě, prohlédněte si to.“ Vstal a znovu se zadíval na dům. „Moc rád bych ho vzkřísil. Nechte si to projít hlavou, ano?“

„Nechám.“

Seděla tam, poté co nasedl do auta a odjel, a přemýšlela, jestli není blázen. Pak vstala, prohlédla si dům a obešla zborcenou verandu.

Vzpomněla si, jak se u domku ve West Chathamu snažila vytvořit dokonalou zahradu. Jak ryla, hnojila, kopala, sázela a plela, aby vše bylo jako obraz ráje, a netušila, že se v něm schovává had.

Nebylo by zajímavé stvořit něco tady? Ale z jediného důvodu - pro krásu samotnou. Ano, usoudila, bylo třeba nechat si to projít hlavou.

15

Málem se přemluvila, že nemá k Duncanovi jezdit, což bylo samozřejmě uhozené. Chtěla tam. Moc a moc toužila dokončit, co na jeho verandě před pár dny začali.

Rozumná Phoebe se dohadovala s Roztouženou Phoebe, a jestli ta první nepřišla cestou domů, při převlékání a pak i při jízdě na ostrov na několik pádných argumentů.

Měli by se přece líp poznat. Byl to jistě přitažlivý a zajímavý muž, ale nač ten spěch? Nebylo by rozumnější a bezpečnější sejít se ještě párkrát na veřejných místech než u něj, kde to povede k nevyhnutelnému konci?

Na to mohla jen namítnout, že ji mocně fyzicky přitahuje a že je už dospělá třiatřicetiletá žena.

Ale co o něm ve skutečnosti věděla? Třeba je to ten typ, který svou roztomilost využívá jako zbraň ke svádění celých zástupů důvěřivých žen. Chtěla by se snad stát jednou z nich?

Copak na tom tak záleží? Nemůže se sejít - nebo pomilovat - s mužem bez nároků na nějaké závazky a sliby věrnosti? Zasloužila si v životě i trochu zábavy, společnosti a kruci i sexu.

Ale on se vtíral. Aspoň její podezřívavý mozek to tak někdy viděl. Outlet pro matčiny výrobky, zahradnický projekt pro Avu. Co přijde dál? Nenavrhne Carly, že jí koupí celý obchod s obuví?

Jistěže přeháněla. Maminka a Ava nepovažovaly nabízené příležitosti za vtírání. Obě navíc byly pro takové projekty jako stvořené.

Problém byl v tom, že se sama snažila jeho skutky a city všelijak překroutit, místo aby se chopila šance a jenom si to užívala.

Stejně už byla příliš blízko jeho domu, aby to mohla obrátit a utéct jako neurotický blázen zpět domů.

Projdou se, rozumně si promluví o tom, co prožívají, a o zamýšleném projektu s Avou. Snědí pizzu, něčeho se napijí a jako dva dospělí lidé proberou, kam to celé vede.

Kdyby se to Rozumné Phoebe nezamlouvalo, může skočit do auta a odjet.

Když se dostala na příjezdovou cestu, napadlo ji, že poprvé viděla Duncanův dům v traumatickém stavu. Podruhé už za tmy. Teď, při plném světle a vědomí, to byl docela jiný zážitek.

Velkolepý dům s mnoha vysokými okny a terasami. A ten elegantní portál s bílými sloupy, kde se málem dopustili činu, po němž by její vnitřní debata byla zbytečná.

Z vyhlídky na střeše musel být čarovný pohled na mokřiny, zahrady i řeku.

A pak zahrady samotné, všechna ta zákoutí, vyvýšeniny a stezky Pochopila, že věci rozuměl, anebo najal armádu lidí, kteří to zvládli za něho. Rozhodně to chtělo jasnou vizi.

Blížila se k domu, kochala se romantickými výhledy a doufala, že si víno, pizzu a konverzaci užijí venku na verandě v teplém vlhkém vzduchu plném vůní.

Otevřel dveře dřív, než k nim došla. Stál tam v jejich bílém rámu a pozoroval ji.

„Mám pocit, že bych na sobě měla mít vlající bílé šaty,“ zavolala, „a klobouk jako včera jeden transvestita podobný Julii Robertsové, se kterým jsem se dala do řeči.“

„Vypadáš úžasně tak, jak jsi, i když - pokud vím - nejsi transvestita.“

„Možná to byl transsexuál. Po takové chvilce jsem neměla odvahu se zeptat.“

„I tak se mi ty šaty líbí.“

„Díky.“ Obvykle je nosila na rodičovské schůzky, ale i teď se v jednoduchých bavlněných šatech cítila dobře. „Měl jsi dost rušný den.“

„To je relativní.“ Vzal ji za ruku a dovedl dovnitř.

Nevycítila nic. Jako ženu i poldu jí instinkty zklamaly Ale ve vteřině, kdy ji opřel zevnitř o dveře a jeho horké rty pohltily její, už nedokázala myslet na nic.

Mohla ho chytit za ramena a říct třeba ‚Páni, počkej chvíli‘, ale místo toho se mu pevně zahákla kolem krku. Konec nedočkavosti.

Zajel jí rukama do vlasů, přešel po ramenou, laskal jí tělo s takovou dovedností, že na všechny pokusy ho zastavit ihned zapomněla.

Rozumná Phoebe nedostala šanci.

Jak báječně voněl a na dotyk byl tak tvrdý a mužný. Krev se jí prudce ohřívala a její tělo vládlo té chvíli.

Možná by přestal, kdyby vytáhla zbraň a přidržela mu ji u hlavy Ale pak vzdáleně zaslechl, jak její kabelka dopadla se zuchnutím na zem.

Zahákla se kolem něho těmi pevnými pažemi a kousla ho do spodního rtu. Zasténala a zachvěla se. Její vůně se změnila z lehce vábivé ve vůli otupující opíat.

Vyhrnul jí šaty nad ty úžasné nohy, pohladil rozehřátou kůži a tenkou krajku, která ji zakrývala. Pak vnikl pod ni.

Tam byla horká. Horká, vlhká, otevřená. Začala pohybovat boky a tisknout se k němu a pak vyvrcholila a z hrdla se jí vydral hluboký zvuk, který ho zasáhl kdesi v břiše. Začala mu prsty i zuby do ramene.

Začali se prát s oblečením a tahat za knoflík jeho poklopce.

Teď nebo nikdy. Bože! Ani nevěděla, jestli to vyslovila nahlas. Slast stoupala příliš rychle a strmě, aby se zmohla na nějaký protest nebo záchvěv zdravého rozumu. Nebyla si vlastně jistá, jestli by přežila dalších deset sekund, pokud by do ní nevnikl.

A když do ní zajel, už jí bylo všechno fuk.

Divoké, trhavé pohyby. Vyplňoval místa, o kterých ani netušila, že jsou prázdná. Rozdmýčával oheň tam, kde nepředpokládala, že je chlad. Byl to útok na všechny smysly, díkybohu.

Nic už je nemohlo zadržet. Zvedl jí ruce nad hlavu a přidržoval za zápěstí. Sukni měla vyhrnutou nad pasem a on ji přibíjel na vchodové dveře, dokud se silou orgasmu nerozpadla na kusy

Když pak sám vyvrcholil, přerývaně jí dýchal do ucha. Opřel se o dveře, aby neztratil rovnováhu.

„Díky,“ vypravila ze sebe.

„To bylo nejmíň z poloviny moje potěšení.“

Když se sípavě zasmála, odtáhl se, odhrnul jí vlasy z tváře a prohlížel si ji. „Původně jsem to plánoval úplně jinak za sebou.“

Pokusila se zaostřit na něj. Vážně milovala tu barvu jeho očí. Jak jinak?“

„No víš, pár drinků na verandě, procházka v zahradě, jídlo a konverzace. Jenže pak mi došlo, že bych stejně celou dobu myslel na sex, a to by mi kazilo chuť k jídlu.“

Ještě jednou ji pohladil po stehnu a pak jemně urovnal sukni. „Ale protože mě napadlo, že na tom budeš podobně, a já tě přitom pozval na večeři, nemohl jsem kazit chuť i tobě. Tak se s hosty nejedná.“

„Aha. Takže jsme si to udělali přímo u domovních dveří, protože jsi nechtěl být nezdvořilý.“

Zazubil se. „Přesně tak. Jediný důvod. Už ses vydýchala?“

„Asi jo.“

Ustoupil a pohlédl dolů. Pak zvedl její roztržené kalhotky. „Jejda.“

Zasmála se. „Proč jsem se vlastně namáhala brát si hezké prádlo?“

„Na minutku jsem ho ocenil. Můžu ti půjčit boxerky.“

„To vydržím, díky. Jen bych si zašla do koupelny.“

„Jasně. Poslyš, Phoebe...“ Nepřítomně si kalhotky zastrčil do zadní kapsy „Původně jsem měl taky v plánu myslet na ochranu.“

Teď si to také uvědomila a zarazila se. „Panebože.“

„Nějak jsem přestal myslet,“ začal se omlouvat. „Já...“

„To bylo vzájemné.“ Znejistěle si promnula místo mezi řadry. „Já беру pilulky, ale...“

„Ale,“ přikývl, „můžu ti jen říct, že jsem obvykle mnohem opatrnější. Můžeme si vyměnit výsledky krevních testů, jestli máš obavy Věř mi, že tyhle dveře jsem tak zajímavým způsobem využil poprvé. Asi je nechám pozlatit, ale pro klid tvé duše můžu zajít na ten test.“

„Spíš se domluvíme, že od teď budeme opatrnější.“

„Dobře.“

Zvedla kabelku. „Za minutku jsem zpátky.“

V koupelně se na sebe podívala do zrcadla. Byla uzardělá, vlasy rozvířené a v očích výraz spokojené kočky Bože, vždyť to taky bylo dobré. Ale už se musí chovat zodpovědněji. Příště si v kabelce přinese kondomy.

Když vyšla ven, v hale ho neviděla. Zavolala ho jménem a pak šla za jeho hlasem do místnosti za kuchyní. Pokoj pro večírky, napadlo ji. Velký starý barový pult, spousta sedátek a zarámované reprodukce starých časopisů v art deco stylu.

Všimla si starožitného karetního stolku a vitrín s drobnostmi a dokonce se sbírkou obalů od bonbonů Pez.

„Pánský klub,“ napadlo ji.

„Tak něco.“ Obešel bar se dvěma sklenicemi bílého vína. „Hladová?“

„O to ses už myslím postaral.“

Potěšené se usmál. „To je dobře, protože tu pizzu mají přivést až za hodinu. Napadlo mě, jestli by sis nechtěla dát drink v zahradě při západu slunce.“

„To bych přesně chtěla.“

Prošla s ním francouzskými dveřmi na zadní verandu. Rozhlédla se a napila vína. „Dobré... to víno. A zbytek? To je jak ilustrace z knížky o vilám ráji.“

„Je tu spousta tajemných míst. Taky jsem se tím nechal unést.“

Sešla dolů do patia. „Tak proč si na úpravu zahrady u toho obchodu nenajmeš někoho, kdo projektoval tohle?“

„Mluvila jsi s Avou.“

„Je nadšená i vyčerpáná zároveň.“

„Vida. Tohle jsem tak trochu navrhl já nebo s tím pomáhal a změnil původní návrh.“

„Ať byl, jaký chtěl, tohle se k tobě hodí.“ Pomalu se zatočila dokola. „Hezké, ta neformálnost tomu dodává kouzlo.“

Soustředil se na ni. „Ty tomu dodáváš kouzlo.“

Lehce se uklonila. „No, nejsi galantní? Ale co Ava?“

„Ava. Nemyslím, že bych měl čas pouštět se do toho sám. Potřebuju ženu, která má cit pro dům, jako je tenhle, a která umí stvořit krásnou zahradu, aby lidi, co jedou kolem hned věděli: Jo, tohle přesně je Savannah. Líbilo se mi, co vytvořila kolem domu na Jones Street.“

Strčil do kované branky a Phoebe hned pochopila, co myslel těmi tajemnými místy. Bylo to jako utajený ostrov na ostrově, plný šepotu rostlin, s jezírkem s lekníny a se soškou okřídlené víly.

Došla k polokruhové mramorové lavičce a posadila se. „Takže nejen dobrý skutek?“

„Nic proti dobrým skutkům a podezřívavým lidem, jako jsi někdy ty, ale výhodám a zisku, které přináší výběr vhodných lidí, neodolám.“

„A už sis někdy vybral špatného člověka?“

„Párkrát, ale Ava mezi ně myslím nepatří.“

„Ne. Když byla ještě vdaná, stvořila kolem jejich domu ve West Chathamu dokonalou zahradu, která se dostala dokonce do časopisu Jižanský domov... Ale tys to dobře věděl, že?“

Ukázal dolíčky ve tvářích. „Myslím, že jsem na to někde narazil.“

„Jsi chytřejší, než vypadáš, což je kompliment.“

„Ty taky.“ Sehnul se a lehce ji políbil. „Nechceš se projít třeba na molo?“

„Ano, ráda.“

Cihlové stezky, trelláže a loubí, měděné nádoby s keři a jemná hudba zvonkohry Slunce klesalo a mokřiny barevně zářily. Z mola mohla vidět další domy se zahradami a chlapce, sedícího na břehu s udicí v ruce. „Taky tedy rybaříš?“

„Nejsem dobrý rybář. Spíš si tu sednu s pivem a koukám, jak jiní topí červy.“

Otočila se a všimla si, jak daleko došli. „Je to opravdu veliký pozemek.“ Uviděla také třpytivou hladinu bazénu. „A spousta práce. Pořád si tě nějak neumím představit jako pána z venkova. A co ten dlouhý příběh o tom, jak ses dostal právě sem?“

„To není moc zajímavé.“

„Pro tebe, nebo pro mě?“

„Asi pro oba.“

„Ale moje neukožená zvědavost mě donutí si vymýšlet. Třeba že jsi ten dům nechal postavit pro nějakou ženu, co ti zlomila srdce, a pak třeba utekla s jiným...“

„Tak nějak.“

Ihned vystřízlivěla. „Promiň. Asi se radši vrátíme. Nerada bych zmeškala tu donášku pizzy. Ráda bych si s ní sedla na verandě, na zahradě nebo...“

„Postavil jsem ho pro svou matku.“

„Aha.“ V jeho hlase zaslechla dozvuky hlubokého smutku, ale neřekla nic.

„Ale to asi není začátek příběhu. Narodil jsem se jí už v sedmnácti, což byl asi ten problém. A otec nebyl o moc starší. Bůhvíproč se rozhodli nechat si dítě a vzít se. Za to první jsem samozřejmě rád, ale to manželství asi nebyl dobrý nápad. Věčně se prali. On byl líný, ona děvka, on moc pil, ona se nestarala o domácnost. Italské manželství u Swiftů.“

„Pro dítě je těžké v něčem takovém vyrůstat.“

„Jo, jenže oba měli pravdu. Ona byla mrcha, co neuklízí, a on líný opilec. Utekl, když mi bylo deset. Udělal to mezitím víckrát, ale tehdy se sebral a už se nevrátil.“

„Chceš říct, že už jsi ho pak neviděl?“

„Dlouhé roky ne. Mámu to vytočilo. Vracela mu to tím, že neustále chodila ven a dělala si, co chtěla. Často mě napadlo, jestli vůbec ví, že tam jsem taky. Abych se jí připomněl, začal jsem dělat problémy Rval jsem se. Pět lei jsem byl takový ten postrach čtvrti.“

Mlčky zvedla ruku a přejela mu prstem po jizvičce v obočí.

„Jo, to je z té doby.“

„To mě na tobě zaujalo už na poprvé. Jizva tady a dolíček tady,“ Klepla ho do koutku úst. „Rozporuplné věci. Máš jich v sobě víc, Duncane. A co se stalo v šestém roce? Jak jsi přišel o pověst největšího rváče?“

„Jsi chytrá. Zaměřil jsem se na jednoho kluka, který byl houževnatější, než vypadal. Nenařezal mi, spíš jsme se řezali navzájem.“

„A pak skončili jako kamarádi, ne?“ uzavřela Phoebe. „To je u chlapů takové kliše.“

„Jsem nerad předvídatelný, ale skoro. Jednou jsme se takhle mlátili do krve a objevil se jeho otec. Zrovna jsem se bál, že už přestanu být kápo, když nás odtrhl. Že prý když už to musíme dělat, máme si vzít boxerské rukavice a zápasit jako chlapi. On to byl bývalý boxer. Nebylo se co divit, že mě Jake málem dostal.“

„A kdo pak vyhrával v ringu?“

„Nikdo, tak daleko jsme nedošli. Jakeův otec nás zahnal k nim do kuchyně, umyl nás ve dřezu a jeho žena přinesla led na monokly a limonádu. Nenudíš se? Říkal jsem, že je to dlouhé.“

„Ani trochu.“

„No, na zbytek potřebuješ další víno.“ Vzal jí skleničku a za chvíli se vrátil s plnou. „Kde jsem to byl?“

„V Jakeově kuchyni u limonády“

„A dlouhého domlouvání. To bylo snad poprvé - protože učitele jsem v té době nebral vážně - co mi někdo mluvil do duše. A tehdy mi došlo, že největší rváč ve čtvrti prostě jen dostává pravidelně do držky A co z toho? Ona si toho stejně nikdy nevšimla, i když jsem přišel domů dobitý. Takže jsem si dal pohov.“

„Kolik ti bylo, patnáct?“

„Asi tak.“

„To je dost brzo na prozření, ale myslím, že jsem něco podobného zažila taky“

Zadíval se jí do očí. „To věřím.“

„Já jsem se po tom svém stěhovala do MacNamarovic domu, ale o tom jindy. A co jsi dělal po svém rváčském období?“

„Našel jsem si práci, abych potěšil mámu. Taky mi to přišlo lepší než mít pořád odřené klouby na ruce.“

„Dobrá volba.“ Ale stejně ji nepotěšil, bylo mu to slyšet na hlase. „Jakou práci?“

„Jako číšník a dával jsem matce půlku platu. Bylo to fajn. Mezi námi to sice nic nezměnilo, ale přišlo mi to normální u lidí jako my. Osamělá matka, co se musí protloukat všelijak a nemá čas věnovat mi pozornost.“

Na chvíli se odmlčel a kdesi ve větvích se ozval lelek. „Jako osamělá matka víš, že v tom to není.“

„Nemělo by být.“

„V osmnácti mi řekla, abych si našel vlastní bydlení, tak jsem to udělal. Pak uběhlo trochu času a já jsem potkal chlapíka s prázdnou peněženkou. Jedno vedlo k druhému a nakonec mě seznámil se svou rodinou. Taky bez táty - umřel, když byl Phin ještě malý - ale rozdíl byl jasný hned. Matka se jim věnovala.“

Phoebe si představila mamku Bee, její velké ruce a upřené oči. „I ve chvíli, kdy o to ani nestojíš.“

„Jo. Měla celé hejno dětí, ale starala se. A o mě pak taky. Takže jsem pochopil, že to může být i jiné. I když bylo asi snazší myslet si, že ne.“

„To bude pizza,“ reagoval na zvonek. „Hned se vrátím. Jen kdyby to byl Teto, ten si rád povídá...“

„Dobře.“

Popíjela víno a vyhlížela do zahrady, nad níž teď vycházely hvězdy. On věřil, že dům, zahrada a všechna ta krása přiměje jeho matku, aby mu konečně věnovala pozornost. Phoebe už pochopila, že se spletl.

Ale proč tu zůstal? Nebylo to bolestné? Vrátil se s krabicí, dvěma talíři a ubrousky „Já to vyndám. Vyprávěj dál.“

„Myslím, že můžeme přeskočit rovnou k jackpotu.“

Zapálil svíčky a Phoebe na proutěném stolku rozložila talíře a ubrousky „Místního kluka potkalo štěstí, když šel pro pivo a los do loterie. Mám pocit, že jsem byl namol nejmní dva dny První, co mě napadlo, když jsem vystřízlivěl, bylo zajet za mamkou Bee. Koupil jsem takovou legrační láhev, jako s Džinem, řekl jí, ať ji otře a vysloví tři přání, že je všechny splním.“

„Není to roztomilé?“ dojala se Phoebe a sedla si ke stolu.

„Myslel jsem, jak nejsem vtipný. A ona spustila. Za prvé že si přeje, abych ty peníze nerozházal jako nějaký idiot a nezapomněl, že mám v hlavě mozek. Za druhé, abych se chopil té příležitosti a daru z nebes a něčím pořádným se stal. Mám dojem, že jsem koukal jako zjara, protože se smála na celé kolo a plácala mě po rameni. A pak řekla, že jestli mi udělá radost něco jí koupit, tak by si přála červené botky na podpatku s otevřenou špičkou, aby mohla v neděli dělat v kostele parádu.“

„Musíš ji mít strašně rád.“

„Mám. Snažil jsem se dodržet slovo, pokud šlo o ta přání. Boty nebyly problém, ale nebýt idiot už asi ano, protože peníze lidem můžou zamotat hlavu a dodat pocit důležitosti, aspoň než si uvědomíš, že je to pitomost.“

„Což ty jsi nechtěl, protože nejsi ani trochu pitomec.“

„Měl jsem svý chvílky“ Naložil jí, pak sobě na talíř pizzu. „Koupil jsem pro matku tady ten pozemek a nechal postavit dům. Pořád říkala, že chce z toho pitomého města vypadnout. Myslel jsem, když jí to splním, bude mě brát. Mezitím jsem jí samozřejmě pronajal jiný hezký domek. Tak se objevil táta, ale to už jsem byl opatrnější. Dal jsem mu pětadvacet tisíc, o které si řekl, a Phin s ním sepsal smlouvu, že se vzdává dalších nároků. Asi by to nestačilo, ale otec zas není tak chytrý, a tak vzal peníze a zase vypadnul.“

„To tě muselo bolet.“

„Ani ne,“ řekl Duncan po chvíli. Snědl sousto pizzy a zapil ho vínem. „Zavedl jsem matku sem, když se dům dokončoval a bylo vidět, jaké to asi bude. Řekl jsem jí, že je to pro ni, že ho zařídím, jak bude chtít, a že už nikdy nebude muset pracovat.“

Prošla se prázdnými pokoji a zeptala se, jak jsem přišel na to, že by bydlela v baráku velkém jako stodola. Přesvědčoval jsem ji, že ještě neví, jak to přesně bude vypadat, že jí najmu hospodyně a kuchařku, co bude chtít. Podívala se na mě a zeptala se: Jestli mi chceš dát, co bych si přála, tak mi dej barák v Las Vegas a k tomu padesát tisíc’.

Tehdy jsem to ještě neudělal. Pořád jsem doufal, že si to rozmyslí, a přivezl ji znova, když bylo všechno hotové, a zařídil pro ni pár místností.“

Phoebe se jemně dotkla jeho ruky „Ale ona to tak nechtěla, že?“

„Ne. Stála o Vegas a padesát tisíc. Nabídl jsem jí, ať to tu zkusí aspoň na půl roku, že když si to nerozmyslí, dám jí, co chce. Vzala to, ale za půl roku mi řekla, že už má sbaleno a dům vybraný. Měl jsem se o to postarat a mezitím jí poslat šek na padesát tisíc do Caesars. Tehdy mi došlo, že už další rány do tváře snášet nechci. Phin sepsal další dohodu, pak jsem jel do Vegas koupit dům, ona bez mrknutí oka všechno podepsala a bylo to.“

„Jak je to dlouho?“

„Asi pět let. Začala pracovat jako servírka a zalíbila se nějakému pracháči. Ten vyhledal tátu, aby se konečně oficiálně rozvedli. A před dvěma roky se znova vdala.“

„A ty pořád bydlíš tady“

„Přišlo mi to škoda. Uvažoval jsem o prodeji, ale ten dům mi nějak přirostl k srdci. A o to jde. Když ti něco nevychází, musíš se s tím smířit a najít si něco nového.“

Byl to výjimečný večer, uvědomila si. Nejen že uspokojila svou žádostivost a zažila báječný sex, ale také ho lépe poznala a pochopila.

„Asi nemusím říkat, že si tě nezasloužila.“

„Ne. Toho mladého rváče možná, ale ne člověka, kterým jsem se snažil stát - teda s pomocí svých přátel.“

„A ten dům, ve kterém jsme byli v neděli, jsi mamce Bee koupil ty?“

„Na tom jsme se dohodli všichni, všechny děti včetně mě, před třemi lety Od nás to vzala jako od rodiny, chápeš? Od jednoho by nechtěla.“

„Chápu. A co se stalo s Jakem?“

„Vyřizuje smlouvy a opravuje domy, které koupím. Jeho otec si po skončení kariéry v ringu založil stavební firmu a Jake v tom pokračuje. Je dobrý.“

„To věřím.“ Úslužně mu vložila na talíř další díl pizzy „Umíš si přece vybrat dobré lidi.“

„Umím.“ Dotkl se její ruky „Až na pár zklamání si vybírám zatraceně dobře.“

Noc byla plná zvuků, když ji doprovázel k autu. „Tak... co bys říkala na projížďku lodí některý další večer?“ „Bylo by to fajn, ale nemůžu přijít o všechny večery doma. A taky jsi měl zatím štěstí, že mě neodvolali k případu.“

Otočila se k němu a opřela se zády o auto. „Sám si to komplikuješ, že chceš chodit s poldou a osamělou matkou.“

„Komplikace jsou zajímavé, zvlášť když vymýšlíš, jak je zjednodušit.“ Políbil ji. „Tak někdy jindy.“

„Dobře.“ Už chtěla nastoupit, ale něco ji napadlo. „Co kdybys někdy v týdnu přijel na večeři k nám? Asi to nebude bez komplikací, ale mamka tě má moc ráda.“

„Jo? No, kdyby to s tebou nikam nevedlo, zkusím to s ní.“ Strčil jí volný pramen vlasů za ucho a lehce cinkl do zlaté náušnice. „Peče skvělé sušenky.“

„To je pravda. Co třeba čtvrtek? To budou mít dost času na přípravu, ale zas ne moc, aby šlely kvůli detailům.“

„Čtvrtek by šel.“

Naklonila hlavu ke straně. „Nemusíš se podívat do zápisníku, nebo tak?“

„Čtvrtek půjde,“ opakoval, a když ji tentokrát políbil, znovu ucítila horkost v břiše.

„Hm,“ třela si rty o sebe, „radši už pojedu, než mě napadne tu zůstat. Což nemůžu,“ dodala rychle, protože chtěl něco říct. „Takže ve čtvrtek. V šest.“ Zasmála se. „Je všední den a zítra škola.“

„Hlavně že nemusím psát úkoly. Jeď opatrně. A radši na mě cestou nemysli, aby ses nevzrušila a omylem nesjela do příkopu.“

Odjížděla se smíchem, jak si asi přál. Ale vzrušení musela risknout, protože měla o čem přemýšlet.

Byl to zajímavý, vtipný a pohledný muž. A dobrý v posteli - nebo spíš u dveří. Doufala, i když není zase tak zkušená, že se nedala zahanbit. Navíc byla několik let vdaná.

Přesto nikdy nezažila nic podobného jako to Duncanovo večerní přivítání.

Byl pohodový, ale ne bezohledný, na rozdíl od Roye. A jako boháč nezapomněl na své přátele. Phin se stal jeho právníkem a Jake stavitelem. Loajalita pro ni znamenala hodně. Přesto to nebyl jednoduchý člověk. Měl příliš mnoho vrstev a jednu z nich tvořily staré rány. Sama o nich věděla dost i o tom, jak je těžké udržet je pod pokličkou. On je ale nevytahoval na světlo, jen občas se jimi asi trochu trápil. V žádném případě je ale nenechal ovládat svůj život.

V tom si pravděpodobně vedl lépe než ona. Pomohly mu snad peníze? Jistě. Měla dojem, že i bez nich by si dokázal poradit. Peníze mu spíš dovolily mít ambice a pracovat na nich.

Také je měla a pokoušela se je naplnit. Pochybovala, že by ji mohl zajímat muž, i kdyby byl sebelepší u dveří, který by cíle a ambice neměl.

V tom byla právě potíž? Co o jeho cílech vlastně věděla? Bary a plánovaný obchod, třeba to byly jen střípky. Co vlastně dělal? Co chtěl?

To je celá ona, vzdychla si, zase všechno rozebírá a skládá, jako by chtěla vytvořit představu, která se jí bude líbit nebo se kterou dokáže pracovat.

Tahle vlastnost se jí hodila jako vyjednávačce, ale nejspíš měla taky co dělat s jejím až doteď mizerným milostným životem.

Tak proč to nenechat plynout místo snahy usměrňovat proud? Ve čtvrtek Duncan dorazí na večeři. Někdy se možná projedou na lodi. A třeba, bože prosím, si zopakují báječný sex. Pak se uvidí.

Když zastavila před domem, nemohla se cítit líp. Carly už jistě tvrdě spí a tak třeba ještě zbyde chvíle na holčičí povídání s Avou a maminkou.

Pobrukovala si, zamkla auto a přešla chodník.

A pak málem vyskočila z bot a sotva potlačila vřísknutí. Byla sice polda, ale taky ženská. Která ženská by nezaječela, když na svých schodech narazí na půlmetrového hada?

Je nejspíš gumový, řekla si, ale ještě se držela za srdce. To zas nějaký kluk dělá pitomé vtipy Nejspíš ten ukecaný Johnnie Porter. Bude si s ním muset od plic promluvit.

Tak ne z gumy, všimla si, když přišla blíž. Žádná hračka z obchodu. Byl opravdový, silný téměř jako její zápěstí, a i když mu nehodlala měřit puls, zdál se mrtvý.

Nebo třeba jen spal.

Prohrábla si vlasy a sledovala hada, kdyby se pohnul. Živý nebo mrtvý, tady ho nechat nemůže. Mrtvý byl odporný, a kdyby se probral, mohl by kamkoli zalézt - třeba do domu.

Rozběhla se zpátky k autu. Nepřetržitě se ohlížela a v rychlosti otevřela kufr. Opravdu zalitovala, že u sebe nemá zbraň, i když si nebyla jistá, jestli by se s tak roztřesenýma rukama dokázala trefit.

„Musím na střelnici,“ mumlala a nahnátla v kufru deštník. „Musím zase trochu trénovat, vyšla jsem ze cviku. Ach bože, tohle fakt nechci dělat.“

Měla na vybranou? Má snad běžet k sousedům, nebo volat Cartera?

Hlasitě polykala a utíkala zpět ke schodům. Pak se zavřenýma očima šťouchla špičkou deštníku do hada. Málem vypískla a přitom uskočila. Ta obludná černá věc se ani nehнула. Po dalších dvou šťouchancích ji prohlásila za mrtvou.

„Tak fajn, fajn. Udělej to. Nepřemýšlej a udělej to. Fuj!“

Podebrala deštníkem mrtvé tělo a snažila se ovládnout ruce, aby ho udržela v rovnováze. Upadl jí dvakrát a pokaždé přitom nadskočila jako na žhavých uhlících. Kleště na dřevo od krbu by byly lepší, ale pro ty nemohla.

Nakonec se jí nějak podařilo donést hada k popelnici, i když se už začínala hystericky hihňat. Hodila hada i s téměř novým deštníkem do smetí a zaklapla víko.

Nejspíš bylo zakázané strkat mrtvé živočichy do popelnic, ale do háje s tím. Víc nedokáže.

Zavolá popelářům, uplatí je nebo nabídne sexuální služby

Couvala od popelnic ke schodům a tam se ztěžka posadila. Ztracená kočka. Musí zjistit, která chlupatá potvora v okolí chytá zvířata a nosí je před její dům.

Jenže kde by kočka v Savannah sehnala tak velkého černého hada? To spíš nějaký pitomý puberták. Johnnie a jeho banda.

Už neměla ani pomyšlení na holčičí řeči a rozhodla se jít rovnou nahoru do postele.

Natahovala se po dveřích, když zaslechla to pískání. A tentokrát ji zamrazilo hluboko v břiše.

Mohl se potřhat smíchy! Ani netušil, kdy se naposled tak pobavil, až mu slzy tekly po tvářích. Musel si je otírat, aby dalekohledem s nočním viděním dobře viděl.

Bože můj, jak nadskočila! Málem se z toho počurala. Žebra ho bolela od smíchu, který musel přemáhat.

Čekal, že ztropí větší povyk, a musel uznat, že je přece jen z jiného těsta. O to bylo vše veselejší a zajímavější.

Měl štěstí, že na toho hada narazil, a po pořádné ráně lopatou ho směl takhle využít. Opravdu netušil, že zbytek bude taková zábava.

Měl dojem, že Phoebe tuhle noc nezamhouří oči. A jestli usne, bude se jí zdát o hadech.

On si nejdřív vytiskne ty pěkné fotky, a až se s nimi potěší, bude spát jako miminko.

* * *

Nespalo se jí dobře. A třebaže měla pár jiných scénářů, hned nad ránem to nevydržela a zavolala Carterovi.

Vzala to Josie a Phoebe se omluvila. Ozvalo se zachrochtání a pak Carterův ospalý hlas.

„Promiň, prosím tě, měla jsem to nechat na rozumnější hodinu.“

„Pozdě.“

„Fakt promiň, ale mohl bys sem přijet a na něco se podívat?“

„Na co? Na tříhlavou rybu? Nebo na jaguára, kterého jsi mi koupila ze sesterské lásky? Protože jinak spím.“

„Nechrápej mi do telefonu, Cartere. Zvedni zadek z postele, něco na sebe hod' a přijed'. Hned. Nechci budit zbytek domu, tak to vezmi přes dvorek, jasný?“

„No jo, panovačná a protivná. Radši měj připravený kafe.“

On dorazí. Má řeči, ale dorazí. Rychle se oblékla, šla uvařit kávu a pak se dvěma hrnký čekala na bratra na dvorku.

V noci se přehnaly dvě bouřky a dláždění se ještě lesklo po dešti. Ve vzduchu visela příjemná mlha, která se do hodiny rozplyne a všechno se rozzáří.

Popíjela kávu a pozorovala kapky stékající po červených listech okrasné broskvoně, kterou Ava vysadila minulý rok.

Když zaslechla Carterovy kroky, běžela mu naproti.

Měl rozčuchané vlasy a oči ještě ospalé. Na sobě tepláky a triko s logem Savannahské univerzity. Ani rytíř v lesklém brnění by jí nemohl být milejší.

Zakoulel očima a popadl hrnek s kávou. „Kde je tělo?“

„V popelnici.“

Nejdřív se smíchy zakuckal a pak polkl. „Co?“

„Támhle v té,“ ukázala z bezpečné vzdálenosti.

„Tys někoho zabila, Phoebs? A chceš, abych ti ho pomohl zakopat v Avině zahradě?“

Znovu ukázala na popelnici. A tak šel s trhnutím ramen nadzvednout víko. Nejdřív sebou škubl, až mu káva vyšpláchla, a Phoebe pocítila zadostiučinění. Pak ale natáhl ruku, i když odporem dávila, a hada vytáhl ven.

„Super.“

„Prosím tě, musíš ho...?“ vyjekla a couvala, když se obrátil a začal s hadem kývat. „Nech toho! Kruci, Cartere!“

„Nemůžu si pomoci. Připlazil se sem pořádný macek.“
„Nenašla jsem ho tady. A přestaň si, prosím, s tou věcí hrát! Ležel vepředu na schodech.“
„Hm.“ Obrátil hada hlavou k sobě, jako by s ním chtěl konverzovat. „Copak jsi tam dělal, macku?“
„Myslela jsem, že možná kočka. Nedávno tam ležela mrtvá krysa. Ale když je tak velký, nevím, jestli by to kočka zvládla. Ale taky nechápu, proč by mi kočka nosila věci pořád před dům.“
„Jedině kočka, co chodí po dvou.“ Zakýval hadí hlavou na Phoebe. „Jinak by měl sotva hlavu na placku.“
„Jo.“ Vzdychla si. „Napadlo mě, že to bude jinak.“ Kopla do krabice, kterou přinesla z domu. „Mohl bys to, prosím, dát sem a pak zpátky do popelnice? A nedotýkej se mě ani ničeho jiného, než si umyješ ruce.“
Hodil hada do krabice. „Říkala's, že byl na schodech?“
„Jo.“ Carter už se nesmál. „Když jsem se včera asi v jedenáct vracela...“
„Odkud?“
„Z rande, že taky musíš všechno vědět.“
„S chlápkiem od loterie.“
„Jmenuje se Duncan. V každém případě ta věc ležela na schodech, takže ji tam někdo musel dát.“
„Nějakej mládež mizera.“
„Johnnie. Znáš Johnnieho Portera, co bydlí za rohem? Ten mě napadl.“
„Chceš, abych s ním promluvil?“
„Ne, já to udělám. Jen jsem nedokázala znova otevřít tu popelnici a pořádně se na to podívat.“
„Ještěže existují bráchové.“ Hodil krabici dovnitř a zaklapl víko. Pak se mu škádlivě zalesklo v očích.
„Chudáčku, Phoebe.“
„Opovaž se na mě šahat těma rukama od hada. Myslím to vážně!“
„Chtěl jsem jen sestříčku obejmout a trochu ji utěšit...“
„Dotkni se mě jedním prstem a nakopnu tě mezi nohy Víš, že tě přeperu.“
„To už jsme dlouho nezkoušeli. Trénoval jsem.“
„No tak, pojď se umýt. Máš u mě body, že jsi vstal a přijel.“
Vedla ho dovnitř a v kuchyni se opřela o přepážku, zatímco se myl ve dřezu. „Cartere, napadla mě ještě jiná možnost. Že to nebyl ten pitomec Johnnie.“
Ohlédl se na ni. „Myslíš nějakého většího parchanta.“
„Jo. Jsou to sice jen hloupé vtipy, nic nebezpečného, ale... Stalo se vlastně ještě něco,“ pomyslela na poničenou panenku. „S Johnniem si promluví, ale mám takový... nepříjemný pocit, víš. Tak jsem se chtěla zeptat, jestli bys občas neprojel kolem, třeba až ti skončí vyučování. Nemusíš ani dovnitř, to je vždycky na hodiny. Ale kdyby sis tudy prostě zajel, když nebudu doma, bylo by mi líp.“
„To víš, že jo. Zlato, jestli máš opravdu strach...“
„Nepříjemný pocit,“ opravila ho. „Strach ještě ne. Asi mi to něco připomnělo.“
„Věci, co dělal Reuben.“ Carter stiskl rty a osušil si ruce. „Vypuštěné gumy u auta. Máminy kytky postříkané jedem.“
Phoebe ho pohladila po paži. Vzpomínání bylo pro bratra vždycky těžší. „Jo. Zlé věci. Jestli tohle dělá Arnie Meeks, myslím, že se brzo unaví.“
„Nebo to bude stupňovat.“ Přejel jí bříšky prstů po tváři, kde měla ještě nedávno modřiny „Mohl by ti znova ublížit.“
„Tváří v tvář by to nedokázal. A věř mi, že už se překvapit nenechám. Nejsem bezbranná jako mamka.“
„Ne, trénovala jsi to, ale stejně tě ten člověk dostal do nemocnice.“
„Slibuju, že už nedostane.“ Stiskla mu ruku a pak rychle zavrtěla hlavou, aby mlčel. „Mamka jde. Šel sis zaběhat a stavil se na kafe. Kdyby se tohle dověděla, přišla by ještě o dvorek.“
Přikývl, protože věděl, že má pravdu. Když do kuchyně vešla Essie, snažil se tvářit veseleji. „Ale podívejme, obě moje děti pohromadě!“

Na panence to skončilo. Tenhle konkrétní výrobek a typ stáhli z prodeje před třemi lety. Existovaly ještě internetové obchody, bleší trhy a domovní výprodeje, ale protože nešlo o nic život ohrožujícího, nemohla tomu policejní stanice věnovat čas, úsilí a peníze z rozpočtu.

Johnnie Porter byl podezříván neprávem, protože trávil celý týden se třídou na škole v přírodě.

Na jiné záškodníky si Phoebe nějak nemohla vzpomenout a taky nechápala, proč by někdo z nich na její dům zaútočil dvakrát. Zvláště když se poptala sousedů.

Odpoledne po práci se procházela v parku, jestli nezaslechne onu smutnou melodii. A v noci si zřídila hlídkové stanoviště u dveří na terasu, kdyby se někdo rozhodl přinést jí další dárek.

Seděla v houpacím křesle s dalekohledem na klíně a připadala si jako stará paní Sampsonová z Gaston Street, která takhle dění venku pozorovala ze svého salonu.

Kdyby její nepříjemný pocit trochu zesílil, byla rozhodnutá požádat o hlídkový vůz, který by kolem domu občas projel. Měli dobrý alarm, o což se postarala už sestřenka Bess.

Lidi jsou pěkná pakáž, jeden vedle druhého. Takový měla názor. *Ale ty jsi moje krev, tak to musím vydržet.*

Maminka jí nebyla dost dobrá, vzpomínala Phoebe. Snad jen aby posluhovala, uklízela a otročila výměnou za střechu nad hlavou pro sebe a své děti.

Carter si téměř nezasluhoval pohrdání - téměř. Jeho noční můry a běsy po zážitku s Reubenem svědčily podle Bess o jeho slabé povaze a rozředěné krvi, kvůli matčinu rodu samozřejmě. Pravý MacNamara by nemohl brebat ze spaní ani ve věku sedmi let.

Phoebe brala jinak. Když se bratra zastávala a neodpustila si drzé poznámky, dokonce to schvalovala. *Aspoň někdo tu má pevnou páteř.*

A tak chodila na piano, i když jí to nešlo, na hodiny tance, které měla ráda, musela nakupovat jen ve správných obchodech a strávila úžasný týden v Paříži. Vše vyvrcholilo neskutečně otravným debutantským plesem.

Podřídila se jedině výměnou za placené vysokoškolské vzdělání pro Cartera. Za jeden večer měl zajištěné důležité čtyři roky života.

Sestřenka Bess samozřejmě nesouhlasila s Phoebiným nástupem k FBI. Nevadilo jí, že se odstěhovala na sever z jejího dosahu, a naopak překvapivě schvalovala Roye.

Přesto se spokojeně ušklíbala, když se Phoebe po rozvodu vrátila do domu s dítětem v náruči.

„Není divu, že sis takového muže neudržela, když se honíš za kariérou. Žena má jen dvě volby: manžela, nebo práci.“

„To je nesmysl. A moje práce nemá s rozpadem mého manželství nic společného.“

Umírala. Phoebe to jasně viděla i cítila. Během týdnů od její poslední návštěvy se Bess scvrkla tak, že už připomínala kosti potažené kůží. Jen její oči zůstaly živé a zahořklé.

„Vzal si tě kvůli tomuhle domu. Není se co divit. Sňatek pro majetek dává smysl.“

„Já o ten dům nestojím.“

„Ale budeš ho mít. Kdysi dávno jsem vám ho dala k dispozici, tobě, tvému ufnukanému bratrovi a slabomyslné matce.“

„Opatrně.“ Phoebe přistoupila blíž k posteli. „Dej si pozor na to, jak mluvíš o mé rodině.“

„Právě. O tvé, ne mojí.“ Bylo vidět, že i napřáhnutí prstu Bess unavuje. „Ty jsi v tuhle chvíli jediná příbuzná a tenhle dům zůstane v rodině. Zařídila jsem to.“

„Fajn.“

Suché rty sestřenky Bess se zkroutily do trpkého úsměvu. Phoebe měla dojem, že jí maso doslova odtéká z kostí jako staré čarodějnicí.

„Myslíš, že si to zařídíš jinak, až budu v zemi. A že to nebude dlouho trvat. Jen v tom druhém máš pravdu.“

„Promiň.“ I přes rozpory se Phoebe cítila provinile. „Já vím, že máš bolesti. Nemůžu pro tebe něco udělat?“

„Pořád jsi ještě tak měkká. Časem se snad zatvrdíš. Dům přejde na tebe. Nemysli si, že ho můžeš předat matce nebo bratrovi. To jsem pojistila. Dala jsem stranou peníze na údržbu. Ty ti budou poskytovat právníci, ale s podmínkou, že je použiješ jedině na dům. Jinak to nepůjde.“

„Nechci ani tvoje peníze.“

„To je dobře, protože ty nedostaneš nic. Nikdo z vás. Jen dům je dostane. A po tvé smrti přejde na tvé dítě, ale jedině když přistoupíš na podmínky. Budeš bydlet tady, pokud chceš, aby tu zůstala tvá matka. A nikdo dům nepřemění na hotel, obchod nebo muzeum. Je to obytná vila a odtud v ní musíš žít.“

Žádná zbraň u hlavy nebo nůž na krku. Nene. Sestřenka Bess byla příliš proradná na tak přímočaré zbraně. Ona ji ovládala přes ty, které nade všechno milovala.

„Nepotřebuju tvůj dům, ani peníze, ani svolení. Pochop to. A se svým dítětem budu bydlet, kde chci. Ne kde mi nařídíš.“

„Nebudeš, protože jinak tvoje matka okamžitě odejde. Vyhodím ji, i když odsud nebyla schopná vytáhnout paty celé roky Ty myslíš, že to nevím? Dostanu ji ven do hodiny, vřískající a kopající. To by pak asi skončila v polstrované cele, co?“

„Proč bys jí tohle dělala? Vždycky se o tebe dobře starala. Teď už tě měsíce myje, koupe a vyměňuje mísu. Nikdy za celou tu dobu ti nijak neublížila.“

„Možná by si aspoň vydobyla víc respektu. Já bych to nedělala. Je to na tobě. Zůstane pod touhle střechou, jen když tu budeš ty. Jestli odejdeš, vynesou ji taky. Vzala jsem vás všechny k sobě, můžu vás zase vyhodit.“

„Tos říkala vždycky.“

„Tentokrát,“ Bess se jízlivě usmála, „by to ale bylo napořád.“

Phoebe se s trhnutím probudila. Zaslechla to pískání? Nebo si to jen představovala?

Namířila dalekohled na ulici, pak do parku, ale neviděla vůbec nic.

Pak si promnula oči a bolavý krk.

Sestřenka Bess. Jak dlouho ještě vydržela po tom rozhovoru u smrtelné postele? Jen pár týdnů. Těžkých týdnů, když už trpěla halucinacemi nebo byla omámená léky

Stačilo to, aby Phoebe zjistila - od právníků a z příslušných dokumentů - že některé věci nepůjdou změnit.

Už nedostala možnost promluvit si s umírající ženou při plném vědomí.

A tak byla tady i po těch letech. Seděla v domě a dívala se ven.

Zdálo se jí, že to tak bude napořád.

17

Razz Johnson si musel něco dokázat. A hned. Lordi taky vlezli na jejich území a pustili se do nich. Dovolili si přejít na západní stranu a vysrat se jim přímo před barák. Jojo, on už je naučí, jak se chovat.

Jeho brácha teď leží v nemocnici a možná umře. Vyndali z něj kulky, který do něj ty svině nastřílely, když tam vedl svoje lidi kvůli nějaký odplatě.

Jenže T-Bone nařídil Razzovi zůstat stranou, protože ještě není zralej na válku. Možná kdyby tam moh bejt, neležel by teď brácha v nemocnici a neumíral.

Razz věděl, co je nutný. Oko za oko, zub za zub.

Ujížděl po Hitch Street, což bylo nepřátelské území. Ukradl auto a modrá čepice, součást uniformy gangu, čekala na vedlejším sedadle. Kdyby se někdo z Lordů poflakoval na ulici, nechtěl, aby hned poznali, že je od Strážců. Ještě ne. Dokud nebude připravený.

Cestu do gangu si vybojoval. I když byl jeho brácha jedním z velitelů, musel se ukázat. Pěstma se ale uměl rvát jak d'as a nikdy se nevzdával.

Měl talent na otvírání aut a daly se mu svěřit drogový kšefty, protože sám o to svinstvo nestál. Ale z nožů a zbraní měl zatím respekt.

T-Bone říkal, že by nedokázal ani vystřelit, a proto ho taky minulou noc nechali doma.

Pod čepicí ležela poloautomatická pětačtyřicítka a pěkně nabitá. A Razz už se kvůli tomu neklepal.

Tu dávku pěkně nasype mezi oči tomu, co střelil jeho bráchu. A jestli se mu někdo připlete do cesty, odsere to taky. Budou to „vedlejší škody“.

Půjde tam. Za denního světla a pěkně ve svých barvách. A jestli už nevyjde ven, nedá se svítit.

Bylo mu šestnáct.

Zastavil naproti obchodu s lihovinami. Věděl, že Clip používá jeho sklad jako „kancelář“. Flákal se tam, uzavíral dohody a nechal se kouřit od holek, co se tím chtěly vnutit do gangu.

Půjde zadem, to bude nejlepší. Sejme ty, co by tam hlídali. Pak dveře a kulka mezi oči toho parchanta.

T-Bone na něj bude pyšnej. A dostane zase vůli žít, až se doví, že ho pomstil.

Nasadil si čepici a hrdě ji natočil kšiltem doprava. Za pas pod dlouhým modrým trikem strčil pětačtyřicítku. Tížila jako kámen, když vylézal z kradeného auta.

Na nohou měl vysoké tenisky s modrými a žlutými pruhy. Ze zadní kapsy mu čouhal jasně žlutý šátek. Barvy oznamovaly, že je ze západní strany, že je Strážce. A přesně tak se cítil, plný vzteku, žalu a spravedlivého hněvu, když rázoval přes Hitch Street.

Byl připravený. Už byl zatraceně připravený nadělat trochu škody. Zavinit taky něčí smrt.

Možná mu to bylo znát na tváři. Snažil se o to. Zuřivě vycenil zuby, když míjel skupinu ženských před obchodem, které okamžitě zaběhly dovnitř.

Jen zdrhejte, čubky. Radši se schovejte.

Když kráčel krátkou uličkou za obchod, vzal zbraň do ruky a přesvědčoval se, že chvění teď způsobuje vzrušení a ne strach. Představil si bráchův obličej, jak ho naposled viděl v nemocnici.

Už by byl po smrti, kdyby za něj nedýchaly přístroje. A pak mámu, jak sedí u postele s biblí v ruce a brečí. Nic neříká, nehýbe se a slzy jí tečou po tváři.

Tyhle představy ho dostaly za roh a donutily vykřiknout, když se mu prst na spoušti zachvěl.

U zadních dveří nikdo nehlídal.

Slyšel srdce až v krku. Nic jiného nevnímal, když přecházel přes měkký asfalt s trochou plevelu. Hřbetem ruky setřel pot, který mu vyrazil kolem rtů. Za T-Bonea, řekl si a zuřivě kopal do dveří, až vypadly z rámu.

Zbraň v ruce mu spustila jako nějaká živá věc. Vůbec necítil, že by zmáčkl spoušť. Jako by vystřelila sama od sebe a provrtala díru do zdi asi půl metru nad omláceným kovovým stolem. Ale nikdo za ním neseděl, nikdo, kdo by slíznul kulku mezi oči.

Spustil roztřesenou ruku s pistolí a zíral na prázdnou místnost. Teď ho budou mít za idiota a každé se mu vysměje. Udělá blázna i z T-Bonea, a to přece nesmí.

Musí něco udělat. Něco velkého.

Pak se otevřely spojovací dveře, dovnitř vešel ten chlap a on už věděl, co je třeba.

„Útočník je Charles Johnson, přezdívka Razz.“ Hlášení Phoebe podával detektiv Ricks z jednotky, co měla na starost gangy „Padly výstřely, ale žádné hlášené zranění. Drží tam čtyři lidi.“

„A co chce?“

„Krev. Včera v noci došlo k přestřelce mezi Strážci ze západní strany - to je jeho gang - s Lordy s východní. Jeho starší brácha slíznul tři rány a je v kritickém stavu. Tenhle Razz chce, abychom našli maníka, který to údajně udělal. Jistýho Jeromea Clipa Saggeta. Když dodáme Saggeta, pustí rukojmí.“

„Kolik mu je?“

„Šestnáct. Zatím žádný záznam o násilných činech. Jen drobné lumpárny Zato jeho starší brácha, to je jinej kalibr. Nebezpečnej syčák.“

„Fajn.“ Phoebe si přečetla záznam. Na stolku v jídelně, kde zřídili komunikační základnu, otevřela svůj kufřík. „Mluvil s vámi?“

„Pořád mele svou, ale mluvil. Je v první fázi. Dejte mi, co chci, nebo to někdo odnese. Dal nám lhůtu, která uplyne za dvacet minut.“

„Dobře.“ Zvedla telefon. Vzal to po prvním zazvonění.

„Razzi, tady Phoebe MacNamarová. Vyjednávačka policejního oddělení.“

„Di do prdele, ty čubko.“

V jeho hlase byl pod vztekem patrný strach. „Vím, že se zlobíš, a rozumím tomu. Taký mám bráchu.“

„Tvůj brácha je mi u prdele. Radši sem hned pošlete toho hajzla, co ho střelil, nebo oddělám jednoho z těch debilů tady.“

„Zkusíme s tím něco udělat, Razzi. Teď mi ale řekni, jestli jsou tam všichni v pořádku? Nepotřebuje někdo doktora?“

„Bude potřebovat. A rovnou taky pytel na mrtvolý“ Hlas mu hrůzou a vztekem přeskakoval.

„Ještě jsi nikomu neublížil, Razzi, je to tak? Zatím se budeme snažit, aby se něco napravilo.“

„Nic se nenapraví, dokud Clipovi nevpálím kulku do hlavy. Pak bude hotovo.“

„Takže chceš potrestat člověka, který podle tebe postřelil bratra.“

„Já vím, že to udělal. Moje rodina to řekla. Nebo snad myslíte, že lžou?“

„Chceš říct, že rodina viděla, co se stalo T-Boneovi?“

„Jo, kurva. Schytali to ještě dva další, ale T-Bone je napůl mrtvěj. A ten parchant, co to udělal, si to vyřiká se mnou. Přiveďte ho, slyšíte? Přiveďte ho, nebo tady někdo chcípne.“

Rodina=Gang, zapsala si Phoebe. *Hrdost a pomsta*. „Chceš, abychom našli toho člověka a přivedli ho, abys ho mohl sám potrestat.“

„Kolikrát to ještě budu muset říkat?“

„Jen si to chci ujasnit, Razzi. Nechápu totiž, co ty lidi uvnitř mají společného se zraněním tvého bratra. Myslíš, že měli?“

„To je mi putna.“

„Oni jsou ti putna.“

„Vedlejší škody. A do jednoho to hned napálím, jestli nevěříte, že to myslím vážně.“

„Já vím, že to myslíš vážně, Razzi. Chci, abys věděl, že když někomu z nich ublížíš, nebudu moct tu věc vyřešit a pomoci ti s tím. Snažím se dovolat do nemocnice. Doktorům, co se starají o tvého bráchu. Asi bys chtěl vědět, jak mu je. Byl ses za ním dneska podívat?“

Navedla ho na hovor o bratrovi a dostali se tak přes jeho lhůtu. *Uctívání hrdiny. Absolutní loajalita*. Když mluvil o plačící mámě u bratrovy postele, dověděla se víc. *Žádní další sourozenci, otec mimo*.

Ihned vyhledat matku! naškrábala na kousek papíru a strčila ho do ruky Ricksovi.

„Určitě už máte všichni hlad, Razzi. Nechám vám poslat sendviče.“

„Je tady spousta piva a čipsů. Myslíte, že jsem idiot a nekoukám se na televizi? Nikdo kromě Clipa sem nevleze.“

„Nikdo tam nepůjde, dokud to neodsouhlasíš.“

„Možná ty magory nezabiju. Možná jo. Ale brzo budou ležet na břiše ve svých chcankách. Už mě to s tebou unavuje. Až budete mít něco novýho, zavolejte. A přiveďte toho hajzla.“

Spojení se přerušilo a Phoebe se odtáhla. „Nějaký pokrok v pátrání po Clipovi?“

„Zmizel, ale děláme na tom.“

„Kdybychom mu mohli říct, že Sagget sedí v cele, mohlo by to s ním pohnout. Dejte vědět hned, jak ho najdou.“ Mrkla na hodiny na stěně. Čtyři čtyřicet pět. Smůla byla, že se opozdí na dnešní večeři.

Duncan zvonil u dveří na Jones Street a byl se sebou spokojený. Ještě víc ho potěšilo, když ho přišla přivítat Essie a zeširoka se usmívala. „Ale božínku, kdo je to tam na druhé straně?“

Promluvil zpoza obřího koše plného zahradních vlčích máků. „Hádejte třikrát. Kampak to mám postavit?“

„Zatím tady v hale, než se rozmyslíme. No není to nádhera! Pojdte do salonu. Jdete přesně na čas. Taký si dáte víno?“

„Často se mi nestane, aby mě na večeři zvaly čtyři krásné ženy, takže je to pro mě událost.“

„Pro nás taky.“ Chopila se vína a pokynula mu. „Ještě neznáte moji snachu, že? Josie, to je Duncan Swift.“

„Takže pět krásných žen. Moc mě těší.“

„Pátá je zadaná,“ řekl Carter, který přinášel táč s jednohubkami. „Jak se vede, Duncane?“

„Dobře. Ahoj, Carly.“

„Mamka přijde pozdě. Má práci.“

„To se asi stává. Ale tady je tolik jídla, že mě to nejspíš chvíli zdrží. Jo, něco pro tebe mám.“

Rychle sjela očima k růžové taštičce. „Dárek?“

„Pro jednu moji hostitelku.“

„Mockrát děkuju,“ řekla formálně, protože ji babička upřeně pozorovala. Radostně vypískla, když vytáhla sponu do vlasů s růžovými a bílými fialkami a závojem z bílých stužek.

„Ta je krásná! Děkuju!“ Zapomněla na formálnosti a objala Duncana kolem pasu. „Můžu si ji hned dát na vlasy? Babi, že můžu?“

„Jen běž.“

Carly vyrazila k zrcadlu a cestou Duncanovi věnovala zářivý úsměv. „Vy ale víte, jak na to,“ poznamenala Essie.

„Už jsem to slyšel.“

V šest patnáct Phoebe znovu volala domů, aby na ni nečekali s večeří. I kdyby všechno klaplo, nemělo smysl ostatní zdržovat, až bude muset vyplňovat protokoly

Vypila ledovou kávu, vděčná, že někdo dokázal využít kuchyň té jídelny. Naproti ní seděla Opal Johnsonová, Razzova matka. Chvilí trvalo, než ji našli, protože když odešla z nemocnice, seděla naproti v parku a modlila se za synův život.

Ted' se ocitla v jídelně plné poldů a strchovala se o druhé dítě.

K určitému pokroku došlo. Třebaže Razz stále odmítal vyjít a propustit rukojmí, zdálo se, že jeho rozhodnost slábne. „Půjde do vězení, že ano?“

„Zůstane naživu,“ řekla Phoebe. „Ještě nikoho nezranil.“

Opal nepřítomně zírala oknem ven. Byla hubená jako sirka, tmavou tvář měla poznamenanou hodinami pláče a oči vyčerpané starostmi. „Snažila jsem se, co to šlo. Vzala jsem si dvě práce, donutila kluky chodit do školy a do kostela. Ale můj Franklin si prostě musel jít svou cestou a vzal Charlieho s sebou. Strážci.“ Jako by to slovo vyplivla. „Proti tomu jsem nemohla dělat nic.“

„Paní Johnsonová, uděláme všechno, abychom syna dostali bezpečně ven. A ostatní taky pak může dostat novou šanci.“

„Oni myslej, že to z nich udělá chlapy“ Stočila k Phoebe pohled plný beznaděje. „Gangy, drogy, zabíjení.“

„Ted' si s ním znova promluví.“ Natáhla se přes stůl a krátce se dotkla Opaliny ruky.

„Máte taky děti, paní?“

„Phoebe. Ano, sedmiletou dceru.“

„Děti vám dokážou vyrvat srdce z těla. Ale stejně pro ně i tak dál tluče.“

„Pojďme ho dostat ven.“ Phoebe chtěla znovu volat Razzovi, ale zarazila se, když přispěchal Ricks.

„Máme Saggeta. Je obviněn z držení drog a zbraně. Revolver z bytu, kde se schovával, má shodný kalibr jako ten, co postřelil Franklina Johnsona. Jde to na balistiku.“

„Fajn, to je dobré.“ Phoebe pohlédla zpět na Opal. „Moc dobré. Budu potřebovat pomoci, paní Johnsonová. Člověk, který vašeho syna postřelil, je ve vězení a bude potrestán. Musíme přesvědčit Charlieho, že to prozatím stačí a aby vyšel ven. Jdeme na to.“

Zavolala zpět do obchodu s lihovinami. V jeho hlase teď bylo víc únavy než odbojnosti. Další dobré znamení.
„Razzi, mám dobré zprávy“

„Brácha se probral?“

„Stav tvého bratra zůstává stejný, ale ani se nezhoršuje. On je ale silný, že ano?“

„Nikdo není silnější.“

„Tak to je dobře. Chtěla jsem ti říct, že jsme zatkli Clipa.“

„Vy jste toho zkurvysyna dostali?“

„Nemluv takhle s tou paní!“ vyštěkla Opal. „Vůbec tak nemluv, slyšíš?“

„Napral to do T-Bonea, takže nic jinýho není.“

Phoebe zvedla ruku, aby Opal nic neříkala. „Tvoje matka je moc rozčilená, Razzi. Má strach o T-Bonea a ještě o tebe. Ale myslím, že už to můžeme urovnat co nejlíp pro všechny. Policie Clipa obvinila a teď je ve vězení. On...“

„Doveďte mi toho parchanta sem!“

„Já vím, že ho chceš vidět, a můžu to zařídit. Odlož zbraň, vyjdi ven a já ti slibuju, že ho za těmi mřížemi uvidíš.“

„Já ho chci vidět pod drnem. Chci ho tam dostat.“

„Jsi unavený, Razzi. Tohle byl dlouhý den. Musím ti taky říct, že u Clipa našli stejnou zbraň, jakou byl postřelen tvůj bratr. Jestli testy prokážou, že je to ona, bude obviněn z pokusu o vraždu. Víš, jak dlouho za to bude sedět ve vězení? Dlouhé roky. Možná zbytek života. Kdyby někdo ublížil mému bratrovi, přála bych si, aby za to pykal co nejdýl.“

„Bude se smažit v pekle.“

„Státní věznice v Georgii je myslím taky druh pekla. Razzi, říkali, že se schovával. Co si asi jeho gang pomyslí, až vyjde najevo, že se schovával?“

„Chcete se mnou vyjebat?“

„Řekla jsem, abys tak nemluvil! A ona ti nelže. Byla jsem tady, když jí to přišli říct. Ten kluk, co střelil tvého bratra, je ve vězení. A teď pojď ven, jasný?“ Opal se znovu rozplakala. „Pojď ven, protože já nechci vidět ještě svého druhého syna krváčet.“

„Nebreč, mamí. Já chci, aby tekla krev z něj stejně jako z T-Bonea.“

„Vězení je horší,“ ozvala se Phoebe. „A pro člověka jako Clip? Navíc má po reputaci, zachoval se jako zbabělec. Zbabělec, který bude dlouho pykat za to, co udělal.“

Tvoje matka tě teď potřebuje, Razzi. Potřebuje, abys odložil zbraň a vyšel ven. Ukaž, že nejsi zbabělec. Máš kuráž na to, abys vyšel ven?“

„Ale zavedete mě k tomu parchantovi! Chci ho vidět v base. Platí to?“

„Platí. Máš moje slovo.“

„Já ale půjdu do basy taky, a to není fér.“

„Ne tak jako on. Tys nikomu neublížil, Razzi. Nikomu se nic nestalo. To je velký rozdíl. A když vyjdeš ven, přesně jak ti řeknu, bude to taky něco znamenat.“

„Jak mám jít ven?“

„Odlož tu zbraň.“ Phoebe naznačila taktickému týmu, že se útočník chce vzdát. „Nebudeš mít zbraň u sebe, až vyjdeš. Souhlasíš?“

„Oni na mě budou mířit?“

„Ano, venku jsou ozbrojení muži. Neboj se. Dáš ruce nahoru, aby je všichni viděli, a půjdeš k hlavním dveřím. Vyjdeš sám od sebe, protože nejsi zbabělec, že? Projdeš těmi dveřmi s rukama nad hlavou. Uděláš to?“

„Fajn. Jdu tam. Končím.“

„Uvidíme se venku, Razzi.“

Phoebe zavěsila a vstala. „Jdeme pro vašeho syna.“ Vzala Opal pod paží a vedla ji z jídelny „Poslouchejte. Budou na vašeho syna mířit, až vyjde. Pak ho položí na zem a dají mu náramky, protože to tak musí být.“

Phoebe se zadívala do některých oken a na střechy, kde byli rozmístěni členové taktického týmu. Dokud Razze nezatknou, nemohla pustit jeho matku z bezpečné zóny. „Počkejte tady pár minut s tímhle důstojníkem. Za chvíli se pro vás vrátím a postarám se, abyste se dostala tam, kam Charlieho odvezou.“

„Děkuju vám. Za všechno, co jste udělala. Děkuju.“

Phoebe rychle popoběhla, aby dohlédla na hlavní vchod obchodu. Když viděla, že se dveře otevřely a stojí v nich chlapec s rukama nad hlavou, dlouze si vydechla.

Střelba byla šokující. Phoebe na sekundu ztuhla a oněměle sledovala, jak sebou Charlieho tělo škublo, roztančilo se a dopadlo na zem. Pak vykřikla a hnala se dopředu, přestože se desítky jiných policistů snažila krýt.

Někdo ji strhl na zem. Vyrazilo jí to dech. Z obchodu bylo slyšet křik a kolem volání: „Výstřely! Nečekané výstřely!“

To byla *paráda*! Stačilo se jen vmísit mezi ně a tvářit se, že tam patří. Pak si najít dobrou pozici, namířit a čekat, jak se to vyvine.

A co času ztratila přemlouváním toho pitomce. Zbytečně, vid', čubko?

Ten magor si stejně smrt zasloužil. Gangy jsou prokletím města.

Mohl vpálit kulku i do ní. Pic pic. Ale takhle je to lepší. Tímhle se to pěkně završí a bude pokračovat.

Vůbec netušil, jaká tohle bude zábava. Tak proč s tím skoncovat zbytečně brzo?

Nechal tam zbraň, ještě trochu se motal kolem - zase tak snadné. Pak schoval odznak a vmísil se do poblázněného davu.

Ještě se podíval, jak se Phoebe vyškrábala na nohy a běžela ke dveřím toho zavšiveného krámu a vrhla se na zem vedle toho mrtvého kluka.

Byl mrtvěj na sto procent, abyste se nepletli.

Média budou mít posvícení, napadlo ho cestou k autu. Na tomhle si určitě pořádně smlsnou.

Poručík Čubka MacNamarová vyjedнала, aby se ten ňouma vzdal, to jo, ale pak vlezl přímo pod spršku kulek.

Takže si cestou domů vyzvedne karton piv, něco k jídlu a půjde se podívat na zprávy.

Když Phoebe dorazila domů, zaslechla hlasy ze salonu. Bylo dávno po večeři a nádobí umyté. Podávala se káva a brandy v nádherném servisu z dědictví po Elizabeth MacNamarové.

Měla chuť jít přímo nahoru a zalézt do postele. Nebo spíš pod ni. Ale to nešlo. Zase jedna věc, která by neprošla. A tak se vydala do salonu.

Carter právě vyprávěl nějaký příběh. To on uměl. Věděla, že by si přál stát se spisovatelem, a snažil se na tom pracovat. Výuka na univerzitě mu ale zabírala většinu času.

Josie vedle něho kroutila očima, ale smála se také. Bylo tak sladké sledovat, jak se ti dva mají rádi.

Maminka vypadala šťastně. Spokojeně a šťastně, obklopená svými blízkými. Ava seděla na opěradle jejího křesla a popíjela kávu z jednoho z těch krásných šálků značky Wedgwood.

Její malá holčička si zabrala místo na gauči vedle Duncana. Bože, a co ten výraz, když se na něj usmála? Ona se snad poprvé zamilovala.

Copak se Duncan nechoval jako doma? Pohodlně usazený a uvolněný mrkal na její dceru, jako by spolu měli nějaké velké tajemství.

Jak daleko odsud byla Hitch Street?

Může tak malá vzdálenost působit jako druhý konec světa.

První si jí všiml Duncan. Svit v očích a vzápětí starostlivý pohled. Byla tak průhledná?

Vstal a přišel k ní. „Všechno v pořádku?“

„Ne. Nejsem zraněná, ale taky ne v pořádku. Omlouvám se, že jsem zmeškala večeři,“ pronesla.

„Mami, bylo to bezva a Duncan říkal...“ Carly ztichla a běžela k matce. Phoebe si všimla, že se její modré oči zaměřily na krvavé skvrny na kalhotách.

Náhradní košili v práci měla, ale kalhoty ne, a tak se musela vrátit domů potřísněná Charlieho krví.

„Ta není moje. Nejsem vůbec zraněná. Ale jedno velké objetí od Carly potřebuju.“ Dřepla si a pevně se k dcerce přitiskla.

Zůstala chvíli tak. Ona měla své dítě bezpečně ve své náruči. Jiní ne.

Pak se odtáhla a líbla Carly na obě tváře. Zadívala se na Essie, která bledá ve tváři tiskla ruce k sobě.

„Nic se mi nestalo, mami. Mami, podívej se na mě. Nic mi není.“

„Dobře.“

„Cartere, ať se mamka posadí a naliž jí limonádu. Já vím, že si myslíte, že by se Carly o mé práci neměla dovídat tolik, ale já mám ty hranice asi jinde. A teď bych si dala něco silnějšího než limonádu.“

„Donesu ti víno a něco k jídlu,“ Ava vstala a cestou jí stiskla paži. „Měla by sis taky sednout.“

„To udělám, jen co si vezmu čisté kalhoty. Hned jsem tady,“ řekla směrem ke Carly

Duncan pohlédl na Essie. „Nebude vadit, když za ní zajdu?“ Nečekal na svolení a doběhl Phoebe na schodech.

„Jen se převléknu.“

„Já tě taky nechci přemlouvat k rychlovce. Vypadáš zničeně.“

„Byl to moc těžký den. Chci o tom mluvit už jen jednou.“

„Budu jen u tebe, nemusíš mluvit.“

V ložnici si našla bavlněné kalhoty a krvavé hodila do koše na prádlo. „Doufám, že mamka najde nějaký chemický zázrak, co z toho dostane krev toho kluka.“ Opřela si hlavu do dlaní, ale když se k ní Duncan přiblížil, zavrtěla hlavou.

„Nene, žádné objímání, ani slzy. Vybřečím se možná později. Mamka by měla strach. Bude se třást, než se zase ukáží dole.“

„Tak teda jdem.“

Ava už donesla táč s jídlem a sklenici vína.

„Bude to ve zprávách,“ začala Phoebe. „Došlo k tomu nahoře na Hitch Street. Vyřizování účtů mezi gangy Rukojmí. Tomu klukovi bylo šestnáct. Byl nešťastný, zničený, rozzlobený. Dalo práci mu to vymluvit, ale dokázala jsem to. Řekla jsem mu, že bude dobře. A tak vyšel ven s rukama nad hlavou a někdo ho střehl. Zastřelili ho, když měl ruce nahoře a vzdával se. Jeho matka stála blízko, takže to bohužel musela vidět.“

„A bude zase v pořádku?“ zeptala se Carly.

„Ne, zlato. Zemřel.“ Než jsem k němu stihla doběhnout, pomyslela si.

„Proč ho zastřelili?“

„To nevím.“ Pohládila Carly a líbla ji do vlasů. „Prostě nevím. Nevíme ani kdo, ani proč. Bude se o tom hodně mluvit, tak jsem chtěla, abyste všichni věděli, o co jde.“

Carly se k ní přitulila. „To je škoda, že se to stalo. Když se najíš, bude ti líp, to přece říkáš.“

„To říkám.“ Záměrně si nabrala trochu jídla, a třebaže nevnímala jeho chuť, snažila se usmát. „A taky je to pravda. A teď si všichni přestaňte dělat starosti a řekněte, jak jste se dnes bavili.“

„Strejda Carter s Duncanem hráli čtyřručku.“

„Čtyřručku?“

„Na piáno. Byla to legrace. A teta Josie vyprávěla vtip o kuřeti.“

„Už zase?“

„Mně se líbil.“ Duncan se usmál, aby Phoebe pomohl vrátit vše k normálu.

„A Duncan říkal, že s ním můžeme v sobotu na loď, když to dovolíš. Že jo? Já jsem ještě nikdy na lodi nejela.“

„Ty jsi tak zanedbávané dítě, že? Ale myslím, že bychom mohly.“

„Hurá!“

„Mám dojem, že jsi už prošvihla čas na spaní.“

„Ale vždyť máme návštěvu.“

„A k tomu zdvořilé a obětavé dítě, že? To mám štěstí. Teď řekni dobrou noc a já za tebou za chvíli přijdu.“

Carly se ploužila pokojem a prosebně se dívala na všechny dospělé. Pak se zastavila u Duncana. „Musím jít spát, ale děkuju, žeš přišel na návštěvu.“

„A já děkuju, žeš mě pohostila. V sobotu máme rande, nebo ne?“

Smutek byl pryč. „Jasně. Dobrou.“

Jakmile odešla, Phoebe odložila vidličku.

„Radši půjdu.“ Duncan vstal.

Došlo na zdvořilé protesty, díky a polibky. „Vyprovodím tě.“

Bylo tak příjemné nadechnout se večerního vzduchu. „Omlouvám se, že jsem se vrátila s něčím, co narušilo váš večer.“

„Takhle to neber.“ Vzal ji kolem ramen a společně došli k jeho autu. „Bylo to pro tebe těžké.“

„Hrozné.“ Na chvíli se o něho opřela. „Tohle asi nikdy nedostanu z hlavy. A ani bych asi neměla. Nechápu, jak se to mohlo stát. Lidi už tvrdí, že to byl někdo z nás. My si zas myslíme, že někdo z toho nepřátelského gangu. Zbraň se našla. AK-47. Není naše. Oni toho kluka popravili. Zásah dostal i jeden rukojmí, ale bude v pořádku, jenže...“ Sykavě se nadechla. „Tohle se sem nehodí, já vím.“

„Hodí se to všude, kde budeš potřebovat.“

„Musím se snažit udržet toho co nejvíc a co nejdál od rodiny.“ Ohlédla se k domu. „Takže k té sobotě...“

„Vyzvednu vás s Carly asi v deset, dobře?“

„Je hezké, že ji chceš vzít taky, ale nemusíš to...“

„Mlč.“ Dotkl se prstem jejích rtů. „Neříkej to. A nezapomínej, že když to mezi námi nepůjde a Essie mě odmítne, můžu si počkat asi patnáct let na tu malou.“

„Minimálně dvacet.“

„No dobře.“ Nadzvedl jí bradu. „Ale i tak by ses mohla snažit, když mám takový výběr.“ Pak ji velmi jemně a dlouze políbil.

„Uvidíme se v sobotu.“

„V sobotu. Vezmu pro nás zrzky aspoň galon opalovacího mléka.“

Zamávala mu a chvíli tam postála. Pak vyrazila k domu. Věděla, že musí uložit Carly a zkontrolovat maminku, ale ještě se na chvíli posadila na schody.

Carter vyšel za ní. Neřekl nic, dřepł si vedle a vzal ji za ruku.

Takhle tam spolu zůstali ještě o chvíli déle.

18

Phoebe se s tou mediální bouří nespletla. Prohnala se televizí, novinami i internetem. Mrtvý Charlie Johnson se stal symbolem násilností gangů, rasismu a policejní zlovůle a nekompetence podle toho, komu mluvčí stranil.

Sama musela čelit náporu volajících reportérů a poprvé i výhružkám smrti.

A znovu ji vyslyšelo oddělení Vnitřních záležitostí.

„Jak to zvládáš?“ zeptal se jí Dave, když nepřítomně kreslila čáry na orosenou sklenici s čajem. Vzal ji na rychlý oběd.

„Pořád ho vidím, jak vychází s rukama nad hlavou. Jen na sekundu jsem si pomyslela: Dobrá práce, Phoebe. A pak se ozvala střelba, on sebou škubl jako loutka a všechno šlo do háje.“

„Byla to dobře odvedená práce,“ zavrtěl Dave hlavou. „Na to nezapomínej.“

„Vyjednávači jsou součástí týmu, tos mě učil, ne? A ten tým selhal.“

„Něco nevyšlo, ale ještě nevíme co. My jsme udělali, co jsme měli. Ale je pravda, že ten chlapec zemřel a rukojmí je zraněný. Nalezená zbraň sice není naše, ale vina na nás částečně padá, protože někdo musel proniknout do evakuovaného prostoru.“

„V noci došlo k novým násilnostem mezi gangy ze západní a východní strany,“ poznamenala. „Další střílení. Využívají teď toho kluka, aby mohli dál střílet. A média zas skloňují rasismus. Neříkám, že to u gangů nehraje žádnou roli, ale taky nevěřím, že Charlie zemřel kvůli barvě kůže. Nezaslouží si, aby jeho smrt zatahovali do těchto třenic.“

Odmlčela se, protože jim přinesli sendviče. „Dneska ráno zemřel i Franklin Johnson.“

„Já vím.“

„Opal Johnsonová přišla o oba syny. Obě její děti jsou mrtvé. Za tu první smrt neneseme vinu, aspoň na povrchu ne. Našli a zavraždili jsme toho, kdo to udělal. Jestli by to šlo tak rychle a jestli vůbec, kdyby Charlie nepřišel do toho obchodu s alkoholem, to nevím. A trápí mě to.“

„To taky nevím, ale dělám svou práci co nejlíp. Ty taky. Zachraňujeme ty, co dokážeme zachránit.“

„Možná.“ Vzala si jeden z hranolků, které dostala k sendviči, a rozlomila ho. „Řekla jsem mu, že když vyjde ven, všechno bude dobré.“

„Neudělala jsi chybu. Všechno mělo být dobré. Byl by teď v cele a staral by se o něj veřejný obhájce. Chyba se stala někde v taktickém týmu a musíme na ni přijít. Prošetříme každou minutu toho zásahu. Ale je tady taky rozčilená veřejnost a obavy, že to přeroste v násilnosti na ulici. Dneska odpoledne budeš mít spolu s velitelem taktického týmu tiskovku. Oba přečtete krátké prohlášení a odpovíte na otázky. Stručně. Je to nutné.“

„A taky vhodné. Bílá žena a černý velitel.“ Zvedla ruku, než stihl něco říct. „Já vím, že se to počítá stejně jako to prohlášení. Udělám to. V kolik?“

„Ve tři.“

Přikývla. „Dobře. To mám ještě čas zajet na Hitch Street. Chci vidět místa činu. Obě.“

Stála u okna, odkud se střílelo, což už se potvrdilo vyšetřováním. Bylo to úzké okénko ve druhém patře obytné budovy šikmo naproti obchodu s lihovinami.

Podle policejní zprávy byla budova s patnácti byty při zásahu vyklizena a ostřelovači rozmístěni na střeše a ve třetím patře. Žádný civilista nesměl do toho domu vkročit.

Ale už dřív se stalo, že to někdo porušil.

Sniper odtud měl slušný výhled a dobrý úhel, napadlo ji. Ne tak dobrý jako ze střechy, ale stačilo to, pokud chtěl odpravit neozbrojeného člověka, který stojí nehybně a má ruce nad hlavou.

„Bydlí tu jistá Reeanna Curtisová, svobodná, se dvěma dětmi, pět a tři roky,“ ozval se Sykes za jejími zády. „Bez záznamu. V čase střelby byly i podle svědků za barikádami. Její přítel v práci. Taky potvrzeno.“

Phoebe přikývla. „Četla jsem zprávu. Vypověděla, že je z bytu vyhnal nějaký polda. Že dům byl plný policajtů. Tak vzala děti a běžela k sestře o pár bloků dál. Ani se nepamatuje, jestli zamkla nebo dokonce jestli zavřela dveře. Seběhlo se to rychle a měla strach.“

„Někdo jiný zas nechtěl přijít o podívanou a vlezl si sem,“ dohadoval se Sykes.

„Ozbrojený?“ otočila se k němu Phoebe. „Pokud nevěříme, že je podezřelá matka dvou malých dětí, přišel sem někdo s nabitou zbraní. A jestli mu nešlo o toho kluka, proč by si nevystřelil na hejno poldů?“

„V tomhle domě bydlí spousta členů Lordů. Chtěli se podívat.“

A Charliemu už nikdo nepomůže, napadlo ji, ale pak se sebrala. Nemělo cenu trápit se tím, co nejde napravit.

„Jak ten střelec věděl, že v tom obchodě je zrovna Charlie Johnson?“ uvažovala Phoebe a procházela se po přečpaném bytě.

„Možná jen věděl, že tam je někdo ze Strážců.“

„Fajn, a jak? Viděl Charlieho vcházet, měl na sobě jejich barvy. Podle zjištěných časů tam vešel asi deset minut před prvním hlášením. To přišlo rychle. Volala žena z vedlejšího domu, že slyšela střelbu a viděla Charlieho přecházet ulici.“

„Střelec ho viděl taky nebo se to rychle rozneslo. Tak popadl zbraň a našel si místo s dobrým výhledem.“

„Zjistěte, jestli z tohoto bytu v tu dobu někdo netelefonoval. Spíš mobilem, ale člověk nikdy neví.“

Přistoupila k oknu v dětském pokoji. Odsud bylo vidět i na jídelnu, kde seděla ona a snažila se s Charliem vyjednávat. „Uvažuju, kolik členů gangu by odolalo pokušení vystřelit si na poldy. Než vyšel ven, dejme tomu, ale potom? V tom zmatku? Proč nesejmout taky pár policajtů? Za to by přibýly body. Jenže jediná další kulka náhodně zranila jednoho z rukojmích. Divné, že?“

Sykes našpulil rty. Je to záhada. Máte důvod si myslet, že to nebylo vyřizování účtů mezi gangy?“

„Až budu mít, dám vědět.“

Sama pak obešla nájemníky domu a všechny materiály si ještě před setměním odvezla domů.

Chtěla být u své rodiny pro případ, že by po západu slunce ve městě došlo k nějakým nepokojům. Porušila své svaté pravidlo a zbraň nechala nabitou a zamykací poličku otevřenou.

Jakmile uložila Carly, zkontrolovala zámky. Nastavila alarm a usedla k psacímu stolu. Nechala tiše puštěnou televizi kvůli zprávám a začala se probírat výpověďmi svědků.

Když zazvonil mobil, nepřítomně přijala hovor a dál zkoumala plány oné obytné budovy na Hitch Street. „MacNamarová.“

„Tady Duncan, ahoj koťátko.“

Zasmála se tomu koťátku, které sedí nad zprávami z balistiky a z místa činu. „Ahoj Duncane.“

„Jen ověřuju, jestli mi zítra přijde posádka.“

„Jako posádku nás radši neber, ale počítáme s tím. Carly by se mnou jinak do osmnácti nepromluvila.“

„Mlčení je silná zbraň, to já vždycky začnu škemrat.“

„Dobré vědět.“

„A hloupé přiznat. Každopádně dnes jsem se sešel s Phinem a napadlo mě pozvat taky celý jejich gang, neví?“

„Vůbec ne. Carly bude nadšená, že tam má stejně starou holčičku. Má mě sice ráda, ale brzo bych ji omrzela.“ Vstala od stolu a přešla ke dveřím na terasu. „To vypadá na menší party. Něco takového bych teď potřebovala.“

„Taky mě to napadlo. Viděl jsem tě v televizi na té tiskovce. Není to nízké říct, žes mě nažhavila?“

Zasmála se. „Je, ale díky. Je to celé hrůza, Duncane.“

„Co kdybych za tebou zajel, zase se nízce vplížil do tvé ložnice a rozptýlil tě udatným sexem?“

Představila si, jak za ní Duncan šplhá na terasu. „To zní báječně, ale radši ne. Jsi doma na ostrově?“

„Jo, měl jsem práci, tak jsem tady. Ale něco jsem stihl a něco počká. Když ne sex, tak co se mazlit v salonu u televize?“

„Všechno bych brala, ale nechci, abys teď v noci jezdil ven. Dneska ne. Ve městě to vře.“ Vypnula alarm, aby mohla vyjít na terasu. „Je vlažná noc. Ještě že ne horká, to vždycky může věci zhoršit.“

„A co když řeknu, žes mě na tiskovce nažhavila, ale taky jsi to zvládla perfektně? Jen slepý by nepochopil, že ti na té věci záleží.“

„Tahle věc je bohužel hodně o slepotě lidí. Ale to zní depresivně.“

„Co máš na sobě?“ zeptal se jí po chvíli.

„Prosím?“

„Snažím se tě rozveselit sexem po telefonu. Co máš na sobě?“

„Hmmm.“ Podívala se na plátěné kalhoty a tričko. To by neprošlo. „Nic moc, jen takovou značkovou černou košilku.“

„Hezké. A pod ní?“

„Jen pár kapek parfému, tu a tam.“

„Moc hezké.“

„A coty?“

„Hádej.“

„Džíny. Jen džíny, takové ty stokrát oprané levisky. Bokovky a nedbale rozepnuté knoflíky.“

„Bože, ty jsi snad senzibilka.“

S úsměvem se posadila na terase. A poprvé za čtyřiaadvacet hodin se dokázala uvolnit. „A já, nějak mi padají ramínka z těch mých bílých voňavých ramen. Asi bych neměla chodit po terase takhle oblečená. Moje jemná, ale pevná prsa by mohla vyklouznout ven. Co by si pomysleli sousedi?“

„Ty mě zabiješ, Phoebe.“

„Miláčku, to jsem ještě nezačala.“

Ráno dokázala práci vytlačit do koutku mysli. Smutek a smrt nesměly proniknout k někomu, kdo uměl ocenit slunečný den, modrou oblohu a veselý dětský smích.

Carly to při prvním pohledu na jachtu řekla za všechny.

„Je velká a hezká! Tohle bude ta nejlepší zábava.“

„Tak jdeme na to,“ souhlasil Duncan.

„Ale kde má plachty? Říkal's, že je to plachetnice.“

„Jsou svinuté. Vytáhneme je až na vodě.“ Vlezl do lodi a vzal Carly za ruku. „Hop. Vítej na palubě.“

„Můžu si to tady prohlídnout?“

„Jasně.“

„Ale na nic nesahej,“ zavolala Phoebe a taky nastoupila. „Je velká, hezká, ale ještě jsem se nezeptala, jestli ji umíš řídit.“

„Převrátil jsem ji zatím jen čtyřikrát. Ale ne, žertuju. Vždycky jsem chtěl plachtit a chodil se sem dívat na lodě. Takže jsem si udělal kurs, abych se pak neutopil, až si budu plnit dětský sen. Děti i tak dostanou vesty Stejně jako Biff.“

„Kdo je Biff?“

„Tamhleten,“ ukázal Duncan.

Phoebe uviděla po mole přicházet Phina, jeho ženu s dcerkou a roztomilého buldočka.

„Phinův pes. Myslel si, že mu buldok přidá na důstojnosti, ale to by nesměl tak slintat.“

Biff se očividně vyznal, skočil do lodi a vrtěl zadkem tak dlouho, až ho Duncan celého podrbal.

„Takový úžasný den na plavbu. Dneska budu dělat jen a jen nic.“ Loo se protáhla. „Ahoj, Phoebe. Doufám, že se připojíš.“

„Ráda. Ahoj, Phine, ahoj, Liwy“

„Štěňátko!“ Carly vylezla z podpalubí a vrhla se na Biffa. „Ten je tak hezký! Jak se jmenuje? Mami, pořídíme si taky štěňátko?“

„Ona je neskutečně plachá, víte?“ oznámila Phoebe. „Snad ji omluvíte.“

„To je Biff.“ Liwy zdaleka ne tak bezprostřední jako Carly, se držela za ruku své matky „Má rád, když ho drbeš na břicho.“

Carly se usmála, poslechla a dostala Biffa do extáze. „Dole jsou postele a stolky a taky kuchyň a koupelna a všechno. Nechceš se podívat?“

„Já už jsem to viděla.“

„Tak se na to pojd' podívat znova. S Biffem.“

Liwy se podívala na matku. „Tak jo.“

„To jsou moc hezký boty,“ řekla Carly cestou dolů. „Třeba bych si je mohla zkusit. A ty by sis zase zkusila moje.“

Byl to zážitek, už jen vyplout z doků za pomoci motoru a brázdit hladinu se dvěma holčičkami přilepenými k zádi a ne příliš důstojným buldokem usazeným na lavičce na pravoboku, kde svůj legrační obličej nastavoval větru.

Ale nic se nevyrovnalo chvíli, kdy se nad nimi rozvinuly bílé plachty Phoebe, stejně jako pes, zvedla tvář vzhůru.

„Mimózy,“ oznámila Loo, podala jí vysokou sklenici a usadila se vedle ní.

„Ach bože, to je jako v nebi. Nebudeme muset taky nějak pomáhat a používat námořnické termíny?“

„Jen kdybys měla chuť. Phin vůbec neví, co má dělat, dokud mu to Duncan neřekne. Jen se tak tváří.“ Usmála se na muže. „Ale snaží se. Já jsem Duncana přemlouvala, aby si koupil motorový člun, ale on musel mít plachetnici.“ Natáhla si neskutečně dlouhé nohy. „V takovýchhle chvílích nemůžu nic namítat.“

„Znáte se dlouho.“

„Znám a mám ho ráda dlouho. Jestli mu ublížíš, tak uvidíš. Jinak jsem v pohodě.“
„Lidi mu často ubližovali?“
„Moc jich nebylo, on na ně má radar. Před pár roky pod tím radarem jedna holka proběhla.“ Loo se napila mimózy. „Nemohla jsem ji vystát. Ale Dunc ji měl rád a ona si uměla vymýšlet historky o krutém životě. Vytáhla z něho pár tisíc a pak ho podvedla.“
„Co s tím udělal?“
Loo luskl prsty. „On je pohodář, ale lži nesnáší.“
„To je varování?“
„Naštvaná. Prima. To se mi líbíš ještě víc. A tvoje dcerka taky. Dneska jsem viděla tu tiskovku.“ Loo povytáhla obočí, když si všimla, jak se Phoebe stáhla do sebe. „Tak já začnu tím, že nejsem z těch, co vidí svět černobíle. Jsem právník a tak žiju spíš v šedi. A pak, támhle ten je jako moje rodina, a přesto je pořád běloch. Taky musím říct, že sis vedla moc dobře, i když to byla nepříjemná a delikátní situace. A dál o tom mluvit nechci. Máš moc hezké boty,“ poznamenala a kývla na Phoeby sandály „Možná bych si je mohla vyzkoušet.“
Phoebe se se smíchem zase uvolnila.
Obědváli na jezeře a pak se koupali a cákali přitom kolem sebe. Carly se tetelila vzrušením, když směla vzít do ruky kormidlo.
„Bavíš se?“ zeptal se Duncan, když za ním Phoebe přišla na můstek.
„Nejspíš to na dlouho bude nejhezčí den mého života.“
„Tak ho prodloužíme. Zajedeme zpátky ke mně. Carly utaháme a někam ji zasuneme a pak někam jinam zasuneme sebe.“
„A co Biff a jeho parta?“
„Ty hodíme přes palubu.“ Políbil ji na rozesmáté rty „Stačí slovíčko.“
„Jenže tvoji přátelé se mi moc líbí na to, abych je někam házela.“
„Toho jsem se bál.“
„Ale můžu tě pozvat na drink na dvorku, až nás hodíš zpátky domů.“
„Přijímá se. Hele...“ Chytil ji vzadu za zátylek a lehce políbil.
„Co?“
„Už nic.“
„Proč lidi při líbání zavírají oči?“ ozvala se za nimi Carly a Phoebe uviděla, jak je se zájmem pozoruje.
„To nevím.“ Duncan se zamračil. „Zkusíme to bez toho.“ S otevřenýma očima si přitáhl Phoebe k dalšímu polibku. „Takhle to jde taky.“
„Mamka říkala, že je na kluky stará.“
„Carly...“
„Co myslíš ty?“
„Myslím, že když ji budeš brát na rande a pořád líbat, tak jsi její kluk. A Ava povídala babičce, že je dobře, že mamka má románek, protože...“
„Carly, běž si pro sušenku, nebo něco jiného, čím by sis tu pusku ucpala.“
„Říkala's, že už jsem sušenek přejedená.“
„Rozmyslela jsem si to.“
„A vy nechce toho pošklebování,“ zavolala na Phina s Loo. „A ty taky,“ dodala k Duncanovi.
„Tak my máme románek?“ zeptal se jí. Pak ji popadl do náruče a znova filmově políbil.
Phin uznale hvízdal. „Víc romantiky asi na veřejnosti nezvládnou,“ řekla Phoebe, když se mohla postavit na nohy. „Půjdu si taky pro sušenku.“

Románek to už asi byl, pomyslela si, když Duncana naposled políbila na dobrou noc. Ale rozhodla se užívat si ho, dokud to půjde.

Svlékla se a těšila se na sprchu po dni stráveném na vodě, když zazvonil telefon. Napadlo ji, že je to on, a ještě chce říct něco vtipného, ale při pohledu na displej zvažněla. „Ahoj, Royi.“

O deset minut později vběhla do kuchyně a vytáhla z mrazáku velkou krabici zmrzliny a pustila se do ní.

Tak ji zastihla Essie. „Né, ty ses pohádala s Duncanem?“

„Nepohádala, kruci, jenom mám chuť na zmrzlinu.“

„Odpusť si ten tón,“ varovala ji matka. „Zmrzlinu jíš, jen když jsi rozčilená, a Duncan sotva odešel, takže...“

„Řekla jsem, že jsme se nepohádali. Duncan není středem mého světa. Žádný chlap není...“ Slyšela se, jak vztekla ta slova pouští do prostoru. „Promiň, jsem rozčilená.“ Ztěžka dosedla ke stolu a nabrala další zmrzlinu.
„Ještě jsem toho asi nesnědla dost, abych se uklidnila nebo mi aspoň bylo špatně.“

Essie vytáhla ze zásuvky lžíci, posadila se vedle a nabrala si také. „Co se stalo?“

„Volal Roy. Bude se znova ženit.“

„Aha.“ Essie si nabrala druhé, mnohem větší sousto. „A bere si někoho, koho známe? Abychom věděli, kam poslat kondolenci.“

„Díky, mami. Bere si někoho jménem Mizzy. No jen považ. A je jí dvacet čtyři.“

„Nějaká slepička, to je jasné. A ubožačka.“

„Ta ubožačka je bohatá a stěhují se prý někam do Cannes nebo snad do Marseille. To už mi začalo zvonit v uších. Že prý tam má rodina zájmy a on jim pomůže se o ně starat. A chtěl mi říct, že se nemám vzrušovat, pokud se kvůli stěhování a změně adresy zpozdí s alimenty.“

„Ty vždycky posílal včas.“

„Protože se mu strhávají z konta a vůbec na to nemyslí. A na dceru taky ne.“ Už neměla zlost, cítila jen smutek. „Vůbec se na ni nezeptal, mami. Jak se třeba má, že by ji chtěl slyšet nebo pozvat na svatbu.“

„Ona by tam nechtěla. A tobě by se to taky nezamlouvalo.“

„To je jedno. Víím, že se rozčiluju zbytečně. Až na to, že si ten mizera bere někoho skoro o deset let mladšího, než jsem já, a ještě s takovým jménem, a na svou dcerku si vůbec nevzpomene.“

„Jak to říkávala tvoje babička? Skunk svůj smrad nezmění. Je to trochu drsné, ale pravda. On neumí nic hluboce prožívat, Phoebe. A Carly na něm nezáleží. Ty by ses kvůli němu taky trápit neměla.“

„Máš pravdu. Jí nemohl nikdy chybět.“

„Tobě ano, vid’?“

„Měla jsem iluze.“ Phoebe vyškrábala další zmrzlinu, pohlédla na ni a pak ji spolkla. „To je snad nejhorší. On vlastně nemůže za to, jaký je. I když je skunk. Díky.“

Roy nestojí za její hněv, říkála si pak cestou do sprchy Ten telefonát jí připomněl pouze to, že románky mohou být nebezpečné.

Možná by s Duncanem měli trochu ubrat plyn. Po tom báječném výletu si hned domluvili nové rande. Ale to nic. Prostě mu vysvětlí, že nehledá víc než přátelství, společnost a sex.

Který muž by s tím mohl nesouhlasit?

19

Phoebe si přála vědět, kdy bude tělo Charlie Johnsona uvolněno k pohřbení, a když se stalo, zjistila si u pohřební služby den posledního rozloučení.

Bez ohledu na kontroverznost případu a veřejné spory, které vyvolal, musela té rodině vzdát úctu. Alespoň krátce a diskrétně. I kdyby kvůli tomu měla zrušit rande.

Vytočila Duncanovo číslo, a třebaže to bylo zbabělé, ulevilo se jí, když se ozval záznamník.

„Tady Phoebe,“ začala. „Musím se na dnešek omluvit, něco mi do toho vlezlo.“ Pak pochopila, že není fér ho takhle odbýt. „Vlastně dneska večer vystavují Charlieho tělo. Musím tam jít. Tak si zavoláme a přehodíme to. Teď běžím na schůzi, pa.“

Oddělení si krylo záda a snažilo se najít obětího beránka, což bylo pochopitelné. Phoebe byla připravená obhájit svoje jednání i metody, kdyby bylo třeba. Teď seděla na schůzi spolu se členy krizového týmu, náčelníkem stanice a zástupci Vnitřních záležitostí.

Padaly otázky a odpovědi. Znovu se přehrávaly záznamy vyjednávání. Phoebe slyšela svůj hlas, taky velitele Harrisona, Charlieho, Opal a rozkazy předávané taktickému týmu.

„Poručík MacNamarová jasně naznačila, že se subjekt vzdává a vychází neozbrojen. Informace byla přijata a pochopena.“ Náčelník zvedl ruku. „Nedošlo k selhání komunikace. Velitel taktického týmu nedal povel ke střelbě a nikdo z našich lidí nevystřelil.“

Odmlčel se. „Střílelo se ze zbraně, která není registrována na žádného člena krizového týmu, a ze stanoviště, kam nikdo z nich nebyl vyslán. V té budově i v okolí žijí členové nepřátelského gangu. To jsou fakta. Ale faktem taky je, že hlídaný prostor byl narušen. A z toho plynou další otázky. Kdo, kdy a jak? To nás totiž vystavilo kritice veřejnosti a případným soudním sporům.“

„Kdo to byl, je věc vyšetřování,“ ozval se Harrison. Byl to mohutný muž s hlubokým hlasem, jako dělaným pro udílení rozkazů. „Prověřujeme všechny známé členy obou gangů, ale je to dlouhý proces, pane.“

„A jak?“ zeptal se náčelník Harrisona.

„Ta budova byla vyčištěna patro za patrem.“ Harrison vstal a přešel k plánku místa činu. „Tříčlenný tým evakuoval nájemníky do bezpečné zóny. Střelci byli rozmístěni na střeše a ve třetím patře. Další v budově jižně od obchodu, jiní hlídali vzadu a po stranách.“

Během evakuace došlo k několika sporům s civilisty a k fyzickému napadení mezi dvěma z nich.“

Prkenně se otočil k publiku. „Je možné, že v téhle úvodní fázi dovnitř někdo pronikl. Nebo spíš už v domě byl a našel si volný byt a vhodné stanoviště. Tým měl co nejrychleji evakuovat nájemníky, ale v několika lidech není možné prohlédnout každou spíž nebo nakouknout pod postel. Pokud se tam někdo chtěl ukrýt, dokázal by to.“

„Někdo ozbrojený AK-47?“

Harrison stiskl rty. „Ano, pane, i to je možné.“

„Náčelníku.“ Phoebe si všimla, jak se Dave zamračil, že se ozvala. „Řekl jste, že otázka zní kdo, kdy a jak. Já si ale myslím, že taky proč. Můžeme spekulovat, že je za to odpovědný někdo z Lordů, ale byla jsem na místě činu - u okna, z něhož se střílelo, viděla jsem zprávy a plánky.“

„Já taky,“ připomněl jí náčelník.

„Pak jste si jistě všiml, pane, že střelec měl celou dobu na mušce policisty z krizového týmu, a přesto nikdo nebyl zraněn. Téměř všechny střely zasáhly Charlese Johnsona a taktický tým jistě potvrdí, že sniper mířil velmi dobře.“

„Věděl, co dělá,“ přikývl Harrison.

„Jako specialista, který studuje lidské chování, musím dodat, že to znamená i nadprůměrnou sebekontrolu. Proč zabíjet Charlieho Johnsona?“ pokračovala. „Nebyl v gangu nijak důležitý.“

„Pronikl na nepřátelské území,“ podotkl náčelník. „A vyžádal si jejich kápa. Chtěli odplatu.“

„Jistě, jistě. Někdo z nich by ho asi chtěl sejmut pro výstrahu ostatním. Ale pokud už někdo ozbrojený čekal v budově, vyžadovalo to plánování, nejen náhodnou shodu okolností.“

„Teorie o konspiraci, poručíku?“

Zaslechla otrávený tón. Byl to víc diplomat než policajt, uvědomila si Phoebe, a ti nestáli o konspirační teorii. „Jen domněnka, že jsou i jiné možnosti. Johnson tam mohl být někým vylákaný nebo vyprovokovaný, aby to udělal. Někdo mimo gangy se mohl snažit vyvolat chaos a nepokoje. Nebo...“

Zmlkla, protože náčelník zvedl ruku. „Poručíku, my se snažíme odjistit bombu, ne přidávat palivo. Je mnoho nezodpovězených otázek. A pokud jde o vaši odpovědnost, podle záznamů a zpráv jste se držela dobře. A teď,“ otočil se k veliteli taktického týmu, „když se ozvala střelba...“

Po schůzi zašla Phoebe dolů do tréninkové místnosti, aby ze sebe dostala frustraci. Připravila si terč, nasadila chrániče uší a vystřílela zásobník.

Pak si s povzdechem prohlédla zásahy. Připravila další terč a střílela znovu.

„Tys vždycky byla mizerný střelec.“

Phoebe nad výsledkem pokrčila rameny. „Hodně mizerný. A taky málo trénuju.“

„Vyjednač většinou ani nepotřebuje vytáhnout pistoli, natož střílet. Zvlášť ten, co umí dobře mluvit a poslouchat jako ty. Proto bych rád věděl, cos to nahoře zkoušela.“

„Pokládat otázky, jak mě někdo učil, abychom pro vlastní slepotu něco nepřehlédli. Nerozumím tomu, co se na té akci stalo, a nechci přijmout jednoduché vysvětlení.“

„Není to proto, že to nevyšlo, i když jsi udělala všechno dobře? Přemluvila jsi ho a přesto jsi ho ztratila. Sama víš, jak taková ztráta může s člověkem otřást.“

Během řeči si také nastavil terč a začal střílet. Na zásahy se pak podívali společně. „Ty jsi taky mizerný střelec.“

„Jo, ale lepší než ty. Jak v noci spíš?“

„Spatně. A příznaky znám, Dave. Jo, jsem neklidná, unavená a podrážděná. Jenže to má svoji jasnou příčinu. Nechápu, proč ten kluk zemřel. A proto jsem se taky ozvala na schůzi.“

„Phoebe, náčelník zas takovou fantazii nemá. Je to spíš politik než polda...“

„Přesně to jsem si říkala taky. Takže máme společného víc, než že jsme oba mizerní střelci.“

Pousmál se a vzal ji za rameno. „Věř mi, že náčelníkovi teď jde víc o názor veřejnosti než o to, proč zemřel jeden šestnáctiletý člen gangu.“

„Přeješ si, aby mi to v práci vycházelo.“ Nabíla si ještě jednou. „Já to vím a jsem ti za to vděčná.“

„Jestli chci něco někomu předat, pak tobě a Carterovi. A až tady skončím, chtěl bych, abys přešla na mé místo.“

Přál si mít děti, kdežto jeho žena ne. Třebaže to nikdy neřekl, Phoebe ho už dobře znala. A tak ji a Cartera považoval za své. „Až si zase budu otvírat pusku a říkat věci, co vedení nechce slyšet, slibuju, že se střelím do nohy. I při své nešikovnosti to snad dokážu.“

„Náčelník to chce pohrbit. Nejspíš obětuje Harrisona, protože na tebe nemůže. Logicky se nabízí vysvětlení, že to mělo co dělat s pomstou druhého gangu. A to se taky bude vytrubovat do světa.“

„Někdo by měl možná spíš poslouchat, co se ozývá pod tím troubením.“ Zvedla zbraň a znovu vypálila.

Byla hloupost šťourat do něčeho, co jen naštvě všechny zúčastněné strany. Tady už měla navrch politika a veřejné mínění, uvažovala Phoebe, když se převlékala do šedého kostýmu, protože černý jí připadal příliš okázalý.

Zajde na rozloučení s Charliem a pak to pustí z hlavy. Už nebude veřejně nic komentovat, pokud jí to někdo nenařídí. Co dalšího by také mohla říkat?

Sepnula si vlasy vzadu. Jejich barvu sice nemohla nijak zakrýt, ale stažené působily důstojněji než rozpuštěné.

Když vešla do salonu, maminka háčkovala u televize a Carly si listovala v obrázkové knížce. O štěňátcích, všimla si Phoebe nešťastně.

„Jdu ven, ale do hodinky jsem zpátky“

„Mami, počkej! Že jsou krásný? Koukni.“

Carly se zvedla a přidržela jí před očima stránku plnou rozkošných chlupatých kuliček. „To jsou, zlato, ale taky je musí někdo krmit, věčnit, koupat, uklízet po nich a cvičit.“

„Ale říkala's, že jednou si štěňátko koupíme.“

„Řekla jsem, že jednou možná. A to jednou ještě nepřišlo. Taky by to nebylo jen na mně, protože jsem celý den v práci. A ty zas ve škole. Takže bychom se musely zeptat babičky a Avy. Kde je vlastně Ava?“

„V knižním klubu,“ Essie na dceru tázavě pohlédla, „říkala to přece u oběda.“

„No jasně, vypadlo mi to.“ Ne, u oběda asi neposlouchala nic a nikoho. Měla by se zase vzchopit. „Bud' tady hodná, Carly, vrátím se brzo.“

Když odcházela, zaslechla ještě, jak dcerka tím nejúlisnějším a nesladším tónem povídá: „Babi, ty máš taky ráda štěňátka, vid'?“

Bylo by to roztomilé, ano. Jenže Carly brzy udolá další dva dospělé v domě a nakonec to skončí u malé psovitě šelmy, která trhá pantofle, čurá na koberec a v noci kňučí.

Ona přece má ráda psy, kruci, ale copak si může přibrat ještě další odpovědnost?

Ava si v létě plánovala desetidenní výlet se synem. A rozhodně si ho zasloužila. Ale to znamenalo, že na Phoebe zůstanou i starosti s nákupy, bankami, čistírnami a odvážením Carly.

Už takhle měla odpovědnost za živé sedmileté děcko a agorafobickou matku. Přece není bezcitná potvora, když k tomu všemu nechce přidat ještě psa?

Než došla ke dveřím, stejně se tak cítila, a před vchodem zamračeně narazila na Duncana.

„Tak jsem to stihl.“

„Co tady děláš? Nechala jsem ti zprávu. Promiň, ale já musím...“

„Dostal jsem ji. Pojedu s tebou.“

„Do té pohřební služby?“ Zavrtěla hlavou. „To ne. Proč bys to dělal? Ani jsi ho neznal.“

„Znám tebe a neměla bys tam být sama.“

„To přece zvládnu.“

„Asi ano, ale nemusíš. Jestli se za mě stydíš, budu dělat, že tě neznám. Sama bys tam jezdit neměla, nebud' hloupá.“

Phoebe si nasadila tmavé brýle. „Kompetentnost a odpovědnost snad není hloupost.“

„Jistě.“ Netýkavka, pomyslel si, ale jestli se mu to na ní nelíbilo... „Chceš to dál rozebírat, nebo tam jet?“

„Nepojedu na rozloučení s tím ubohým klukem v porsche a s chlapíkem v obleku od Armaniho.“

„Tak za prvé,“ ukázal k chodníku, kde stál černý sedan, „a za druhé tohle je asi Hugo Boss nebo možná Calvin Klein, ono se mi to dost plete. Možná že teď jsem bohatý, ale vyrostl jsem pár kroků od místa, kde ten kluk prožil svých krátkých šestnáct let, a ne ve vile na Jones Street, nezapomeň.“

Chvilí na něj zírala a pak zavrtěla hlavou. „Před chvilkou se stalo něco veselého, ale mě to nepobavilo. A tohle mi bůhvíproč legrační připadá.“

Natáhla se a nadzvedla cíp jeho saka, aby našla značku. „Nespletla jsem se. Ty zas nezapomeň, že jsem matka módní policajtky.“

„Máš u mě body.“

„Ne, ty je máš.“ Je vážně podrážděná, uvědomila si. „Díky, žes pro mě přijel. Asi se zlostí snažím přebíjet smutek. A na jedno jsem zapoměla.“

„Na co?“

„Že tady nejde o mě.“ Přešla k jeho autu. „Takže nablýskaný černý sedan. To vypadá důstojně.“

„Napadl mě pick-up, ale to by se nehodilo. A SUV je zase moc velké.“ Trhl rameny a otevřel dveře. „Jsem chlap a tak mám auta. To my tak někdy děláme.“

„Jelikož já mám auto, které se brzo změní na haldu šrotu, musím ocenit jízdu v jednom z vozů tvojí flotily.“ Dotkla se jeho ruky „Jsem zvyklá všechno dělat sama, a proto si asi často myslím, že musím. Ale vlastně nechci. Takže dík, žeš na to přišel za mě.“

Zdálo se, že to potřebuje, a tak se sehnul a políbil ji. „Budu se dál snažit vynat se v tobě.“

Obřadní síň byla maličká, ale prostranství před ní doslova přecpané auty a lidmi. Phoebe zahlédla reportéry, kteří už dělali rozhovory nebo pro ně někoho hledali.

„Asi bysme měli jít jinudy,“ poznamenal Duncan.

Vyhnout se novinářům bylo nutné a Phoebe se na to připravila. „Je tam postranní vchod, mám to zjištěné. Chci tam rychle vejít a zase zmizet, pět minut. Přijdou sem i zástupci našeho oddělení a já tady oficiálně nemám být.“

„Chápu.“ Zaparkoval na ulici a pak se podíval na její boty s podpatky. „Dokážeš v tom obejít celý blok?“

„Jsem ženská a to my musíme.“

Když vystoupili, vzal ji za ruku a ona na něho pohlédla. Podruhé od jejich prvního setkání si pomyslela: A kruci. „Copak?“

„Nic, nic,“ podívala se rychle stranou.

Že si ale její srdce umělo vybrat chvíli, aby se rozbušilo a takhle klopýtlo. Byli na cestě k poslednímu rozloučení s nebohým chlapcem a ona se najednou bezhlavě zamiluje.

To nedávalo smysl.

„Víš jistě, že do toho chceš jít?“

Věděla, že nechce. Když si neuměla představit, jak by zvládla starost o štěně, copak si mohla dovolit být zamilovaná? Ale on naštěstí nemohl číst její myšlenky a neptal se na dlouhý, bezhlavý pád, který právě zažila.

„Chci, kvůli Charliemu a jeho matce. A taky kvůli sobě. Je to rituál, a třeba mi to líp pomůže zbavit se toho smutku a vzteku.“

Vejít po straně nebylo těžké. Ale sotva si Phoebe mohla gratulovat, že se vyhnula smečce venku, zastavila ji druhá uvnitř.

Malý salonek vedle hlavní obřadní síně byl plný lidí. Jakmile vrzly dveře, všichni zvedli hlavy a konverzace ustala.

Nebyli tam jediní bílí, ale její tvář asi znali z televize. Někteří se zatvářili znechuceně.

Pak udělali místo, aby k nim mohl dojít vysoký muž. „Tady nemáte co dělat. Hned vypadněte nebo...“

„Nemluv za mě.“ Opal se prodrala blíž. Vypadala o deset let starší než v té jídelně a oči měla vpadlé, jako by už nikdy neměly vidět světlo. „Ani za mého chlapce.“

„Tohle je jen pro rodinu a lidi ze sousedství.“

„Najednou jsem pro tebe rodina, bratříčku? A kde jsi byl, když jsme tě nejvíc potřebovali? Nahoře v Charlottě, ani ne v sousedství. Tak nemluv za mě.“ Narovнала se. „Dobrý den, paní MacNamarová.“

„Paní Johnsonová, nerada ruším. Chtěla jsem jen vzdát čest vám a Charliemu. Nezdřím se tu.“

Opal přistoupila blíž a objala ji. „Děkuju, že jste přišla,“ zašeptala. „Že jste nezapomněla.“

Emoce Phoebe sevřely hrdlo i srdce. „Nikdy nezapomenu.“

„Šla byste, prosím, se mnou?“ Vzala Phoebe za ruku, ale vysoký muž jim stál v cestě. „Nezahanbuj mě, nebo je to naposled, co jsme se viděli.“

„Tvoji synové jsou mrtví, Opal.“

„Mojí synové jsou mrtví. A já mám co říct.“ Pak prošla shlukem pozůstalých k hlavnímu vchodu.

Propletla si prsty s Phoebe. Ta se rozechvěla. „Opal...“

„Tolika věcí jsem se bála,“ promluvila Opal, „celý život. Možná by všechno dopadlo jinak, kdybych byla statečnější. Nevím, je těžké teď mluvit o vůli boží. Tohle ještě musím udělat. A třeba se pak už nebudu tak bát.“

Když s Phoebe vyšla před vchod, reportéři vykřikli a kamery se otočily jejich směrem. Zásada číslo jedna byla porušena, napadlo Phoebe, ale ta žena ztratila oba syny, držela se jí a nějaký protokol ji nezajímal.

„Chtěla bych něco říct.“ Hlas se jí zlomil a přitom Phoebe silně zmáčkla ruku.

„Pořád mi voláte domů a do domu mé matky nebo do práce. Prosila jsem vás o klid, ale nedáte si říct. Prožívám velký smutek a chtěla jsem, abyste ho respektovali. Ale vy pořád chodíte, voláte a ptáte se, co cítím a co si myslím. A někteří mi za to nabízejí peníze.“

Ze všech stran na ni začaly padat otázky *Chtěla jste... Mohla jste... Co si myslíte...* Opal se zachvěla jako v křeči a těma hlubokýma očima pohlédla na Phoebe. „Paní MacNamarová.“

„Pojďte zpátky, Opal,“ zašeptala Phoebe. „Zavedu vás k vaší rodině.“

„Vydržte tady se mnou. Zůstala byste se mnou, než to dořeknu?“

Opal zavřela oči a zvýšila hlas, aby přehlušila rámus. „Ted' vám něco povím, a zadarmo, ale musíte mlčet, abyste to slyšeli. Moji synové jsou mrtví.“

V tichu, které nastalo, Phoebe zaslechla její potlačený vzlyk. „Moje děti jsou mrtvé. Zabitě. Zastřelené. Ale něco jiného je zničilo už předtím. Oni neměli naději. Měli horečku ze zlosti, nenávisti a z viny, ale žádnou naději, která by jim pomohla. Kéž bych jim mohla dát naději já. Ale nedokázala jsem to.“

Chcete, abych někoho obvinila. Abych na někoho ukázala prstem a proklínala někoho. Třeba gangy? Je to i na nich. Policii? I ta na tom má podíl. A taky já a moje mrtvé děti taky. Hodně viny by se našlo, ale to je mi jedno. Na tom už nezáleží.“

Vytáhla z kapsy kapesník a otřela si oči. „Tahle žena vedle mě mluvila s mým chlapcem a poslouchala ho. Celé hodiny. A když se stala ta strašná věc, co mi vzala dítě, které se už nikdy nevrátí, běžela k němu. Bylo jí jedno, kdo to zavinil. Běžela k němu, aby mu pomohla. A když jsem zase viděla, když jsem otevřela oči, ona ho držela v náruči. A na tom záleží.“

Dál už vám nemám co říct.“

Opal ignorovala smršť dalších otázek a otočila se ke dveřím. Její tělo se lehce otřásalo, když ji Phoebe vzala kolem ramen.

„Ted' vás zavedu k mému Charliemu.“

„Tak dobře.“ Phoebe ji nechala o sebe opřít a vedla ji do obřadní síně. „Půjdeme za Charliem.“

Phoebe se cítila slabá v kolenou, když se vrátili k autu. To je zvláštní, napadlo ji, jak se emocionální vypětí vždycky projeví na kloubech.

Duncan ji jen pohladil po paži a nastartoval.

„Potřebuju si zavolat,“ řekla a vytáhla telefon. Zase impulzivní jednání, uvědomila si, to dělá poslední dobou nějak často. „Mami? Ještě chvíli se zdržím, jestli to nevadí. Tak dobře. Řekni Carly že jí přijdu dát pusy na dobrou noc. Zatím. Ahoj.“

Zhluboka se nadechla. „V pořádku?“

„Jistě. Kam bys chtěla jet?“

„Myslím, že u tebe to bude fajn. Když mi nabídneš nějaké dobré pití s alkoholem, můžeš si mě pak odvést nahoru do postele.“

„Obojí moc hezky zapadá do mého rozvrhu.“

„To je dobře, protože v mém něco takového chybělo.“ Opřela si hlavu a vzpomněla si na své starosti. „Duncane, co by sis myslel o člověku, který si bere o dvanáct let mladší ženu jménem Mizzy?“

„A jak velká má prsa?“

Phoebe se ušklíbla a dívala se ven střešním okénkem. „Takovou informaci nemám.“

„Ta je ale podstatná. A kdo si bere Mizzy?“

„Carlyin otec.“

„Aha.“

Soucít a spekulace v jediné slabice. „Asi by mi to mělo být jedno, ale není. Stěhuje se s ní do Evropy, což mi vadí víc, i když je to pitomost. Je přece jedno, jestli bydlí za rohem nebo tisíc kilometrů daleko, když nikdy nedokáže ani předstírat, že má svoji sladkou holčičku rád.“

„Jenže kdyby bydlel za rohem, mohla jsi doufat, že se to někdy stane.“

„Máš pravdu.“ To bylo přesně ono. „Opal Johnsonová nedokázala dát svým synům naději, když ji potřebovali. A já se neuměla zbavit té svojí, i když je to zbytečná zátěž.“

„Jak to bere Carly?“

„Té je to jedno.“ Přehnali se přes most, pod nímž proplouvaly lodě. „Ta si to tak nebere.“

„Má tebe. A když dítě někdo tolik miluje, je to silný základ.“

On tohle jako malý nepoznal a svůj základ si musel vybudovat. „O té svatbě jsem jí ještě neřekla, ale jednou jí to povím. Nejspíš by mi to ani neoznámil, kdyby nešlo o to, že se zpozdí alimenty. Kvůli výměně dolarů na eura, nebo co. Žádná ženská by neměla radost, že je vyměněná za takový Mizzy model, zvlášť když ten starý má víc najeto.“

„Mizzy model zas bude potřebovat drahou údržbu a neudrží se tak dobře v zákrutách.“

„Doufejme. Říkám ti to proto, že to jen přispělo k mému neklidu a agresivitě.“ Lehce se usmála a podívala se na jeho profil. „Jakpak bys asi reagoval na agresivní ženskou?“

„A mám to snad brzo zjistit?“

„Asi jo.“

„Panebože.“

Když vešli do jeho domu, usoudila, že drink počká. Oba budou nejspíš potřebovat hektolitry studeného pití, až bude po všem. Protože si uvědoměle vzal kravatu, popadla ho za ni a táhla nahoru po schodech.

„Ložnice bude nejspíš někde nahoře. Tak daleko jsme se minule nedostali.“

„Doprava, na konec chodby a doleva.“

Ohlédl se na něj a v očích se jí zalesklo. „Asi má krásný výhled, ale ten nás chvíli nebude zajímat.“

Zavedla ho do ložnice. První dojem byly výrazné barvy, vysoká okna a hlavně velká postel s kovovým rámem.

„Tak,“ rozvázala mu uzel kravaty, „tohle muselo bolet.“

„Nějak mi to přestává vadit.“

Se smíchem mu stáhla sako z ramen a odhodila ho stranou. Pak ho dostrkala k posteli, dokud si nesehl. Záměrně pomalými pohyby se mu posadila na klín, až se jí sukně kostýmu vysoukala vysoko na stehna.

„A teď sem dej ty svoje rty.“

Použila na ně jazyk i zuby a všechny ty zmatené kroužící pocity se slily do jediného horkého uzlu v útrokách. Spěšně mu rozeplula knoflíky košile, až se mohla dotknout jeho kůže. Jeho zrychlený dech a dlaně bloudící po jejím těle jí daly pocit neporazitelnosti.

Nechala si svléknout sako a halenku a prohnula se, aby na ni ústy lépe dosáhl. Jeho polibky ji elektrizovaly. Omotala se kolem něho pažemi i nohama, nejsladší ze všech pastí. Hrál jí do vlasů a ty se rozpustily jako rudý déšť. Rychlým pohybem rozeplnul podprsenku a naplnil si dlaně jejími řadry.

Byla jako z nabitého hedvábí. Měkká, hladká a přece tak odhodlaná.

Se smíchem zalapala po dechu, když s ní hodil na postel. Pak zapředla jako kočka, protože ji začal líbat a hladit, pomaličku jí stahoval sukni dolů přes boky a putoval za ní svými rty. Zastavil se na vnitřní straně stehna, teplého a pevného, a pod kolenem, kde se citlivá kůže zachvěla.

Když se vracel stejnou cestou, našel střed jejího těla. Chvění se změnilo v třes.

Zaplavila ji hluboká temná slast, jedna vlna přebíjela druhou, až se slévaly do mohutné řeky. Topila se v ní a on ji vytahoval k hladině pro vzduch, aby ji vzápětí zase ponořil.

Kouleli se spolu po posteli, dlaně jim klouzaly po vlhké kůži, její rty zoufale hledaly jeho. Konečně, konečně si ho znova osedlala a přijala hluboko do sebe. Srdce jim bušila jako zvon.

Pohybovala se nad ním táhle a tvrdě. Držel ji pevně za boky, ona se nakláněla nad něj nebo prohýbala do oblouku. Krása té siluety se mu zářivala do mysli, zatímco jeho tělo poháněla nezvladatelná touha.

Po ní. Jedině po ní. Byla tu jen ona, když slepě přepadl přes okraj posledního rozeklaného srázu.

Když se na něj pomalu, po částech vysíleně pokládala, dovolil si konečný vzdech.

„Zapomněla jsem...“ Zmlkla, aby se mohla nadechnout.

„Já ne, tentokrát jsem na to myslel. Jeden oblek svléknout, druhý navléknout.“

Chabě se zasmála. „To jsem nemyslela, ale díky. Chtěla jsem říct, že jsem zapomněla, jak moc mám ráda sex.“

Položil si hlavu na její rameno a doufal, že mu mozek zase začne pracovat. „Rád ti to připomenu pokaždé, kdy budeš chtít.“

„Bože, dala bych cokoli za sklenici vody. Nebo aspoň půl nebo jeden lok.“

„Stačí, stačí, už nepros.“ Strčil do ní a ona se koulela dál, až skončila na břiše.

Jsi můj hrdina,“ zamumlala do polštáře. Pak se mírně usmála, když slyšela, že se vrátil do ložnice.

Hned nato vyskočila, protože ji ledová voda zasáhla doprostřed zad. „Duncane!“

„Copak?“ Stál tam a nevinně se usmíval se sklenicí vody v ruce. „Říkala's, že chceš vodu, ale ne, kam ji chceš.“

Přimhouřila oči, klekla si a natáhla ruku. Pak se dlouze napila a chytila ho za vlasy „Moc vtipné.“ Přitáhla si jeho rty ke svým.

A pak mu zbytek vody vylila na hlavu.

20

Phoebe se naklonila k Duncanovi, když zastavil před domem. „Díky, žeš dneska jel se mnou.“ Lehce ho políbila. „Díky za sex a za odvoz domů.“

„Není zač. To druhé kdykoli znova.“

„A ještě dík za pochopení, že se často vracím domů dřív než Popelka.“

Zasunul jí pramen vlasů za ucho. „A kdybych ti koupil skleněné střevíčky, zkusila bys u mě někdy přespat?“

Se smíchem vystoupila. „Víš, že jsem si to s tebou už zkoušela rozmluvit?“

„Ano?“ vystoupil taky a na chvíli se na ni zadíval přes auto. „Proč?“

„Mám své důvody. A jsem dost odolná k romantice.“

„Takže už tě nic neporazí.“

Pozdě, pomyslela si. Na to už je pozdě.“

„Tobě to jde rozhodně líp.“

„Co?“

„Tohle co děláme.“

Ve Forsythově parku se rozsvítily lucerny Aviny květiny provoněly vzduch a z projíždějícího auta zaznělo bolestné blues.

Ona tam stála a dívala se na muže, který ji probudil natolik, že si začala znovu všímat detailů, které už dlouho přehlížela. A ty detaily byly jak barevné kapky na kulisách její soukromé hry.

Jenže vůbec netušila, jak tahle hra skončí.

„Měl jsi někdy zlomené srdce? Ne, neodpovídej hned,“ dodala rychle. „To zase bude dlouhá historie a já musím domů.“

„Tak se mnou zítra někam pojd' a já ti budu vyprávět o všech kusech svého pošlapaného srdce.“

„A kolik si toho vymyslíš?“

„To musíš zjistit zítra.“

„Jsi až moc přitažlivý, aby to pro mě bylo dobré.“ Ohlédla se k domu. „Zítra to nejde, nechci být každý večer pryč.“

„Tak vyber den.“

„Ty ale umíš hrát tvrdě.“

Přešel k ní. „Ale já si nehraju.“

Srdce jí ztěžka poskočilo. „Ne, já vím. No... Tenhle týden to bude těžké. Ve čtvrtek má Carly divadelní představení, v pátek zase školní volno.“

„A můžu jít taky?“ Přistoupil blíž a dotkl se její paže. „Na to divadlo?“

Zasmála se. „Přece nechceš ztrácet čas s představením na základní škole.“

„Mohla by to být legrace.“ Všiml si, jak znervózněla. Nebyla to ta nejzajímavější a nejúžasnější žena?

„Popelka, že? Zlá nevlastní sestra.“

Jak to víš?“

„Essie mi to řekla. Takže ve čtvrtek. V kolik?“

„V sedm, ale...“

„V sedm to začíná? A nemám vás všechny vyzvednout?“

„Avu a... Essie vlastně nemůže,“ uvědomil si a trochu posmutněl. „To pro ni musí být těžké.“

„Je. Moc. Nahráváme jí to, ale to není totéž. Duncane, jestli chceš opravdu jít, tak se sejdeme tam. Já musím Carly odvézt hodinu předem, kvůli kostýmům a tak. Lístek ti tam nechám, ale nedělej to z povinnosti.“

Tak z povinnosti, pomyslel si a už byl rozhodnutý, že ho od dětského divadla nic neodradí. „Já jsem totiž ještě nic takového neviděl.“

„Ale musel jsi v něčem takovém hrát.“

„Jednou kvákající žabu. A jednou květák - nebo to byla ředkev? Každopádně traumatizující zážitek, takže jsem na to radši zapomněl. A co plánujete o víkendu?“

„Carly se chce sejít s nejlepší kamarádkou. Detaily ještě nejsou dořešeny.“

„Super. Možná by mi mohly udělat laskavost. Rodinné zábavní centrum. Svět her? Slyšely jste o tom?“

„Byly jsme tam.“

„A jak se to Carly líbilo? Víš, chtěl bych do něčeho takového investovat, ale ještě jsem se nerozhodl, jestli do něčeho existujícího, nebo do zbrusu nového a lepšího. Mohli bychom to v sobotu s dětmi otestovat.“

Zírala na něho, jako by mu narostla druhá hlava. „Ty chceš strávit sobotu v zábavním centru se dvěma malými holkami?“

„Já vím, že to zní trochu perverzně, ale víc holčiček by bylo lepší. Už jsem přemlouval Phina, aby vzal Liwy a pár dalších. Tak co?“

„Carly by byla nadšená, ale proč zrovna taková investice?“ zeptala se a zase se ohlédla k domu.

„No, jednak kvůli zábavě, jestli tě to zajímá, a pak... Počkat.“ Popadl ji za ruku a odtáhl kousek zpátky.

Na horním schodu před domem ležel mrtvý králík. Na krku měl zaschlý koláč zčernalé krve, která se v hnědé srsti leskla.

„Bože, už zase. Musím pro něco... Nedotýkej se toho,“ vykřikla, „rukama.“

„Nohama to zvednout neumím, asi jsem divný.“ Vzal králíka za zadní nohy. „Jak jsi myslela to ‚už zase‘?“

Phoebe se zvedl žaludek, a tak si dovolila odvrátit oči. „Pro něco dojdou, pro tašku nebo krabici. Fuj. Dones to za dům, prosím, hned jsem tam.“

Duncan si zatím zamračeně prohlížel králíka. Nebyl zardoušený, všiml si, ani přejetý autem. Na lovu byl sice s kamarády jen jednou jako teenager, protože měl rád zbraně, jejich váhu v dlani, zvuk i škubnutí. Jen se mu moc nelíbilo, co zbraň napáchá, když se terčem stane něco z masa a krve.

Měl dojem, že králík byl zastřelený nějakým menším kalibrem. Proč by ale někdo zastřelil králíka a hodil ho Phoebe na schody, to byla záhada.

Donesl ho za dům, právě když přispěchala s plastovou taškou. „Hod' to sem.“

„Nechceš mi říct, proč Bugs Bunny skončil na tvých schodech?“

„To nevím, ale brzo tady budu mít zvířecí hřbitov, pokud to tak půjde dál. Před pár týdny jsem tam našla kysu a před pár dní hada.“

„Nepohádala ses s nějakým místním uličníkem?“

„Ne. To už jsem prověřovala. Strč ho dovnitř, ano?“

Slyšel v jejím hlase odpor a vsunul králíka do tašky „Myslím, že tohle bys měla odvézt do práce. Na soudní pitvu nebo tak něco. S velkou pravděpodobností v sobě má kulku.“

Dlouze si vydechla. „Zítra to vyřídím. Pojď si dovnitř umýt ruce.“ Zašel dovnitř, ale ruce ho tolik nezajímaly. U dřezu se zeptal: „Pivo by nebylo?“

„Ne. Ano. Já ani nevím.“

Zašel tedy k lednici a otevřel ji. Samé holčičí jídlo, uvědomil si. Spousta ovoce, zeleniny, kartón jogurtu a šlehaný tvaroh. Komu chutnal šlehaný tvaroh? Ale to si nechá na jindy.

Pivo nenašel, ale vytáhl láhev kalifornského chardonnay. „Skleničky?“

„Ó.“ Pochopil, že skleničky hledá ze slušnosti. Byla by raději, kdyby si osušil ruce a řekl dobrou noc, a pak se mohla tím, co ji trápí, zabývat o samotě.

Ale na to nemohl přistoupit.

Nalil si víno a sedl si ke stolu, a tak ji dobré vychování přimělo sednout si k němu. „Díky žeš to uklidil. Nerada přiznávám, že se toho štítím.“

„A kdo odstranil kysu?“

„No já, ale hodně jsem se s tím natrápila. Na hada jsem zavolala Cartera. To už na mě bylo nějak moc.“

„Nahlásila jsi to?“

Od foukla si. „Napadlo mě, že kysu má na svědomí kočka. Pak jsem na to zapomněla. Jenže u hada si Carter všiml, že má rozbitou hlavu. A hlavní uličník téhle čtvrti to být nemohl. V tomhle případě taky ne. Takže jo, ohlásím to a nechám prověřit.“

„Má kromě Meekse někdo další důvod tě otravovat?“

Napila se vína. „Myslí ti to.“

„To zas není tak těžké, Phoebe. Vypadá to, že by Arnie potřeboval domluvit.“

Nebyl jen chytrý, ale i rozčilený, uvědomila si. Tiše a chladně rozčilený. „Tohle domlouvání se tě ale netýká. Kdyby to byl on, potřeboval by oficiální domluvu. Nemůžeš za ním jít jako můj...“

„Aha, budeme muset vymyslet nový termín,“ ucedil Duncan, „když se ti nelíbí slovo kluk nebo milenec.“

„Každopádně bych vypadala zbaběle. Nesmí si myslet, že mě to nějak vyděsilo.“

„Ale vyděsilo.“

„Bohužel. Já myslím...“

„Na co?“

Znovu se napila. Nebyla zvyklá mluvit s někým o svých těžkostech. Domov musel být vždycky bezpečnou zónou. „Připadá mi, že dům někdo sleduje. Párkrát jsem někoho viděla, nebo spíš zaslechla. Hvízdá si.“

„Cože? Hvízdá?“

„Zní to asi divně, ale mám dojem, že tady někdo obchází a pískal si stejnou melodii. Víš, kdyby to byl Meeks, dost by riskoval. Spíš by si na to vzal kamaráda nebo někomu zaplatil. Stejně je to riziko.“

„Dostal hodně za vyučenou. Třeba mu to stojí za to. Ale tohle se může stupňovat.“

„Může.“ Představila si svou rodinu bezpečně spící nahoře. „Nebudu to podceňovat. Ráno si promluví s těmi správnými lidmi.“

„Můžu tady přespát, jestli je volný pokoj nebo gauč.“

„To je od tebe hezké, ale to bych to ráno musela všem vysvětlovat. Nechci mamince přidělovat další starosti. Drží se, ale mé zranění a ten zastřelený kluk s ní zacvičily. Mám dojem, že už pár dní nevyšla ani na dvorek. Nesnesla bych, kdyby ztratila i tuhle možnost.“

Duncan se zadíval na skleničku. „Myslím, že jsem toho moc vypil a už nemůžu řídit. Jako strážkyně zákona a moje hostitelka bys mi to měla vymluvit.“

Upřel na ni ty své světle modré a naprosto střízlivé oči. „Je to jednoduché.“
„Nechápu, proč si muži myslí, že ženy nedokážou ochránit sebe a svůj domov.“
Jen se usmál. „Musím ti vysvětlovat zázračnou moc penisu, po tom co jsi ji sama okusila?“
Zaťukala prsty na stole. „Můžeš spát ve Steveově pokoji, to je Avin syn. Ale jestli ti to nevádí, tu tvoji opilost radši vynecháme. Prostě ses zdržel a už jsi nechtěl jezdit tak daleko.“
„Fajn. Opilost si necháme na jindy. Můžu se zeptat na něco, do čeho mi nic není?“
„Jestli můžu odpovědět, že ti do toho nic není...“
„Snažila se Essie někdy léčit?“
„Ale ano,“ Phoebe si dlouze povzdechla, „jenže je těžké sehnat někoho, kdo by za ní docházel. Zkoušela to po telefonu několik týdnů a brala také léky Vypadalo to, že dělá pokroky.“
„Ale?“
„Ta psychologka ji ponoukala, aby se odvážila ven. Jen na deset minut do známého prostředí. Vybrali Forsythův park. Měla se jen projít kolem fontány a vrátit domů. Dostala se až tam, ale pak ji přepadl záchvat paniky Největší hrůzu má přitom z toho, že se jí to stane na veřejnosti, kde bude jako v pasti. Nemohla dýchat a najít cestu zpátky. Vyběhla jsem za ní. Sledovala jsem ji, ale na chvíli se mi stačila ztratit.“
Najednou jasně viděla vyděšenou a dezorientovanou matku a slyšela vlastní srdce, jak bije na poplach, když se k ní hnala přes trávník a odstrkovala zaražené turisty.
„Lapala po dechu a utíkala. Pak upadla. Lidi se jí snažili pomoci, ale strašně ji to vyděsilo a ponížilo.“
„To je mi líto.“
„Dovedla jsem ji domů. Pevně jsem ji chytla, donutila zavřít oči a odvedla jsem ji. Od té doby nevyšla dál než na dvorek. Jsou to čtyři roky. A na terapii už nechce,“ dodala Phoebe s úsměvem. „Odmlouvá. Že prý je jí doma dobře a proč jí nedáme pokoj... Tak to děláme. Nevím, jestli je to správné, ale necháváme ji v klidu.“
„Asi je. Někdy se sice správné věci mění, ale člověk musí dělat, co je správné v danou chvíli.“

Přemýšlela o tom, když mu ukázala pokoj a postarala se, aby v koupelně byly čisté ručníky.
Správné věci se mění. Někdy se ukáže, že správná věc je špatná, jenže nutná. Netušila, jestli s Duncanem dělá správnou věc, ale stejně se zamilovala.
Možná už ji trochu nalomil, když se poprvé setkali. A pak v té hospůdce. Pár dalších klopýtnutí a výsledný pád byl nezadržitelný.
Teď bude muset přijít na to, co je správné a jak se zachovat dál.

Duncan se probudil jako jediný muž v ženské domácnosti a za největší přínos považoval velkou snídani. Vůbec mu nevádilo, že se s ním zachází jako s princem v království, a vychutnával si výbornou kávu a čerstvě vyrobený džus.

Ava obsluhovala sporák, jako nejspíš každé ráno, ale Essie vytáhla parádní misky a lněné prostírání do barvy.
„Nech Duncana na pokoji, Carly ještě si ani nevypil kávu.“
„A jak to že nedostanu vločky?“
„Protože Ava dělá omelety. Ale můžeš si je vzít, jestli chceš.“
„Je mi to fuk.“
Duncan ji polechtal. I přes našpulenou pusinku byla v nabírané žluté halence a modrých kalhotách jako obrázek. „Čeká tě snad těžký den v kanceláři?“
Zakoulela očima. „Ale já jdu do školy. A budeme psát test z aritmetiky. Nechápu proč pořád musíme násobit a dělit. Pitomá čísla.“

„Ty nemáš ráda čísla? Já je miluju. Čísla jsou taková krása.“
Carly si odfrkla. „Já čísla nepotřebuju. Budu herečka. Nebo osobní prodavačka slavných lidí.“
„No a jak si jako herečka spočítáš, kolik vět máš odříkat?“
Duncan si vysloužil další otrávený pohled. „To umí každý.“
„Ale jen s pomocí těch báječných čísel. A pak si musíš spočítat, kolik vyděláš, aby sis mohla koupit dům v Malibu, kolik z toho si vezme tvůj agent a kolik bodyguardi, co budou vyhánět otravné novináře. Budeš muset hodně počítat, třeba aby sis mohla zavolat osobní prodavačku, aby tě oblékla na Oscary.“
Carly se zamyslela. „Možná budu radši ta prodavačka. Pak budu muset vědět jen hodně o módě, a to už vím teď.“

„A co tvoje provize?“
Teď se na něho zamračila. „Já nevím, co to je.“

„To jsou peníze, které vyděláš, když si od tebe Jennifer Anistonová koupí třeba šaty od Chanela. Když budou stát pět tisíc, můžeš si vzít takových deset procent. A to bude Jennifer ještě potřebovat boty a kabelku a tak. A jaká bude tvoje provize? To si musíš spočítat.“

Carly přivřela oči. „To dostanu něco vždycky, když oni si něco koupí? Pokaždý?“

„Tak přesně to funguje.“

To ji zaujalo. „Ale já neumím procenta.“

„Já jo. Máš papír?“

Když Phoebe vešla do kuchyně, našla rodinku kolem stolu. Omelety, Aviny křupavé francouzské tousty a slanina v nich probudily chuť k jídlu.

Duncan jedl levou rukou, zatímco Carly na židli vedle něj sledovala, co píše na papír. „Ještě potřebuje náušnice!“

„No jasně. Kolik by stály pořádné náušnice?“

„Milión dolarů!“

„Ty jsi ďábel mezi osobními prodavačkami.“ Usmál se na Phoebe. „Dobré ráno.“

„Mami, my počítáme procenta, abych věděla, kolik si vydělám jako osobní prodavačka. Už mám šest tisíc dolarů.“

„Jennifer Anistonová se totiž chystá na Oscary,“ vysvětlovala Ava. „A musí se pořádně obléknout.“

Phoebe se šla podívat na papír. „Páni, ta teda rozhazuje.“

„Čísla jsou legrace.“

Phoebe nechápavě zírala na dcerku. „Mám dojem, že jsem se ocitla v pohádce, kde čísla jsou legrace a v úterý k snídani omelety“

„Tak si k nám taky sedni,“ řekla Essie, „ty tvoje se ohřívají v troubě.“

Mrkla na hodinky „Na pár soust bych snad čas měla. Tak čísla jsou legrace,“ opakovala a usadila se z druhé strany vedle Carly. „Jak to, že ti nepřipadaly legrační, když jsem ti z nich dělala zajíčky a koťátka, abys viděla, jak se budou množit?“

„Čísla jsou legrace, když jsou z nich peníze.“

Phoebe se chopila kávy a zavrtěla hlavou. „Pozor na ni, Duncane, je to zlatokopka.“

„Jestli sežene ještě pár zákazníků, jako je tady Jen, bude ona podporovat mě. Tobě to ale dneska ráno sluší. Jsi ještě líbeznější než Aviny omelety, a to už je co říct. Myslím, že žádný chlap v Savannah se dneska ráno na nic krásnějšího nekouká.“

Phoebe povytáhla obočí. „Cos dala do těch omelet, Avo?“

„Ať je to cokoli, příště to tam dám znova.“

* * *

Jedl suché vložky přímo z krabice a zapíjel je hořkou černou kávou. To ráno se ani neoholil a neosprchoval. Cítil, že se pohybuje na kluzkém okraji hluboké deprese.

Chtěl zpátky svůj vztek. Vztek a cíl. Ten by se v modré depresivní mlze mohl rozplynout. To už znal.

Měl svoje léky ale stejně dával přednost speedu, co sháněl přes známého. Jenže v rauši mohl vyvést něco nerozumného a nedbalého.

Vždyť to už udělal, nebo ne? Trefit toho králíka byla jedna věc, ale měl si ho schovat. Strčit do mrazáku a hodit ho na ty schody později.

Málem se nechal chytit, když tolik spěchal. Když ona ho tak dožrala!

Nic za toho Johnsona neschytila. Ani od policie, ani od tisku nebo veřejnosti. A ta jeho blbá matka si z ní ještě udělala kámošku. To její připitomělý prohlášení před obřadní síní televize donekonečna opakovala.

Ta ambiciózní, chamtivá kunda se najednou jevila jako nějaká Matka Tereza.

Nechal se ovládnout hněvem - což je vždycky chyba. Proto tam zajel hned a hodil tu mršinu na schody. Měla přistát na verandě, ale jak se mu třásla ruka, špatně to odhadl. Pak se otevřely dveře vedle v domě.

Jako by ho už tohle neponížilo, ještě se musel schovávat ve křoví, než ta stará bláznivá baba vyvenčí toho ošklivého raťafáka.

Vždyť přece věděl, že chodí ven vždycky před setměním. Věděl to, ale nepoužil svoje vědomosti, jedině svůj vztek.

Co kdyby ho ta ženská viděla? Ještě nepřišla správná chvíle.

Představil si dokonce, jak je oba zabije. Jak jim zakroutí krkem a nechá je pro Phoebe na schodech. Ale ještě nenastal čas. Měl svůj plán. Plán a cíl.

Vztek se začínal vytrácet a s ním i odhodlání. Měl dojem, že prohrává. Zbytečně plýtvá časem a kulkami na toho kluka z gangu.

Nic to neznamenal.

Rozhlédl se po dílně a málem se rozplakal zoufalstvím. Nic nemělo cenu. On přišel o všechno důležité a ona neztratila nic.

Ted' jí mohl leda tak nosit mrtvá zvířata na schody

Měl zabít tu starou bábu se psem. Měl a mohl. To by už něco znamenalo.

Vzal do ruky jednu černou pilulku a zadíval se na ni. Jen jednu, pomyslel si. Jen jednu, pro trochu šťávy

Už bylo na čase udělat něco významnějšího. Posunout to o kousek výš.

Johnson s ní sice moc nehnul, ale něco jiného - nebo někdo jiný - snad pohne.

„Kalibr dvacet dva.“ Hubený chlapík jménem Ottis držel kulku v prstech. „Na králíka bohatě stačí.“

„Jeden zásah?“

„Jo.“ Ottis se zamračil. „Mám to vzít na balistiku? A zjistit něco víc o...?“

„Ano. Jestli se tím někdo baví, tak já už ne. Asi v tom bude něco víc. Takže pokud zjistíte cokoli o zbrani nebo o králíkovi, dejte vědět.“

„Jasně, ozvu se.“

Vrátila se do kanceláře a sepsala oficiální zprávu. Kopii pak zanesla Sykesovi a všechno mu vysvětlila.

„Chcete, abych si promluvil s Arniem?“

„Ne, ještě ne. Jen byste se mohl trochu porozhlédnout. Jak zvládá práci strážného, kdy mívá volno, jestli nebyl v naší čtvrti. On si pouští pusu na špacír,“ dodala, „takže jestli to na mě zase zkouší, někde mohl něco říct. Třeba kamarádovi z hospody.“

„Poptám se.“

„Díky Bejku.“

Líp to udělat nemohla. Ale zkusí ještě něco. V kanceláři sepsala časový harmonogram těch drobných incidentů a přidala k nim své spekulace.

Krysa - symbol - podlost, přetvářka, opouští potápějící se loď.

Had - symbol - zlo, úsilnost, přináší zkázu Ráje. Králík - symbol - zbabělost, útěk.

Možná to přehání, ale je lepší spekulovat zbytečně než udělat jinou chybu.

Hvízdání zastírá lidský hlas, činí ho anonymním. Co znamená ta písnička? Neopouštěj mě. Kdo měl být opuštěný? A kdo opouštěl?

V pravé poledne. Jeden muž stojící proti korupci a zbabělosti (králík jako zbabělost?). Krysa jako útěk lidiček z města. Had jako proradnost a korupce. Cooper hrál šerifa, ne? Musí si ten film půjčit. A zůstal na konečné zúčtování sám.

Šlo o ten film, nebo o tu píseň? Vyhledala ji a vytiskla si její text.

A pravé poledne byla nějaká lhůta. Udělej to do té doby, nebo zaplatíš.

Opřela se do židle. Kdyby ji takhle otravoval Arnie, neuvažoval by v symbolech a skrytých významech. To nebyl jeho styl.

Raději všechno shromáždí do složky. A cestou domů si vypůjčí film *V pravé poledne*.

Závěrečná fáze

Netuším, jaký osud mě čeká.

„V PRAVÉ POLEDNE“

Jekot dětí a proměnlivé nálady malých děvčátek Duncanovi nervy nepocuchaly Phoebe spíš pochybovala, jestli vůbec nějaké nervy má, když tak hladce proplouval dětským světem.

Místo toho si hrál jako maniak. Ať už šlo o herní automaty, minigolf nebo Chyt'te krtka, vrhal se do toho. I ona si ráda hrála a kdysi v takových centrech strávila dost času. Jen to vždycky končilo mírnou bolestí hlavy, žaludeční nevolností z kombinace nevhodného jídla a bolavýma nohama.

To všechno teď začínala pociťovat, když se sesunula na lavičku, zatímco Duncan se všemi dostupnými vyzyvateli zahajoval velký šampionát v minigolfu.

Carly si užívala jako nikdy a ostatní děti se kolem Duncana hloučkovaly, jako by to byl nějaký krysař s písťalou. Jak se mohou hodiny strávené proháněním virtuálních aut nebo střílením červeného míčku mezi lopatky plastového mlýnku rovnat průzkumu investičních možností?

Loo dosedla vedle ní. „Měla jsem utéct na tu manikúru. Tahle místa mě ničí a já jsem tušila, že mě ten chlap zase přemluví.“

„Phin taky vypadá trochu unaveně.“

„Nemyslím Phina.“ Loo nasála brčkem dietní kolu. „Všechny jeho triky už znám. To Duncan. Toho mám taky přečteného, ale vždycky mě nějak zlomí.“

Phoebe se na něho z dálky zadívala. Školní verzi divadelní *Popelky* přestál, jako by se neskutečně bavil, a ještě vzal rudovlasou Popelčinu sestru na zmrzlinu.

Carly z něho byla přirozeně u vytržení.

A teď si užíval u minigolfu s hordou rozjívených dětí.

„Duncana to zdá se neunavuje vůbec.“

„Ten by tady mohl i bydlet.“ Loo si bolavé nohy vyzula ze sandálů. „Jen se podívej. Měří si vzdálenost do jamky jako samotný Tiger Woods na greenu, děti ho baští jak zmrzlinový pohár... A to tě předem varuju, že je pak všechny na jeden pozve.“

Phoebe si přitiskla ruku na žaludek. „Ach bože.“

„Opravdový golf hrát nechce. Phin ho několikrát vytáhl, ale Duncan tam prý vykřikoval: ‚A kde je můj mlýnek? Kde mám plastové můstky?‘“ Loo se hlasitě zasmála. „Ničil Phinovu důstojnost, o což mu samozřejmě šlo.“

Phoebe se při té představě usmála. „Takže si chtěl prostě hrát a ty řeči o investicích jsou nesmysl.“

„Ale ne, on o tom vážně přemýšlí. Zvažuje všechna pro a proti.“

Phoebe našpulila rty, zatímco se Dunc dohadoval s Phinem o počtu možných úderů. „Jo, to vidím.“

„Vážně,“ šťouchla do ní Loo. „Bude mít jasnou představu o tom, kolik dětí i dospělých sem dneska zašlo, které hry je nejvíc zajímaly a které neměly takový úspěch. Můžeš si být jistá, že se na to zeptá děcek i docela cizích lidí. A než nám začne být špatně po zmrzlině, bude mít dost základních informací, aby věděl, jestli do toho půjde nebo ne.“

„Nějak ho nedokážu zařadit mezi byznysmeny.“

Loo se láskyplně usmála. „On je nezařaditelný.“

„Asi jo.“

„Má moc hezký zadek.“

„To rozhodně.“

„A je do tebe blázen.“

„Ano? Nějak to nedokážu posoudit, když se mi před očima taky míhají srdíčka. Stála jsem jen o žhavou aférku.“

Přisunula se blíž k Loo a ztišila hlas. „Doufala jsem, že si ji zasloužím.“

„Kdo ne?“ Loo si přisedla ještě blíž. „Co nějaké pikantní detaily?“

„Až jindy Problém je, že nevím, jestli něco takového zvládnou.“ Položila si ruku na srdce. „Jestli na to mám místo...“

„Proč? Vždyť jsi...“

„Počkej,“ Phoebe obrátila ruku dlaní vzhůru, „ty jsi vdaná a podle všeho šťastně. Máš krásnou holčičku a ošklivého psa. K tomu velká rodina, dvojí kariéra, takže se doplňujete, a skvělý vkus, co se týče bot.“

„To mám.“ Loo se podívala na svoje nové sandály „Boty mě baví.“

„Já jsem rozvedená, s dost náročnou prací a vlastně i rodinou, i když je moc miluju. Moc mizerný základ. A to, co jsem zatím vybudovala, navíc vyžaduje strašně moc času a úsilí. Nikdy jsem nebyla a nebudu jen sama za sebe.“

„Myslíš, že Duncan tvůj komplikovaný život neunesení?“

„Nevím, jestli by chtěl nebo měl. Teď je zaujatý a zamilovaný. A užíváme si sex. Ale v běžném životě toho mám na starosti moc. A spoustu věcí nemůžu změnit.“

Loo zamyšleně popíjela. „A to vždycky všechno tak rozebíráš a vytahuješ jen sporné body?“

„Ano. Riziko povolání. Asi nejsem dobrá volba pro chlápka, který se rychle rozhlédne a vychytá všechny zářivé příležitosti. Pořád si to nějak snažím vymluvit. Pozor, Phoebe, už tak máš dost bohatý život. Jak uděláš ten poslední krok, nebude návratu, leda se zlomeným srdcem.“

„Láska jako druh sebevraždy?“

„Možná. Nebo spíš něco jako vzdát se s rukama nad hlavou a pak jen vydržet následky.“

„Nebo osvobodit se a nezůstat dál rukojmím.“

„To je právě to. Jindy musím přesně vědět, co dělám, a s ním si vlastně nejsem jistá.“

„Tak v tom ti neporadím. Ale určitě může být legrace to zjistit.“

* * *

Legrace byla vysilující. Carly se tomu poddala a cestou domů usnula na zadním sedadle Duncanova auta.

„Kdyby už nebyla schopná ti poděkovat, tak mi věř, že to pro ni byl báječný den s velkým červeným D.“

„Pro mě taky.“

„Všimla jsem si. Kluci a hračky. Ale ona je do tebe blázen.“

„To je vzájemné.“

„Ano, takže tě o něco poprosím a snad to pochopíš.“

„Jasně, snědla jsi moc hotdogů a mám zastavit a koupit Pepto.“

„Mám v sobě jeden hotdog a doma Tums. Duncane, vážně, chci tě požádat, abys... Kdyby to mezi námi skončilo nebo jsme zjistili, že ten druhý je Satan v převleku, abys na to Carly zvykal pomalu. Já vím, že se to nehodí po tak báječném dni, ale...“

„Pořád máš v hlavě zaseknutého - jak se jmenuje? - Ralpa?“

„Roya,“ opravila ho. „Částečně ano. Ale ty mu vůbec nejsi podobný.“

„Jestli ne, tak ses na to ani nemusela ptát. Já přece vím, jaké to je, když tě někdo odmítne.“

„To ano.“ Dotkla se jeho paže. „Jsem asi jen příliš starostlivá máma.“

„Ještě že tě Carly má.“ Mrkl na ni. „I kdybys měla být Satan v převleku.“

Procvičila si prsty bolavých nohou. To už odbočovali k domu. „Co takhle pozvání na sklenici vína na dvoře?“

„Přesně to bych si přál.“

O týden později Phoebe vysedávala na Duncanově zahradě. Carly si domluvila spaní u nové druhé nejlepší kamarádky Liwy což znamenalo, že si maminka může dovolit dospělou verzi takového pobytu mimo domov.

Koupali se v bazénu a milovali. Povečeřeli a zase se milovali. Teď se blížila půlnoc a ona si mohla vychutnávat víno a vůni kvetoucího jasmínu. Na sobě měla jen župánek, za který utratila nekřesťanské peníze.

Jestli ženská nesmí trochu rozhazovat, když má takovouhle příležitost, kdy potom?

Noc bzučela, vánek zaháněl horko a nad hlavou plul jasný měsíc mezi hvězdami a obláčky. Ze zahradních reproduktorů se neslo syté blues.

Phoebe popíjela víno a líně pomyslela na další milování.

„Cítím se jako na prázdninách,“ řekla Duncanovi.

„To jsem měl dát do pití deštníčky.“ Jeho hlas zněl stejně uvolněně jako její. „A pustit něco odvážnějšího, třeba Jimmyho Buffetta.“

„Takhle je to fajn. Dokonalé. Asi už se odsud nikdy nezvednu.“ S úsměvem se k němu natočila. „Budeš mi muset určit nájemné.“

„Zamyslím se nad tím.“

„Ještě že jsi dneska nechtěl jít někam ven. Do klubu, baru nebo kina. Je příjemné jen tak být.“

„Kluby, bary a kino by neprošly. Je fajn dát si nohy nahoru.“

„Měl's rušný týden.“

„Ava mě taky pěkně honila. Pod tou její hezkou vizáží se skrývá srdce otrokáře. Musel jsem si prohlédnout snad každý stromek a keř, co se dá v Savannah koupit. A všechny ty plánky a hlína, fontánky, sošky, krmítka... Jí prostě nestačí říct, že má volnou ruku, ať si dělá, co chce.“

„Zmínila se, že jí tuhle ukázal nějaké skladiště, ze kterého chceš udělat obytný komplex s obchody“

„Jo. Doufal jsem, že ji k tomu napadne něco nového a přestane mě vláčet po obchodech. Co se ráno projet na lodi? Mohli bysme zajet až do Savannah.“

„To zní báječně. Všechno je to skoro dokonalé.“

„Dej mi pár minut.“ Přisunul se k ní na širokém lehátku a rozevřel jí župan. „A bude to absolutně dokonalé.“

Vůbec o tom nepochybovala, zvlášť když našel její rty a jeho dlaně po ní začaly bloudit. Poslepu natáhla ruku se skleničkou, až cinkla o stůlek, a zajela mu rukama do vlasů.

Vánek ji hladil na kůži a hudba začala tepat těsně pod ní, Když zaklonila hlavu, aby ji mohl laskat na krku, měla to bílé kolo měsíce přímo nad sebou.

Pohnula se pod ním, otevřela se mu, a když se jejich rty zase spojily, vklouzl do ní. Pomalu a hladce, zlehka a líně. Nechala otevřené oči, aby se mohla vidět v jeho očích. Cítila, jak stoupá a klesá na vlnách klidné rozkoše. A když se poslední vlna přelila, byla stále tam, lapená v jeho modrém pohledu.

Proč? napadlo ji. Proč by vůbec chtěla být někde jinde? Ještě jednu,“ zašeptal a znovu ji vášnivě políbil. Ucítila tíhu na srdci.

Miluju tě. Ta slova jí bolestivě stoupala vzhůru hrdlem.

Krásná slova, pomyslela si, dobrá a silná, která mají být vyslovena. Ale možná není nejlepší říkat je, když je ještě spojená s mužem na jeho zahradním lehátku.

Místo toho vzala jeho tvář do dlaní. „Měl's pravdu. Tohle bylo dokonalé.“

„Protože jsem s tebou...“ Políbil ji do dlaně.

Znovu se jí stáhlo srdce a v břiše ji zašimralo. „Že jsi se mnou?“

Zadíval se na ni velmi upřeně. „Phoebe...“ Vtom zazvonil mobilní telefon.

„Zakřikla jsem to.“ Posadila se. „Člověk nikdy nemá říkat slovo *dokonalé*“ Pomyslela na Carly maminku a bratra. „Phoebe MacNamarová.“ Daveův hlas ji neuklidnil, dokud nepochopila, že s rodinou je všechno v pořádku.

„Na Bonaventure? Kde?“ Bez pera a tužky si vše snažila zapsat do paměti. „Ano. Speciálně pro mě? Jsem na Whitfield Islandu, u přítele. Budu tam co nejdřív. Dobře. Ano, jasně. Vyrazím do pěti minut.“

Ve skutečnosti už spěchala do domu. „Řekni mu, že jsem na cestě. Ne, to nemusíš.“ Ohlédl se na Duncana, který jí držel dveře. „Mám k dispozici rychlé auto, ale budu potřebovat kufřík. Ozvu se, hned jak vyjedu.“

Ukončila hovor.

„Potřebuju si půjčit porsche.“

„Klidně, ale řídím já.“

„Nemůžu tě vzít s sebou.“

„Ale můžeš,“ odpověděl a běžel s ní do schodů.

„Duncane.“ Odhodila župan a spěchala do ložnice. „Na hřbitově Bonaventure je nějaký muž přivázaný ke hrobu.“ Popadla svoje oblečení. „Vypadá to, že na sobě nemá nic než pás s výbušninami.“

„Jestli se odpálí, doufám, že tam má rezervaci. Na Bonaventure je už dost přecpáno.“

„Je to rukojmí,“ vyštěkla a rychle se oblékala. „Tvrdí, že ten, kdo na něj dal tu bombu, nakázal, aby v přesnou hodinu zavolal tísňovou linku a vyžádal si přímo mě. Jestli tam nebudu do jedné, stiskne tlačítko a vyhodí ho do vzduchu.“

„To je další důvod, proč budu řídit já. Ty to auto neznáš, já jo, a cestu taky. Dostanu tě tam. Kdy jsi naposled řídila auto se šesti rychlostmi?“ dodal, když se dál chtěla hádat.

Phoebe si nazula boty a přikývla. „Máš pravdu, jdeme.“

Opravdu se vyplatilo nechat Duncana řídit se uličkami na ostrově a k mostu, protože měla volné ruce, aby znovu zavolala Davea a udělala si poznámky.

„Říká, že nemůže říct, jak se jmenuje, dokud nepřijedeš,“ vysvětloval Dave. „Prý na sobě má i štěnici a mikrofon a ten člověk všechno slyší.“

„Nelže?“

„Myslím, že ne. Jsem tu jen pět minut, ale zdá se, že je k smrti vyděšený. Má hodně zhmožděnin v obličeji i na těle. Zatím nám neřekl, kdo, proč a kdy mu to udělal. Prý nesmí a řekne to až tobě.“

„Vypadá to, že tam dorazíme tak do čtvrt hodiny. Ke kterému hrobu je připoutaný?“

Jocelyn Ambuceanová, 1898 až 1916.“

„To nebude náhoda. Ten hrob nebo jméno něco znamenají.“

„Prověříme to.“

„Pověz mi o tom člověku víc.“

„Běloch, něco přes třicet, hnědé vlasy a oči, atletická postava. Podle přízvuku místní. Žádné ozdoby, ani tetování. Ruce a nohy v okovech zatlučených kolíky do země. Je v boxerkách, bos, než jsme dorazili, dvakrát se sesypal. Brečel jako děčko. Prosí, abychom ho nenechali umřít, abychom tě zavolali. Sežeňte Phoebe.“

„Moje křestní jméno? Říká mi křestním, jako by mě znal?“
„Vypadá to tak.“
„Řekni mu, že už tam skoro jsme.“ V prudké zatáčce se musela přidržet palubní desky „A jestli někdo poslouchá, ať to slyší taky.“ Koukla se na hodinky Já vím, že už bude jedna, ale my to stihneme. Dej jim vědět, že už jsme blízko. Deset minut, kapitáne.“
„Zkusím to pozdržet, než dorazíš.“
Zavěšila a podívala se na Duncana.
„Musíš to stihnout.“ Nezvedl oči od silnice. Řítili se stosedmdesátkou z kopce úzkou ulicí. „Už jsi někdy byla u něčeho takového?“
„Ne, takového ne.“ Zahlédla policejní majáky a znovu vytočila Daveovo číslo. „Vidím hlídkové vozy. Dej jim vědět, že u brány nezastavujeme. Ať nás jeden vede.“
Porsche vjelo smykem na hřbitov, srovnalo se a pokračovalo dál. Kolem se míhaly stromy porostlé břečťanem a bílé sochy Horký vzduch se tetelil a po zemi se válely cáry mlhy Pak uviděli další majáky a prudce zabrzdili za jedním z nich. Phoebe vyskočila.
„Musíš zůstat tady,“ křičela na Duncana, když vyběhla mezi hroby a okřídlené sochy andělů.
Dave jí šel naproti a popadl ji za paži. „Pyrotechnici vyznačili bezpečnou vzdálenost. Za pásku nikdo nesmí. To je rozkaz.“
„Dobře. Jak se změnila situace?“
„Jsem tu jen chvíli.“
„Tak začneme.“
Dál už se vydala pomaleji. Někdo jí podal vestu, a tak si ji navlékla a prohlížela si plačícího muže na jednom z hrobů.
Anděl s vážnou tváří nad ním rozpínal křídla a k hrudi si tiskl loutnu.
Muž měl hlavu položenou na skrčených kolenou a jeho trhavý, zajímavý pláč se mísil s bzukotem hmyzu. Kolem něho byly rozházené růžové čerstvě nařezané růže. Já jsem Phoebe MacNamarová,“ promluvila a on zvedl hlavu.
Ztuhla ještě dřív, než dorazila k pásce, a všechno jako by v ní na chvíli zmrzlo a vzápětí v panice roztálo.
„Royi.“
„Ježší.“ Dave ji popadl za zápěstí. „Neviděl jsem mu do tváře. Nepoznal jsem ho.“ A netušil, jestli by poznal.
„Phoebe, blíž nesmíš,“ řekl rychle do Royových divokých výkřiků. „Nesmíš k němu.“
„Rozumím.“ Pot jí ale vyrazil na kůži. „Royi, teď mlč. Musíš se uklidnit. Dýchej zhluboka, uklidni se. Už jsem tady.“ Než to dořekla, napsala rychle na papír *Zkontrolovat moji rodinu! Hlídku ke dveřím. Carly je tady.* Rychle dopsala Phinovu adresu. „Všechno zase bude dobré.“
„On mě zabije. On mě zabije.“
„Kdo?“
„Já nevím. Bože, nevím to. Proč se tohle děje?“
„Může nás slyšet, Royi?“
„Říká, že nás slyší. Jo, slyší. Ty... zasraná čubko. Musím opakovat, co řekne, jinak mě odpálí.“
„Dobře. Jestli slyší, může nám říct, co chce?“
Já... já chci, aby sis trochu tý C-4 nacpala do kundy ty mrcho.“
„My se známe?“
„Připravilas mě o hodně,“ opakoval Roy a slzy mu tekly po tvářích. „Teď ti něco vrátím.“
„O co jsem tě připravila?“
„Však ty si vzpomeneš. Phoebe, pomoz mi, prosím tě, pomoz mi.“
„Dobře, Royi, dobře. Teď mě s ním nech mluvit. Musíš se na mě hodně zlobit. Řekneš mi proč?“
„Ještě ne... nepřišel čas.“
„Zavolals mě sem a já jsem přijela. Něco ode mě musíš chtít nebo mi něco chceš říct. Jestli mi vysvětlíš, proč...“
„Jdi do hajzlu,“ řekl Roy přerývaně.
„Vypadá to, jako bys se mnou ještě nechtěl mluvit. Můžu si zatím promluvit s Royem? Zeptat se ho na něco?“
„Směje se. On se tomu směje. On... Jen do toho, pokecejte si. Dám si pivo.“
„Jak ses sem dostal, Royi?“
„On... mě dovezl.“ Oči nateklé pláčem a bitím bloudily po hřbitově. „Asi v mém autě.“
„Jaké auto teď máš?“
„Mercedes. E55. Před pár týdny jsem ho koupil. Jen jsem...“
„Dobrá.“ Zapsala značku vozu. *Najít!* doplnila. „Řídil tvoje auto z Hilton Head?“

„Byl jsem v kufru. Neviděl jsem. Zavázané oči, roubík. Vracel jsem se domů, zajel do garáží. V garáži mi dal zbraň k hlavě.“ Znovu si položil zmlácený obličej na kolena. „Přiskočil zezadu. Pak už nic nevím. Pobral jsem se a nic jsem neviděl. Nemohl dýchat. Byl jsem v kufru a nebyl tam vzduch.“

Úlevně si vydechla, když k ní přistoupil Dave a napsal: *Všichni v bezpečí. Hlídka u domu.* „Jak je to dlouho?“ „Já to nevím!“

„Fajn, fajn. Jak ses dostal až na tohle místo?“

„Otevřel kufr.“ Roy znovu zvedl hlavu a celý se trásl. Phoebe si všimla, jak se na něm pase hmyz. „Něco mi dal přes hlavu. Motala se mi, snažil jsem se bránit. Uhodil mě do hlavy. Probudil jsem se až takhle. A on mi mluvil v hlavě. Slyšel jsem ho ve své hlavě. Křičel jsem, ale nikdo nepřišel. Říkal mi, co mám dělat. Telefon, nechal mi telefon, že mám vytočit devět jedna jedna a co mám říkat. Jen jeden telefonát a říkat přesně, co chce, jinak to odpálí.“

„Vůbec jsi ho neviděl.“ Phoebe napsala celé Royovo jméno, adresu a telefon a k tomu *Jak dlouho je pryč?*, zakroužkovala to a podala Daveovi.

„Royi...“

Ale on se rozvzlykal. „Nic jsem neudělal. Proč se tohle děje?“

„Tohle nepomůže, Royi. Royi!“ přiosťřila hlas, aby ji vnímal. „Musíš zůstat klidný. Je to důležité, abychom to spolu vyřešili. Chtěla bych s ním znova mluvit, jestli je připravený. Řekni, jestli by neudal jméno - nemusí být jeho pravé - abych ho mohla nějak oslovit.“

Je mi zle. Je mi... Ne! Ne! Nedělej to. Prosím!“ Roy koulel očima a trhal za pouta. „Bože, prosím... Dobře, dobře. Já... už mám dost tvýho skučení, ty podělanej sráči. Pokračuj a... a pošlu tě do pekla a bude po všem.“

Jestli to uděláš, nedozvím se, proč jsi mě sem dneska v noci zavolal. A proč se zlobíš. Jak ti mám říkat?“

„On...“ Royovi cvakaly zuby. „Fajn, Phoebe, říkej mi Cooper.“

Hrdlo se jí stáhlo, ale zřetelně napsala jméno a vedle *V pravé poledne.* „Dobře, Coopere. Když s tebou nemůžu mluvit přímo, nepoznám, jak se cítíš. Můžeš mi to říct?“

Jako pán situace. Mám to v paži.“

Je pro tebe důležité mít to v paži?“

„Sakra důležitý.“

„Nebylo by to ještě lepší, kdybychom spolu mluvili přímo, tváří v tvář?“ „Na to dojde.“

Dívala se do Royových uplakaných očí, slyšela jeho ztrápený hlas a snažila se proniknout do mozku člověka, kterého nemohla vidět ani slyšet.

„Můžeš mi říct, jak jsme se poznali, Coopere? Odkud se známe?“

„Záleží ti na tomhle... zbytečným debilovi?“

Ošemetné, pomyslela si. Ať jí bude záležet málo nebo hodně, obojí ho může nastartovat. „Myslíš Roye?“

„Ty víš, že myslím pana kreténa Roye Squirea.“

„Je to můj exmanžel. Nechci, aby se jemu nebo někomu jinému něco stalo. Ještě jsi nikomu neublížil, Coopere. Můžeme to vyřešit bez...“

„To povídej Johnsonovi. Vidělas... vidělas... bože, tak fajn... Vidělas, jak se zatvářil překvapeně, když dostal svoji dávku?“

„Chceš tím říct, že jsi odpovědný za smrt Charlese Johnsona?“

„Copak už nerozumíš anglicky, ty čubko? Dostal jsem ho do hlíny To není poprvé, cos někomu pomohla do hlíny, co? No? A nebude to naposled, to ti slibuju. Prosím,“ zakvílel Roy „Prosím ne.“ Znovu se pod rozepjatými křídly anděla roztrásl.

„Ty jsi Charlese Johnsona znal?“

„Zase jeden bezcennej parchant z gangu. Ale donutilas ho vyjít, co? Vylezl a nikoho tam neoddělal. Nikdo vevnitř za to nestál, ale tys je zachránila, co?“

„A koho jsem nezachránila, Coopere? Jsou ty růže pro ni? Na kom ti tak záleželo? Koho jsem nezachránila?“

„Přijdeš na to, Phoebe, a budeš prosit za odpuštění. Možná se zachrániš.“

„Prosím za odpuštění teď. Jestli jsem nebyla dost dobrá nebo chytrá a někoho nezachránila, budu prosit za odpuštění. Řekni mi, co bys chtěl, a udělám to.“

„Radši začneme. Řekni... co? Ne, ne, ne!“ Roy se pokusil vstát, ale mohl jen klečet. „Prosím. Fajn, fajn. Řekni, čas se naplnil. Sbohem, Phoebe.“

„Coopere, jestli chceš...“

Výbuch ji zvedl ze země a odhodil dozadu nárazem horkého vzduchu. Dopadla na nějaký hrob.

Věděla, co sviští nad ní a co dopadá na zem. Kusy anděla, hroudy hlíny. Kusy Royova těla.

Hlavou se jí hnaly nesouvislé obrazy. Jejich první setkání, večírek, oslnivý úsměv, který jí věnoval. Milování v hotelové posteli, když ji překvapil týdenním pobytem, růže, šampaňské. Moment, kdy se poprvé políbili jako muž a žena. Tanec. Světla.

Pak naprostá tma.

Někdo křičel její jméno.

Nadzvedla se na loktech. Zahlédla prudký pohyb, pak se na ni svalil Duncan. Objímal ji a držel dole. Jako z dálky slyšela další výkřiky, dupot a praskot vysílaček.

Nebránila se. Už nebylo za co bojovat.

„Co jsem to provedla?“ zašeptala. „Bože můj, co jsem to udělala?“

22

Řekla mu, že má jít domů. Naštvala ho. Za co ho krucinál má?

Duncan rázoval po chodbě před policejní služebnou. Nesedl si, nedokázal být v klidu, jen si přál, aby taky nemohl přemýšlet. Ale to se mu bohužel nesplnilo, a tak se pořád vracel k té chvíli, k tomu příšernému okamžiku, kdy se ten živý člověk proměnil v... nic.

V kusy masa, kostí a něco podobného strašné rudé mlze.

Nepamatoval si, kdy se pohnul. Zaregistroval něco jako náraz vzduchu, zvuky, svištění, křik a žuchnutí - kusy soch, trávníku a bůhvíčeho dopadající na zem, na jiné hroby a sochy

Viděl něco, co bývalo součástí Roye, zavěšené na mechové krajce na stromě. Měl dojem, že kolem prolétla hlava anděla s rudým obličejem a stále tím smířeným úsměvem. Ale to si možná představoval.

Nepamatoval si, jak se dal do běhu a přiskočil k Phoebe. Jen to, že byl u ní, že ležel nad ní, zatímco se kolem strhla ta vřava. Slyšel, jak řekla: *Co jsem to udělala?* Opakovala to pořád dokola, dokud je někdo - Dave, kapitán - nezvedl a neodtáhl.

Jsi zraněná? Zasáhlo tě to? Na to se zeptal jako první. A tvář měl bílou jako ten letící anděl. Pak se zase všechno slilo. Další pohyb, zvuky, sirény.

A ona mu řekla, aby šel pryč. Stála tam uprostřed té noční můry a řekla, aby šel. Krucinál.

Je uvnitř s kapitánem, to mu odpověděli. S McVeem a dalšími. Takže počká. On teda kruci počká.

Zatoužil se napít. Nebo vyzvracet. A taky se jí znova dotknout a ujistit se, že z toho oba dva vyšli celí.

Ale zatím mohl jen čekat.

„Duncane.“

Otočil se a žaludek se mu jednou ostře obrátil, když uviděl Phina přicházet od výtahu. Z neznámých důvodů mu při pohledu na kamaráda tak zeslábly nohy, že se svezl na lavici.

„Ježíši. Kristepane.“

„Jsi v pořádku?“ Phin ho tvrdě vzal za ruku a dosedl vedle něho. „Ty krvácíš. Co ti je?“

Duncan se nepřítomně podíval na svoji košili. „To není moje krev“ Jen suvenýr ze hřbitova, památka na Roye. „Ale v pořádku asi nebudu. Ježíši, Phine, bože, kdybys věděl...“

„Co se to kruci stalo? Vědí vůbec, co se stalo?“

„Vyletěl do vzduchu. On prostě... Není to jako ve filmech. Chlape, vůbec to tak není.“ Prohrábl si vlasy. „Co Loo? Děti?“

„V pořádku. Děti spí. Všude kolem domu jsou poldové. To byl Carlyin otec?“

„Roy. Roy Squire. Připoutal ho na hrob a omotal výbušninami. Ubožák jeden. Snad ho přepadl v garáži, zmlátil, možná zdrogoval. Phoebe s tím, co to udělal, mluvila. Přes Roye... On měl...“ Bezmocně si ukázal na uši.

„Jo, chápu.“ Phin se zadíval příteli do tváře a vytáhl z kapsy placatci. „Dej si loka, brácho.“

„Políbil bych tě za to, ale na romantiku dneska nemám.“ Duncan do sebe vděčně obrátil pár loků čisté whisky „On... Roy... plakal a prosil. A ten chlap... Cooper,“ vzpomněl si Duncan. „Řekl, aby ho Phoebe oslovovala Coopere. Odmítnul vysvětlit, co chce a proč. Pak Roy musel říct sbohem a on to odpálil. Rozletěl se na kusy, Phine. Kurva, rozletěl se na kusy“

„Duncane, nastavil jsi alarm, než jsi odešel z domu?“

„Co? Ne.“ Nebo jo? „Hodně jsme spěchali.“

„Fajn, takže já to teď obvolám, aby to tam prohlídli a zabezpečili.“

Duncan zaklonil hlavu. „Když šel po jejím exmanželovi, může jít i po mně.“

„Nemá cenu chovat se neopatrně, nebo jo?“

„Ne, nemá.“

Phoebe seděla strnule na židli. Její rodina byla v bezpečí a dům pod ochranou. Aspoň tuhle starost mohla pustit z hlavy Roy byl po smrti, to nemohla změnit. Musela se jen na chvíli zbavit pocitu viny.

„Policejní oddělení z Hilton Head zahájilo vyšetřování. Prohledávají jeho dům a garáž. Pátrají po jeho autě.“

„Ten hrob musel mít nějaký symbolický význam.“

„Prověrujeme to.“

„Potřebuju ochranu pro rodinu, nejen na dnešek...“

„Phoebe,“ promluvil Dave tiše, „budeš ji mít.“

„Dobře. On byl zasnoubený. Znáám jen její křestní jméno – Mizzy. Nevím, jestli spolu bydleli, ale...“

„O to se postaráme.“

No jistě, jistě. „Osobní útok takovéhle povahy musí vycházet z pocitu ublíženosti. Koho jsem naštvála, komu jsem ublížila, nebo vyhrožovala?“

„Musíme si znova promluvit s Arnoldem Meeksem.“

„Ano.“ Zhluboka se nadechla. „Půjde k výsledku, zjistíme, kde byl. Ale tohle neudělal on. Byl to mizerný policajt, rozhodně taky násilník a totální idiot, ale ne vrah. Jestli ten Cooper dneska říkal pravdu, tak zabil už nejmíň podruhé. A chladnokrevně. Meeks jedná v afektu, neplánuje a nemyslí na následky.“

„Někdo jednal za něho. S jeho, nebo bez jeho vědomí.“

„Možná. Ale mám dojem, že je to osobněji. Tys mi ublížila, já ublížím tobě, a víc. Jde o něco, co jsem udělala, nebo naopak neudělala. Někoho jsem nezachránila.“

Zavřela oči a přitiskla si prsty na víčka, ale viděla zase jen Roye. Spustila ruce do klína. „Selhání, profesionální selhání, které se ho osobně dotýkalo. Koho jsem ztratila, Dave? Kdy? Jak? Musí se zpětně projít všechny záznamy. Všechna rukojmí nebo útočníci, poldové nebo civilisti co byli zraněni nebo zabiti při zásahu, na kterém jsem dělala.“

„Mám dojem, že to byla nějaká žena,“ dodala po chvíli.

„Proč?“

„Protože on je Gary Cooper, a protože Roye připoutal k hrobu nějaké ženy. Nemůžeme vyloučit nikoho, ale myslím, že jde o ženu. Taký ví nebo se naučil jak zacházet se zbraněmi a výbušninami. Možná prošel vojenským nebo policejním výcvikem. Nebo je to samouk. On to dlouho plánoval. Roy nebyl nějaký momentální nápad.“

Uhodila se pěstí do stehna. „Když já ho neslyšela. Jak můžu naslouchat a správně reagovat, jak ho uklidnit, když neslyším hlas a nevnímám jeho pocity?“

„Phoebe, ty za to nemůžeš.“

„Tak proč to odpálil? Položila jsem mu špatnou otázku, nějak jsem mu nahrála? Všechn ten vynaložený čas, riziko, než tam Roye dostal a pak mě, a on to ukončí? Musím si přehrát záznam, abych zjistila, co jsem řekla, nebo neřekla, než to zmáčknu.“

Přitáhl se s židlí k ní, aby jí mohl pohlédnout do tváře. „Víš, že je to jinak.“

„Za normálních okolností, ale tohle není běžné. Tentokrát šlo o mě.“

„Na tom, cos řekla, to asi nestojí.“

„Asi ne. Už zabil dva lidi, kteří se mnou měli něco společného. Musím zjistit proč. On se u dvou obětí třeba nezastaví. Byl u mého domu, Dave.“ Zavřela zase oči. „Příště to může zkusit s někým, koho mám ráda.“

„Nedostane se k nim.“

„Jedině když ho najdeme a zastavíme. Já... já se musím spojit s Royovou snoubenkou. A musím to říct Carly. Najít způsob, jak jí to povím.“

„Právě teď musíš domů a trochu se vyspat. Odpočiň si, Phoebe. A možná by sis taky mohla promluvit s psychologem.“

„Nejlepší léčba na pocit viny a selhání je pro vyjednávače jeho práce, studium a praxe.“ Zmohla se na chabý úsměv. „Někdo moudrý tohle často opakuje.“

„Možná, ale v tomhle případě se nejdřív musíš vyspat. Zbytek probereme později.“

Když vyšla z Daveovy kanceláře, běžela na toalety a konečně se vyzvracela. Prudce a křečovitě.

S prázdným žaludkem, naběhlýma očima a zpocenou tváří se opřela o plechové dveře kabinky, než zase mohla popadnout dech. Neplakala. Tohle překročilo hranici, kdy ještě mohly pomoci slzy Prostě jen seděla na zemi, dokud neměla jistotu, že už zvracet nebude.

Pak se zvedla a šla si omýt obličej a vypláchnout ústa. On se jí díval do očí, pomyslela si a zadívala se v zrcadle sama na sebe. Díval se jí přímo do očí a ty jeho byly plné strachu a zoufalství. Prosil ji muž, kterého kdysi milovala. Muž, se kterým počala dítě.

A pak byl pryč. Pryč. Jen proto, že ho milovala a měla s ním dítě. Ne kvůli jeho vlastním hříchům, ale proto, že ho jednou potkala na večírku a dovolila si milovat.

Musí najít odpověď. Bude hledat, dokud ji nenajde.

Osušila si obličej, shrnula z něj vlhké vlasy a vydala se do své kanceláře. Ano, pojedou domů, ale vezme si s sebou svoje záznamy. Těžko by mohla usnout, a tak to vezme jako práci přesčas, třeba ji něco napadne.

Duncana si všimla, až když vstal a přišel blíž.

„Měl jsi jet domů.“

„Už mi to znova neříkej, ano?“

„Co?“

„Krucinál, Phoebe.“ Vzal ji za ruce a pak s ní trhl směrem k sobě. „Fajn, hádka až později. Ted' jen tohle.“

„Promiň. Je mi líto, že jsi tímhle musel projít.“

„Jo, mně taky.“ Odtáhl ji a zadíval se na její vyčerpaný obličej. „Zavezu tě domů.“

Neměla auto, uvědomila si. „Nejdřív si vezmu něco z kanceláře.“

„Počkám.“

„Duncane...“ Zmlkla, když uviděla Phina, který právě zaklapl mobilní telefon.

„Carly?“

„Je v pořádku. Naprosto v pořádku.“ Phin se nezastavil, přistoupil blíž a vzal ji do náruče. „Tvrdě spí. Venku hlídkuje auto, za domem pár poldů a uvnitř moje ostrá žena a hodný pes.“

Překvapivě ji to rozesmálo. „Díky Měla bych se tam stavit a vyzvednout ji.“

„Zlato, jsou čtyři ráno. A protože hihňání ustalo až kolem půlnoci, mám dojem, že holčičky ještě potřebují spát. Co kdybychom ji s Loo přivezli, až bude zase vzhůru? Nejdřív zavoláme. Vyhovuje?“

„Dobře. Nemá cenu ji budit, kvůli... nemá. Jsem ti vděčná, Phine. Tobě i Loo a omlouvám se.“

„To není třeba.“

„Zajdu si pro pár věcí a hned jsem tady.“

Phin se za ní díval. „Drží se dobře.“

„Má silnou páteř. To mě bralo hned od začátku. Doma všechno v pohodě?“

„Ano, všechno vyřízeno. A ty se koukej vyspat, slyšíš? Probereme to pak.“

Duncan ho klepl do ramene. „Díky.“

Když se Phoebe vrátila, vzal jí těžký kufřík z ruky. „Dobrý nápad, měla bys ted' chvíli pracovat z domu.“

„To je práce navíc. Musím využít čas. Tohle je policejní vyšetřování, Duncane.“

„Nezkoušej na mě tyhle kecý.“

Chvilí vydržela zticha, ale když vystoupili z výtahu, došla jí trpělivost. „Já vím, že dneska musel vydržet hodně.“

„Jo, a ne že bych o to stál.“

„Tak proč nevypadneš? Já už se domů nějak dopravím.“

„Mám dojem, že tak do minuty vybuchnu. Taky jsem měl špatnou noc, Phoebe, tak mě nepokoušej.“

„Řekla jsem, abys šel domů, ne? Řekla jsem...“

Už neřekla nic, protože jí vyrazil dech, jak prudce ji strčil zády na auto. Už několikrát ho viděla našťavaného, ale poprvé, kdy vztek neovládl.

Měl tvrdé oči jako chlap, který si to rozdá s kýmkoli a ještě nebude mít dost.

„Už jsme zjistili, že mám agresivní ženské rád. I silné a chytré, co něco vydrží. A očividně mám rád jednu, která ví, co dělá a co chce. Rozumíš?“

„Mačkáš mi ruce, Duncane.“

Trochu povolil stisk. „Nemám rád, když se mi rozkazuje, když se mi říká, co mám cítit a co si myslet. A když mě někdo posílá do háje...“

„To jsem nechtěla.“

„Mlč, Phoebe. Neskončil jsem. Nemám rád, když mě ženská posílá do háje, protože si myslí, že už mě nepotřebuje. A nelíbí se mi, když někdo tvrdí, že to není moje věc, protože jsem tam dneska taky stál a díval se, jak se ten ubožák rozletěl na kusy. Tak jen do toho, Phoebe, zkus mi ještě jednou říct, abych šel domů.“

Rozechvěle vydechla a snažila se uklidnit. „Myslela jsem, že už tě dneska nedokážu vidět.“

„Proč?“

„Nebyla jsem si jistá, jestli se nezhroutím, nebo jestli se na mě nebudeš dívat jinak. Já nevím. To není racionální, to je pocit, chápeš?“

„Takže, Phoebe, kdyby ses zhroutila...“

„Říkám, že to nemá logiku.“ Lehce ho odstrčila. „A nehledej ji v tom.“

„Fajn.“ Zamyslel se a pak v zadní kapse nahmátl láhev od Phina.

„Panebože, díky“ Nejdřív se krátce, pak znova dlouze napila. „Ježíši.“ Opřela se o auto. „Ach bože, Duncane.“

„Já jsem nikdy...“ Vzal jí láhev a taky se napil. „Tohle si ani nepředstavíš. Co se může s člověkem stát.“

„Už vím, co je růžová mlha.“

Zašrouboval láhev a otevřel auto. „Už jsi někdy něco takového zažila?“

„Takového ne.“ Počkala, až dosedl za volant. „Občas jsme někam dojeli pozdě nebo něco nevyšlo. Ale nic takového jsem ještě neviděla. A k tomu jsem na něho měla zlost. Že se žení a stěhuje, aniž by si vzpomněl na Carly“ Promnula si oči zápěstími. „Proto je to ještě horší. Kdybychom dokázali zůstat třeba kamarádi... Jenže já jsem k němu cítila jen tohle.“

„Nic takového jsem ale neviděl. Na tom hřbitově jsi nemyslela na nějaký vztek. Snažila ses mu zachránit život.“

„Nemyslelo mi to správně. To je destruktivní,“ řekla. „A vím to. Je to samolibé a sobecké. Duncane, budeš to zase považovat za kecy, když ti řeknu, že bychom se chvíli neměli stýkat? Ten, co zabil Roye, si může říct, že bude větší zábava, když to zkusí s někým, kdo je mi blíž.“

„Ty a Roy jste si byli vzdálení dost.“

„Ano, ale...“

„Budu to považovat za kecy. A když ti povím, že obdivuju, jak všechno zvládáš, mohla bys mi to oplatit.“

Chvíli mlčela, a když se blížili k domu, vytáhla odznak. „Půjdu se identifikovat hlídce.“ Vystoupila a došla k jejich vozu.

Čekal a mezitím si všiml, že se v domě svítí. Vypadalo to, že tu noc nikdo nemůže klidně spát.

„Tak já neřeknu, abys jel domů,“ ozvala se Phoebe, „ale že tady nemusíš zůstat.“

Místo odpovědi ji prostě vzal za paži. Ava přiběhla otevřít, jakmile vstoupili na verandu. „Jsem ráda, že jste doma!“ Vyběhla bosá obejmout Phoebe. „Prý nejsi zraněná.“

„Nejsem. Co mamka?“

„Tady jsem.“ Essie s popelavou tváří zůstala půl metru za dveřmi. „Phoebe. Phoebe.“

Takže o verandu už přišla také, napadlo Phoebe a rychle vešla dovnitř, aby maminku objala. Jsem v pořádku, věř mi.“

„Říkali, že se stalo něco moc ošklivého. Carly...“

„Je v pořádku. Ted' spí.“

„A - Carter a...“

„Mami. Mami, dýchej, nepřestávej dýchat zhluboka. Podívej se na mě, slyšíš? Všichni jsou v pořádku. Carter i Josie i Carly. Já jsem tady Duncan mě přivezl.“

Phoebe ale viděla, že matku přemáhá záchvat paniky. Dýchala krátce a přerývaně, začínala se třást, na čele jí vystoupil pot.

„Avo.“

Společně ji posadili na zem, než by se jí podlomila kolena.

„Mami, jsme tady Cítíš moji ruku?“ Zvedla hlavu, když Duncan přinesl přehoz z gauče a zakryl Essie ramena. „Cítíš, jak ti tluče paži? Slyšíš mě? Hezky pomalu dýchej.“

Ustupovalo to pomalu, minutu za minutou.

Phoebe vtáhla matku do náruče a hladila ji po hlavě. „Dýchej. Tak je to dobře.“

„Nedokázala jsem to zastavit. Promiň, Phoebe.“

„Šš, šš. Už je to pryč.“

„Tady, Essie, napijte se vody“

Zvedla oči, když si u ní Duncan dřepł se skleničkou. „Ach, Duncane, já se tak stydím.“

„Napijte se. Půjdu všem uvařit čaj.“

„No ale...“

„Nebo se musím cítit jako návštěva?“

Po tváři jí stekla slza a pak zavrtěla hlavou. „Phoebe, odpusť mi to. Neměla's mě po příchodu domů takhle vidět. Vypadáš moc unaveně.“

„Všichni jsme unavení. Pojď, odvedeme tě s Avou na gauč.“

„Avo, běž udělat ten čaj. Co si o nás Duncan pomyslí?“

„O toho se neboj. Není ti zima?“

„Ne, už je mi dobře. Já...“ Přejela si po zpoceném obličej. „No teda, podívejte se na mě, jako bych měla nějaký nával...“

„Donesu ti něco na otření.“

„Nedokázala jsem to zastavit,“ opakovala Essie, když s Phoebe osaměly

„Já vím.“

„Asi bys chtěla, abych si vzala prášek, ale mně je většinou dobře. Měla jsem hrozný strach.“ Dotkla se Phoeby tváře. „Stalo se něco moc hrozného.“

„Ano, stalo. Mami, nějaké prášky mám, nechci, aby tě to znova rozrušilo.“

„Už je mi dobře. Carly, Josie a Carter jsou v pořádku. Co Dave?“

„Dave taky“

„Dobře, dobře, všechno ostatní vydržím.“ Ava se vrátila s miskou a vlhkým ubrouskem. „Radši si sedni, Avo.“

Pak jim pověděla o Royovi. Třebaže Essie zase zbledla jako křída, další záchvat nedostala. Držely se s Avou za ruce. Duncan jim mlčky donesl čaj a počkal, až Phoebe domluví.

Pak se Essie zvedla a šla si sednout na opěradlo k Phoebe. Vzala ji kolem ramen, přitáhla si její hlavu k tělu a pohládila ji.

„Ach mami.“

„Je mi to líto, moc líto. Hrozná věc. Chudák Roy. Neuměl být užitečný, ale takhle umřít si nezasloužil.“

„Mami!“

„Lidi, co tvrdí, že se o mrtvých má mluvit jen dobře, jsou pokrytci, protože to špatné si jen myslí. To se vsad.“

Essie se ohlédla na Duncana, který potlačil úsměv. „No podívej se na sebe, jak jsi přepadlý. Dům je zamčený a je v něm bezpečno. Musíme si trochu odpočinout.“

„To musíme.“ Phoebe ji vzala za ruku. „Nikdy nedovolím, aby ti někdo ublížil.“

„Jdeme spát. Duncane, ty tu zůstaneš s námi. Pojď, holčičko, Duncan zůstane s tebou a bude se ti líp usínat.“

Phoebe povytáhla obočí, ale Essie jen zavrtěla hlavou. „Jako bych nevěděla, že jste si spolu cestu do postele už našli. Brzo vyjde slunce. Musíme si lehnout. A pak si dáme pozdní snídani.“

Ava kývla na Phoebe a vzala Essie kolem pasu. „Benediktýnská vejce? Co ty na to, Essie? A čerstvé ovoce.“

S povzdechem se dívala, jak Ava matku odvádí. „To nejhorší už z mysli vytlačila. Je toho moc najednou, takže to odsunula.“

„To mi přijde docela zdravé.“

Phoebe zahrnula ke své ložnici. „Dokud dokáže myslet na benediktýnská vejce, nezačne panikařit. Nakonec ji to stejně přemůže.“

„Phoebe.“

Posadila se na postel a unaveně si zula boty

„Ten dnešek a všechno co hrozí, to už je na veliký záchvat paniky.“

„Nehádám se. Bože, jsem tak unavená, že se nedokážu svléknout.“ Pak se prostě položila na přehoz.

Duncan si lehl těsně za ni. „Nečekal bych, že naši první společnou noc budeme spát oblečení.“

„Duncane? Díky žeš nebral vážně moje kecy, že máš vypadnout, protože to zvládnu sama.“

Usmál se jí do vlasů. „Hodlám v tom pokračovat.“

„To je asi dobrý nápad.“ Vzala ho za ruku a přitiskla si ji mezi ňadra.

A už za pár minut bylo jasné, že měla Essie pravdu. Phoebe se vedle něho spalo líp.

23

Phoebe pohupovala s Carly stočenou na klíně, jako když bývala miminko. Sama poznala, jaké to je dovědět se, že je otec mrtvý a už se nikdy nevrátí. To leknutí a neuvěřitelná představa nekonečné smrti.

Nemohla ale tušit, jaké je ztratit otce, kterého nikdy neměla, a ještě tak násilným způsobem.

Třebaže vynechávala detaily a věc uhlazovala, tušila, že podrobnosti postupně vyplavou na povrch díky řečem v sousedství, televizním záběrům a všetečným otázkám spolužáků.

Nemělo smysl něco skrývat. Snažila se tedy o co největší upřímnost. „Bolelo ho to?“ zeptala se Carly.

„Já nevím. Doufám, že ne.“

„Jak to že umřel tady, když tady nebydlel?“

„To musím teprve zjistit.“

Carly se k ní víc přitiskla. „Vadí to, že jsem ho neměla ráda?“

„Ne, zlatíčko.“

„Neměla jsem ho ráda, ale nepřála jsem si, aby umřel.“

„Já vím. Já taky ne.“

„Poppyin děda umřel a pak šla na pohřeb, kde ležel v rakvi. Budu taky muset na pohřeb?“

„Ne. Ani nevím, jestli nějaký bude a kdy. To není na nás. Ale kdybys chtěla jít...“
„Ne, nechci, nechci.“
„To nic.“ Strach v jejím hlase přiměl Phoebe znovu ji pohoupat. „S tím si nedělej starosti, miláčku.“
„Co když ublíží tobě? Ten člověk, co ublížil Royovi.“
„To nedovolím.“
„Tamten ti taky ublížil. Zranil ti ruku a obličej.“ Carly měla v očích slzy a hladila Phoebe po tváři. „Co když se vrátí a něco ti udělá nebo tě zabije jako Roye? Mami.“
„Ten se nevrátí. Policie to pohlídá. Je to přece naše práce, ne? Musíš mi věřit, že se zvládnou postarat o tebe, babičku a Avu. Taky o Cartera a Josie. Budeme opatrní. Neplakej a poslouchej mě. Poslouchej, ano?“ dodala Phoebe jemně. „Venku bude chvíli hlídat policie, a klidně i vevnitř, kdyby ses bála.“
„A kdyby přišel do domu, oni ho zastřelí? Nebo ty?“
Panebože. „Sem nepřijde. Ale kdyby, uděláme všechno, abychom byly v bezpečí. Slibuju. Budeme si dávat pozor. Pamatuj, co jsem ti říkala. Nebavit se s cizími lidmi a nechodit k cizím autům, ať říkají, co chtějí. Co bys udělala, kdyby tě někdo lákal do auta?“
„Křičela bych ne, hodně nahlas, a utíkala pryč.“
„Tak je to správně. Všechno bude dobré, protože já najdu toho, co ublížil Royovi. Pak ho zavřeme do vězení a už nikdy se nedostane ven.“
„A najdeš ho brzo?“
„Budu se snažit. A strejda Dave taky. Celá policie se do toho pustí.“
Upokojená Carly si položila hlavu na matčina prsa. „Jsi smutná, mami?“
„Ano, to jsem.“
„A máš strach?“
Pravdu, pomyslela si Phoebe, co nejjednodušší pravdu. „Dost na to, abych byla opatrná a snažila se rychle vypátrat, co se stalo. A víš přece, co přijde, když se moc snažím?“
Carly se pousmála. „Nakonec se ti to podaří.“
„Přesně tak.“ Přitiskla ji blíž a zopakovala si to spíš pro sebe. „Přesně tak.“
* * *

Zavolali jí, a tak musela odejít. Teď se to zdálo mnohem těžší. Hlídat jí je, připomněla si. Jenže i tak by se nejradši rozpůlila, aby jeden její klon mohl zůstat a strážit dům a všechny v něm.

Protivilo se jí i to, že musela požádat Cartera s Josie, aby se k nim dočasně nastěhovali. Bylo bezpečnější a efektivnější hlídat všechny pod jednou střechou.

Ale i tak bylo nepříjemné brát soukromí páru, který se sotva vrátil z lůžka.

Přesto přišli. Carter by pro ni asi udělal cokoli a všechno pro to, aby ochránil svou ženu.

Jenže po ránu se stejně většina z nich bude muset vydat za práci, na nákupy nebo do banky. Carly směla den dva zůstat doma, dokud nebude mít zajištěnou ochranu mimo dům.

Teď jim ale musela jít dolů oznámit, že odchází. Překvapilo ji, když v salonu našla s Carterem a Josie i Duncana. Myslela, že odešel, když šla Carly povědět o jejím otcí.

Sotva vešla, hovor ustal a všechny oči se obrátily k ní.

„Nějaké spiknutí?“ snažila se odlehčit náladu. „Netušila jsem, že jsi tu zůstal, Duncane.“

„Ještě ano. Jak to zvládla?“

„Je to silná holka, bude v pořádku. Teď šla za mamkou do kuchyně. Cartere, Josie, hloupá situace, já vím. Mám číslo na stanici, přímo na krizový štáb, a chtěla bych, abyste si ho uložili do telefonu. Kdyby se vám cokoli nezdálo, volejte. Ty si ho zapiš taky, Duncane.“

„Opravdu myslíš, že by ten šílenec chtěl ublížit někomu z nás?“ zeptala se Josie.

„Nebudu to riskovat.“ Josie úsměvem jasně maskovala nervozitu. Pro sestru z hospiců a manželku učitele nebyly takové hrozby normou. „Teď někoho ošetřuješ, že?“

„Jo, pacienta s rakovinou, od sedmi do čtyř. V soukromém bytě na Bull Street.“

„Fajn, to je blízko od mé práce. Mohla bys mi napsat adresy jména a nějaký svůj rozvrh, ty taky Cartere. Duncan...“

„Já toho moc pravidelně nedělám.“

„Neuvažoval jsi o osobním strážci? Aspoň dočasně.“

„Nehodlám za sebou vodit nějakou gorilu. Dům je zabezpečený, o to jsem se postaral. Máš dost svých starostí, o mě se neboj.“

„Nejsem tak namyšlená, abych mohla říct, že tohle všechno je kvůli mně, ale mám zlost a udělám všechno, abych vypátrala, kdo ohrožuje moje blízké. Proto teď musím odejít.“

„Ty jdeš ven?“ Carter ji okamžitě uchopil za ruku. „Phoebe, on se přece snaží dostat k tobě. Pokud jsme hlídání my, bude mít o to větší důvod jít přímo po tobě.“

„Budu na to připravená. Mám malé dítě, Cartere, neudělám nic neopatrného. Přijede pro mě Dave a pak budu pracovat na stanici obklopená jinými policajty.“

„To ti nebylo nic platné, když tě jeden z nich dostal do nemocnice,“ podotkla Josie.

„Ano, ale už nebudu tak snadný terč. Právě kvůli výsledku Arnieho tam musím. A vy se pokuste zachovat co největší klid.“ Dotkla se bratrovy tváře. „Roy nebyl připravený. Proč taky? Ale my jsme. Takže se přes to dostaneme. Jako vždycky, ne?“

„Máma je k smrti vyděšená.“

„Já vím.“ S tím nemohla dělat nic. „Spoléhám na tebe. A taky na sestřičku v domě, to mi dost uleví, Josie.“

„Budeme v pořádku,“ ujistila ji švagrová. „Zrovna jsme vymýšleli, jak se zabavíme. Jídlo, hry, hudba. A byznys,“ usmála se na Duncana.

„Myslel jsem, že se s Essie pustíme do obchodního plánování.“

„To je dobře. Zabav je, ano? A kdyby se ptaly, řekni, že jsem s Davem a vrátím se brzo. Mohl bys mě vyprovodit?“

„Jistě.“

Počkala, dokud nedošli na verandu. „Musím to znova opakovat, ale byl bys v bezpečí, kdybys jel domů a chvíli se od nás držel dál.“

Přikývl a zadíval se na hezkou ulici lemovanou stromy. „To Royovi moc nepomohlo, že ne?“

„Ne.“ Tak radši přímo k věci, řekla si. „Ty si ale můžeš dovolit jet kamkoli, třeba pryč ze Savannah, a nikdo kromě blízkých by nemusel vědět, kde jsi.“

„Odříznout se a utéct?“

„To není útěk, můžeš si užívat třeba na Tahiti.“

„Nepojedu na Tahiti. V Savannah jsem doma a mám tu rozběhnuté projekty, které nechci zdržovat. A taky nevyměním svoje zrzky za pár mai tai. Ale to víš.“

„Tuším,“ opravila ho. „I tak jsem to musela říct. Ale i když se o sebe postaráš, chci, aby ses mi každé dvě hodiny ozval. Zavolej, nebo pošli esemesku, ano?“

„Souhlasím, jen když to bude vzájemné.“

Povytáhla obočí. „Ty chceš, abych se ti hlásila?“ Odtáhla sako a ukázala mu svůj odznak.

„Jo, moc hezké. Zavolám a za dvě hodiny se ozveš ty mně, dohodnuto?“

Ťukla do odznaku. „Ty bys klidně mohl pracovat u nás. Tak dobře. Na.“ Podala mu papír. „To je číslo na stanici. Dohlédni, aby ho všichni měli v mobilu i na pevné lince.“

Rozhlédla se po ulici a parku. „Možná že sleduje dům. Může být kdekoli.“

„Tak ať se má na co koukat.“ Přitáhl ji k sobě a políbil.“

„Júúú!“

Phoebe měla napjaté nervy, a přestože poznala hlas paní Tiffanyové, položila ruku na zbraň u pasu. Pak se ale s úsměvem otočila. „Jak se vede, madam?“

„No nejste vy dva jako obrázek? Takového fešáka jste si pořídila? Ještě před pár lety bych vám ho asi vyfoukla před nosem.“

Paní Tiffanyová, vymóděná jako žlutý tulipán a sladěná s obojkem svého psíka, se koketně usmívala.

„O tak rozkošnou dámu bych se asi pokoušel sám.“

Potěšené se zahihňala. „Jděte, vy jeden! Radši si ho, Phoebe, hlídejte. Jdeme se s Maximilianem provětrat, nechcete se připojit?“

„Kéž bysme mohli.“

„Nedívím se, taky bych si našla lepší zábavu, mít po ruce tak hezkého muže. Tak zatím.“

„Aspoň něco funguje,“ zašeptala Phoebe, když dáma odklapala. „Pořád existuje normální svět.“

„Jo, v Savannah je žlutě oblečený pes docela normální. Tuhle jsem ho viděl obšťastňovat růžového pudlíka.“

„To byla nejspíš Lady Delovely která svádí psy v širokém okolí celkem běžně.“

Zadívala se za paní Tiffanyovou, jak vplouvá do parku. „Kéž bychom mohli dělat něco tak normálního, jako pozorovat v parku páry legračních psů.“

Duncan ji pohlídl po paži, když u nich zastavil Dave. „Dej na sebe pozor. Brzo se k těm normálním věcem vrátíme.“

„To doufám.“ Naposled pohlédla na dům a pak šla za Davem.

„Všichni v pořádku?“ zeptal se.

„Drží se.“

„Pan Šťastný koukám taky.“

Ohlédla se na Duncana stojícího na verandě. „Zdá se, že má výdrž. Jako ty,“ dodala. „Zůstal jsi nám na blízku celé roky. Tím pádem jsi stejně ohrožený. Jsi rozhodně bližší člověk, než byl Roy.“

„Budu opatrný.“ Stáhl ruku z volantů a poplácal její.

„Bud'. Už od mých dvanácti jsi vlastně něco jako táta. Spoléhám se na tebe a snažím se ti podobat. Jestli ten člověk o mně něco ví, zjistil si i tohle.“

Ted' jí ruku stiskl. „Byl jsem na tebe pyšný ještě dřív, než jsem tě potkal tváří v tvář. A mám tě rád jako dceru. Nedovolím, aby mě využil proti tobě.“

„Tak fajn.“ Zhluboka se nadechla. „A proč vlastně sebrali Arního? Myslela jsem, že si s ním jen neformálně promluví doma.“

„To chtěli, ale pokusil se praštit jednoho z detektivů. Sám se do toho uvrhl.“

„Lehce vybuchne,“ odpověděla Phoebe. „Ne jako Royův vrah. Na Arního to neseď, Dave.“

„Možná, ale může za tím být někdo z rodiny. Prostě to prověříme, Phoebe. Pak půjdeme dál.“

Nepožádal o právníka. Asi chtěl dokázat, že s ním nic nehne, což byla samozřejmě hloupá chyba.

Měl šedé tričko, džíny, tenisky a otrávený výraz. Neohlil se a zarostlá tvář dobře ladila s jeho postojem „jděte všichni do hajzlu“.

Tenhle člověk ji zranil a ponížil, bylo tedy přirozené, že i při pohledu přes jednosměrné sklo se jí dělalo nevolno.

„Nemusíš tady být.“ Dave jí položil ruku na rameno. „Už jednou jsi to zvládla.“

„Ale musím. Potřebuju mu vidět do tváře, až bude odpovídat.“ *Dívat se do očí, slyšet hlas.* „Jen tak poznám, jestli Roye zabil on. Nebo jestli ví, kdo to byl.“

„Ty Royovi nic nedlužíš.“

„Možná ne. Ale Carly ano. Zvládnou to.“

Držela se dobře. Sledovala za sklem, jak Sykes a Liz v týmu šikovně obcházejí Arního polovičaté odpovědi. Všichni tu hru znali, ale teď nad ním měli převahu.

„Nepopřeš, že sis chtěl na poručíkovi MacNamarové vylít vztek.“

„Nic nového.“

„Chlapa, co mlátí ženské, to ale hned tak neomrzí. Víš, kdo to podle mého názoru dělá?“ zeptal se Sykes. „Někdo, kdo je schopný všeho.“

„Tak to změňte názor.“

„A víš, co si myslím já, Arní?“ ozvala se Liz, která stanula za jeho zády „Že jsi podělanej zbabělec. Ten typ, co vyhodí do vzduchu bezmocného chudáka. Dalo ti to pocit důležitosti?“

„Toho pitomce jsem ani neznal. Co je mi po něm? Možná bych ho spíš pozval na panáka, že tu čubku odkopl.“

„Co ti bylo po něm, že?“ navázala Liz. „Byl to jen nástroj, jak dál vyjebat s MacNamarovou.“

„Nepotřebuju s ní jebat, to už jsem taky řekl.“

„Jak se ti líbí dělat gorilu páprdům v drahých oblecích, Arní? To se taky nikdy neomrzí, co?“ Arního tvář potměla hněvem, ale taky ponížením. „Je to jen na chvíli.“

„Jo? Myslíš, že se tatínek postará a dostane tě zase zpátky?“ Sykes se poplácal dlaní po břicho a hlasitě se zasmál. „To sotva, a ty to víš. Jsi v háji a ostuda rodiny Kdyby mě nějaká čubka stála odznak, taky bych jí to chtěl vrátit. Proč nám neřekneš, kdes byl včera v noci od deseti do tří?“

„Už jsem vám to řekl. Doma se ženou.“

„Dost hloupá lež, co?“ Sykes si tůkl na spánek. „Zvlášť když tě teď žena nemůže vystát.“ Přistrčil k němu výpověď. „Říká, že neví, kdys přišel, ale nebyl's tam, když šla v jedenáct spát.“

„Kecá.“ Arní trhl rameny a zadíval se na strop. „Byl jsem dole v kumbále a usnul u televize.“

„Ona všude zamkla, Arní. Kdybys spal, kde potom bylo tvoje auto?“

„Prostě si ho nevšimla. A je na mě našťvaná, tak mi to vrací.“

„Lže,“ prohodila Phoebe. „Je nervózní.“

„Ani ten den, kdy byl zastřelený Johnson, o tobě nevěděla. To je zlé.“

„Měl jsem volno a vyřizoval různé věci, krucinál.“ Už se začínal vztekat.

„Tak věci,“ kývla Liz. „Jako třeba číhání u okna a střílení na neozbrojeného teenagera.“

„Děte s tím do prdele. Tohle na mě nehodíte jen proto, že MacNamarová ještě nemá dost. Vodí vás jako psy na řemínku. Kdybych chtěl někoho zabít, tak jedině ji.“

„Zabít exmanžela a Johnsona by jí taky ublížilo.“ Sykes na něj namířil prstem jako zbraní. „Ty teď máš dvaadvacítku, Arní. Mohl jsi trefit toho králíka.“

„Co? Jakýho králíka? O čem to zase mluvíte?“

„Ted' nelže,“ řekla Phoebe za sklem. „Neví, o co jde.“

„Jestli ta kulka vyšla z tvé zbraně, budeš mít na krku obtěžování. A to je porušení podmínky. Pak půjdeš do báně a ani tatínek tě odtamtud nevydoluje.“

„Tátu z toho vynechte.“

„Ty ho nevynecháš,“ odsekla Liz. „Brzo ho budeš volat na pomoc. Taký je tu ten had a krysa. To jsi teda pokročil od zohavené panenky. A od zvířátek k Royovi.“

„O žádném králíkovi nic nevím.“

„Ta panenka,“ řekla Phoebe tiše, ale Sykes už přimhouřil oči.

„Ale o panence něco víš. To jsi dost znejistěl.“

„Nechápu, o čem mluvíte.“

„Poničil jsi panenku, jako jsi chtěl zdevastovat MacNamarovou,“ pokračoval Sykes. „Zazvonils a hodil ji na schody, pak krysu a nakonec jsi oddělal Roye. Jo, to dává smysl.“

„Blbost. Možná jsem tam hodil panenku a co? To už je pár tejdnu. Nepřiblížil jsem se k ní, co...“

„Cos ji zmlátil na schodech?“ dokončil Sykes. „Od té chvíle, cos jí dal na hlavu pytel a rozerval jí šaty? Tady kamarády nenajdeš, Arnie. Nikdo ti nepomůže, tak klidně lži dál. To mi dělá dobře, protože lhaní tě dostane do cely, kde na tebe budou čekat s jehlou, ty prase.“

„Vy jste se snad pominuli.“ Arnie byl bledý jako stěna a pot z něj doslova tekl. „Nikoho jsem nezabil. Ani žádnýho králíka.“

„Měl's motiv, možnosti i příležitost. Jo, jen si lži, debile. Sám dobře víš, jak má soudce rád prolhaný, zbabělý vrahy Tohle tě odrovná, na to vem krk.“

„Toho magora jsem neznal a na Hilton Head, kde jste říkali, že bydlel, jsem nebyl. S tím mě nemůžete spojit.“

„Dej nám čas. Nám se totiž vůbec nelíbilo, jak jsi z toho útoku na poručíka vybruslil, vid', Liz?“

„Já jsem si pro něj přála opravdový trest. Ale tentokrát...“

„Za tím je ona.“ Arnie si otřel ústa rukou. „Snaží se to na mě hodit. Tu panenku jsem našel v jednom domácím výprodeji, jen aby měla o čem přemejšlet. Nikoho jsem nezabil. Ať táhne k čertu. Na hřbitově Bonaventure jsem včera vůbec nebyl.“

„Tak kde jsi byl, Arnie? Dokaž to a bude po všem.“

„Tak jsem si našel přítelkyni, no. Žena se mnou nechce nic mít, tak mám někoho, kdo mě bere. Včera jsem byl u ní. Dělalí jsme na tom skoro do dvou.“

„Jméno.“ Liz mu přes stůl přistrčila blok. „Adresu. Zeptáme se, jak moc dobře jsi jí to dělal.“

„Je vdaná, kruci. On odjel hrát na pár ní golf, tak jsme mohli k ní. Nejdřív bych se s ní musel domluvit, aby to potvrdila. Kdyby to manžel zjistil, přerazil by ji. Musela by věřit, že její jméno nikde nepadne.“

„Tak nejdřív bys ji chtěl varovat?“ odfrkl si pohrdavě Sykes. „To máš smůlu. Jestli nelžeš, vynecháme ji z toho. Zdá se, že si jeden druhýho zasloužíte.“

„Moje žena už mluví o rozvodu a to jen proto, že MacNamarová...“

„Jasně, MacNamarová tě přemluvila, abys ji zmlátil a nechal se vyhodit. Napiš to jméno, Arnie.“

„Pracuje jako úřednice v Terrance. Běžte za ní do práce a ne domů. Můžete bejt aspoň trochu diskrétní.“

Sykes měl oči jako z kamene. „Nečekej laskavosti po tom, cos skočil na MacNamarovou na schodech. Zapiš si za uši, ty parchante, že nikdo tady není na tvé straně. Jestli se chceš zachránit, napiš to jméno. Jinak tě zadržíme za to, žes napadl detektiva, a vydržíš v cele, dokud se tohle nevyřeší.“

Začal psát a Phoebe se obrátila na Davea.

„To nebyl on. Je to hajzl a hlupák, ale nezabil Roye ani Charlieho. Na to nemá odvahu ani rozum.“ Znovu se zadívala na Arnioho. „Mně by to rád oplatil, ale nepochopil by, že mi může ublížit skrze Roye nebo toho kluka. On mi takhle nerozumí. Ten, co tohle udělal, ano.“

„Zajdeme za tou jeho ženskou, jestli alibi sedí.“

„Jo a já půjdu domů a projdu svoje záznamy On tam někde určitě je.“

Phoebe a Liz se potkaly na chodbě. „Zrovna jdu za tebou, máš minutku?“

„Jasně.“

„Třeba...“ Liz pohlédla na dveře toalet. „Támhle.“ Uvnitř se opřela zády o umyvadlo. „Těžké se na něj dívat, co? To sklo zas není taková bariéra.“

„Jo, těžké, a ne, není.“

„On to neudělal, Phoebe.“

„Ne, neudělal. Vedli jste si s Bejkem skvěle. Až se prověří to alibi, budeme moct tuhle možnost škrtnout.“

„A jak se zatím držíš?“

„Pravdu? Nemám ponětí.“ Phoebe si přejela dlaní přes obličej. „Rodina je zavřená v domě, jako bychom byli rukojmí. Není jiná možnost. Ten vrah z nás udělal rukojmí, ale neznáme jeho podmínky. Nevíme, co chce a proč. Takže se s ním nedá vyjednávat.“

„Nezašla bys na kafe?“ zeptala se Liz a koukla na hodinky. „Mám třicet minut, než to Bejk dodělá.“

„To vypadám tak mizerně?“

„Vypadáš, že bys potřebovala kafe a kamarádku.“

„Asi jo, ale musím domů. Vytáhni jednu cihlu a barák se sesype. Jsem teď pro ně důležitá. Dáš mi vědět, jestli to alibi sedí?“

„Jasně.“

Phoebe otevřela dveře, ale pak je zase zavřela. „Přála jsem si, aby to byl on, aby to bylo za mnou a moje rodina v bezpečí. Taky kvůli tomu, abych ho viděla na dně. Ne kvůli Royovi, chápeš? Aby si odpýkal každou minutu na těch schodech. Myslela jsem, že jsem se smířila s tím, jak se to vyřešilo. Ale když jsem ho dnes viděla? Ne, nejsem s tím srovnaná.“

„Rozumím.“

„Opravdu?“

„Rovnováha nastane, až když to cítíš uvnitř. Možná ses smířila s jeho trestem, ale stejně se ti nezamlouvá.“

„Nezamlouvá.“ Něco se v ní uvolnilo, protože to mohla vyslovit nahlas a někdo jí rozuměl. „Vůbec se mi nezamlouvá. Možná kdyby taky zažil trochu hrůzy a bezmoci...“ Phoebe zavrtěla hlavou. „Ale to nechám na jindy, už beztak mám spoustu jiných starostí.“

„Měla bys asi uvažovat o tom psychologovi.“

„Budu. Vážně. Ale nejdřív musím dokončit tohle.“ Usmála se. „Bylo to lepší než kafe, díky za ucho, Liz.“

„Mám ještě druhé, kdybys potřebovala.“

24

Odblokovala to. Na emoce, které v ní vyvolal pohled na Arnioho Meekse, teď nebyl čas. Tušila, že ji zase přepadnou a promění se v bolavé uzly v břiše. Ale bude muset najít způsob, jak je uvolnit.

Ted' před sebou měla celý seznam jiných starostí.

Zaparkovala na Jones Street a vystoupila. Proč se jí jejich dům někdy zdál tak *hrozivý*? Celé týdny a měsíce ho většinou považovala za krásné, elegantní místo, kde mohla vychovávat dítě, bydlet s matkou a přítelkyní, jíst, spát a bavit se.

Co na tom, že si ho nevybrala za domov? Nakonec to byla jen stavba z cihel a skla a duch sestřenky Bess dávno zmizel.

Nemožnost volby, uvědomila si. O to šlo. Neměla jinou možnost.

Přestože ji uvnitř čekali, zašla na zadní dvorek, aby neviděla policejní hlídku ani průčelí strašidelného domu.

Posadila se na schody a představila si tu krásnou zahradu jinde. Třeba v New Orleansu, v jiné ulici v Savannah. Nebo taky v Atlante nebo v Charlottě.

Copak v tom byl rozdíl? ptala se.

Veliký rozdíl, zatraceně veliký.

Zaslechla vrznutí dveří a pochopila, že je konec osamělého dumání.

Carter usedl vedle ní, podal jí sklenici vína a neřekl vůbec nic.

Napila se za zvuku šumění zahradní fontány. „Mám splín.“

„Proto to víno. Mám tě tu nechat?“

„Ne. Vybrala jsem si na to sestřenku Bess, tenhle dům a zámky, které nejdou otevřít. Nemá to řešení, a tak se nad tím dobře truchlím.“

„Protože v jiných případech řešení hledáš.“

Koukla se na něho. „Už jsem taková, ne?“

„Co se pamatuju. Reuben je taková demarkační čára a předtím se mi to slévá.“

Položila si hlavu na jeho rameno. „Pro mě se všechno změnilo po smrti tatínka. Předtím se mi to slévá. Tehdy nám mohla pomoci. Sestřenka. Nemusel být žádný Reuben, kdyby udělala správnou věc.“ Chvilí tiše seděla a pozorovala fontánku. „Mamka kvůli nám musela každý den bojovat.“

„Já vím.“

„Když si představím, jak to asi bylo těžké... Starosti, práce, smutek. A strach. Ale snažila se. Pak uvěřila, že je pro někoho výjimečná, a ten někdo ji začal ohrožovat. Málem zabil ji i její děti. Není divu, že se začala uzavírat před světem.“

„Nikdy jsem jí to nevyčítal.“

„Ne, já vím, jenže já asi ano. Stydím se za to, ale někdy ano. I když tomu rozumím, někdy mám prostě vztek, že nedokáže vyjít ven, do obchodu nebo třeba do kina. Cokoli. Je mi jedno, že nemůže. Někdy prostě...“

Zavrtěla hlavou. „Třeba v takovéhle situaci, kdybych je s Carly mohla poslat pryč. Nebála bych se tolik, kdybych je s Carly mohla posadit do letadla a někam poslat.“

„Budeme si s ní muset znova promluvit o léčení. Ne teď,“ dodal rychle, „když je tak rozčilená. Až tohle skončí. Můžeme se sem s Josie nastěhovat. Nejen dočasně.“

„Nebyli byste tu šťastní.“

„Phoebe...“

„Nebyli. Já většinou jsem, to jen teď to na mě padlo. Je toho tolik. Meeks se v Royově případě dá vyloučit. Věděla jsem to ještě před tím dnešním výsledkem. Ale pohled na něj ve mně zase probudil strach. Radši mám vztek než strach, tak proto se zaobírám tímhle.“

„Vedeš si dobře.“

„A o to jde.“

Uviděla kolibříka, který flirtoval s květy svlačce na kovové treláži u zdi. Měl svobodu vybrat si kterýkoli květ a letět dál.

Ale lidi nejsou ptáci.

„Jak je mamce?“

„Háčkuje. Než Duncan odešel, přiměl ji vymyslet řadu nových výrobků a navrhnout ceny. To je asi to nejlepší, co mohl udělat, aby myslela na jiné věci. Je v tom dobrý. Umí využít lidi.“

„To je pochvala, nebo stížnost?“

„Líbí se mi to. Z Carly si udělal módní konzultantku. Naprosto ji to nadchlo.“

„Což je u budoucí osobní prodejkyne dobře.“

„Ví, jak na lidi. Co, kde a kdy říct, aby z nich dostal to nejlepší. Takže ano, líbí se mi.“

„Mně asi víc než to.“

„Vážně?“ přimhouřil oči. „A to ti dělá starosti?“

„To jsem neřekla.“

Dotkl se prstem tenké vrásky na jejím čele. „Tady se to ukazuje.“

Trhla rameny a promnula si to místo. „Ale jdi, táhnu s sebou přece těžký náklad.“

„Roy byl pitomec. A na pitomce někdy narazí každý. Je mi líto, že to říkám, když už je mrtvý.“

„Pak moje práce, která často narušuje osobní plány.“

„Když začal chodit s poldou, musel to vědět předem. To neberu. Zkus něco dalšího.“

„Sedmiletá dcera. Neříkám, že je to problém. Je to láska mého života, ale musí se vzít v úvahu. Ona je na prvním místě. A vážný vztah s někým, koho musíš přijmout i s děckem, to není jednoduché.“

Carter jen mávl rukou. „To lidi dělají pořád. Vyhledám ti na Googlu statistiky.“

„Tak k tomu přidej tenhle dům. On bydlí na tak krásném místě na Whitfield Islandu, které sám vybudoval. Ale i kdyby to mezi námi někam pokročilo, nemohla bych se odstěhovat. Pak je tu mamka. Kdyby chtěl mě, musel by přibrat i ji.“

Možná se jedna taková věc ještě skousnout dá, ale dej to dohromady a vyjde ti pěkně nepříjemná zátěž. A to ani nevím, jestli se mu prostě jen nelíbím.“

„Můžeš se zeptat.“

„Jasně, ty jsi taky se vším hned hotový.“ Odfoukla si. „Takže jsem si trochu ulevila a teď zpátky k té naší hrozně situaci.“ Vstala. „Půjdu pracovat.“ Sehnula se a políbila bratra na tvář. „Díky za víno i zbytek.“

„Vino bylo tvoje a zbytek je kdykoli dostupný znova.“

Mohlo to být horší, pomyslela si později. Ale Ava s Josie si povídaly v kuchyni a maminka s Carly se zabraly do nových vzorků, takže měla poměrně dlouho klid na práci.

Na dům v obležení vše běželo zdánlivě normálně.

Rozhodla se, že ráno kontaktuje FBI, vysvětlí situaci a požádá o kopie zpráv o případech, kde pomáhala s vyjednáváním.

Je to už dávno, ale nesmí opomenout nic, říkala si, když otvírala dokumentaci novějších akcí.

Náhle je měla všechny před očima. Neuvěřitelné, napadlo ji, každý detail tak jasně vystupoval i u pět šest let starých případů. Jakmile složku otevřela, vzpomněla si.

Sebevraždy, domácí násilí, nepovedené loupeže, boj o děti, ublíženost zaměstnanců, pomsta, finanční ztráty, zármutek, psychické nemoci. To všechno ventilované přes nějaká rukojmí.

Někdy i přes všechnu snahu vyjednávání selhalo. Ona selhala.

Srovnala zprávy podle let a začala prvním rokem práce pro savannahskou policii.

Na konci toho roku za sebou měla tři ztráty na životech. Jednu sebevraždu, jedno rukojmí a jednoho útočníka. Nezáleželo na tom, kolik jiných odradila. Tři z nich ztratila a teď jí opět vyvstali na mysli.

Tak jasně, že začala znovu zvažovat svoje kroky, vyřčené věty i použitý tón. Příliš dlouhé pauzy, nebo naopak krátké?

Marné počínání, uvědomila si. A nebezpečné.

Přesto jí tři životy unikly. Byl snad Roy mrtvý kvůli některému z nich?

Začetla se do další složky a začala vypisovat jména lidí osobně nebo profesionálně spojených s případem. Byla v polovině dalšího roku, když se ozvalo klepání. „Měla by ses nadýchat jiného vzduchu a zajít na jídlo.“

„Je mi dobře, Avo, díky“

„Ne, není. Nikomu z nás není. Ale musíme dýchat, jíst a spát.“ Přešla ke stolu. „A tvoje matka a dcera potřebují vidět, že to aspoň chvílemi děláš.“

„Máš pravdu. Sejdu dolů. Avo, já vím, že jsi plánovala ten výlet se Stevem později, ale semestr skončí už za pár dnů. Nechtěli byste vyrazit dřív?“

„A uklidit se do bezpečí, když nevíme, jak dlouho tu budeme takhle zavření? Není rozumné mě rozčítit hned první den.“

„To nechci, Avo. Jen že bych se o jednoho - vlastně o dva lidi, když má přijet Steve - nemusela strachovat.“

Ava naklonila hlavu ke straně. „Neopustím Essie a Carly. Kdyby šlo jen o tebe, tak bych možná jela. Jsi soběstačná ženská, i když někdy protivná, jako teď.“

Phoebe se natočila v židli. „Taky bys mě nemusela rozčítit hned první den.“

„Tak to ti musím říct, že už jsem Steveovi navrhla, aby jel do Bar Harboru s rodinou svého spolužáka, protože si rozumějí. Takže sem dorazí až v červnu. A kdyby se to do té doby nevyřešilo...“ Ava si prohrábla dlouhé vlasy. „Tak vymyslím jiný způsob jak mu zabránit, aby sem přijel.“

„Takže jsi mu nic nevysvětlila.“

„Je to moje dítě, i když už velké. Nedovolím, aby se zbytečně vystavoval riziku. Essie a Carly mě potřebují, ale ty taky. Nesnaž se mě zbavit jako nějakého bezcenného závaží.“

„Kdybys pro mě neměla takovou cenu, nenapadlo by mě posílat tě pryč. Kdybych mohla Carly někam odvézt...“ Phoebe vzala hlavu do dlaní. „Já vím, že by to nefungovalo, že bych o ni měla hrozný strach, možná větší než teď. Mamka by šléla. Já to vím, Avo. Ani bych ji tu nemohla nechat samotnou. Potřebuju tě tady, ale taky tě mám moc ráda a přeju si, abys mohla odjet.“

„Tak to už se nezlobím.“ Šla Phoebe obejmout kolem ramen a políbit na tvář. „Jsme všichni podráždění.“

„A to si právě přeje,“ zašeptala Phoebe. „Ať je to, kdo chce, o tohle mu jde.“

„Když se sejdem u dobrého jídla, bude to pro něj výsměch. Máme pečené kuře a šťouchané brambory.“

„To znamená, že se mu pak ještě půjdu vysmívat nahoru do tělocvičny, abych ze sebe tolik jídla zase dostala.“

„Hlavně si nech místo na jahodové dortíky.“

„Bože, proč mě tak mučíš?“

„Když jsem rozčilená, vařím,“ řekla Ava. „A dneska jsem toho navařila dost.“

Bylo to krásné. Tak dokonalý a mocný okamžik. Každá minuta a nadechnutí od chvíle kdy toho kreténa strčil do kufru jeho předražené káry až po jeho vybuchnutí, byly závrtné.

Mnohem lepší než zastřelení toho kluka z gangu. V té rychlosti tomu chyběla dramatická stránka.

Litoval jedině, že nemohl vidět Phoebin výraz, když se Roy rozletěl na kusy. Považoval by to za třešničku na dortu.

Na její tvář se teď díval na stěnách své dílny. Na mnoho výrazů jedné tváře. Phoebe MacNamarová vracející se domů po dni, kdy se vrtala v cizích životech, klábosící s přihloupou sousedkou, procházející se s tím rozmazleným spratkem v parku a podél River Street. Nebo jak si vyměňuje sliny s tím zazobaným bastardem, co ji zrovna píchá.

Protože slavil svůj poslední úspěch, otevřel si další pivo a pokynul mnoha jejím tvářím.

„Začíná ti bejt horko, co, čubko? No jo, už se potíš. Potečou z tebe kýble potu, než tohle skončí.“

Jak se to asi snaží rozluštit, přemýšlel. Jak si trápí mozek. Kdopak asi zabil chudáčka Roye? Kdo udělal tak krutou věc? Búúú.

Představil si její hlas a smál se, až se musel posadit.

Škoda že si s tím prachatým troublem nezačala o pár měsíců dřív. Kdyby měl víc času na přípravu, mohl se zaměřit na něj místo na exmanžela.

Třeba ještě něco vymyslí. Jen to musí dobře zvážit a naplánovat. Využít příležitost nebo si nějakou připravit.

„Uvidíme, uvidíme,“ zamumlal. „Máme svůj rozvrh, Phoebe.“ Znovu pozvedl pivo. „Už odpočítáváme. Tik, tik, tik. A nakonec všechno vyletí do vzduchu v krvi a kouři.“

Jako ona, pomyslel si a představil si jinou tvář. Tu, kterou měl vypálenou do mysli. Rozplakal se.

Po večeři, když byla Carly bezpečně v posteli, Phoebe naposled zavolala kapitánovi. Pak jen nehybně seděla a zírala do svých materiálů. Někde v sobě cítila prázdné místo, jako by jí někdo náhle vyrval kus těla.

Potřebovala ho nějak překlenout, znovu se soustředit na jména, případy a jejich příčiny, ale ta prázdnota hrozila, že do sebe vsákne všechno ostatní.

Zvedla sluchátko a vytočila Duncanovo číslo, aniž přemýšlela proč.

„Já... Duncane...“

„Phoebe. Zrovna jsem na tebe myslel. Jestli ti mám zavolat, nebo tě chvíli nechat na pokoji. Jsi doma?“

„Ano.“ Ruka s telefonem se jí začínala chvět. „A ty?“

„Taky. Kontroluješ mě?“

„To jsem nechtěla...“

„Tak jinak. Zeptal bych se, co se děje, ale to je zřejmé. Stalo se ještě něco?“

„Právě jsem mluvila s Davem. Všichni jsou tady celkem v klidu, tak jsem nechtěla... Napadlo mě zavolat ti, ale...“

„Co víš od Davea a co jim nechceš říct?“

„Myslí ti to rychle, což je fajn, i když někdy možná na obtíž. Volal, abych věděla, že... že našli... moment.“ Spustila sluchátko a párkrát se zhluboka nadechla. „Na těch výbušninách byl časový spínač. Na Royovi. Byla to časovaná bomba s dálkovým ovládáním. Asi jako pojistka, nebo kdyby to chtěl odpálit dřív Ale bylo to načasované na jednu třicet. Nikdy by nenechal Roye žít. Ať bych řekla, nebo udělala cokoli, skončilo by to stejně.“

Po delší odmlce si Duncan dlouze povzdechl. „Nastavil čas tak, abys určitě stihla dorazit. Počítal i s dobou, kdy si s tebou bude jen tak hrát. On chtěl, abys to viděla. To už ale víš.“

„Chtěl, abych smlouvala a prosila. A abych pak pochopila, že to stejně bylo zbytečné. Ze nic, co udělám, nemá smysl, protože už je to nastavené a čas se odpočítává.“

„V jednom se ale spletl. Co děláš, má smysl.“

„Vyděsil mě k smrti. Má mě tam, kam mě chtěl dostat.“

„Voláš na špatné číslo, jestli myslíš, že řeknu, aby ses nebála. Ale co s tím chceš dělat?“

„S tím, že mám strach?“

„Ne. Jak ho najdeš, aby ses už nemusela bát?“

„Pročítám staré záznamy a hledám nějaké... Nebudeš říkat, že mám být silná a statečná, že ne?“

„To už jsi. Viděl jsem tě v akci. Ale všechno má své hranice. Co kdybys přijel? Taky umím číst záznamy.“

Zadívala se oknem ven, jak se na tabulky tlačí temnota. „Chceš přijet, abych se nemusela snažit být silná a statečná.“ Prázdné místo v ní se začalo uzavírat. „To je to pravé.“

„Dej mi půlhodinku a já...“

„Ne, ne, nemusíš. Asi mi stačilo slyšet, že bys přijel. Že ta možnost je,“ uvědomila si. „Ještě se tě na něco zeptám, a protože umím poslouchat, poznám, kdybys lhal. Nelituješ za téhle situace, žeš mě tehdy pozval na drink?“

„Když uvážím svoji situaci, myslím, že to byla ta nejlepší volba.“

Usmála se. „Možná až druhá po tom rozhodnutí zajít pro šest piv a koupit si los.“

„Nebo je to nastejno. Phoebe, neměla by sis už lehnout a trochu se vyspat?“

„Jo, to asi udělám.“

„Nevím, jak dobře umím poslouchat já, ale lež asi poznám.“

„Možná to udělám za pár hodin. Díky za to, co jsem potřebovala slyšet.“

„Jsem tady, kdybys potřebovala něco dalšího.“

„Dobrou, Duncane.“

Po krátké, neklidné noci se Phoebe rozhodovala, zda si vezme práci domů. Což by znamenalo nepracovat skoro vůbec, protože vzala Carly na několik dnů ze školy

I kdyby dcerku na chvíli něčím zaměstnala, stejně by se cítila provinile, že se jí nevěnuje.

Bude lepší jít do práce a něčím se zaměstnat. Dům byl pod dohledem, říkala si, když se pokoušela vylepšit make-upem, a kdyby se dostal přes policajty, mají alarm.

Což by pro někoho, kdo umí načasovat a na dálku odpálit bombu, asi nebyl problém.

Ale to neudělá, to ne.

Vzdala pokusy upravit si vlasy a jenom je stáhla do uzlu.

Všechny síly teď musí soustředit na jeho dopadení. Papírování i plánované přednášky musejí počkat.

Měla už slušný seznam jmen a adres, které začne obcházet a kde se bude vyptávat. Možná do konce směny něco zjistí. A kdyby ne, bude pokračovat, dokud to nevyřeší.

Cestou dolů nakoukla do Carlyina pokoje.

Dcerka spala odkopaná s olýsalým medvídkem, kterého si nejčastěji brala do postele. Phoebe spokojeně vycouvala. Kdyby ji chtěla přikrýt a lehce políbit, to ranní ptáče by se vzbudilo, modré oči prudce otevřely a otázky se začaly sypat.

Kafe, pomyslela si a běžela do kuchyně. Možná taky jeden nízkotučný jogurt, o kterém se snažila neustále přesvědčit, že jí chutná. Nechá rodině vzkaz na lednici, ohlásí se hlídce a vyrazí.

V kuchyni narazila na Essie u sporáku a obě s heknutím nadskočily.

„Myslela jsem, že ještě spíš,“ řekla Phoebe.

„Já o tobě taky“ Essie se chytla za srdce. „Vyděsilas mě k smrti, ale ještě žes mě nezastřelila,“ kývla na ruku, kterou Phoebe držela nad pouzdrem.

„Promiň. Ještě není ani šest, a ty jsi vzhůru!“ Když se na ni matka jen tiše zadívala, Phoebe zavrtěla hlavou a šla ji obejmout. „Mami.“ Pohupovala s ní. „Tohle je vážně hrůza.“

„Jsi oblečená do práce.“

Phoebe ji držela dál, ale pevně stiskla víčka. „Musím tam.“

„Přála bych si, abys nechodila. Přála bych si... Ne, neuklidňuj mě.“ Essie přidržela dceru, aby se neodtáhla. „Jsi pořád moje holčička a chci mít celou rodinu v bezpečí doma. Já vím, že je to sobecké, ale kéž by to šlo.“

Essie poodešla. „Ale nejde. Udělám ti kávu.“

Phoebe chtěla říct, že to zvládne sama, ale uvědomila si, že se maminka potřebuje zaměstnat. „Já vím, že máš strach, mami.“

„Jistěže mám. Bylo by hloupé nemít. Roye mi líto není.“ Vytáhla ze skříňky hrnek. „Já vím, že bych to neměla říkat. Ty jsi ho nikdy z ničeho nechtěla obviňovat, ale já ano. Jenže teď se bojím o tebe a o nás všechny.“

Nalila kávu do hrnku a přidala cukr a smetanu, jak to Phoebe měla ráda. „A vím, že si děláš starosti, že se můj stav zhoršuje.“

„To dělám,“ odpověděla Phoebe. Já jsem tvoje holčička, ale ty zas pořád moje maminka.“

„Sedni si, udělám ti snídani.“

„Nemám čas, sním si jen jogurt.“

„Vždyť tyhle nesnáš.“

„No jo, snažím se zvyknout si.“ Phoebe odhodlaně otevřela lednici, jeden vylovila, pak našla lžičku a opřela se o linku. „Tušila jsem, že po tomhle začneš být trochu opatrnější při vycházení na zahradu nebo přední verandu, ale...“

„S tím už mám problémy delší dobu.“ Essie vzala utěrku a otřela beztak čistou desku. „S verandou a terasou u ložnice ještě víc. Bušení srdce,“ dodala. „I když vím, že je to jen v mé hlavě, srdce to neuklidní. Tys asi nikdy nerozuměla tomu, že jsem v tomhle domě spokojená. Nepotřebuju to, co je venku.“

Phoebe jedla jogurt. Chutnal kysele jako její myšlenky „Myslíš svět?“

„Mám hezký svět tady uvnitř, a když potřebuju vědět víc, stačí mi počítač. Zlato, udělám ti vajíčka.“

„Tohle je fajn.“ Vzala si kávu, aby tu chuť zapila. „Měla jsi nějaké záchvaty, když jsem nebyla doma?“

„Nijak velké. Jen sem tam úzkost. Phoebe, je jen jeden důvod, proč bych chtěla být schopná vyjít ven. Abys odsud mohla i ty, kdyby sis to přála. Kdybys mohla, udělala bys to?“

„Mami, na takové rozhovory už teď nemám čas.“

„Ještě není půl sedmé, ale jestli spěcháš, stačí rychlá odpověď.“

Phoebe šla nedojedený jogurt vyhodit do koše. „Nevím. Někdy ano. Odešla bych odsud jen naschvál sestřence Bess. Neměla žádné právo držet tě z kůže a pak ti nedat nic.“

„Poskytla mi bydlení, když jsem byla zoufalá.“

„A donutila tě za to platit každý den.“

„Myslíš, že mi na tom záleželo?“ Bílá jizvička na matčině tváři začala v rozčilení vystupovat. „Myslíš, že mi na tom sešlo?“

„Ale mělo.“

„Taková jsi ty, Phoebe, ty si nenecháš nic líbit.“

„Mami...“

„Možná prostě musíš a máš to v povaze. Zlatíčko, copak ty bys taky neudělala všechno pro Carlyno bezpečí? Opustila jsi Roye, i když se tak nerada vzdáváš. Odešla jsi z FBI, protože věřila, že práce u místní policie bude lepší. Kvůli ní a taky kvůli mně. Myslíš, že to nevím? A přemýšlela jsi snad, co tě to bude stát?“

„To není stejné, mami. Ona se k vám s Carterem chovala jako k odpadkům.“

„Taky jsem vždycky věřila, že za Cartera bude mít v pekle připravené místočko. Ale i tak měl domov, tebe a mě, a díkybohu i Avu.“

„Ten dům jsi měla dostat ty, a bez podmínek.“

„Vždyť je můj, Phoebe, i s těmi podmínkami. Vadí ti to tak moc?“

„Ne.“ Phoebe si vzdychla. „Někdy mě štví pomyšlení, jak tahá za nitky ještě z toho místa v pekle. Ona to věděla, ale občas mě fakt míchne, že měla pravdu. Jenže pravda je taky to, že Carly tenhle dům miluje, svůj pokoj a zahradu a park. Takže ne, nemyslím na to, co mě to stojí, nebo jen když jsem rozčilená. A nevím jistě, jestli bych odešla, kdybych mohla.“

Dopila kávu. „Musím do práce.“

„Já vím.“

Essie poslouchala, jak Phoebe odchází, zavírá a otvírá dveře. Pak přešla k oknu a vyhlédla na dvorek plný nádherných květin, keřů a stinných koutů.

Ale viděla jen bezednou černou jámu.

25

Dostala se do práce brzy, a tak mohla rozšířit svůj jmenný seznam. Federálové dělali potíže, ale naštěstí měla v místním oddělení dost známých, aby se přes překážky dostala.

Víc než deset let uběhlo, co nastoupila k místní policii. Skoro třetina dosavadního života v téhle profesi.

Přišla celkem o čtrnáct lidí.

Matka měla pravdu, přiznala si. Nerada prohrávala, ale ztratila jich čtrnáct za necelých jedenáct let.

Nezáleželo na tom, že tři z nich podlehl zraněním dřív, než se dostala na místo. Byli důležití pro ni, a tak mohli být důležití i pro Royova vraha.

Všechny ztráty je třeba znovu přezkoumat.

Vstala od stolu, že vyrazí do terénu, ale na dveře zaklepal Sykes. „Poručíku?“

„Jen dál. Aha, Arnie. Jeho alibi drží?“

„Jo, jeho historka sedí.“ Sykes se zatvářil, jako by nemohl spolknout hořké sousto. „Navíc si jeho auta všimla jedna zvědavá sousedka, která před desátou věnovala psa.“

„Dobře.“

„A pak s ním šla znovu ven před svítáním. Chápete, proč si lidi pořizují psy, když pak musejí před rozedněním vylézt z postele, aby pokropili petúnie?“

„Asi jo. O něčem takovém už nějakou dobu přemýšlím.“

Pobaveně se usmál. „Malá chce štěňátko?“

„Jste dobrý detektiv, Bejku. Ano, chce.“

„No, a když tenhle pejsánek zase vykonával potřebu, jeho panička údajně viděla Arnioho, jak...“ Sykes zalistoval zprávou, „si vykračuje od Mayleen Hathawayové jako kohout ze smetiště.“

„Tím pádem je čistý.“

„Jo, kruci. Ale myslím, že si tuhle Mayleen zaslouží. Má sice prsa jako bohyně, ale mozek jako hrášek a vztekla je jako pitbull.“ Uchechl se. „Arnie si to asi pěkně odskáče. A když k tomu přidáte jeho manželku, asi mu dobře nebude.“

„Možná jsem hrozná, ale ráda to slyším.“

„Půjdu se zeptat, jestli nejsou zprávy o autu oběti. Jestli tam ten bastard nechal jediný vlas, najdeme ho.“

„Snad byste to mohl udělat cestou. Mám nějaké pochůzky a hodil byste se mi. Vysvětlím vám to, než dojedeme na první adresu.“

Vzala kabelku, ale pak si všimla, že na oddělení vešel seržant Meeks. „Tak ještě pár minut, detektive, ano?“

Ohlédl se a jeho výraz se zatvrdil. „Klidně počkám i tady.“

„Není třeba. Vyřídím to hned.“

Sykes s Meeksem se na sebe ve dveřích podívali jako dva vztekli psi. Oba stejně stavění a drsní, pokud šlo o hájení svého teritoria, ale tak rozdílní v přístupu.

„Díky detektive. Seržante?“

„Dobrý den, poručíku.“

Když za sebou Meeks zavřel, nasadila neutrální výraz.

„Co pro vás můžu udělat?“

„Byla jste zraněná,“ začal, „a můj syn za to přišel o odznak. Jeho žena a syn jsou rozčilení a poníženi.“

„Je mi líto, že vaše snacha a vnuk mají starosti s tím, že mě váš syn dostal do nemocnice, seržante,“ promluvila jižansky sladkým tónem. „Moji rodinu, zvláště sedmiletou dceru, ta událost taky zasáhla.“

„Bez ohledu na příčinu vašeho zranění jste na sebe s odznakem vzala riziko. Žena s dítětem to měla před nástupem k policii zvážit.“

„Aha. Už vím, odkud má váš syn názory na ženy v ozbrojených silách. Chtěl jste ještě něco jiného? Protože jinak se musím věnovat své práci.“

Na jeho tváři se neprojevil ani náznak zlosti, což byla sebekontrola, jakou jeho syn postrádal.

„Vaše zranění se očividně zahojila, ale můj syn přišel o práci a dobrou pověst.“

„Ale neskončil ve vězení.“

„O to vám jde? Proto jste poslala policistu k němu do práce? Proto jste ho nechala vyvést z domu před očima jeho rodiny a sousedů?“

„Moje pocity tady nehrají roli. Vysloužil si to svým předchozím jednáním. A nikdo by ho nevyváděl, kdyby se nepokusil uhodit detektiva Sykese. Nebo se to k vám ještě nedoneslo a chcete poslat kopii zprávy?“ naklonila hlavu ke straně.

„Jestli byl vyprovokovaný...“

„Omlouvejte si ho, jak chcete, ale pokud sem přijdete v uniformě, reprezentujete taky tuhle stanici. Všimla jsem si, že si nestěžujete, že jsme kvůli alibi obtěžovali jeho vdanou milenkou. Nebo ta není na vašem seznamu?“

Ted' v jeho očích zahlédla překvapení a zklamání. „Byla uzavřená dohoda, poručíku. Ale jestli chcete syna dál obtěžovat, podám stížnost veliteli okrsku a starostovi.“

„Stěžujte si, kde chcete, seržante,“ odpověděla rozčileněji. „Ale uvědomte si, že váš syn vyhrožoval dvěma policistům a jednoho z nich napadl. Jelikož je v podmínce, mohl by si to odsedět natvrdo v Georgijské státní.“

Nechala to doznít a pak se opřela o stůl.

„No ano, seržante, nic by mi neudělalo větší radost. Ale zatím vám poradím, abyste místo vyhrožování svými kamarády z golfu sehnal synovi profesionální pomoc. Protože víte co? Ten kurs sebeovládání mu moc nepomohl.“

„Jestli myslíte, že na něj hodíte obvinění z té vraždy...“

„Z toho je venku. A protože jsme ho očistili, můžeme sledovat jiné stopy v případě Roye Squirea. A jestli mě omluvíte, právě to půjdu dělat.“

„Nemuseli jste ho z domu vyvést v poutech.“

Jeho hlas zněl unaveně a Phoebe se cítila také tak. Zlost nabíjela, ale s únavou přicházela už jen hořkost.

„Nestalo by se to, kdyby váš syn nenazval detektiva Albertovou zasranou kundou a jinými takovými lichotivými slůvky a nepokusil se uhodit detektiva Sykese. Kolik mu je? Dvacet sedm? Bože, pevně doufám, že za dvacet let se moje dcera dokáže hájit sama a nepoběží se vším za maminkou.“

Phoebe otevřela dveře. „Příště už za mnou s něčím podobným nechod'te. Stěžujte si rovnou na Vnitřním, náčelníkovi, starostovi nebo třeba guvernérovi státu. Ale svého nemožného synáčka už mi nepředhazujte.“

Vešla do služebny. „Detektive Sykesi? Můžeme jít?“

„Ano, madam.“ Sykes vstal. Ani se nepokoušel zakrýt úšklebek při pohledu na seržanta Meekse, pak se vydal za Phoebe.

Začala s nejstarším případem. Tehdy ještě byla speciální agent MacNamarová, čerstvě propuštěná z Quantica. A Roye měla potkat až za pár týdnů. Takový krásný podzimní den.

Vlasy tehdy mívala delší, až pod ramena, ale častěji si je stahovala do uzlu.

Ava bydlela na předměstí. Carter, vyčouhlý puberták, ještě nevyšel střední školu, a mamčin svět se smrskl na oblast asi šesti bloků, což tehdy ještě nikdo neřešil.

„Nepovedený únos. Žena převlečená za sestru odnesla z nemocnice v Biloxi novorozenou holčičku. Přivezla ji do Savannah a vydávala za svou. Překvapila tím manžela, protože údajně jela na pár dní za sestrou. Tvrdila mu, že dítě našla opuštěné a že je to boží znamení, protože za osm let manželství nedokázala počít i přes velké náklady na léčbu neplodnosti.“

„A on to vzal?“

„Ne, ale miloval ji.“

Zaparkovali a vystoupili z auta. Přes hluk dopravy k nim doléhal klapot koňských kopyt jízdní hlídky

„Viděl zprávy o ztraceném dítěti a dal si to dohromady Snažil se ženu přesvědčit - jistá Brenda Anne Falková, třicet čtyři let - ale neposlouchala ho. Prý ať se koukne, jak má holčička její oči. Zavolal švagrové, kam vůbec nedorazila, taky vyděšeným rodičům a pak nevěděl co dělat. Pokusil se jí dítě vzít.“

Phoebe se zastavila před kancelářskou budovou. „Sebrala manželovi dvaatřicítku revolver, namířila na něj a řekla, aby dítě položil, že ho musí dát spát.“

„Trochu se to vymklo.“

„Dost.“ V budově Phoebe přivolala výtah. „Bál se o dítě, tak ho položil a dál ženu přemlouval, ale ona na něj vystřelila.“

„A šlo do tuhého.“

„Ano. Naštěstí to byl jen čistý průstřel paže. Pak se s děckem zamkla v pokoji a přistrčila prádelník přede dveře. On zavolal tísňovou linku a jako vyjednávačku poslali mě.“

„Dítě to přežilo?“

„Ano, dítě ano. Hladové, uplakané, ale nic víc.“ Ještě pořád slyšela pláč toho miminka v hlavě. „Brenda to nezvládla. Asi po dvou hodinách, když už jsem měla dojem, že jsem k ní pronikla, řekla, že cítí, že to musí vzdát. A myslela to tak, že si revolver přiložila k hlavě a zmáčkla spoušť.“

Vystoupili z výtahu. Phoebe přečetla několik cedulek na dveřích a zaklepala na ty s nápisem CK Kompas.

Byla to menší místnost s několika stoly, policemi a obrázky exotických krajů na stěnách.

Falka poznala okamžitě, třebaže mu vlasy trochu prořídly a na nose měl brýle. Pracoval na počítači. Phoebe zavrtěla hlavou na ženu za přepážkou a přistoupila blíž.

„Promiňte, pane Falku.“

„Hned se vám budu věnovat, pokud počkáte, a nebo tady Charlotte.“

„Omlouvám se, ale potřebuju mluvit s vámi.“ Ukázala mu placku.

„No ano, co...?“

Viděla mu to na tváři - zmatenost, vzpomínku, šok a náznak starého žalu.

„Znám vás,“ řekl. „Vy jste... vy jste mluvila s Brendou, když...“

„Ano, tehdy jsem pracovala pro FBI. Jsem Phoebe MacNamarová z okrsku Savannah-Chatham a tohle detektiv Sykes.“

„Co chcete?“

„Mohli bychom si někde promluvit v soukromí?“

Stáhl si brýle a položil je na stůl. „Charlotte? Dala bys na dveře cedulku Zavřeno? Ale my jsme se Charlotte zasnoubení, nemám před ní tajnosti. O Brendě taky všechno ví.“

Charlotte zamkla a šla se postavit vedle Falka. Byla to pohledná, odvážně působící, asi čtyřicetiletá žena. Ruku s jednoduchým brilantovým prstýnkem položila Falkovi pro podporu na rameno.

„O co jde?“ chtěla vědět.

„Budete se brát?“

„Už za dva týdny“

„Tak to gratuluju. Pane Falku, já vím, že jste si prožil moc těžké období. Udělal jste správnou věc a já jsem vám nedokázala pomoci.“

„Udělal jsem správnou věc?“ Stiskl Charlottinu ruku. „Ne, to neudělal.“

„Pete...“

„Ne, neudělal,“ opakoval. „Nesehnal jsem Brendě pomoc. A věděl jsem, jak moc touží po dítěti. Nebo jsem si to myslel,“ opravil se. „Ale nic jsem neudělal. Nechtěl jsem to vidět nebo se správně nedíval. Máme přece i tak hezký život, ne? říkal jsem jí. A koupil jsem jí kotě, jako by to mohla být náhrada.“

„Pete, prosím tě...“

Zavrtěl hlavou. „Byli jsme osm let manželé a ještě dva roky předtím spolu chodili a já jsem netušil, co v ní narůstá. Tak stravující touha. A nevšiml jsem si, kdy se to v ní zlomilo. Návštěva u sestry, no hurá, to jsem si myslel. Aspoň na chvíli přestane zuřivě uklízet nebo poletovat kolem. Proč mi nedošlo, že se něco zlého stalo?“

„Na to neumím odpovědět, pane Falku.“

„Něco se zlomilo a já jsem to nezkusil napravit. Ona tak nemohla dál žít, nemohla žít dál, když pochopila, že jí to dítě vezmete.“

„Síla,“ poznamenal Sykes, když vyšli do dusného povětří.

„A je nechutné, že jsem ho donutila se k tomu vracet.“

„Je nechutné vyhodit chlapa do povětří.“ Sykes sebou trhl. „Promiňte, poručíku, nedošlo mi to.“

„To nic. Co říkáte na Falka?“

„Nepoznal vás okamžitě, náš chlápek by poznal. Musel by to být sakra dobrý herec. Má prima ženskou, dobrou práci, slušný život. Těžko by to všechno zahodil kvůli pomstě.“

„Souhlasím.“ Vytáhla sluneční brýle. „Další na seznamu je náhodná oběť při bankovní loupeži. Tři chlapi cestou z Atlanty přepadli několik bank a o další se pokusili tady. Hlídka poznala jejich auto a ohlásila to. V úvodní fázi došlo k přestřelce a ke zranění jedné ženy. Po několika hodinách vyjednávání se je podařilo přesvědčit, aby ji nechali odvézt. Ale bylo pozdě. Zemřela při převozu do nemocnice.“

„A jak to vidíte?“

„Zemřela a v tom to je.“ Sáhla do kabelky, když jí zazvonil mobil. Zamračila se na displej s neznámým číslem. „Phoebe MacNamarová.“

„Ahoj, Phoebe.“

Dala signál Sykesovi, který okamžitě poodstoupil, aby ze svého telefonu vydal rozkaz ke sledování Phoebina.

„Kdo je to?“

„Tvůj tajný citel, miláčku. To bylo od Roye hezké, že měl pořád uložené tvoje číslo. Chtěl jsem se jen ohlásit a poptat se, jak se cítíš. Vypadala's rozčileně, když jsi ráno odcházela ze stanice.“

Přidržela si telefon ramenem a hledala v tašce notes. „Že máš ale kuráž, přiblížit se k tolika poldům.“

Místní přízvuk. Sarkastický, spokojený hlas.

„To mi starost nedělá. Víš, že Roy říkal, že jsi byla moc dobrá v posteli?“

„Voláš kvůli oplzlým řečem, nebo mi chceš něco říct?“

Miláčku. Dobrá v posteli. Ponižování žen.

„Jen si krátím čas. Ty ho máš asi málo, jak se to snažíš rozluštit, co? Že ale žijeme v báječné době, když si člověk může koupit telefon na jedno použití? Dneska ráno jsem neviděl tu tvou pěknou holčičku jít do školy. Doufám, že není nemocná.“

Ruka se jí zachvěla a blok jí vypadl na chodník. Musela potlačit oslepující nával zlosti. „Špehuješ malé holky? To je dost nízké na člověka chytrého jako ty.“

Snažila se udržet chladný hlas, přitom si dřepala, sebrala zápisník a zapsala si:

Sleduje rodinu a dům. Chce, abych to věděla.

„Proč se my dva nesejdeme a neprobereme jádro věci?“

„Sejdeme, to ti slibuju. Hezky dlouho si pokecáme. A nebudeš vědět, kdy, jak a proč se to stalo.“

„Kdo byla ta žena? Miloval jsi ji? Jak zemřela?“

„O všem si promluvíme. Víš, mohl jsem odpravit toho tvého miláčka, jak jste měli tu romantickou večeři na lodi. Měl jsem ho na mušce. Možná to zmáčknu příště. Možná si to odmávnou. Nashle, Phoebe.“

„Je pryč,“ řekla Sykesovi.

„Nezavěšujte, zkoušejí zachytit váš signál.“

„Byl to neregistrovaný telefon. A pohyboval se přitom, slyšela jsem hluk dopravy. Zbaví se ho. Je moc mazaný, aby si ho nechal.“

Rozhlédla se po ulici. Mohl být kdekoli. Mohl projet přímo kolem ní, zatímco s ním mluvila.

Pomalou vstala a přečetla si svoje poznámky „Myslím, že je to policajt.“

„Co?“

„Je chytrý, ale taky namyšlený.“

„Chytrý a namyšlený znamená policajt?“

„Potřebuje dát najevo, že je chytřejší.“ Zaťukala perem na notes. „Řekl, že mohl zabít Duncana, že ho mohl odpravit, tak se vyjádřil, když jsme spolu byli na lodi. A že si to možná příště odmávnou.“

„Jak by to... Moment.“ Sykes se odvrátil a poslouchal, co mu říkají. „Zachytili ho na River Street,“ řekl Phoebe. „Pohyboval se na západ po River a pak ho ztratili.“

„Hodil telefon do vody. To si myslím. Malá investice, velké výsledky. Potřeboval mě naposled popíchnout. On neřekl ‚mohl jsem tvého miláčka zastřelit‘, on řekl ‚odpravit‘. Policejní nebo vojenský žargon.“

Zvedla ruku, když chtěl Sykes něco říct, a prošla se sem tam po chodníku. „Jo, já vím, mohl to pochytit třeba z televize, ale tohle znělo tak přirozeně. Myslím, že to ani původně říct nechtěl, ale potřeboval mě potrápít, tak to z něj vypadlo. Odmávnout si to, to by civilista běžně neřekl. Je to polda, nebo voják, nebo byl.“

„Arnie je čistý.“

„Tohle sahá dál do minulosti. A hloub, než by dokázal jeden mizogyn a idiot. Bude v mých záznamech. Někde tam je. Musím zavolat Duncanovi, aby byl opatrný, a pak toho zatraceného parchanta najdeme.“

Sykes se za ní vydal k autu a ona cestou zlostně mačkala tlačítka mobilu. Těžko mohl neocenit takhle rozlícenou zrzku, takže řekl jen: „Ano, madam.“

Duncan vešel bez klepání do domu mamky Bee. Tady nikdy klepat nemusel. Zavolal, ale protože nehrála televize, šel dál. Určitě nebyla v domě, když neměla puštěné přístroje, co jí dělaly společnost. O ticho nijak zvlášť nestála. Zahlédl ji kuchyňským oknem v zahradě.

Klečela v květinovém záhonu, na hlavě velký slamák s dalšími květinami a rukama v barevných rukavicích cosi plela.

Zase pocítil ten láskyplný stah u srdce.

Byla mu matkou, i když už byl dospělý, dala mu rodinu, kterou nikdy neměl, a domov, jaký by jinde nenašel.

Věděl, že v lednici najde konvici s ledovým čajem a sušenky Zanesl tedy všechno ven na stolek pod červený slunečník. Protože si prozpěvovala, napadlo ho, jestli neposlouchá MP3. Šel se jí opatrně dotknout, aby ji nevylekal.

Místo toho sám nadskočil, když na něj promluvila.

„Chlapče, pročpak se taky něčím nezaměstnáš?“

„Myslel jsem, že mě neslyšíš.“

„Neslyšela jsem.“ Vypnula hudbu. „Ale pořád vrháš stín.“ Prohlédla si ho. „Dneska sis udělal volno?“

„Měl jsem schůzku kvůli tomu projektu ve skladišti a ještě mě nějaké čekají, ale k čemu by to bylo, kdyby chlap nemohl zafirtovat s láskou svého života?“

Šťouchla do něj. „Kecko. Tak flirtuj u vytrhávání nějakýho toho zatracenýho plevle.“

Všiml si, jak jí na čele vyvstal pot. Měla by zahradničení v tom horku na chvíli nechat. „Vytrhám, když se mnou chvílku posedíš u čaje a sušenek.“

Našpulila rty a pohlédla ke stolku. „To zní dobře. Tak mi pomoz vstát.“

U stolku si stáhla rukavice a strčila je do zahradnické zástěry. Pak se zhluboka napila. „Pořádné dusno,“ poznamenala. „Odpoledne přijde bouřka. Doufám, že máš ty schůzky někde uvnitř.“

„Některé ano. Proč nechceš, abych ti tohle léto zaplatil okružní plavbu nebo něco jiného?“

„Je mi dobře tam, kde teď sedím. Copak se děje? Strachuješ se o tu svoji rusovlasou přítelkyni? Phineas mi řekl, co se stalo jejímu bývalému, a že jsi u toho byl.“

„Bylo to... Pro to ani nejsou slova, mamko.“

„Zlo je to. Lidi to slovo často používají, až je nakazí. Ale jinak se to říct nedá. Jestli špatně usínáš, namíchám ti nějaké bylinky na čaj.“

„Ne, jsem v pohodě. Ale je to všechno strašné. Ten chlap říká, že zabil taky toho kluka, co držel rukojmí v tom obchodě. Zastřelil ho, když ho Phoebe přesvědčila, aby vyšel ven. Takže jo, bojím se o ni.“

„Když nám na někom záleží, strachujeme se o něj.“

„Její rodinu v domě na Jones Street už hlídají. A to má její matka ještě jiné problémy...“

Začal mluvit a pak jí vyklopil všechno, co věděl a co vypožadoval.

„To děvče toho má na krku hodně. Už jako osamělý rodič a k tomu problémy s maminkou.“ Bee se zamyšleně zadívala do zahrady. „Nevím, co bych dělala, kdybych nemohla vyjít ani k sousedce nebo na nákupy. Strach je velké břemeno. Je to moc komplikované, Duncane, ještě s touhle strašnou záležitostí.“

„Mají zajištěný systém a docela to funguje. Phoebe to všechno drží pohromadě, chápeš? Ona ví, co má dělat. To se mi na ní líbilo, už jak vešla do bytu Joea Sebevraždy. Jde to z ní jako... magnetismus.“

„Jsi do ní blázen, vid’?“

S úsměvem se chopil čaje. „Asi jo. Ale je to špatně načasované. Těžko svádět ženskou za takových okolností.“ Trhl rameny „Nejdřív je třeba chytit blázna, co po ní jde.“

„To je její práce.“ Mamka Bee se ovívala kloboukem. „Asi je pro tebe těžké jen tak přihlížet, co?“

„To teda je. Ten chlap ji chce vidět mrtvou a předtím ji nechat trpět. Když ti na někom záleží, těžko to jen z dálky pozoruješ.“

Mamka rozlomila sušenku a půlku mu podala. „Proto jsi přišel? Abych ti poradila, co máš dělat?“

„Ne. Ona je trochu jako ty. Ví, co má dělat, a stará se o svou rodinu. Asi se snažím najít způsob, jak jí pomoci, ale aby se nenaštvala.“

„Hmm, jako třeba když přijdeš sem a napadne tě, že jsem moc dlouho na slunci a potřebovala bych si odpočinout a napít se? Takže to všechno připravíš, abys mi nemusel přímo říct ‚sedni si‘ a nedostal vynadáno.“

Zazubil se a kousl do sušenky. „Tak nějak.“

„Jsi vykutálený, a to se mi na tobě líbí. Ty už na něco přijdeš. A teď běž něco vyplít, ať si můžu dát ještě trochu čaje.“

„Ano, madam.“

Když vstal, zazvonil mu telefon. „To je Phoebe. Ahoj, právě jsem...“

Mamka si všimla, jak se po chvíli zachmuřil.

„Ještě chci pár věcí zařídit. Ne, nebudu je přesouvat. Phoebe, přestaň. Tak moment. Zapomněla's, že mi nevelíš, protože pro tebe nepracuju. Ty buď chvíli zticha. Nepřehodím ty schůzky jen proto, že by mě nějaký psychopat mohl možná vystopovat a možná mi ublížit. A nehodlám se schovávat v domě jako hysterická holka. Mám totiž koule, jestli sis nevšimla.“

Mamka zavrtěla hlavou a povzdechla si.

„Sexista? Jak myslíš. Ochranný dohled? Tak to sotva! Jen si to zkus. Uvidíme, kdo z nás vyhraje. Chceš si o tom promluvit? Tak později. Z očí do očí. Ale teď promiň, mám práci. Nashle, poručíku.“

Zavřel telefon a schoval ho do kapsy. „Chce, abych všeho nechal a šel se schovat jako nějaký podělanec. Vyhrožuje, že na mě pošle poldy pro mou vlastní bezpečnost. To zrovna.“

„Kam chceš volat?“ zeptala se, když zase vytáhl mobil.

„Tvému synovi, mému právníkovi. Uvidíme, jak se jí bude líbit...“

„Zavěs to, ty blázne. A běž něco vyplít, ať trochu vychladneš.“

„Nenechám se...“

„Ty se nenecháš, ona se nenechá, fajn. Promluv si o tom s ní později, jak jsi říkal. Zatím nemáš proč volat právníky. Až budeš mít policajty v domě, pak ti pomůže Phineas, ale teď je třeba zbavit kytky plevele.“

Děti, pomyslela si mamka, když šel udělat, co řekla. Zamilovaní jsou často jako rozhádané děti.

A jestli jí i proto nějaký muž nechyběl.

26

Phoebe na velké bílé tabuli ve služebně kreslila graf, do něhož doplňovala nová jména a přitom se snažila vytěsnit z hlavy rozhovor s Duncanem.

Umanutý macho, idiot. Začne jí předhazovat své drahocenné koule, jen protože chtěla, aby se podrobil bezpečnostním opatřením. Aspoň vidí, jak špatně ho odhadla. Jestli mu někdo ustřelí hlavu, nebo ty pitomé koule, bude to jen jeho chyba.

Musí se uklidnit, nařídila si. Jestli ona neví, kde Duncana přes den hledat, pak to neví ani Royův vrah. A ten má navíc zřejmě svůj plán, od kterého se nechce odchýlit.

Zpanikařila, a to není dobré. Tady pomůže jen klidné, racionální uvažování.

Povolala na případ ještě jednoho detektiva a jednoho zkušeného uniformovaného důstojníka.

„Takže,“ začala a dál psala na tabuli, „je tu důvod věřit, že nezjištěný subjekt je nějak spojen s ženskou obětí některého z případů, kde jsem asistovala jako vyjednaváč. Vyzná se ve výbušninách. Roye Squirea odvezl z Hilton Head v jeho autě, které pak bylo nalezeno vyčištěné na odstavném parkovišti u letiště. Tam měl vrah nejspíš i svoje auto. Zatím nevíme, jak se dostal do Hilton Head.“

Otočila se. „Detektive Petersi, chci, abyste zjistil, zda si v Savannah někdo nepůjčil auto jen na cestu do Hilton Head nebo nekoupil jízdenku na vlak, autobus, popřípadě letenku pouze tam. Nebo i zpáteční s tím, že druhou cestu neabsolvoval. Netušíme, jaké jsou jeho finanční možnosti, proto je třeba prověřit i pronájem letadel soukromých společností za dobu minulého týdne.“

„Proč tam vlastně nejel svým autem?“ divil se Sykes. „Není to tak daleko.“

„To taky nevíme. Třeba ho nemá.“

„Nebo to jeho není vhodné na převážení svázaného dospělého člověka,“ ozval se nový člen týmu jménem Nably. „Moc malé?“ usmála se Phoebe.

„Třeba SUV bez kufru, kde by se nedal rukojmí schovat.“ Nably našpulil výrazný spodní ret. „Nebo jen chce, aby to pro nás byla záhada a ztráceli jsme s tím čas.“

„To je možné.“ Phoebe se napila vody z láhve. Je taky dost pravděpodobné, že subjekt má za sebou policejní nebo vojenský výcvik. Ví, jak pracujeme, a někdy může jednat, jen aby nám přidělal práci. Taky dokázal proniknout do chráněného prostoru u Johnsonova případu, zasáhnout ho a pak zmizet bez povšimnutí.“

„Možná měl uniformu,“ napadlo Sykese. „Nebo odznak.“

„Ano. Dostal se přes hlídky až do bytu Reeanny Curtisové. Nepamatovala si, jestli zavřela dveře. Ale proč si vybral zrovna ten byt a to okno?“

„Protože věděl, že to není optimální úhel a taktický tým tam snipera neumístí.“

„Souhlasím.“ Obrátila se. „Růžové růže na hrobě naznačují jeho vztah k ženě, nejspíš mrtvé ženě. Tady jsou jména všech ženských obětí v případech, na nichž jsem pracovala.“

„Brenda Anne Falková, sebevražda. Její manžel je zproštěn podezření. Má otce a bratra, kteří se oba v době Royovy smrti nacházeli ve státě Mississippi. V tuto chvíli není nikdo další z rodiny ani z policistů, pracujících na případu, kdo by s ní měl nějaký osobní vztah.“

„Možná ani neměl,“ ozval se Sykes. „Třeba je to polda nebo federál, který se pomínul a vybral si nějaký případ nebo vás osobně, protože mu to hlasy poručily“

„Pak by bylo mnohem těžší ho najít. Další obětí je chronologicky vzato Christina Vendiová, členka organizace Sundown, extrémní teroristické skupiny. Špatně organizované i financované, které se přesto podařilo proniknout do domu předsedy Gulfstream Aerospace během nějaké party a vzít jako rukojmí patnáct lidí.“

„To si pamatuju,“ ozval se Nably. „Na to vás nasadili.“

„Požadavky byly stejně extrémní jako celá skupina a nedomyšlené. Po dvanácti hodinách marného vyjednávání, když jedna rukojmí měla být zraněná nebo mrtvá, vyrazil taktický tým do akce.“

„Přemluvila jste je, aby pustili děti a jednu těhotnou ženu. Pamatuju se.“

„Souhlasili, že propustí malé děti majitele domu a jednu ženu v sedmém měsíci, čímž se počet zadržovaných lidí zmenšil na dvanáct. Dvěma členům týmu se pak podařilo proniknout dovnitř oknem ve druhém patře a zneškodnit dva pachatele. Vendiová začala střílet a byla usmrcena. Poslední z té skupiny skončil ve vězení, kde je dodnes.“

Živě si vzpomněla na tu vřavu, střelbu a výkřiky.

„Otec Vendiové byl donedávna armádním důstojníkem, ale její jednání nikdy neschvaloval a v inkriminované době nebyl ani v Savannah, ani v Hilton Head. Ale u tohoto případu může existovat mnoho kontaktů na členy ozbrojených sil nebo zbývající členy rozpuštěné skupiny Sundown.“

Prohrábla si vlasy. „V téhle věci jsem požádala o spolupráci FBI. Já vím,“ reagovala na výrazy kolegů, „je to náš případ, ale pokud jde o tenhle druh vyšetřování, mají širší možnosti.“

„Další je Delrayová Phillipa, zavražděná při násilné krádeži jejího auta. V autě s ní byla pětiletá dcerka, která se stala rukojmím dvou mužů. Zajeli do garáží na západní straně, vyjednávání skončilo úspěšně, dítě bylo propuštěno a ti dva se vzdali. Bratr Delrayové tehdy sloužil v armádě v Německu, ale teď žije v Savannah, stejně jako její manžel. Bratr se jmenuje Ricardo Sanchez a pracuje u jízdny policie.“

„Já ho znám,“ zvedl ruku uniformovaný důstojník. „Znám Ricka Sancheze, to je dobrý chlap.“

„Věřím že ano, ale musíme ho vyslechnout.“

Nezdálo se jim to. Neradi viděli, když jeden polda otravuje druhého. „Promluví si s ním sama,“ rozhodla se. „Dál tu máme Angelu Brentineovou, zabitou při pokusu o bankovní loupež. Byla postřelena v počáteční fázi případu a pachatelé ji nejdříve odmítali vydat. Podařilo se je přesvědčit po čtyřech hodinách, ale zemřela cestou do nemocnice. Její manžel Joshua byl v té době pracovně v New Yorku. Asi rok a půl po smrti své první ženy se zase oženil a později rozvedl. V armádě nikdy nesloužil. Angela Brentineová žádné jiné mužské příbuzné nemá.“

„O tom se hodně psalo,“ vzpomínal Sykes. „Nejen o těch loupežích, ale i o Brentineově manželce. To je savannahská honorace a povídalo se, že mu to ušetřilo hodně nepříjemný rozvod.“

„S Brentinem si brzy promluví. Důstojníku Landowe? Chtěla bych, abyste znovu zašel za Reeannou Curtisovou z Hitch Street a zjistil, jestli si nevzpomněla na nějakou podrobnost z té evakuace. Poptejte se taky v sousedních bytech a vezměte si na to dalšího člověka. Detektive Sykesi, vás pošlu za členy taktického týmu. Myslím, že s vámi budou mluvit... ochotněji než se mnou. Nechci dělat potíže nikomu z nich, ale možná si někdo vzpomene, jestli při tom zásahu nezahledli policistu v uniformě - nebo jen s odznakem - kterého ihned nepoznali. Kdyby s vámi nechtěli mluvit, navrhuju, abyste jim zkusil ukázat fotografie z místa činu. Potom co Roy Squire vyletěl do vzduchu.“

„Vyřídím to, poručíku.“

„Děkuji vám.“ Kývla na pozdrav, když vešel Dave. „Pusťte se do toho.“

Dave na ni mávl, a tak za ním zašla do kanceláře.

„Nabrala sis toho hodně, Phoebe. Spíš vůbec?“

„Trochu. Ale chceš pravdu? Jakmile si zdřímnu, vidím Roye v poutech a tu explozi. Takže jsem radši vzhůru a pracuju. A mám pak i menší strach.“

„Co rodina?“

„Nevím. Jak dlouho vlastně vydrží takhle zavření? Mamce to vyhovuje,“ smutně se pousmála. „Ale ostatní? Jdu ven, za svědky a kontakty těch čtyřech mrtvých žen. Něco z toho snad vyleze. Věřím, že něco vyplave.“

„Vezmi si s sebou nějakého muže.“

„Nemám žádného navíc. Už tak je nás málo, když se musí hlídat náš dům a taky Carter a Josie.“

Při tom pomyšlení se jí udělalo zle od žaludku. „Já vím, že to dlouho nepůjde. Nejsou na to lidi ani peníze v rozpočtu.“

„Zatím jsou. Jak to Ava... a všichni ostatní zvládají?“

„Všichni včetně Avy se drží dobře. Ale můžeš jí zavolat, určitě se jí tím ulehčí.“

„Hmm.“ Strčil si ruce do kapes. „Šel bych s tebou ven sám, ale mám schůzi na radnici. Kdyby sis mohla vybrat někoho jiného, kdo by to byl?“

Možná že se ti dva s Avou rozhoupají dřív, než začnou pobírat důchod, ale moc na to nesázela. „Sykes je solidní, ale proto jsem ho nasadila na taktický tým. Liz Albertova. Já vím, že je z jiného oddělení, ale umí dobře naslouchat. Jen netuším, kolik má teď práce...“

„Zjistím to. Dej si pět minut pohov a zavolej domů. Uleví se ti a budeš mít čistší hlavu.“

„Dobře. Ty si vezmi pět minut, zavolej tam taky a pomůže to i tobě.“

Se Sanchezem se sešly ve Forsythově parku, kde na ně čekal ve stínu svého koně s moudrým pohledem. Vzduch odpoledne nesnesitelně ztěžkl a hnědá kobylka se leskla potem.

Je to blízko k domu na Jones Street. Dost blízko, aby ho uniformovaný policista na koni mohl bez povšimnutí sledovat.

Sanchez byl asi sto sedmdesát centimetrů vysoký, šlachovitý člověk. Pod levým okem měl jizvu ve tvaru skoby a zarytý výraz.

Byl ten muž, co hvízdal, vyšší? Možná o pár centimetrů. Ale všimla si ho tak dobře?

„Na autě jí nezáleželo,“ mluvil Sanchez o své sestře. „Chtěla jen dostat Marissu ven. Prala se s nima, protože ji nechtěla opustit, a tak ji bodli a nechali vykrváčet na ulici.“

„Vy jste byl v Německu, když se to stalo?“

Přikývl a podíval se na Liz. „Dali mi volno na pohřeb. Mamka, tu jsem myslel, že to zabije. A švagr, ten vypadal pár dní taky jako mrtvěj.“

„Vám tehdy bylo teprv devatenáct. Byl jste ve výcviku pro specialisty na zbraně.“

„Chtěl jsem dělat armádní kariéru. Vidět svět a bojovat. Ale potom, co se stalo Philli, jsem se vrátil domů.“

„A dva roky nato nastoupil k jízdě policii.“

„Přesně tak.“ Přimhouřil oči. „O co tady jde, poručíku? Ten, co ji bodl, ještě sedí. Nebo chcete říct, že ho pustili?“

„Ne. Můžete mi říct, kde jste byl včera mezi jedenáctou a třetí ráno?“

„Můžu,“ řekl klidně, „ale chci vědět proč. Proč se mě ptáte na dobu, kdy vybuchl ten maník na Bonaventure.“

„Protože vybuchl člověk na Bonaventure.“

„A co to má dělat se mnou?“

„Zeptám se jinak. Jak se při tom incidentu podařilo zachránit vaši neterť?“

„Už jsem vám to řekl. Ty hajzlové zabili Philli, protože se s nimi rvala. Poldové je pak sledovali do garáží a oni se zamkli v autě s Marissou. Poldové to tam obklíčili a donutili je vydat dítě a vzdát se.“

„Kdo je donutil vzdát se?“ zeptala se Phoebe.

„Poldové.“ Kůň hodil v reakci na jeho podrážděný tón hlavou, a tak ho automaticky pohladil. „Poldové jí zachránili život. Ty zloději? Lidi, co zabijou matku, když se snaží chránit dítě? Co by jim zabránilo zabít taky Marissu? Poldové jí zachránili. Proto jsem taky polda.“

Neexistovala možnost, že by to byl Sanchez, pomyslela si Phoebe a pohled na Liz ji v tom utvrdil. „Byla jsem na ten případ povolána jako vyjednačka.“

„Vy?“ Nejdřív pobledl a vzápětí zase zrudl. „Netušil jsem, že se tam vyjednávalo.“ Hlas měl náhle o poznání zastřenější.

„Neptal jste se na podrobnosti?“

„Já... Když jsem přijel, všichni byli v šoku a všechno se mi slívalo dohromady. Pak jsem se musel vrátit k útvaru, a když mě propustili, už jsem to asi nechtěl vědět. Nechtěl jsem se k tomu znova vracet. Chtěl jsem...“

„Být jedním z těch, kdo zachraňují životy a pomáhají lidem v maléru.“

„Ano,“ kývl po chvíli na Liz. „Ptala jste se, kde jsem byl včera v noci. Přespál jsem u své přítelkyně.“ Vytáhl notes a tužku. „Tady je jméno, adresa, telefon. Ještě něco jste potřebovaly vědět?“

„To stačí. Děkujeme, důstojníku.“

Vzala si papírek, ale on ještě sáhl do kapsy pro peněženku. „Marisse je dneska deset. Tady mám její fotku.“

Otevřel peněženku a Phoebe se podívala na tmavookou, tmavovlasou krásku. „Je nádherná.“

„Podobná mamince.“ Schoval peněženku a natáhl ruku. „Děkuju vám. Za sestru.“

„Život je podivný kolotoč, co?“ prohodila Liz, když se vracely k Phoebinu autu. „Změnila jsi jeho životní dráhu, a tos ho nikdy předtím neviděla. Stal se, čím je, díky tomu, cos udělala jednoho dne před pěti roky.“

„Možná. Ale je taky pravda, že kvůli tomu, jak viděl moji práci někdo jiný, jsou dva lidi mrtví.“

Liz sledovala Phoebin pohled k domu na Jones Street. „Chceš se tam stavit?“

„Ne. Promluvíme si ještě s manželem, abysme to mohly uzavřít. A pak zkusíme Brentinea.“

Delray byl tichý muž s jemnými očima a Phoebe po pěti minutách usoudila, že by měl problém vyhnat pavouka, natož chladnokrevně zabít člověka.

Docela jiným dojmem na ni zapůsobil Joshua Brentine.

Nechal je dvacet minut čekat v recepci své kanceláře s výhledem na řeku. Od severovýchodu se k nim valily fialové mraky a hrozily bouřkou.

Štíhloboká upravená sekretářka je pak uvedla do místnosti podobné spíš elegantnímu salonu než kanceláři. Podobně na Phoebe zapůsobil i muž, který jako by se narodil v na míru střiženém obleku. Nazrnlé vlasy měl sčesané z vysokého aristokratického čela a úsměv, kterým je přivítal, rozhodně nedošel až k ostrým hnědým očím.

„Dámy. Omlouvám se, že jste musely čekat.“ Vstal za starožitným stolem a pokynul jim k sedacímu koutu.

„Mám dnes velmi nabitý program.“

„Děkujeme za váš čas, pane Brentine. Jsem poručík MacNamarová a tohle detektiv Albertova.“

„Posaďte se, ale vůbec netuším, proč mě poctily návštěvou dvě nejhezčí strážkyně zákona ve městě.“

„Bankovní loupež, při níž došlo k usmrcení vaší manželky, se stala součástí jednoho současného vyšetřování.“

„Vážně?“ Znovu si sedl a zatvářil se zaujatě.

„Nemohu vám sdělovat detaily. Podle záznamů jste ale v době smrti vaší ženy nebyl v Savannah.“

„To je pravda, byl jsem obchodně v New Yorku.“

Phoebe se rozhlédla. „Musíte hodně cestovat, vzhledem k povaze vaší práce.“

„Ano.“

„A pokud jde o banku, kde vaše žena zemřela, lze říct, že to nebyla společnost, u níž jste měli běžně otevřené účty?“

„Ne, nebyla. Nechápu, jak tohle může být spojené s nějakým současným případem.“

„Jen si ujasňujeme detaily a omlouváme se, že vám tu tragickou událost musíme připomínat.“

Ale ty vůbec nevypadáš pohnutě, pomyslela si Phoebe, jako třeba chudák Falk při vzpomínce na Brendu.

„Svědkové potvrdili, že paní Brentineová měla v té bance účet, který ten den dokonce přišla vybrat a zavřít. Možná byste nám o tom mohl něco říct, i když se to stalo před třemi lety. Zatím jsme nepožádali banku o výpis téhle transakce.“

„Říct co?“ pokrčil rameny „Angela měla soukromý účet s několika tisíci dolary a nějakým hnutím osudu se je rozhodla vybrat zrovna v den té loupeže.“

„Vy jste o tom účtu nevěděl?“

„To jsem neřekl. Jen to, že to bylo takové její spořicí prasátko.“

„Promiňte, ale divím se, že žena někoho ve vaší záviděníhodné finanční situaci potřebuje zvláštní spořicí prasátko.“

„Asi chtěla být nezávislá.“

„Podle záznamů nebyla během vašeho manželství nikde zaměstnaná.“

„To ne.“ Zvedl ruku dlaní nahoru, v čemž rozeznala netrpělivost. „Starala se o dům, hostila návštěvy, pracovala v charitativních organizacích. Je mi líto, že vám s tím dál nepomůžu, a jestli mě omluvíte...“

„Vybrat všechno najednou,“ trvala Phoebe na svém, „to mě při novém studování té věci zaujalo. Je to matoucí.“

„Bohužel se jí na to už nemůžeme zeptat.“

„Bohužel. Třeba vám chtěla koupit dárek nebo utrácet za nějakou hloupost. Taky to občas udělám. A jistě měla blízké kamarádky, kterým se s tím mohla svěřit.“

„Nechápu, k čemu bývám to bylo.“

„Jen mě to nějak znepokojuje. Vadí mi, že tomu nerozumím. No, kdybyste nám aspoň mohl říct, kde jste se vyskytoval včera v noci, přestaly bychom vás zdržovat. Po jedenácté.“

Deset sekund ledově mlčel. „Nemám rád takovéhle manipulace.“

„Omlouvám se, jestli vám to tak připadá, ale jen si potřebujeme ověřit, kde jste se nacházel. Jinak...,“ pohlédla na Liz.

„Jinak nás to bude znepokojoval obě,“ doplnila Liz se zářivým úsměvem. „Pak bychom vám asi ubraly víc drahocenného času.“

„Byl jsem s přítelkyní v divadle, asi do jedenácti. Pak jsme zašli na drink a domů jsem dorazil asi v jednu. Jestli je to všechno...“

„Jen maličkost. Její jméno.“

„Catherine Nordicová.“ Vstal. „Teď bych vás poprosil, abyste odešly. Pokud budete mít další otázky, zavolám svého právníka.“

„To není nutné. Díky za váš čas.“

Cestou ven se Liz podívala na Phoebe. „Nelíbil se mi.“

„Vid’? Ani mně ne. Namyšlený blb. A není divné, že nechtěl říct nic o tom účtu ani o kamarádech své ženy? Liz, kdybys byla vdaná za bohatého muže, na co bys potřebovala vlastní tajný účet?“

„Pro pocit bezpečí, kdyby mě bohatý manžel vykopl, nebo naopak.“

„A co když to manželství už krachovalo?“

„Kamarádka by to věděla. Ale tady cítím ještě něco. Manžel studený čumák a k tomu ji hlídal - že si schovávala prachy - a většinou byl pryč, zatímco se ženuška učila aranžovat květiny...“

„Aférka.“

„My nejsme jen hezké strážkyně zákona, my jsme i cynické.“

„Hmm.“ Phoebe o tom ve výtahu přemýšlela. „Nepřišlo mi, že by pro něj byla láskou jeho života. Spíš ji odškrtl jako nějakou obchodní transakci. Ale jestli měla milence, se kterým třeba chtěla odejít... Možná proto šla rozbít to prasátko.“

„Ve špatnou chvíli. Její vrah i jeho kumpáni si odpykávají doživotí, ale to zhrzenému milenci nestačí a potřebuje ještě někoho obvinít.“

„Všichni ostatní navíc vyvázli. Nedodala jsem doktory včas.“

„Nemohla jsi,“ opravila ji Liz. „Taky jsem četla zprávu, Phoebe.“

„Jestli ji někdo moc miloval a užíral ho pocit viny, že právě kvůli němu šla ten den do banky, tak pro něj nějaké ‚nemohla‘ nic neznamena. Musíme najít její kamarádky, kadeřníka nebo kohokoli, komu se nešťastná ženská může svěřit. Jestli měla milence, budou to vědět.“

„Seženu nejlepší kámošku.“ Liz vytáhla telefon, když vstupní halou mířily k východu. „Mám kamaráda v novinách. Vyjede si zprávy o jejich svatbě. Nejlepší kamarádka šla nejspíš za družičku nebo aspoň byla na hostině.“

„Nejsi ty ale šikovná?“

„Chlápek, se kterým jsem žila, to taky říkal, než jsem mu ukázala dveře.“

Glynis Colbyová byla jako proutek štíhlá blondýna v džínách a lněné košili. Její fotografické studio zabíralo roh třetího patra budovy na Greene Square. Všude na policích se hromadily rekvizity, včetně obřího šálku na čaj a armády plyšových zvířat.

Zavolala svého asistenta, malého chlapíka s culíkem a andělským úsměvem jménem Dub, a požádala ho, aby donesl studené pití.

„Pořád mi chybí. Už je to přes tři roky, ale když něco zajímavého vidím, napadne mě zavolat Angie. Ale ona je pryč.“

Tady byly znát emoce, které Joshua Brentine postrádal. „Přátelily jste se dlouho?“ zeptala se Phoebe.

„Od čtrnácti. Glyn, Angie a Dub - nesvatá trojice. Chtěli jsme se společně proslavit.“

„Já vaši práci znám,“ ozvala se Liz. „Fotila jste moji sestřenici v těhotenství. Krásné fotky. Pak u vás byla ještě s malým synovcem. Máte dobrou pověst - zaslouženě.“

„Daří se nám dobře, vid’ Dube?“

Položil na stůl sklenice a pak jí stiskl ruku. „Angie? To bylo naše sluníčko.“

„Měli jsme to rozdělené,“ pokračovala Glynis. „Angie se specializovala na svatební fotky, já na těhotenství a děti. To je pak pojištění, že se zákazníci budou vracet. A ona navíc milovala svatby a uměla je dobře nafotit. A Dub...“

„Já jsem řídil byznys.“

„Myslela jsem, že Angela během manželství nepracovala.“

„Ne. Joshua byl proti. I proti nám.“ Glynis na Duba výmluvně zahýbala obočím. „Špatné příklady“

„Mě nesnášel víc,“ dodal Dub. „Je homofobní.“

Glynis ho šťouchla do ruky. „Ty jen chceš být ve všem jednička. Mě taky nemohl vystát, říkal, že jsem štetka.“

„A já mužská štetka. Potkala ho na nějaké svatbě, kterou fotila,“ pokračoval pak. „Lepší společnost a slušný vývar pro nás.“

„To jsme podnikali sotva rok.“

„Byla krásná. Moc krásná a taky to sluníčko.“

„Měla kouzlo, takže po ní Joshua hned vystartoval.“ Glynis to naznačila otevřenou náručí. „Nosil spousty růžových růží, které měla nejradši, bral ji na večere a romantické výlety. Za šest týdnů se zasnoubili a za tři měsíce z ní byla paní Brentineová.“

„Pak to začalo.“ Dub stiskl rty a pokračoval ve vyprávění. „Chtěl, aby přestala pracovat. Že prý když je svatba důležitá, má tam chodit jako host, a ne dělat obrázky“

„A že má jiné povinnosti a bla bla,“ trhla Glynis rameny. „Tak toho nechala. Vzdala se toho kvůli němu, zbožňovala ho. Nechtěl, aby se s námi stýkala, tak jí to ztěžoval. Občas s námi zašla na oběd, aby nevěděl.“

„Nebezpečné známosti,“ dodal Dub.

„A odkdy měla tu aférku?“

Glynis překvapeně rozevřela oči. „Jak to víte?“

„Nemohli byste nám o tom něco povědět?“

„To nebylo nějaké úskočné. Ona by to tak neuměla. Všechno muselo být podle Joshuy, nedal jí pokoj a ona se začala trápit. Musela mu být neustále k dispozici, ale sám si dělal, co chtěl.“

„Klid,“ pohladil ji Dub po paži.

„No jo,“ Glynis si dlouze povzdechla. „Bylo jí mizerně a on nechtěl v ničem povolit. Ani terapii jí neschválil, když se dostala do depresí. Tehdy neměla ani svoje peníze, všechno bylo na jeho jméno. Když pochopila, že to vyřeší jen rozvod, začala sem chodit párkrát do týdne. Pomáhala s přípravou, v temné komoře, digitálně upravovala fotky a my jsme jí platili hotově.“

„A pak někoho potkala. Neřekla koho a kde, ale byla šťastná.“ Dub vytáhl modrý kapesník a podal ho Glynis, aby si mohla otřít oči. Jako by se do ní vrátilo světlo.“

„Kdy to bylo?“

„Asi půl roku před její smrtí. Říkala mu Lancelot, tak si ho pojmenovala.“

„Jak se kontaktovali?“

„Koupila si telefon s předplacenými minutami. Prý to byl jeho nápad, vid', Dube?“

„Jo, říkala, že on vždycky ví, co dělat. Hele, ale ty, co ji zastřelili, jsou ve vězení, tak proč to chcete vědět?“

„Pomůže nám to s jiným případem. Cokoli o tom muži by nám pomohlo.“

„No, myslím, že měl být někde na západní straně, tam se scházeli.“ Glynis se podívala na Duba a ten přikývl. „Viděla jsem se s ní den před tou loupeží. Celá zářila. Rozhodla se odejít z domu a rozvést se. Hned nato se s Lancelotem chtěli vzít. Chystala se vybrat ty peníze a odstěhovat se do Rena. A hlavně rychle. Chtěla vždycky všechno rychle.“

„Víte o něm ještě něco jiného? Cokoli, co vám řekla, třeba nějaký detail.“

„Mám dojem, že posiloval - jako hodně. Občas prohodila, že má opravdové svaly a hodně na tom pracoval. Radil jí třeba, jak se má udržovat v kondici.“

„Modré oči,“ vzpomněl si Dub. „Jednou mu koupila triko a řekla, že se mu bude hodit k očím. Takové rugbyové. Hezké. A taky vařil.“

„No jo, to je fakt. Povídala, že je to sexy pozorovat ho při vaření. Pamatuju si, že mě to překvapilo, protože se mi zdál jako docela jiný typ.“

„Proč?“

„Všechno ostatní, co o něm říkala, vypadalo na nějakého supernabušeného macha. Takže jsem o ni spíš měla strach.“

Zdál se nám jako naprostý opak Joshuy a napadlo nás, jestli se nezamílovala jenom proto. Divoký, ostrý, silák. A možná úředník.“

„Proč myslíte?“

„Občas mu říkala můj modrý rytíř. Možná kvůli těm očím, ale měla jsem spíš pocit, že ho někde buzerují, chápete?“

Nebo modrá znamenala uniformu, napadlo Phoebe.

„Tlačil na ni, aby opustila Joshuu. Nesnášel představu, že by mohla spát i s manželem, i když to mezi ní a Joshuou přestalo hrát roli. Angie říkala, že z toho Lancelot šílí, a asi jí to dělalo dobře. Cítila se zase sexy a celá ožila. A mně to přišlo jako jiný druh manipulace.“

„Potřebovala si spíš vydechnout,“ řekl Dub. „Mít čas na to, aby se mohla vrátit stará Angie. Tenhle chlapík způsobil, že se cítila jako bohyně, nepostradatelná a nezničitelná. Prý se jí nemůže nic stát, když bude s ním. To jí sliboval.“

„Ale stalo,“ řekla Glynis tiše. „Stalo se to nejhorší.“

„Po její smrti se vám neozval?“

„Ne.“

„A co její fotoaparáty?“ zeptala se Phoebe.

„To nevíme. Nechávala si je u pana záhadného. Měla dva. Chvilí jsem pak sledovala internetové obchody a bazary kdyby je třeba prodával. Bylo by hezké mít na ni nějakou památku.“

„Poznala byste je?“

„Kdybych je držela v ruce, určitě. Na spodní stranu svých aparátů si kreslila růžové poupě, jako takovou svoji značku. Růžové růže měla nejradši.“

„Růžové růže na hrobě, kde byl připoutaný Roy“ Dodalo jí energii, že se toho tolik potvrdilo. „Lancelot je náš chlap.“

„Jo. Ted' jen musíme najít modrookého, svalnatého chlápka, co umí vařit a žije, nebo před třemi roky žil, na západní straně.“

„Přidej k tomu policajta. Ale jak se polda ze západní strany seznámí se smutnou princeznou z Gaston Street?“ Phoebe zavřela oči a snažila se přemýšlet. „Pracovala pro charitu a účastnila se okázalých akcí. Hodně policajtů si přivydělává jako soukromá ochranka. Koukneme se, kdo se objevil v jejich účtech a daňových přiznáních za poslední tři roky - poldové mezi třiceti až čtyřiceti, protože tohle bude mladší člověk a neměl by čas na nějaké dlouhé přesčasy, aby mohl plánovat svou pomstu.“

„Pokud jsme na správné cestě, musela mít ten druhý telefon u sebe, když šla do té banky. A její osobní věci pak předali manželovi.“

„Jo.“ Na to nepomyslela, uvědomila si Phoebe a uznale kývla na Liz. „Máš pravdu. Určitě si prohlédl příchozí a odchozí hovory Takže to ví. Necháme ho trochu podusit a pak za ním znova zajdeme.“

Než nastoupila do auta, pohlédla na jižní část oblohy Bouře už na sebe nenechá dlouho čekat.

27

„Může pracovat u jiných složek, v armádě nebo třeba v paravojenské jednotce,“ řekla Phoebe. „Všechno spíš ukazuje na policajta. Gary Cooper - šerif. On neprohrává, nepřijde ani o Grace Kellyovou, ani o svou čest. Tak by to mělo být. Ale v den, který mohl symbolizovat svatební den, kdy Angela získala nezávislost a udělala krok k tomu stát se jeho ženou, ji zabili v přestřelce. Banditi samozřejmě, ale podle něj i já, protože jsem stála stranou - jako ty lidi z města - nic neudělala nebo to nedovolila. Vina a zbabělost jsou taky tématem toho filmu.“

„Ale ty na tom nemáš vinu a nebyla jsi zbabělá,“ řekl Dave.

„Pro něj ano. A je tím posedlý už tři roky. To je dost času, aby si to promyslel. Lancelot nejenže nasadil parohy mocnému králi, byl taky šampión královny Guinevery Zachránil ji, když Artuš nemohl nebo nechtěl. Tenhle chlap se vidí jako hrdina, Angelin hrdina. Nedokáže se smířit s prohrou nebo s osudem. Někdo za to musí pykat. Takže tedy já.“

A pak ten hrob, kde seděl Roy. Jocelyn Ambuceanová byla mladá nevěsta, která zemřela pár dní před svatbou. Prý se za bouře utopila v řece. Snad chtěla utéct na ostrov Tybee za milencem, aby si nemusela vzít člověka, kterého jí vybral otec. On má rád symboly - anděl chránící hrob - Angela - hrob ženy, která hledala skutečnou lásku, růžové růže. Nechává mi stopy Přeje si, abych nakonec zjistila, proč se to děje. Mám se to dovědět, aby mi na tom záleželo.“

„Seženu ti ta jména.“

„Joshua Brentine nebude chtít připustit, že ho žena podváděla. Je to ponižující a hrdost pro něj znamená víc než smrt dvou cizích lidí nebo nějaké další životy v ohrožení.“

„Připustit je něco jiného než přiznat,“ pousmál se Dave, „když si bude myslet, že už to stejně víš.“

Usmála se také. „Jasně, díky, žeš mi to připomněl. Myslím, že to na něj nějak sehraju.“

„Začnu to obvolávat. Uvidíme, jak rychle seženu informace, které potřebuješ.“

„Díky. Já zatím dám vědět domů, že se dnes opozdím.“

Sotva vyšla na chodbu a vytáhla telefon, vykoul Dave ze dveří. „Na oddělení lidských zdrojů spadla síť. Někáký nový systém či co. Zabere jim to pár hodin.“

„Ježíši, to nemají kartotéku?“

„Než by ji prohledali, uteklo by víc času, než když počkají, až naskočí technika. Zajed' si zatím domů, třeba na večeri. Ozvou se mi, až to zase nahodí.“

„Nechceš jet se mnou? Na tu večeri?“

Bylo to lákavé, ale zdála se mu vyčerpaná. „Jindy. Dám si zatím doma pivo a něco k tomu. Jestli jsme na správné stopě, tak se to brzo prolomí. Odpočíň si trochu.“

Jakmile Dave vyšel ven, zalitoval, že se od Phoebe nenechal hodit domů. Měl to pěšky pouhé tři bloky, ale sotva to stihne, než se spustí liják.

Taky mohl přijmout to pozvání na večeři. Potřeboval vědět, jak se drží Ava. Chtěl ji přece...

Zase špatné načasování, připomněl si. Ava i všichni ostatní teď byli v krizové situaci.

Poprvé se s ní setkal, když se čerstvě zasnoubila. Neměl právo se zamilovat, ale přesto se stalo. Ale nic s tím neudělal, vzpomínal teď, když se krčil před větrem. Zůstal přítelem rodiny. Starý dobrý Dave.

Vymluvil si svoji lásku k ní, když byla pár let vdaná a narodilo se jí dítě. Vymluvil si to a sám se oženil. Pak se Ava rozvedla.

Zase v nesprávnou chvíli. K tomu cítil i vinu na své straně, protože i když se sebevíc snažil, aby jeho manželství fungovalo, vždycky věděl, že je tu Ava.

A teď když začínal doufat, že třeba, možná, ocitla se rodina MacNamarových v takové situaci.

Měl snad jinou možnost než zůstat kamarád? Starý dobrý Dave, co si teď v prázdném domě ohřeje něco v mikrovlnce.

Ještě mu k tomu mohly hrát housle.

Prudký vítr ohýbal stromy, když se otrávený vlastní sebelítostí rozběhl po chodníku. Blesk prořízl nebe a vzápětí se ozval zvuk hromu.

Zrychlil a měl dojem, že se stihne schovat, než bude úplně promočený.

Aspoň že ten vítr trochu chladil. Celý den bylo neskutečné dusno.

Už dohlédl na svůj dům a představil si, jak ze sebe shodí sako a otevře si pivo.

Odbočil na cestu a běžel ke dveřím, když za sebou zaslechl dvojí krátké zatroubení. Povinně se usmál, protože u chodníku zabrzdil nablýskaný červený sportáček.

Dvakrát rozvedená Maggie Grantová asi chtěla flirtovat. Často ho uváděla do rozpaků, ale teď myslel jen na to, jak vklouzne do domu a hodinku si odpočine.

Zvesela na ni mávnul a běžel dál.

Zatroubila znovu, tentokrát výrazněji. Zasunul klíč do zámku a znovu zamával.

„Haló! Davide! Ráda vás vidím, potřebovala bych od silného chlapa pomoci s taškami.“

Deset sekund, pomyslel si, stačilo deset sekund a byl by z jejího dosahu.

„Zvoní mi telefon, Maggie, musím...“

„Bude to jen minutka. Mám toho tolik. Nevím, co mě to zas popadlo. Každou chvíli začne lít. Buďte můj hrdina a pomozte mi to odnést.“ Otevřela kufr a vyslala k němu toužebný úsměv. „Prosím.“

„Jasně.“ Ty troubo, nadával si v duchu. „Žádný problém.“

„Tohle bude pěkná smůla.“ Pohodila vlasy „Za takového počasí je nejlepší být schovaný s přítelkyní třeba u vína.“

Teď bude muset ještě odmítnat její víno a přátelství, pomyslel si a došel zpět na chodník. První velké dešťové kapky začaly pleskat o zem. Přihnal se vítr a Dave zaklel, když se dveře jeho domu rozlétly. Na vteřinu zaváhal: běžet pro tašky, nebo jít zavřít dveře? Otočil se, že nejdřív udělá to druhé, a na protější straně chodníku zahlédl člověka.

Modrá čepice, sluneční brýle, větrovka. Pak svět explodoval.

Phoebe nevěděla, co si má myslet, když před domem uviděla Duncanovo auto. Částečně se jí ulevilo. Alespoň ví, že je v bezpečí. Ale částečně zůstala naštvaná za jeho ranní chování.

Pak zaběhla dovnitř před silicí bouřkou a zaslechl veselý smích své dcerky Těžko se zlobit na někoho, s kým je vaše dítě šťastné.

Carly s Duncanem a Carterem našla v salonu na zemi hrát Monopoly. Zdálo se, že Carly oba muže těžce poráží.

„Zase jsem to netrefil,“ stěžoval si Duncan. „Do pr... kýnka, ta kostka je určitě začarovaná.“

„Tys chtěl říct úplně jiné slovo.“

Duncan se na Carly spiklenecky usmál. „A jaké myslíš?“

„Přece do prde...“

„Carly Anne MacNamarová!“

Carly se zahihňala a hned se zatvářila jako neviňátko. „Čau, mami. Sedru strejdu a Duncana z kůže.“

„Tak to jo. Kde jsou ostatní?“

„Ženské jsou v kuchyni, kam patří,“ zazubil se Carter. „Tak běž za nimi a udělej nám třeba svačinu.“

„A jakou svačinku bys chtěl, co?“ Přišla k němu a popleskala ho po tváři. „Ukaž, jestli z tebe nevyklepu trochu rozumu? Takhle brzo před večeří žádná svačina nebude. Na večeři ty asi zůstáváš, že?“ zeptala se Duncana.

„Jsem zvaný a pozvání jsem přijal. Taky mi kvůli tomu jednu vlepíš?“
Lesk v jeho očích ji varoval, že se na ni také ještě nepřestal zlobit. No super. „Uvidíme. Doufám, že ty svoje superdůležité věci už vyřídil.“
„Ano. Co ty?“
„Řeším je.“
„Proč se na Duncana zlobíš, mami?“
„Toho je celý seznam. Ale teď se půjdu převléknout. Carly až ty dva rozdrtíš, mohla bys pomoci s prostíráním. Chlapi se pak postarají o nádobí.“
„A co bude dělat ona?“ zeptal se Duncan Carly
„Ona bude... brát telefon,“ řekla na to Phoebe, protože jí právě zvonil mobil v kabelce. „Phoebe MacNamarová.“
Barva jí zmizela z tváře, jako by někdo stiskl vypínač a zhasl. Duncan byl na nohách, ještě než ze sebe vysoukala první slova.
„Co se stalo? Jak...“ Obrátila se a vyšla do haly. „Jak je to vážné? Ne. Ne. Kde? Už jedu.“
Zase měla klidnou tvář, když se obrátila, ale v očích strach. „Musím jít.“
„Právě jsi přijela.“
„Je mi to líto, děvenko.“ Sklonila se a krátce Carly objala. „Omlouvám se. Mohla bys říct babičce, ať na mě s večerí nečeká? Vráť se co nejdřív.“
„Stalo se někomu něco?“
„Strýček Dave měl nehodu a musím zjistit, jak mu je.“
Carly vstoupily slzy do očí. „Je vážně zraněný?“
„Doufám, že ne. Odvezli ho k doktorům a ti se o něj postarají. Už musím. Zavolám. Jdi to vyřídit babičce. Cartere,“ řekla rychle, když Carly odběhla.
„Postarám se o to. S námi si nedělej starosti. Autonehoda?“
„Ne.“ Popadla ho za paže. „Zůstaňte v domě. Prosím. Ať tady všichni zůstanou. Zavolám.“
„Odvezu tě.“
Nehádala se s Duncanem, prostě jen proběhla vstupními dveřmi. „Odvezli ho do Memoriálu. Dal Daveovi bombu na dveře. Ten hajzl mu ji napojil na přední dveře. Aspoň to tak vypadá...“
„Oni na to přijdou.“
„Je naživu.“ Phoebe zavřela oči a Duncan už vyjel s porsche na silnici. „Žije.“ Otáčela telefon v ruce, jako by se měla každou chvíli dovědět opak. „Musel se dostat do jeho domu. Musel být u něho doma, aby to tam zapojil.“
„Do vašeho domu se nedostane.“
„O to mu nejde.“ Strach, žal a pocit viny se v ní mísily jako odpudivá kaše. „Kdyby se chtěl dostat dovnitř, nepokoušel by mě předem. Plánuje něco jiného, ale nejdřív mi chce ublížit. Chce mi způsobit bolest, než to provede. Ach bože, Duncane.“
S odznakem v ruce se vrátila na pohotovost. Ukázala ho první sestře, na kterou narazila. „David McVee.“
„Musíte se ohlásit na...“
„Ne. Zjistěte to a hned.“
„Poručíku.“
Otočila se a běžela k Sykesovi. „Kde je? V jakém je stavu?“
„Ošetřují ho. Nemůžu z nich nic dostat. Mluvil jsem jen se sanitáky Zlomená ruka, nějaké popáleniny, řezné rány. Něco s hlavou - to prý vypadá hůř. Může mít vnitřní zranění. Ještě jsem byl na stanici, když mi volali. Sledoval jsem sanitku.“
„Chci dva strážce sem a dva tam, kam ho převezou.“
„To už je zařízené.“ Sykes kývl na Duncana. „Byla tam svědkyně. Sousedka. Je trochu otřesená a má pár šrámů. Něco jí zašívají.“
„Chci s ní mluvit, jakmile vyjde. Bejku, potřebovala bych, aby někdo důvěryhodný zajel za pyrotechniky k jeho domu. Já vím, že ho nechcete opustit,“ stiskla mu ruku, „ale slibuju, že zavolám hned, jak se něco dovím.“
„Dobře, dobře.“ Sykes si promnul ustaraný obličej. „Dejte mu vědět, že jsme tady, že je to tu hlídané.“
„Dám, děkuju.“
„Proč si nesedneš?“ řekl Duncan, když Sykes odešel.
„Nevím, jestli to dokážu. Potřebuju něco zjistit.“ Zmáčkla mu paži, protože zahlédla vozík a skupinu lékařů.
Vrhla se k nim. Tvář měl samý šrám a popáleninu, na levém spánku větší ránu a na prostěradle, kterým ho zakryli, krev.
„Jak mu je? Kam ho vezete?“

„Patříte do rodiny?“

„Ano.“

Mladý lékař dál tlačil vozík k výtahům. „Musí na operaci. Má vnitřní krvácení. Někdo vás pak bude informovat.“

Phoebe mávla na dva uniformované poldy „Tihle dva jdou všude s ním. Počkáte před operačním sálem. Já zatím vyslechnu svědka.“

Ustoupila a dívala se, jak muže, který byl většinu života jejím otcem, vezou k výtahu.

„Tohle je nejlepší pohotovost ve městě.“ Duncan jí položil ruce na ramena. „Jedna z nejlepších ve státě.“

„Já vím. Kéž bych vydržela to čekání... Měli jsme nechat hlídat jeho dům. Všichni vědí, co pro mě Dave znamená.“

„Tak pojď na minutku ke mně.“ Duncan ji jemně vtáhl do náruče.

Držela se ho a třásla se. Cítila objetí jeho pevných paží. „Mám strašný strach. Nevím, co mám dělat.“

„Tak se mě chvíli drž, než na to přijdeš.“

„Nechod' nikam.“ Stiskla ho pevněji. „Zůstaneš se mnou?“

„Jasně že zůstanu, Phoebe.“ Nadzvedl jí hlavu. „Nehnu se odsud.“

S povzdechem mu položila hlavu na rameno. Cítila takovou úlevu, že chvíli je ten silný někdo jiný, že někdo jiný je na tom správném místě.

Pak zahlédla Maggie vycházet z ošetrovny. „To je Daveova sousedka.“ Dlouze si vydechla. „Tak fajn. Jdeme na to. Maggie?“

Maggie sebou škubla, když zaslechla své jméno. Pak se rozplakala a vrhla se Phoebe do náruče. „No tak, no tak, jen klid.“ Phoebe se rozhlížela aspoň po náznaku nějakého soukromí, ale Duncan už ji držel za rameno a vedl ke koutku s židlemi.

„Posaďte se tady, donesu kafe.“

„To bude fajn. Maggie, potřebuju, abyste přestala plakat.“ Vzala ženu pevně za ramena. „Musím si s vámi promluvit.“

„David. Myslela jsem, že je mrtvý. Ach bože!“

„Není. Operují ho. Postarají se o něho. Nezačněte zase hysterčit. Zhluboka dýchejte, slyšíte? Nádech, výdech. Tak je to lepší. A teď mi povzte, co se stalo. Od začátku.“

„Já nevím? Maggie mávala rukama a po tvářích jí tekly slzy „Přísahám, že to nevím.“

„Řekněte, co víte. Vy jste byla u Davea?“

„Ne. Ano. Chci říct, že jsem byla venku s kamarádkou. Pamatujete na Delly na tom grilování u Davida? Zašly jsme na oběd a na nákupy a pak jsem přijela domů, těsně před tou bouřkou, a uviděla Davida.“

Zakryla si tvář rukama, ale Phoebe je neúprosně odtrhla. „Já vím, že jste rozrušená, ale mluvte dál. Kde byl Dave, když jste ho uviděla?“

„Šel domů. Zatroubila jsem a on zamával. Myslela jsem, že by mi mohl pomoci s taškami, tak jsem na něj zavolala. Hřmělo a on už odemykal, ale otočil se. On je vážně moc milý.“

Phoebe se snažila být trpělivá a strčila Maggie do rukou balíček kapesníků. „Takže do domu nevešel?“

„On... Vrátil se ke mně. Dveře se rozlétly No jo, vzpomínám si, jak vítr rozrazil dveře. Asi už stihl odemknout, než běžel ke mně. A pak, bože Phoebe, pak to bouchlo.“

Maggie si otřela slzy a začala kapesník kroutit jako provaz. „Přesně to nevím, vážně ne. Spadla jsem, jako by do mě někdo strčil. Mám odřená kolena a ruka...“ Nastavila paži s obvazem. „Pět stehů. Ale David... David.“

„Tady to je, Phoebe.“ Duncan se vrátil s kávou. „Madam, napadlo mě, že si taky dáte kafe.“

„Ano, to je od vás hezké.“ Maggie si instinktivně prohrábla vlasy. „Moc vám děkuju. Bože, já musím vypadat.“

„Vypadáte dobře,“ řekl Duncan a položil ke kávě smetanu a sáčky s cukrem. „Nevěděl jsem, jakou kávu pijete.“

„Hodně sladkou,“ řekla Maggie. „Vy taky pracujete u policie?“

„Ne, madam, jsem jen přítel. Nechám vás promluvit si s Phoebe.“

„Ne, zůstaňte, prosím. Nemůžu si pomoci, ale cítím se bezpečněji, když je v takové situaci na blízku nějaký muž.“

„Maggie, tohle je Duncan a teď zkuste odhadnout, jak dlouho to asi trvalo od chvíle, co David odemkl, do výbuchu.“

„Božíčku, nevím. Pár sekund? Tak pět? No, on se zastavil. Jasně. Zastavil se, když se ty dveře rozlétly, a chtěl se vrátit, aby je zavřel. Udělal jen pár kroků k domu, když to... Bože, Phoebe, kdyby tam doběhl...“

„Naštěstí nedoběhl. To, že jste ho zavolala, mu asi zachránilo život. Vidíte, díky tomu je tady a má šanci.“

„Panebože.“ Na tváři se jí vystřídaly šok, hrůza, úleva a hrdost. „To mě vůbec nenapadlo. Byla jsem tak vyděšená.“

„Říkala jste, že jste šla ven odpoledne. Nikoho jste si nevšimla?“

„Ne. Měla jsem vyrazit v poledne, ale zdržela jsem se. Delly mi za to nadává, tak jsem spěchala a nedávala pozor.“

„A co dopoledne?“

„To jsem byla doma. Volala mi matka, a ta vždycky dlouho mluví, proto jsem se zdržela. S Delly jsem se sešla jen o chvíli později, ale stejně jsem to odnesla.“

Trpitelsky si povzddechla a napila se kávy

„Třeba jste se při telefonování podívala z okna,“ nadhodila Phoebe, „zhlédla neznámé auto nebo člověka, kterého jste hned nepoznala.“

„Myslím, že jsem ráno v ulici neviděla ani živáčka. Bylo takové parno, to se nikdo jen tak neprochází. No, jen chlapíka od UPS.“

Phoebe ji popadla za zápěstí. „Kde jste ho viděla?“

„Šel prostě ulicí.“

„Neměl auto?“

„Nevím. Viděla jsem dodávku? Nepamatuju se. Moc jsem spěchala, jen jsem na něj stihla mávnout a zavolat, jestli pro mě něco nemá.“

„Donáškovou službu nejspíš v ulici vidíte několikrát týdně, ne?“

„To asi jo, ale tenhle k nám běžně nechodí. Byl mladší a hezčí. Tak jsem zavolala svoje jméno, aby věděl, pro koho to má být. A on řekl: Ne, madam, dneska ne. Pak jsem skočila do auta a odjela.“

„A jak vypadal, Maggie?“

„Měl tmavé vlasy a takové kratší fousy. Hezké nohy Vypadal urostle. Hezkých mužů si všimnu vždycky,“ dodala a usmála se na Duncana.

„Jak byl vysoký?“

„Hmm, tak metr sedmdesát pět? Ne tak vysoký jako tady Duncan. A byl to svalovec. Ten, co chodí jindy, je cukroušek, ale takový oplácáný.“

„Věk?“

„Bože, tak dobře jsem si ho neprohlídla.“ Načechrala si vlasy jako by jí to mohlo pomoci v přemýšlení. „Třicet pět? Možná o něco víc.“

„Poznala byste ho, kdybyste ho znovu viděla?“

„To nevím, měl sluneční brýle. Proboha, Phoebe, vy myslíte, že měl něco s tím, co se stalo Daveovi?“ Položila si ruku na srdce. „Vždyť mě mohl zabít na ulici. Byla jsem jen kousek dál.“

„To nevím, ale chtěla bych, abyste ho zkusila popsat policejnímu kreslíři. Někdo vás odveze na stanici. Počkejte tady s Duncanem, než to vyřídím.“

Maggie udiveně mrkala, když Phoebe vyskočila a odběhla. „Dobrý bože. Kéž byste měl do té kávy taky trochu bourbonu.“

„Tak já příště přinesu láhev,“ slíbil Duncan.

* * *

Když zařídila odvoz Maggie ke kreslíři, vyjela s Duncanem nahoru do čekárny před operačním sálem. „Na tu trasu dnes nikoho nového neposlali,“ řekla mu. „Balíček tam nesli někomu až ve dvě hodiny. Ona ho viděla a mluvila s ním, ale jemu to vůbec nevadilo.“

„Chlap si může nechat narůst vousy a zase je oholit.“ Duncan si zamyšleně promnul vlastní bradu. „To změní vzhled.“

„Máme dobrého kreslíře, namaluje obojí. Takže on se svědky počítal. Mohl ho vidět i někdo jiný. Věděl to, na to je chytrý dost, ale nezáleželo mu na tom.“

Vyšla z výtahu a vydala se přímo na sesternu. Vytáhla odznak. „Musím vědět, jak je na tom kapitán McVee.“

„Ještě je na sále.“

„Potřebuju, aby tam někdo zašel a zjistil jeho stav. Prosím.“

„Uvidím, co se dá dělat. Kdybyste zatím počkala v čekárně...“

Čekalo tam asi šest jiných poldů. Když je obešla, sedla si do rohu, odkud mohla vidět na dveře. „Musím telefonovat,“ řekla Duncanovi.

„Nechceš jiné kafe? Dole ses nenapila. Jídlo ti ani nabízet nebudu.“

„Ne. Něco studeného k pití. Nějak se z toho strachu rozpaluju. A Duncane,“ dodala, než odešel, „až mi to zase začne myslet, musíme spolu hodně věcí probrat.“

„Myslíš něco o tom, že nestojím v pozoru, když uděluješ rozkazy?“

Zkusila se usmát. „Vůbec nechápu, o čem mluvíš.“

„Fajn.“ Sklonil se a políbil ji. „Pak si to rád poslechnu. Hned jsem zpátky“

Nejdřív zavolala Sykesovi, aby se u Davových sousedů poptal na falešného doručovatele. Toužila si osobně promluvit s pyrotechniky, ale připomněla si, že tam poslala Sykese.

Protože nedokázala vůlí přimět nějakého lékaře nebo sestru, aby vyšli ven a prohlásili, že všechno bude v pořádku, snažila se zklidnit, najít zbytky optimismu a pak zvolila jiné číslo. „Avo.“

„Bože, Phoebe, jak je...“

„Je na operaci a zatím vím jen, že to probíhá dobře.“

„Operace! Proboha, co se stalo?“

„To teď nemůžu rozebírat, ale chci, abyste všichni věděli, že je v dobrých rukou.“

„Musím tam jet. Chci ho vidět. Už jsem se kvůli tomu pohádala s Carterem. Nemůžete po mně chtít, abych zůstávala doma, když je Dave zraněný.“

„Můžeme, je mi líto. On by si to taky přál. Trval by na tom. Avo, slibuju, že budeš první, komu zavolám, až bude po operaci. Potřebuju, abys dohlédla na mamku a všechny ostatní. Spoléhám na tebe.“

„To je hrozné tohle mi říkat,“ reagovala Ava plačtivě. „Ty víš, že to udělám, ale prosím, vyříd' mu, až to půjde, že... že se za něj modlím.“

„Vyřídím a zavolám, až budu vědět víc.“

Uběhla skoro další hodina, než jim přišli sdělit, že operace probíhá dobře.

Za další hodinu se objevil Sykes. „Drát napojený na bombu na dveřích. Pětisekundové zpoždění.“

„Chtěl Davida dostat dovnitř. Tak byla větší šance ho zabít.“ V marné snaze ulevit tlaku v hlavě si Phoebe třela kořen nosu. „Co použil?“

„To samé co na Roye. Vyhodilo to dveře, přední okna a v obýváku je hotová spoušť. Kdyby byl o metr blíž, asi bysme ho oplakávali.“

„Bude muset Maggie koupit celé květinářství a zvládnout její pokusy dostat ho do postele. Co sousedi?“

„Většina lidí je v tu dobu v práci. Jeden chlápek měl schůzku s instalátérem, a když ho na ulici vyhlížel, všiml si doručovatele. Ale bohužel jen té uniformy. Časově to sedí s výpovědí Maggie.“

Odfoukl si. „Hasiči dorazili rychle a asi ten dům zachránili. Ale teda, poručíku, je v děsném stavu.“

„Má ten dům rád,“ dodala Phoebe.

„Znám jednoho šikovného chlapíka,“ ozval se Duncan. „Můžu ho poprosit, aby se na to podíval.“

„To by bylo fajn. Dave by měl o starost míň.“ Znovu se podívala k sálu. „A víme už, jak se tam dostal?“

„Vypadá to na postranní okno. Vylomil ho. Zadní dveře byly odemčené, takže asi vyšel tamtudy. To...“

Vyskočili oba naráz. Tohle musel být doktor, podle ustaraného výrazu. Došla k němu.

„Dave McVee,“ řekla. „Jsem Phoebe MacNamarová.“

Zastavili krvácení a zachránili mu slezinu. Dále měl poraněnou ledvinu, zlomenou ruku, dvě žebra a také otřes mozku, řezné rány a popáleniny

Ale silné srdce. Doktor jí sdělil, že srdce má silné, ale to už věděla.

Seděla na židli vedle jeho lůžka a čekala. Vzpomněla si, jak kdysi dávno seděl on u ní, když čekala na matku.

„Chtěli mě vyhodit,“ řekla mu, zatímco spal, „ale já neodejdu, dokud neotevřeš oči a neřekneš moje jméno. Pak budu vědět, že to zase bude dobré. Dole teď spousta poldů stojí frontu na odběr krve, když jsi potřeboval tolik transfuze. Maggie ho zahlédla - je mi to líto, zlato, ale hodně jí dlužíš.“

Vzala ho za ruku a přitiskla si ji ke rtům. „Všichni jsme jí zavázaní. Nafaxují mi sem jeho portrét a pak toho hajzla budeme nahánět jako vzteklého psa, to ti přísahám.“ Třaslavě se nadechla. „Potřebuju, aby ses probudil, Dave.“ Tiskla si jeho ruku ke tváři. „Probud' se a řekni moje jméno.“

Za další půlhodinu pohnul prsty Vyskočila a dotkla se jeho tváře.

„Dave. Můžeš otevřít oči? To jsme já, Phoebe. Probud' se a otevři oči.“ Víčka se mu zachvěla. Chtěla zvonkem přivolat sestru, ale ještě počkala. „Dave, jsem Phoebe.“

„Já vím.“ Jeho hlas byl tichý a připomínal hlas starého opilce. „Slyšel jsem tě. Co se kruci stalo?“

„Budeš v pořádku.“ Pohládila ho po vlasech a sledovala, jak zaostřuje pohled. „Jsi zraněný, ale dobře to dopadlo. Jsi v nemocnici, máš nějaké pohmožděniny, tak lež klidně. Zavolám sestru.“

„Počkej. Co... Pršelo. Že pršelo?“

„Byla pořádná bouřka.“

„Co se stalo?“

„Napojil bombu na dveře. Dostal se ti do domu. Je mi to moc líto.“

„Dveře se rozletěly.“ Na chvíli zavřel oči. Bolest a soustředění mu vyryly vrásky do čela. „Pamatuju se, jak vylétly dveře.“

„Zachoval ses jako dobrý soused, když jsi šel Maggie pomoci s taškami. Takže to přežiješ. Ne každý dobrý skutek je tedy potrestán.“

„Viděl jsem ho.“

„Ty... co?“

„Viděl jsem ho.“ Snažil se ji pevněji chytit za ruku. „Přes ulici. Dveře se otevřely, já se zastavil a uviděl ho na druhé straně ulice.“

„Maggie ho taky viděla, takže budeme mít portrét...“

„Já ho znám. Měla's pravdu. Chytrá holka. Vždycky jsi byla chytrá.“

„Dave, Dave.“ Přiosťřila hlas, aby neusínal. „Je to polda? Říkáš, že je to policajt?“

„Taktický tým. Byl v něm. Vyhodili ho, nebo přeložili. Nevím. To si nevzpomenu. Walker? Ne, ne, Walken. Jednou jsem si s ním dal pivo, když se někdo loučil. U baru pivo a řeči o baseballu. Walken. Walken,“ opakoval a pak se Phoebe zadíval do očí. „Běž.“

Odešla z místnosti a zavolala na sestru. „Je vzhůru a začíná mít bolesti. A vy,“ ukázala prstem na strážníka u dveří, „se odsud nehnete na krok, jasné? I kdyby bylo zemětřesení nebo padaly trakaře, neodejdete, dokud vás nevystřídají. A dovnitř pustíte jen ty, co se identifikují, nebo půjdete s nimi.“

„Ano, madam.“

„Duncane.“ Díkybohu za muže, který dokázal neodejít. „Doufám, že to tvoje porsche jezdí rychle.“

„To si piš.“

„Tak ho otestujeme. Mám jméno,“ dodala a hnala se k výtahu s Duncanem v patách.

28

Walken. Jerald Dennis Walken. Phoebe zjistila celé jméno do několika vteřin od velitele Harrisona a ten zas do tří minut Walkenovu poslední adresu.

„Nebude tam.“ Zaklapla mobil. „Na to je moc mazaný. Nenajdou ho tam, ale tým to prověří. Už bydlí jinde, kde se může dobře maskovat. Jeď sem,“ řekla Duncanovi jinou adresu.

„Co je tam?“

„Kamarádil se s nějakým Michaelem Vincem, podle Harrisona spolu trénovali. Chci s ním mluvit. Panebože!“ vykřikla, když prudce odbočili. „Ty ale umíš řídit, kruci.“

„A taky dělat skvělé martini.“

„Toho mi můžeš namíchat třeba kbelík, až tohle skončí.“

„S ginem, nebo s vodkou?“

Zasmála se. „Těžká volba. Duncane, až tam dojedeme, počkáš na mě? A zavolal bys k nám a řekl, že se Dave probral, že jsem s ním mluvila a že bude v pořádku?“

„Zavolám a počkám.“

Slzy ji začaly pálit v očích. „No jo, hodně věcí musíme probrat.“

Vince žil v hezkém domku na jižním předměstí. Přišel jim otevřít v kostkovaném pyžamu a s otráveným výrazem. Ten se změnil na neutrální, když ukázala odznak a řekla jméno.

„Co se děje, poručíku?“

„Potřebuju s vámi mluvit o Jerald Walkenovi.“

„O Jerry? Toho jsem léta neviděl. Odstěhoval se do Montany. O co jde?“

„Můžu na chvíli dál?“

„Jasně, ale tiše, děcko se budí. Ten snad slyší za zdí, když se poškrábu na zadku.“

„Kolik mu je?“

„Šest měsíců. Rostou mu zuby tak se s manželkou moc nevyspíme. Byl jsem s vámi na akci. Ten Johnson, děsná věc.“

„To ano. Víte, jak se s Walkenem spojit?“

„Ne. Neslyšel jsme o něm, co odešel.“

„Prý jste se přátelili.“

„Jo. Taky jsem si to myslel.“ Trhl rameny, svalil se do jednoho z křesel v obýváku a mocně zív. „Promiňte. Sedněte si. Jerry mi měl jít za svědka na svatbu, ale dva týdny před tím se vypařil. Ani mi neřekl, že chce odejít od policie. Pak jen poslal mail, že se omlouvá a že jde hledat svou duši či co. Dva týdny před svatbou. Myslel jsem, že se jen opil, ale pak jsem se dověděl, že opustil jednotku.“

Bylo zřejmé, že Michael trpí nedostatkem spánku. Připomnělo jí to její nekonečné noci s plačícím miminkem.

„Jerry hodně pil?“

„Dokázal slušně nasávat. Při naší práci se musíme občas odreagovat.“

„A co ta vdaná žena, se kterou měl poměr?“

Vince se nadzvedl. „O co tady jde?“

„Byl jste přece u zásahu s Johnsonem. Právě Walken ho zastřelil.“

Ospalé oči se přiosřily. „To teda kurva ne.“

„Slyšel jste dobře a jsem si tím jistá. A incident na Bonaventure - to Walken přivázal Roye k hrobu a zabil. Kapitán McVee dnes utrpěl vážná zranění.“

„McVee? Jak to? Co se stalo?“

„Měl bombu na domovních dveřích. Jen díky šťastné shodě náhod to přežil, ale viděl a identifikoval Walkena. Takže jestli na něj máte spojení, potřebuju ho znát, než ublíží někomu dalšímu.“

„To nemám. Bože dobrý. Jerry?“ Vince spadl zpátky do křesla. „Kapitán McVee řekl, že to byl Jerry?“

„Ano.“

„Ježíši. Posledních pár měsíců byl nesvůj. Někdy to člověku v práci pomůže, ale...“

„Měl jste obavy?“

„Jo, asi jo. Ale víte, sám jsem měl starosti se svatbou, moc jsme se v té době nevidali. Byl dobrej polda. Uměl zachovat chladnou hlavu. Mimo službu občas vyváděl, ale ne v práci. To na něj byl spoleh.“

„Co ta žena?“

„No jo,“ ucedil. „Zapletl se a na nic jinýho už nemyslel. Představoval si, jak odjedou někam na západ, kde chlapi jsou chlapi a tak. Koupej si ranč v Montaně... Myslel jsem, že to udělal, že je s ní v Montaně.“

„Jak se jmenovala?“

„Říkal jí Gwen nebo Guinevere. Nechával si to pro sebe. Měl jsem strach...“

„O co?“

„Tohle nemůžu, poručíku. Není to správný. Byl to polda a kamarád.“

„Kapitána dnes tři hodiny operovali.“

„Fajn.“ Vince si promnul obličej. „Tak fajn. Ale to bylo jen, když toho moc vypil nebo ji dlouho neviděl, tak se začal rozčilovat.“

„Jak?“

„Říkal, že by bylo nejjednodušší vpálit kulku do jejího manžela. Ale nemyslel to vážně a pak to vždycky srovnal, že si počkaj, až bude dost peněz na ten ranč. Už pro něj měl i jméno.“

„Camelot?“

„No jo, protože ona byla Guinevere. Byl do ní cvok. Asi ho vodila za nos, a to ho rozhodilo.“

„Nemyslím, že ho vodila za nos. Jiní přátelé nebo rodina?“

„S každým v jednotce vycházel. Říkal o nich, že jsou bratři ve zbrani, víte?“

A žádný policajt při zásahu s Johnsonem neutrpěl zranění.

„Rodina mimo práci?“

„Měl nebo má matku a nevlastního otce, ale moc blízcí si nebyli. Snad říkal, že se odstěhovali do Kalifornie, když mu bylo přes dvacet. Staral se o sebe sám,“ dodal Vince. „Ale kromě mě se asi s nikým moc nekamarádil, byl spíš samotář. Asi ho mrzelo, když jsem si začal s Marijay. Pak si našel taky ženskou.“

Phoebe vstala. „Kdyby se vám ozval nebo vás navštívil, dejte mi okamžitě vědět, rozumíte?“

„Poručíku, jestli udělal, co říkáte, musel se zbláznit. Mám ženu a dítě. Jestli o Jerryym uslyším, dovíte se to hned. Nebudu přece riskovat rodinu.“

Phoebe cestou z domu vytáhla telefon. Duncana našla opřeného o auto, jak s rukama v kapsách pozoruje hvězdy.

Udělala to po něm, zatímco telefonovala s velitelem týmu, zeptala se v nemocnici na Daveův stav a nakonec informovala Sykese.

Když skončila, ještě chvíli se dívala na věčné nebe.

„Ty jsi neskutečně trpělivý člověk, Duncane.“

„Některé věci za čekání stojí.“

„Což si svým zvráceným způsobem myslí i Walken a na tohle si počkal hodně dlouho. Tenhle chlap? To byl jeho nejlepší kamarád a mám dojem, že jediný. Prý byl samotář, co dost pil a mimo službu se moc nekrotil a neměl radost, když se přítel zasnoubil. Celé tři roky se svému jedinému kamarádovi neozval. On už žádné přátele nemá. On to tak chce.“

A my ho musíme najít, protože je někde v tomhle městě. Ale tohle já moc dobře neumím, není to moje práce.“ Prohrábla si vlasy. „Takže musím být trpělivá a počkat, co vyhrabou ostatní.“

„Rád jsem hrál baseball, když jsem byl kluk.“

Zmateně na něho pohlédla. „Prosím?“

„Rád jsem hrál. Uměl jsem dobře nadhazovat a běhal jsem jako střela. Ale na pálce jsem byl nemožnej, jako bych v ruce držel zvadlou celerovou nat'. Takže jsem musel spoléhat, že to líp odpálej jiní. Děláme, co můžeme, Phoebe.“

„Mám ho radši, než jsem měla vlastního tátu,“ promnula si vlhké, unavené oči. „Na toho se skoro nepamatuju. Vozil mě na zádech, lechtal a voněl mýdlem, ale neumím si vybavit jeho hlas a musím se podívat na staré fotky, abych nezapomněla, jak vypadal. Když se mluví o otcích, vybavím si nejdřív Davida.“

„Pojď, kotě,“ vzal ji za ruku, „pojedeme domů.“

„Dneska už stejně víc nezvládnou.“

„Trochu se vyspíš a zítra tě něco napadne.“

„A ty zůstaneš u mě.“ V autě na něho pohlédla. „Říkal jsi to.“

„Jasně.“

Čekal, že zase bude spát v pokoji Avina syna, takže ho překvapilo, když ho Phoebe po návštěvě u Carly vzala za ruku a odvedla do ložnice.

S prstem na rtech za nimi zavřela a zamkla. „Budeš se se mnou muset milovat hrozně potichu.“

„Ty jsi hlučnější.“ Tlačil ji zády k posteli. „Kdybys to přeháněla, zacpu ti pusu.“

„Zkus radši tohle.“ Stoupla si na špičky a našla jeho rty. „Bože,“ vydechla. „Bože, chci tě všude kolem sebe. V sobě, na sobě a pod sebou. Chci, aby tě bylo všude plno, abych nemohla myslet na nic jiného.“

Položil ji na postel a shrnul jí vlasy z tváře. Přejel jí rty po čele, tvářích a pak je zabořil do jejích.

Cítil, jak se krok za krokem uvolňuje. Lehký třas v ramenou a pak klid. Zvedla paže, aby jí mohl stáhnout halenku. Pohládl ji po bocích a narazil rukou na její zbraň.

„Mám dojem, že jsi ozbrojená a nebezpečná.“

„Krucí, zapomněla jsem.“ Odstrčila ho, odepnula si pouzdro a odložila ho na noční stolek.

„Může to tady takhle ležet? Myslím kvůli Carly.“

Zahřálo ji to u srdce. „Ne, mám uzamykatelnou schránku v šatníku. Ale když jsou zamčené dveře, tak to snad počká.“

„Fajn. Co jsem to chtěl?“ Stáhl ji zpátky k sobě. „Už vím.“ Znovu ji začal líbat.

Svlékali jeden druhého a šeptali. Pak už nemluvili vůbec.

Obklopil ji, přesně jak chtěla, dotyky, vůní, horkem a emocemi. Jeho ruce ve tmě klouzaly po jejím těle a ona našla, co hledala.

Malé bolístky přerůstající v hebké požítky. Čas plynul a napětí i hrůza nekonečného dne odplouvaly s ním.

Zvedla se k němu a pak slyšel, jak vzdychá a vzdychá, když do ní vstupoval. Pak už ona obklopila jeho. Přijala ho a zajala svou báječnou horkostí.

Viděl, jak se jí oči ve tmě lesknou. Splývání těl, elektrizující kůže, pomalý rytmus stoupání a klesání. Ústa, pohlcující sténání a vzdechy

Potom vystoupili na vrchol a pád byl jako skok do sladké tmy. Zabořil tvář do jejích vlasů a vtáhl do sebe jejich vůni jako dech.

Měla by vstát a uklidit zbraň, aby mohla odemknout dveře. Bože můj, bylo tak příjemné jen ležet vedle něj nahý se stále silně tlukoucím srdcem.

Jak bez toho mohla tak dlouho vydržet? Bez intimity, požítku a doteků. Jak mohla žít bez něj? Bez jeho podpory, humoru a pochopení. Jak to, že právě v takovéhle chvíli objevila někoho, kdo k ní tolik pasuje? Tělem, myslí, srdcem.

Možná v ní ta krize probudila sentiment a nalomila její sebekontrolu. Našla člověka, který znal odpovědi na některé otázky a uměl ukázat správný směr. Bože, teprve teď pochopila, jak byla vyčerpaná, že celý ten náklad nese sama.

„Jsem díky tobě silnější, Duncane.“

„To je dobře.“

„Pro mě je to moc dobře.“ Pohládla ho po zádech. „Třeba je to jen postkoitální euforie, ale právě teď mám pocit, že zvládnou všechno, co přijde. Že to tak musí být.“

Chvilí nic neříkal a pak jí přejel prstem po rameni. „Zaměstnal jsem znovu Joea Sebevraždu.“

„Ty... Hmm.“

„Phin bude vyvádět, ale je to jen na část úvazku. Pár hodin týdně. Už je mu líp a chodí na terapii.“ Duncan se nadzvedl a pohlédl na ni. „Ty zachraňuješ životy, Phoebe. I jeho jsi zachránila. Kolik lidí může říct, že zachraňovat lidi je jejich práce? Neboj, všechno bude dobré.“

„Jen nevím, jestli chci zachránit ten jeho. Walkenův. Nikdy dřív jsem neměla pocit, že nebudu litovat něčí smrti. Za celé ty roky jsem nemusela vytáhnout zbraň nebo dokonce vystřelit jinak než do terče. Ale teď vím, že bych neváhala, kdybych vyšla ze dveří a on tam stál. Ani mě to moc netíží, Duncane.“

„Proč by mělo?“

„Protože já mám dělat něco jiného. Když nás tehdy ohrožoval Reuben, uvažovala jsem, že popadnu nůž nebo mu seberu zbraň a že mu ublížím nebo ho zabiju za to, co nám provedl. Tehdy jedinkrát jsem cítila něco podobného. Ale když to skončilo, ulevilo se mi, že nezemřel, že v tom domě nikdo nemusel umřít. Teď ale nevím, jestli bych taky cítila úlevu.“

„Já jsem se nepral... No, strkání s Jakeovým pitomým bratrancem se snad nepočítá. Takže už patnáct let jsem nikoho nepraštil nebo necítil chuť někoho zmlátit. Ale kdybych dostal šanci sáhnout si na Walkena, domlátil bych ho do krve. Taky to už nedělám, Phoebe, ale že bych mohl a chtěl, mě netíží.“

Prohlížela si ho, protože i přes ten klidný tón to někde v sobě opravdu měl. „Pane jo, jsme my to ale párek násilníků.“

„Někde uvnitř. Rozdíl je v tom, že se ovládáme. Víš co? Až ho budeš mít na mušce, vydrž, než dorazím. Já ho nejdřív ztluču a pak si na něj můžeš vystřelit, platí?“

Musela se zasmát. „Bože, tohle by nemělo být veselé a už vůbec by mi to nemělo ulevit. Takže jdu radši schovat tu zbraň.“

Vyprostila se zpod něho a vzala pouzdro z nočního stolku. Pak překvapeně zamrkala, protože rozsvítil lampičku.

„To jsem musel vidět.“ Přejel ji pohledem od hlavy k patě. „Nahá zrzka s pistolí. A vzrušuje mě to tak, že na to můžeme jít znova.“

Zavrtěla hlavou a přešla ke skříni. „Ještě před pár hodinami by mě nepadlo, že dnešní den může skončit takhle a tady. Život je vážně kolotoč, jak tuhle někdo řekl.“

„Je to nahoru a dolů, to se mi právě líbí. Takže jsem se chtěl zeptat, jestli až tohle skončí, bys se mnou na pár dní někam nejela.“

Bylo přirozené a lidské dělat si plány. S úsměvem si představila Paříž nebo Řím, Belize nebo Tahiti. „To by snad šlo. Kam jsi myslel?“

„Do Disney Worldu.“

Uložila zbraň na místo a jen zírala. „Ty chceš jet do Disney Worldu?“

„To byl můj dětský sen. Představoval jsem si ty barvy, muziku a legraci. Postavy z komiksů v životní velikosti. Ale jako dítě jsem se tam nikdy nedostal. Až později, aby se neřeklo.“

„A bylo to takové, jak sis představoval?“

„Ale jo. Jestli tě nerozesměje Méd'a Béd'a, tak už nikdo. Carly by byla nadšená, nebo ne? To musí být nejlepší místo na světě, když je ti sedm. Aspoň pro mě bylo.“

Obrátila se k němu a prohlédla si ho. Seděl nahý na posteli, vlasy měl rozčuchané a na tváři zasněný úsměv, jak si představoval nikoli Prázdniny v Římě, ale zakleté hory a létající slony.

„Ty chceš vzít Carly do Disney Worldu?“

Otočil k ní hlavu a trhl rameny. „Můžeš jet s námi. Koupím ti uši Mickeyho Mouse.“

Vznášela se nad nimi reálná hrozba. Jeho vztah k ní z něho dělal stejný terč jako z ní samé a on plánoval, jak její holčičku vezme do Disney Worldu.

Přistoupila k posteli a posadila se. Vzala ho za ruku a pohlédla mu do očí. „Duncane.“ Láska jí projela jako vzdech. „Duncane.“

Ukázal dolíčky ve tvářích. „Phoebe.“

„Vezmeš si mě?“

„Jestli... Cos to řekla?“

Mírně trhl rukou a na tváři se mu objevil šok. „Jsi ten nejlepší chlap, co znám, a to už něco znamená, když mám někoho, jako je Carter a Dave. Nutíš mě smát se i přemýšlet. Jsi štědrý a chytrý - což je důležitá kombinace, protože jedno bez druhého by bylo na nic. A taky hluboce oddaný, což obdivuju.“

„Zapomněla jsi na sex.“

Usmála se. „Nezapomněla, ani na minutku. A když už lichotím, i sex jsem s nikým lepší nezažila, takže i to beru v úvahu. Můj život je komplikovaný a plný povinností. Ty jsi jediný komu bych věřila, že mi s tím pomůže. Jediný, koho na to dost miluju. Miluju tě, Duncane, moc tě miluju.“

Počkej ještě,“ dodala, když si všimla změny v jeho pohledu. „Musím to dokončit. Všechno, co jsem řekla, na tobě mám ráda, a to jsem ti dneska chtěla povědět. Ten další návrh nebyl v plánu. To jsem se prostě nějak ztratila v tom Disney Worldu.“

„Disney World to rozsekl?“

„No jo. Já vím, že se zas tak dlouho neznáme. Vlastně jen od...“
„Ode dne svatého Patricka.“
„Od svatého Patricka. Takže si to určitě musíš nechat projít hlavou a taky to ostatní se musí vyřešit, ale...“
„A co prsten?“
„Prsten?“
„Co je tohle za divnou žádost o ruku?“ chtěl vědět. „Tys mi nepřinesla prsten?“
Zhluboka si vydechla. „Měla jsem nějak moc práce.“
Trpělivě, s trochou teatrálního smutku zavrtěl hlavou. „Tak to nevím, jestli to můžu brát moc vážně bez prstýnku. Ale asi pro jednu udělám výjimku.“ Naklonil se a políbil ji na usmívající se rty. „Chtěl jsem tě požádat v Disney Worldu.“
„Ty... Vážně?“
„Myslel jsem, že až se ti zamotá hlava na kolotoči a trochu podlomí kolena ze strašidelných hradů, budeš přístupnější. Ale prsten bych měl s sebou.“
Strčila ho na postel a překulila se na něho. „Mám ráda jasno. Znamená to ano?“
„Byl jsem tvůj, už když jsi vešla do bytu Joea Sebevraždy.“
Přimhouřila oči. „Nic jsi o mně nevěděl. Mohla jsem být vdaná a mít šest dětí nebo třeba lesbička.“
„Pak bych po tobě marně toužil po zbytek svých dní. Ale měl jsem štěstí. Už chvíli hledám a všechno směřovalo k tobě. Byl jsem tvůj hned tu první minutu a pak už jsem do toho jen padal po hlavě a ani se nesnažil něčeho chytit.“
Strčil jí vlasy za ucho. „Komplikace mi nevadí a povinnosti jsou součástí života. My dva to zvládneme. Ano, přijímám tvůj návrh i bez prstýnku.“
Políbila ho a pak se k němu přitiskla tváří. „O komplikacích jsem ještě ani nezačala. Musím bydlet v tomhle domě. Nemůžu...“
„Líbí se mi. Je to krásný starý dům na Jones Street.“
„Moje matka...“
„Je skvělá. Kdyby to nešlo s tebou, vzal bych si ji. A má mě ráda.“ Přejel jí prstem po páteři. „Mě ženský mívají rády.“
Zadívala se mu do očí. „Očekávám... a potřebuju, abys byl tatínek pro Carly.“
„Naštvalo by mě, kdybys to nechtěla. Klid, Phoebe.“ Stáhl ji zase dolů, až měla hlavu položenou na jeho hrudi. „Tady nemusíš vyjednávat. Už je to vyřešené.“
„Jsem tak šťastná, ale je to divné, když se děje tolik zlého.“
„My to zkusíme napravit, protože nám oběma to jde.“
„Už bude ráno,“ zašeptala a pohlédla k oknu. „Je skoro čas zase začít.“
„Zavři na chvíli oči. Zavři oči, dokud jsi šťastná, a trochu se vyspi.“
Příští věc, kterou si uvědomila, bylo oslňující slunce a Carlyno bouchání na dveře. Ještě že je nechala zamčené.
Nejdřív zatrásla s Duncanem, ale ten jen zamručel, a pak vyskočila z postele. „Už jdu, zlato.“
„Mami, proč je zamčeno? Jsi v pořádku?“
„Jo, jo.“ Phoebe v běhu hledala župan. „Je mi fajn. Proč nejdeš zatím dolů? Hned tam budu.“
„Máš zamčeno, mami. Řeknu to babičce.“
„Ne!“ Bože dobrý. „Ne, už jdu.“ V rychlosti se oblékala. Duncan mocně zíval, stál u postele a líně si natahoval džíny Phoebe si bezradně položila prst na rty, odemkla a pootevřela dveře.
„Spala jsem, miláčku. Dorazila jsem moc pozdě. Za pár minut budu dole.“
„Ale měla jsi zamčené dveře.“
„No, asi jo. Budu...“
„Duncan má venku auto. Ale není dole, ani u Stevena.“
„Co kdyby ses šla zeptat Avy jestli nám k snídani neudělá vafle?“
„Je Duncan tady?“ Carly se nakláněla doprava a doleva, aby nakoukla dovnitř, a Phoebe jí tělem blokovala výhled. „On spal v noci u tebe?“
Dítě jedno neodbytné, pomyslela si, ale to už se ozval Duncan. „Nachytilas mě,“ a přišel dveře otevřít. „Ahoj, Carly.“
„Ahoj. Maminka měla zamčeno, a tak jsem nemohla dovnitř.“
„Přijeli jsme moc pozdě,“ opakovala Phoebe.
„Jak to že jsi spal u mamky v pokoji?“ zeptala se Carly.
„Jak mám zvládnout tolik otázek, když jsem ještě neměla kafe?“

„Vždycky říkáš, že se člověk má ptát,“ připomněla jí Carly. „Něco ošklivého se ti zdálo, Duncane? To já k mamce vždycky chodím.“

„No vlastně,“ Duncan Phoebe lehce odstrčil, „spíš se tě na něco zeptám já. Co bys říkala na to, kdybychom se s maminkou vzali?“

Carly přimhouřila oči a chvíli se dívala z jednoho na druhého. „Protože jste zamilovaní a chcete spolu spát v jedné posteli?“

„Přesně tak.“

„A to bys byl můj nevlastní táta?“

„Byl.“

„A mohla bych si na svatbu koupit nové šaty?“

„To se musí.“

Usmála se a Phoebe poznala, že přijde něco vykutáleného. „Moje kamarádka Dee má nevlastního tatínka a narodil se jim bráška William. Mohli bysme mít taky miminko?“

„A když se narodí sestřička, dáme jí taky jméno William.“

Carly s hihňáním vrtěla hlavou. „To není pro holky. Tak si nejdřív pořídíme štěně a tomu dáme jméno William a pak...“

„Snad bys mohla trochu brzdit,“ varovala ji Phoebe.

„Jen si tak povídáme,“ řekl Duncan a dřep si, aby byl Carly blíž. „Uvidím, co se s tím dá dělat. A když to dokážu, co mi za to dáš?“

Carly zrůžověla a pak Duncana opatrně políbila na tvář.

„Tak malou pusinku za miminko a štěně? Vy holky MacNamarovy jste ale lakomé.“

Znova se zasmála, objala ho kolem krku a dala mu velkou, mlaskavou pusu.

Ani jednou, pomyslela si Phoebe, když je pozorovala, neviděla Carly a Roye v objetí. Ani jednou se její holčička nesmála v tátově náruči.

„Tak je to lepší. Ještě si vezmu košili, aby po mně ostatní ženské moc netoužily, a pak přijdu dolů.“ Postavil Carly na nohy „Hned jsme tam.“

„Dobře.“ Odběhla ke schodům a cestou se na něho zářivě usmála.

„Mám dojem, že to schvaluje. Teď uvidíme, co řekne Essie... Copak?“ polekal se, když se otočil a uviděl Phoebiny slzy „Něco jsem pokazil?“

Měla stažené hrdlo, a tak dokázala jen zavrtět hlavou a pevně ho obejmout. „Zvládaly jsme to i bez tebe, víš?“ vypravila ze sebe. „A docela dobře. Ale s tebou je všechno o tolik lepší.“

„Slzy z radosti.“ Úlevně si vydechl. „Tak to jo.“

„Z velké radosti.“

„To je dobře. No... a co to štěně?“

29

Načasování bylo dokonalé a místo - to se naskytlo šťastnou shodou okolností. Nebo to byl možná osud, napadlo ho. To mu třeba Angie vedla ruku. Takže dnes.

Škoda, velká škoda, že to McVee nerozházelo po celé Barnard Street. Musela zasáhnout ta mrcha od vedle. Ale i tak si ten parchant trochu zalítal, pomyslel si s jistým uspokojením. Jo, zahrál si na podělanýho Supermana.

Musel se držet silou mocí, aby zpod bundy nevytáhl svou devítku a nevypálil do těch dvou pár kulek, když leželi na chodníku.

Ale i když by to bylo prima a taky *správné*, mohl by tím zničit zbytek plánu. A konec hry se blížil.

Lepší by bylo, kdyby McVee umřel, a ta šance ještě je. Nebo kdyby měl příležitost sejmut toho jejího šamstra. Nejvíc ho štvalo, že na ni nemohl před domem nastražit toho jejího nedomrlýho bratříčka omotanýho výbušninami.

Krasy podělaný, zbabělci bez koulí. Schovávali se v domě a pod sukněmi té ženské. Nestáli za to, řekl si Walken, nestáli mu za námahu.

Dál opatrně nakládal své vybavení.

Teď už ho jistě hledají. Jen ať. Za pár hodin budou vědět přesně, kde ho hledat. A on bude tam, kde chtěl být, a dělat, co má v plánu.

Než to dokončí, celý svět se doví, že Phoebe MacNamarová zabila anděla. Pak bude konečně po všem.

„Vystoupil z jednotky a odstěhoval se z bytu. Měl zaplatit ještě za dva měsíce a nechal tam šek, aby to pokryl.“ Phoebe u Daveovy postele pročítala poznámky „Tehdy měl dvě kreditní karty, ale celé ty tři roky žádnou nepoužil. Nikoho nekontaktoval, ani nejlepšího kamaráda, ani bývalého velitele. Měl běžný a spořicí účet asi se šesti tisíci dolary a bezpečnostní schránku. To všechno vybral a zrušil v den, kdy odešel od policie. Byl na něj hlášený chevrolet pick-up, který prodal za osm tisíc jistému Derricku Meansovi z domu. Měl také registrovaný revolver Smith and Wesson, devět milimetrů a dvaatřicetku Remington poloautomat. Kamarád tvrdí, že vlastnil ještě loveckou zbraň se zaměřovačem, třicet-třicet, a po otci dvaadvacítku.“

„Libuje si ve zbraních.“

„To ano. Má výcvik ostřelovače a v armádě se zabýval výbušninami. U nás chvíli pracoval u pyrotechniků, než požádal o přeložení k taktickému týmu. Musí bydlet někde ve městě nebo v okolí, ale zatím jsi jediný, kdo ho viděl.“

Zvedla ruce. „Nevím, co dál. Jsem vyjednávač, ne vyšetřovatel.“

„Hádanka jako hádanka, Phoebe. Skládáme dílky dohromady.“

„Něco už vím. Obviňuje mě ze smrti Angely Brentineové možná proto, že nemá koho obvinít. Byl v týmu u té akce, Dave. Byl nablízku, když zemřela. Mířil na tu banku a čekal na povel. Neznali jsme jména rukojmích, ani zraněné ženy. On netušil, že je uvnitř mrtvá, nebo že umírá, zatímco celé hodiny čekal venku.“

„Neschopnost. Bezmoc.“ Dave přikývl a pak zavřel oči, jak mu i ten mírný pohyb přivodil prudkou bolest hlavy. „Lancelot nezachránil Guinevere.“

„Nedokáže s tím dál žít, že tam byl, zatímco ona vevnitř vykrvácela. Já jsem je donutila čekat a zatím přemlouvala její vrahy, aby vyšli s rukama nad hlavou. Oni přežili, ona ne, kvůli mému rozhodnutí. Takhle to vidí. Musí. Jenže to nám nepomůže ho najít.“

„Proč si vybral Roye?“

Vzlykala se do něj, poručila si Phoebe. „Pro spojitost se mnou. Měli jsme spolu dítě, byli jsme manželé. Dostat se k Brentineovi by bylo mnohem těžší. Roy patřil ke mně. Chtěl zničit něco mého, když jsem já zničila něco z jeho života.“

„Nešlo jen o tu ženu.“ Dave se natáhl pro sklenici vody, a když mu ji Phoebe podala a přidržela, nasál trochu brčkem. „Díky. Nešlo jen o ni,“ opakoval. „Jeho sebehodnocení tím vzalo za své. Nic neudělal. Jen poslouchal rozkazy a držel se s ostatními, místo aby šel sám ulicí na souboj.“

„Ale teď bude jednat za sebe. A posune to dál,“ pousmála se. „Nejdřív Roy, pak ty. Všichni vědí, že si jsme blízcí. A že jsem vyjednávačkou díky tobě a na tom zásahu jsem taky byla díky tobě.“

Nemám zavolat sestru?“ řekla, když se mu tvář zase stáhla bolestí. „Měl bys odpočívat, a ne...“

„Ne, pokračuj. Aspoň myslím na něco jiného. Jestli ji zavoláš, zase mi bude brát krev. Přísahám, že nemocnice je jak doupě upírů. Nikdy nemají dost tvé krve. Pokračuj.“

S lítostí, že nemůže udělat víc, mu alespoň uhladila pokrývku. „Dobrá. Ta mrtvá zvířata u domu měla narušit můj pocit bezpečí. Had, králík, krysa. Nejspíš bydlí za městem. Jinak by si někdo mohl všimnout, když zastřelíš králíka. Rozumnější by bylo mít bydlení někde stranou, kde by si ho nikdo moc nevšímal. Prostě přežívat,“ dodala. „Jako to zvládl s kolegy v práci. Dům nebo bungalov. Ale potřeboval by auto. Pořád se pátrá, čím se dopravil do Hilton Head.“

Zadívala se z okna. Město, předměstí. Pak lesy a močály. Mosty vedoucí na ostrovy. Spousta možností, kde se mohl ukrýt.

„Každý polda tady teď má jeho fotku a on to musí vědět. Taky ví, že ses přežil, že ho viděl a že ho teď hledáme.“

Takže má dvě možnosti - vzdát to a utéct, nebo to dokončit. A on to určitě nevzdá.“

„Musíš být připravená, až si pro tebe přijde.“

Přikývla. „Snažím se.“ Otočila se k němu. „Ještě jsem se nezeptala, jak ses dneska ráno cítil.“

„Šťastný, že jsem naživu.“

„Mám jsem musela rodinu v domě svázat, abych jim zabránila sem jít. A mám naříditi ti vyříditi, aby ses, až tě pustí, okamžitě dostavil k nám, kde by tě Ava s maminkou mohly doléčit a rozmazlovat.“

„Bude to znamenat i broskvový koláč?“

„Zaručeně. A kdy už konečně pozveš Avu na rande?“

„Prosím?“

„Kdy vy dva přestane vysílat toužebné pohledy k zádům toho druhého? Jste oba dospělí a rozvedení. Myslím, že včera v noci kvůli tobě vůbec nespala.“

„No, já...“

„Ani nevím, kolikrát se mě dneska ráno na tebe ptala, hádala se, jestli za tebou může, a prosila, abych ti vyřídila, že na tebe myslí.“

„Je to kamarádka. Už hodně dlouho.“
„Dave, moje matka je tvoje kamarádka.“ Naštvaně si dala ruce v bok. „Chceš mi lhát i tady na tom, co mohla být tvoje smrtelná postel, a tvrdit, že k Avě cítíš to samé jako k mojí matce?“
„Nemyslím, že...“
„Co vlastně chceš?“ Přistoupila blíž. „Já vím jak zjistit, co lidi v krizových situacích chtějí. Jestli se cítíš trapně - a je moc hezké, jak se červenáš - tak to povím za tebe. Ty chceš Avu pozvat na romantickou večeři při svíčkách, jen co se zase postavíš na nohy.“
Znovu se pohnul, ale tentokrát to nemělo co dělat s bolestí. „Zrovna jsem na ni - a na tohle - myslel, když jsem se včera vracel domů. Jak se to teď strašně nehodí.“
„Většina věcí v životě přijde v nevhodnou chvíli.“ S úsměvem se dotkla jeho vlasů. „Požádala jsem Duncana, aby si mě vzal. A on souhlasil.“
Dave otevřel a zase zavřel pusou. „Ty jsi ale dneska samé překvapení.“
„Překvapila jsem sama sebe. Miluju ho, jako bych celý život čekala jen na něj a na to, až začne zbytek mého života. Nebudeš mě odrazovat? Mám dojem, že tohle vydrží.“
„Taky si myslím.“ Stiskl jí ruku. „Jsem moc rád.“
„Já taky. Čekala jsem na to strašně dlouhou dobu. Pozvi Avu na tu večeři, ať může začít i zbytek tvého života.“

Když Phoebe vyšla na chodbu, Liz se odrazila od stěny.
„Díky, žeš mě s ním nechala chvíli promluvit o samotě.“
„V pořádku. Jak mu je?“
„Líp, takže už se můžu trochu uklidnit. Taky ti chci poděkovat, že na tom dál budeš dělat se mnou.“
„Taky v pořádku. Walken se pokusil zabít našeho člověka, takže už je to věc nás všech. Dlouho se schovávat nebude.“
„Ale utíkat taky ne.“ Vyšly ven do parného ovzduší. „Ta bouřka to ani trochu neochladila.“
„Léto v Savannah. Buď si ho zamiluješ, nebo se musíš odstěhovat. Vezmi to,“ řekla, když se ozval telefon, „já budu řídit.“
„Myslím, že je to on.“ Ukázala Liz displej, a ta přikývla. Pak o krok poodstoupila a přijala hovor. „Phoebe MacNamarová.“
„Jak se daří Daveovi?“
„Dobře, díky Tohle ti nevyšlo.“
„Ne. Jsou alternativy, Phoebe, to ty dobře znáš. Občas se něco posere. Víím, že mě hledáte.“
„Zdá se, že tě to nerozčiluje, Jerry.“
„Ne. Nenajdete mě, dokud nebudu připravený. Máš na sobě vestu, Phoebe?“
Srdce jí poskočilo a rychle Liz zatlačila za auto. „Na vestu je moc horko, Jerry A co ty?“
„Mohl jsem tě trefit zezadu do hlavičky. Tebe i tu brunetu. Ale mám jiné plány. Ještě si promluvíme.“
„Byl tady,“ řekla Phoebe. „Viděl nás vcházet, nebo vycházet. Teď už je asi pryč.“ Zadívala se na zbraň ve své ruce a všimla si, jak se ruka třese. „Zezadu do hlavy. Takže vcházet. Už tu není.“
Telefon zazvonil znovu. Trhla sebou. „To je Sykes,“ řekla. „Co máte?“ zeptala se ho.
!Jedna půjčovna u letiště půjčila minulý čtvrtek toyotu jistému Samuelovi Grimesovi. Nechal ji v sobotu odpoledne v Hilton Head. Dívám se na kopii jeho řidičáku. Je to Walken. Tmavší vlasy, brýle, ale je to on. Použil visa kartu. Na řidičáku je adresa z Montany, ale výpis z kreditní karty uvádí jinou tady v Tybee.“
„To bude ono. Předejte informace a tu adresu Harrisovi. Ať tam tým vyrazí, my se s Liz připojíme.“ Rychle nastoupila do auta. „Takže tu adresu.“

Mamka Bee se u telefonu v kuchyni potměšile usmála. „To znamená, že budu mít konečně i bílá vnoučata?“
„Technicky vzato dostaneš hned jedno sedmileté. Dál uvidíme, co se dá dělat. A pomůžeš mi s tím blýskavým kamínkem?“
„Třpytivé věci miluju, takže ti asi udělám laskavost a ukážu, jak dobrý mám vkus.“
„Dneska? Ještě musím něco vyřídit, takže bych se pro tebe stavil a...“
„Copak nemám svoje pěkné auto tady před domem? Dopravím se, kam bude třeba. Takže kam?“
„Říkal jsem si, že když nic neobjevím u Marka D na Abercornu, tak už nikde.“
„Mark D?“ Dlouze hvízdla. „To je sakra drahá značka.“
„Ale já jsem zazobaný. Náhodou jsem tam volal a Mark D osobně nám prý ukáže některé své nejhezčí návrhy.“
Zahoukala. „Ty jsi jednička.“

„Ona je jednička. Napadlo mě, že bych vybral taky něco pro Carly. Ale s tím si nevím rady Co by se líbilo sedmileté holce, ale zároveň jí to chvíli vydrželo... Chtěl bych něco z jedné sady, prostě co by k sobě patřilo.“

„Z tebe bude moc prima taťka. V kolik hodin tam mám být?“

„Myslím, že tam stihnu dorazit kolem poledne. A pak tě pozvu na oběd, když mi dobře poradíš.“

„Budu tam. Přines s sebou ty velký peníze, hochu, protože mám chuť je za tebe utratit.“

Zavěsila a promnula si ruce. Pohled na hodiny ji ubezpečil, že má dost času tu zprávu předat dál, než se připraví na cestu ke klenotníkovi.

Když Phoebe dorazila, taktický tým už byl připraven a vyrážel do akce. Dobré místo, napadlo ji ihned. Stranou pláže, starší, trochu zanedbaný dům.

Už podruhé ten den vytáhla zbraň a členové týmu vyrazili dveře malým beranidlem.

„Auto nikde,“ prohodil Harrison. „Ani kolo nebo skútr.“

„Ani Walken. Není tady, ale už se nebude mít kam vrátit.“ S bušícím srdcem čekala na volání, že je vše čisté.

„Poručíku,“ přiběhl k ní Sykes. „Přišla zpráva od dopraváků. Má Escalade 06. Známe značku. Už ho hledají.“

„Dobrá práce, detektive.“

„Všechno čisté,“ ohlásil Harrison.

Raději si pronajal zařízený domek, všimla si Phoebe. Se starým, ale použitelným nábytkem. Udržoval ho v čistotě, ale ničím nevyzdobil. Postel byla téměř vojensky ustlaná a na stolku vedle ní stála zarámovaná fotografie Angely Brentineové s růžovým poupětem.

Viděl se jako voják a romantik, uzavřela a zapsala si to.

„Druhý pokoj je zamčený,“ řekl Harrison. „Okna zakrytá. Nejdřív zkontrolují, jestli to není past, než to vyrazí.“

„Spartánský styl, co říkáš? Vojenská preciznost. Jako taková polní centrála. Měli bysme promluvit s majitelem a lidmi z domů a chat v okolí.“ Přešla ke skříni. „Šaty tady zůstaly hezky srovnané.“

„Kartáček, pěna na holení, základní toaletní potřeby,“ řekl Harrison. Zadíval se na ni vážným a očima. „On neutíká.“

„Ne.“ Uslyšela ránu, jak vyrazili druhé dveře. „Ale to neznamená, že se sem chce vrátit.“

„Poručíku?“ ozval se člen taktického týmu. „Tohle byste asi měla vidět. Našli jsme jeho skříň.“

Když přešla chodbu, ztuhla v ní krev. Stěny pokryté fotografiemi. Její tvář, jen její tvář se všemožnými výrazy Jak stojí před domem, jak se baví s paní Tiffanyovou, jak se prochází s Carly v parku nebo stojí s matkou na verandě.

Celá rodina sledující průvod na den svatého Patricka. Objetí s Duncanem z toho večera, kdy večereli na lodi. Sama na lavičce Forresta Gumpa v parku Chippewa a pak ještě s Marvellou. Jak nakupuje, jí a řídí auto.

Než se odvrátila, projelo jí zachvění.

Na druhé straně uviděla velký portrét Angely a na stolku pod ním svíčky a vázičky z růžovými poupaty.

Prohlédla si pracovní lavici, dlouhý stůl, police. Na nich ležely pečlivě vyrovnané laptop, policejní vysílačka, různé chemikálie, dráty, něco jako časový spínač, pásky, lanka a nářadí. Pak ještě lovecká puška.

„Malé zbraně má u sebe.“

„Našla jsem paruky, brýle, falešné vousy, make-up,“ došla k ní Liz, „ale žádný deník. Možná bude v tom,“ ukázala na laptop.

„Proč si ho nevzal? Proč tady nechal tak důležitou věc?“ Protože to s ní hluboce otřásl, zůstala Phoebe zády k fotografiím. „Změnil působiště. Už ví, že známe jeho jméno, máme fotku a že nás něco zavede sem.“

„Nemohl vědět jistě, že jsme ho identifikovali, dokud s tebou nemluvil,“ podotkla Liz.

„Vždycky je o krok napřed. Proč se teď opozdil? Drahé věci, snadno přenosné, a on je tu nechá...“

Zvedla v ruce fotoaparát a na spodní straně našla poupě. Angelin. „Chtěl se pro to vrátit.“

Phoebe přístroj zase pomalu odložila. „To bych neřekla. Myslím, že tady skončil a že jsme přesně tam, kde nás chce mít. Ale kde je?“

Na další stěně byly fotografie Savannah. Banky, obchody, restaurace, muzea - zvenku i zevnitř.

„Nic nezanedbává. Všechno dělá s rozmyslem, každé gesto. Tak proč si to nevzal?“

„A kde jsou ty ostatní?“ napadlo Liz. „Některé sundal, to je jasně vidět na stěně.“

„Asi je potřeboval. Fotil si ta místa, protože měla nějaký smysl nebo potenciál. Terče. To jsou digitální fotky, že?“

Otočila se zpět k laptopu. „Musíme se do toho dostat a najít ty, co si vzal s sebou. To bude jeho cíl.“ Stáhl se jí žaludek, a tak si na něj přitiskla dlaň. „Myslím, že si to odmávnul, že si dal zelenou. Dnes. Myslím, že to bude dneska.“

Podívala se na hodinky a zamrazilo ji, protože bylo za pět minut jedenáct. „V právě poledne. Máme hodinu, abychom ho našli.“

Duncan měl ruce v kapsách a cinkal drobnými, zatímco po skladišti přecházeli stavbaři a Jake s architektem.
„Musíme sebou hodit, Phine.“

„Tys domluvil tuhle prohlídku.“

„Jo, ale to bylo předtím.“

„Pokud se domníváš, že mamka nevydrží chvíli okukovat šperky sama, tak jsi zapomněl, s kým máš tu čest.“

Vytáhl ruku z kapsy a mrkl na hodinky. Jedenáct deset. „Možná bych jí měl zavolat, že se sejdem až o půl jedné.“

„Už je nejspíš na cestě, zvláště když se má sejít ještě s Loo.“ Phin se zazubil, protože Duncan nechápavě zíral.
„Jestli myslíš, že tu novinku hned nevytroubila do světa, tak ti to nejspíš nemyslí vůbec. Což je jisté u chlápka, co jde koupit zásnubní prsten.“

„Tys to taky udělal.“

„Jo a taky se mi to docela vyplatilo.“ Plácl Duncana po zádech. „Byznys, Duncane. Mamka s Loo se chvíli zabaví. Loo si vzala hodinu na oběd a je připravená to protáhnout na dvě, takže buď s tebou.“

Phoebe přecházela přede dveřmi počítačové laboratoře. Krok napřed, říkala si. Pořád byl jeden krok napřed. Je to místo, které pro něj má význam. A bude nějak spojené s ní, ne se mnou. Je to osobnější.

Rodina byla v bezpečí, připomněla si. Copak je před dvaceti minutami nekontrolovala? Mluvila přece s Carly maminkou i s poldy na hlídce.

„Banka, kde ji zabili, je pod dohledem. Kdyby se tam pokusil vejít, seberou ho.“

Pohlédla na Liz a přikývla. „A on by to věděl, ale asi by ho to nezastavilo. Jenže to se moc nabízí. Spíš bude někde jinde. V restauraci, kde se seznámili, v hotelu nebo v některém parku. Bude to něco důležitého, Liz.“

Přecházela sem tam a snažila se poskládat střípky „Vyhodit do vzduchu chlápka na Bonaventure, to už je něco. Pokus o to samé s policejním důstojníkem jen kousek od stanice, to je taky velký čin.“

„Bombastická věc. A tohle má být ještě působivější.“ Stejně jako Phoebe pohlédla prosklenou stěnou do laboratoře. „Chápu.“

„Radnice, soudní budova, nebo přímo policejní stanice?“

„Všude je pohotovost. Ale jestli je to osobní, jak říkáš, tohle nesedí.“

„Máš pravdu. K Brentineovi se nedostane, ani mu o něj nejde. Od manžela chtěla odejít, takže je přebytečný.“

„Pro jistotu má ochranku u domu i v kanceláři.“

„Jak dlouho jim bude trvat, než ty dokumenty najdou? Říká se přece, že i když je vymazal, pořád tam někde jsou, ne? Kruci, do dvanácti zbývá jen dvacet minut.“

* * *

Za deset minut dvanáct vešly Loo a mamka Bee do klenotnictví Mark D v očekávání nákupů a slavnostního oběda. Mamka měla pohodlné botky a lehké fialové šaty. Nalíčila si rty a použila oblíbený francouzský parfém.

„Tuhle expedici bych zvládla i sama.“

Loo si odfrkla. „A já bych měla přijít o takovou zábavu? Tys už to zažila se všemi svými kluky. Tohle je poprvé, co se k nějakému prstenu můžu vyjádřit i já. No, není to tady nádherné?“ Šťouchla loktem do mamky a pak se obě chvíli rozhlížely „Jak se to všechno třpytí, ale tak nějak důstojně a elegantně.“

„To aby si mohli počítat víc.“

„Jasně, ale ta stříbrnočerná krabička od Marka D? To už něco znamená. Když mi tady Phineas loni k Vánocům koupil náramek, pištěla jsem jako malá holka. Tu noc jsem mu byla moc a moc vděčná.“

Ted' si zase odfrkla mamka. „Nevšimla jsem si, že by z toho koukalo nějaký vnouče.“

„Uvažujeme o tom.“

„Tak uvažujte rychlejc. Já rozhodně nemládnu.“ Zvedla hlavu ke trojici křišťálových lustrů. „Ale máš pravdu, je to tady fajnové. Pojďme to omrknout, než dorazí Duncan.“

Arnie Meeks se k smrti nudil. Měl dojem, že je jen takový lepší dveřník, který tu postává, zatímco dovnitř proudí turisté a zazobaní místní lidi. Turisté jen otravovali a očumovali. Ti bohatší - hlavně ženské - zase měli nosy nahoru.

Jako by nečuraly vsedě jako všechny ostatní.

Stařík to měl urovnat. Kdyby trochu víc tahal za nitky a někoho podmazal, mohl se vrátit do práce, místo aby tady čekal na kapesní zloděje.

Za dlouhé týdny téhle ponižující povinnosti se mu podařilo někoho vyhmátnout jen dvakrát. Asi by potřeboval, aby se objevil nějaký parchant a pokusil se obchod vyloupit. To by bylo jako splněný sen. Sejmul by ho, a bez zaváhání, a stal by se z něj hrdina. I pro televizi.

Pak by se mohl vrátit do práce, kam patří.

Všiml si, jak dovnitř vešly dvě černé ženy, a ohrnul rty. Jestli si ta stará paní v levných botách odsud může dovolit něco víc než manžetový knoflík. Ta mladší byla š'abajzna - pokud jste na typy jako Halle Berryová - a vypadala zazobaněji. Třeba ještě vytáhne platinovou kartu.

Spíš zase jen nakouknou, jako ostatně víc než polovina lidí, co tam chodili.

Taky se rozhlédl.

Něco přes deset lidí obcházelo vitríny. Tři prodavačky, které braly víc než on jen za to, že se chovají servilně a vnucují zákazníkům, co nechtějí, se staraly o přepážky a odemykaly vitríny

Všechno bylo zajištěné kamerami a alarmem. Dokonce i zadní místnost, kde dneska čekal majitel na nějakého napakovaného klienta, jak se k Arniemu doneslo.

Zazobanci chodili právě dozadu, aby je dav nemohl sledovat, jak si prohlížíjí cetky. Leda že by se chtěli nechat okukovat - na tom taky někteří ujížděli - pak je posadili ke zvláštnímu stolku v rohu.

Patsy, blondýnka od pultu, říkala, že v zadní místnosti jednou nakupovala Julia Robertsová a u stolku v rohu Tom Hanks.

Možná to na Patsy zkusí pro trochu povyražení. Jeho manželství bylo stejně v háji a s Mayleen to zásluhou té čubky MacNamarové taky nijak zdárně nepokračovalo.

Bylo na čase znova obhlédnout pastviny a odehnat ze stáda jinou kobytku. Podle toho, jak se na něj dívala a jak občas zakroutila zadkem, by Patsy nejspíš byla pro. Možná ji někdy po práci zkusí otočit, aby viděl, jak se holka drží v posteli.

Zvedl hlavu, když cinkl zvonek nad vstupními dveřmi. Uviděl hnědou uniformu a tiše zaklel. Zas nějaká otravná zásilka.

Pak se vydal ke dveřím.

* * *

Loo vytáhla mobil, když zahrál melodii Jailhouse Rock a mrkla na mamku. „Ahoj, holoubku zamilovaný.“

„Nazdar, krásko. Jsi tam s mamkou?“

„Obdivujeme tady celou kupu brilantových prstýnků. Kde jsi ty?“

„Zdrželi mě, ale už jedu i s tou štěnicí, co se mě nechce pustit. Trvala na tom, že ji mám vzít s sebou.“

„Asi tak sto osmdesát centimetrů vysoká štěnice s očima jako čokoláda?“

„Asi tak. Už jsme ve městě, tak za čtvrt hodinky u vás.“

„Nespěchej a vyřid' tomu hnědookému pánovi, že se zálibně koukám na jedny rubínové náušnice, které ho asi trochu rozhodí. Do čtvrt hodiny určitě objevím ještě něco dalšího.“

„Tak to spěchat nebudu. Proč bych dneska měl solit jen já, vid'?“

Čas nezadržitelně odtikával minuty, když Phoebe konečně uviděla smazané fotky Nakláněla se přes rameno počítačového specialisty.

„Některé z nich visely na stěně. Některé ne. Tenhle motel.“

„Je to nahoře na Oglethorpe Mall,“ řekl muž. „Je tady budova zvenku, recepce a tenhle pokoj.“

„Asi se tam scházeli, když nemohli k němu do bytu. A tahle restaurace - tu znám, italská restaurace. Taky blízko té tržnice. Je to stranou a nikdo z manželových kruhů by tam asi nešel. Ale to nejsou místa vhodná jako jeho cíl. Nic důležitého jako Bonaventure. Počkat.“

Stiskla technikovi rameno a zastavila ho při prohlížení složky. „To je Mark D.“

„Zvenku, zevnitř, zezadu. Myslím, že uvnitř se nesmí fotografovat.“

„Ne. Kvůli bezpečnosti a pojišťovně by asi nestáli o fotky interiéru. To je fotka zadního vchodu. A předního zvenku i zevnitř.“ Stáhl se jí žaludek. „Jedeme tam. Hned. Liz, podívej se do seznamů osobních věcí, jaké šperky u sebe měla Angela. Panebože. A prověřit záznamy o platbách jeho kreditní kartou za tři měsíce před její smrtí. Dobrá práce,“ řekla technikovi. „A teď tam sakra rychle jedeme.“

Šest minut, uvědomila si cestou ven. Šest minut do dvanácti. Snad nepřijedou pozdě.

„Hele kámo, kdy už pochopíte, že zásilky se tady přijímají ráno, než dorazí první klienti?“

„Dělám, co mi nařídili.“ Tlačil dovnitř na vozíku tři velké krabice a pak s ním záměrně najel na Arnioho. „A to uděláš i ty, jestli nechceš kulku do žaludku. Zamkni dveře, ty pako,“ rozkázal a sevřel ruku na Arnioho zbrani. „Máš v pupíku SW devítku a ta do tebe udělá pořádnou díru, jestli hned neposlechněš.“

„Co to kurva... Já tě znám.“

„Jo, byl jsem taky polda. Tak to uděláme jinak.“ Rozmáchl se, udeřil Arnieho zbraní do obličeje a srazil ho na zem. Ještě než se ozval první výkřik, napřáhl před sebe obě zbraně a otáčel se dokola. Pak se usmál, protože některý dobrý zaměstnanec přesně podle plánu a načas aktivoval vřeštící alarm. Šel zamknout dveře.

„Všichni na zem! Hned!“ Několikrát vystřelil do vzduchu, až se křišťál rozlétl. Ozval se křik, jak se lidé běželi schovat nebo se jen v hloučcích krčili na zemi. „Kromě tebe, blondýno.“

Namířil devítku na Patsy „Pojď sem.“

„Prosím, prosím.“

„Umřeš, kde stojíš, nebo půjdeš sem. Pět sekund.“

Se slzami na tvářích k němu klopýtala. Zahákl jí ruku pod krkem a přiložil hlaveň ke spánku. „Chceš žít?“

„Ano. Bože můj, ach bože.“

„Je někdo vzadu? Zalži a zabiju tě.“

„Já... Pan D,“ vzlykla. „Pan D je vzadu.“

„A má tam monitory, že? Takže nás vidí. Radši na něj zavolej, protože jestli tu nebude do deseti sekund, přijde o prvního zaměstnance.“

„To není nutné.“ Mark vyšel ze zadní místnosti s rukama nad hlavou. Byl to pomešší šedesátník s vlnitými bílými vlasy a knírem. „Není třeba jí ubližovat. Ani nikomu dalšímu.“

„To bude pro začátek na tobě. Pojď sem a spoutej svému hochovi ruce za zády.“

„Je zraněný.“

„Bude mrtvěj, jestli to neuděláš. Ted' všichni vyndáte věci z kapes. Jeden po druhém. Začni ty.“ Kopl do ramene muže v havajské košili a šortkách. „Všechno ven, obrátit kapsy. Jak někdo sáhne po telefonu, zbrani nebo třeba žvejkačce, napálím to do něj. Jak se jmenuješ, zlato?“

„Patsy.“

„Pěkné. Střelím hezkou Patsy do ucha. Takže kapsy,“ vyštěkl.

„Potřebuje ošetřit,“ řekl Mark klečící nad Arniem. „Odemknu vitríny. Vemte si, co chcete. Jede sem policie. Ten alarm...“

„Ten se hodí.“ I přes hlasité zvonění zaslechl sirény Byli rychlejší, než myslel, ale tím líp. „Ted' vypneš alarm, Marku, ale zůstane zamčeno, jasný? Jak to podělaš, její mozek vám zasviní tu nablejskanou podlahu. Ty,“ kopl do muže v barevné košili, „vstávej a odsuň vozejk do severovýchodního rohu.“

„Já... já nevím, kterej to je.“

Walken zakoulel očima. „Vpravo vzadu, debile. Dělej! A ty tam padej taky.“ Zatlačil Patsy na kolena. „Vezmeš jednu nákupní tašku, nastrkáš do ní všechno, co ty lidi měli u sebe, a položíš to na pult. Všichni ostatní hlavu dolů. Ty ne, Marku, promiň. Sleduju tě, Patsy Zvedni telefon, Marku.“ Kývl na jeden na stole. „Vytočíš devět jedna jedna a zopakuješ, co ti řeknu. Nic víc, nic míň. Pochopil?“

„Ano.“

„Fajn.“ Walken si zastrčil Arnieho zbraň za opasek a roztrhl horní krabici na vozíku. „Vidíš, co v tom je, Marku?“

Markova bledá tvář zpopelavěla. „Ano.“

„A celá hromada. Volej.“

30

Phoebe byla jen pár minut od klenotnictví, když alarm utichl. Stála na dohled, zatímco krizový tým rozmisťoval muže a přístroje na pozice, když jí přehráli tísňové volání.

Tady Mark D, mám naléhavou zprávu. V obchodě je ozbrojený muž a drží tu se mnou šestnáct dalších rukojmí. Má zbraně a výbušniny. Říká, že pokud se mu do pěti minut od tohoto volání neozve poručík Phoebe MacNamarová, zastřelí jedno z rukojmí. A za každou uběhlou minutu další. Pokud mu bude volat někdo jiný, zastřelí rukojmí. Když se někdo pokusí proniknout do budovy, odpálí bomby. Poručík MacNamarová má od teď pět minut.

Sáhla po mobilu. „Dejte mi číslo dovnitř.“

„Komunikační už je skoro zapojené,“ řekl Harrison.

„Nechci, aby věděl, že už jsem tady Čím míň myslí, že víme, tím dýl to můžeme zdržovat.“ Vyťukala číslo.

Vzal to hned napoprvé, uvědomila si a zapsala *nedočkavý/ dychtivý začít*. „Tady Phoebe, Jerry. Prý se mnou chceš mluvit.“

„Jen a jen s tebou. Jak zavolá někdo jinej, někoho zastřelím. To je první podmínka.“

„Volám a mluvím s tebou jen já. Rozumím. Řekneš mi, jak jsou na tom ostatní?“

„Jasně. Strachy podělaní. Někdo bulí. Jeden chlápek bude mít asi hlavobol, až se probere. Jestli se probere. Myslím, že ho znáš, Phoebe. Arnie Meeks. S tím už jsi někdy tančila, co?“

Ruka s tužkou jí nadskočila. „Chceš snad říct, že Arnold Meeks je jedním z rukojmí a že je zraněný?“

„To přesně říkám. A má módní doplněk. Stejný jsem vyrobil pro Roye. Pamatuješ na Roye?“

Tak ne někdo, koho má ráda, ale koho nesnáší. Sakra chytrý a proradný způsob, jak zvýšit sázky „Říkáš, že na Arnolda Meekse připojil výbušninu?“

„No jo a celou fůru. Jak se sem někdo pokusí dostat, pošlu jeho a pár dalších do pekla. Asi bys starého Arnieho moc nelitovala, vid’? Trochu tě pocuchal. Tak zbaběle. Nemám ti to za něj vrátit?“

„Nevěřím, že mi chceš udělat laskavost, Jerry. Můžeme mluvit o nás dvou a o tom, co chceš?“

„Právě jsme začali. Radši si všechno rychle připrav. Mám tady nějakou práci. Zavolej za deset minut.“

„Nahod’te komunikační jednotku,“ vyštěkla. „Veliteli, chci tady mít Mikea Vince.“

„Provedu.“ Předal rozkaz dál. „Máme částečný vizuální kontakt. Deset rukojmí na zemi. Nemůžeme potvrdit, jestli je tam i sedm dalších. Budova je uzamčena. Na zadních dveřích je výbušina.“

„Nesnažte se ji odpojit. Poznal by to a měl by záminku k vraždě rukojmí nebo k odpálení bomby na Meeksovi. Chce si se mnou hrát a něco mi oplatit. Musíme mu to dovolit, co nejdéle to půjde.“

Nechal za sebou uklizený dům a růže pro Angelu.

„Veliteli, on nemá v plánu vyjít odtamtud živý. Je to jeho sebevražedná mise. Sebeobětování. Způsob, jak se mi pomstít. Ztráta sedmnácti rukojmí a muže, který mi ublížil. Já vím, co dělá. Potřebuju čas.“

„Komunikační centrum zapojeno támhle v butiku s dámským oblečením,“ ukázal Sykes.

„Fajn. Chci všechno, co na něho máme. Co nejdřív mi přiveďte Mikea Vince. A vás chci taky, Sykesi. Mluvím jen já, nikdo jiný,“ pokračovala a spěchala do butiku. „Od vás potřebuju doplňovat informace nebo naznačit, kdybych to vzala za špatný konec. Bude to chtít protahovat, neuspěchá to, pokud na něj nebudeme tlačit. Pomozte mi naslouchat, chápat, pomozte mi s čímkoli. Dobře ví, jak tahle práce vypadá, a bude čekat na mou chybu. Už se mu přímo sbíhají sliny“

„Nemá co ztratit, poručíku.“

„Ne, on už je ztracený. Jde mu o to, abych se smažila ve vlastní šťávě. Pak chce všechno, včetně sebe, vyhodit do vzduchu. Tady není o čem vyjednávat. Ale dokud si myslí, že tomu věřím, máme šanci dostat ty lidi ven živé.“

„Myslíte, že věděl, že tam Arnie dělá ochranku?“

„Ano.“ Vešla do butiku, kde měla připravený telefon mezi letními šaty doplňky, drahými kabelkami a módními sandály.

„Určitě se zaradoval, když to zjistil. Viděl v tom znamení, že si poslední místo vybral skvěle.“ Svlékla si lehký svetřík a odhodila ho stranou. „Už víme, proč je tady a co chce. Ale zkusíme to na něj sehrát. Takže co máme?“

Sedla si za stůl a prsty přitiskla na víčka. „Je chladný, racionální, odhodlaný. Má sebevražedné tendence. Chce umřít. Má to být jako sebevražda spáchaná poldou - určitým poldou. Mnou. Jestli to pokazím, všichni umřou. Jde mu o moje selhání. Ale nejdřív o jednání, rozhovor a hru.“

Zadívala se na hodinky. Přesně deset minut, připomněla si. O minutu dřív nebo později by pro něj mohlo znamenat záminku.

Snažila se zůstat klidná. Když se objevila Liz, odpočítávala poslední dvě minuty. Je tady Duncan se svým právníkem Phineasem Hectorem. Prý s tebou hned potřebuje mluvit, že je to naléhavé.“

„Já teď nemůžu...“

„Phoebe, on tvrdí, že zná dva lidi uvnitř.“

„Přiveď ho. Rychle.“

Minuta patnáct sekund, řekla si, když vešli Duncan s Phinem.

„Má tam moji matku,“ vyhrkl Phin. „Moje žena a matka jsou tam.“

Bylo to jako rána pěstí do krku. „Víš to jistě?“

„Měli jsme se tam sejít.“ Duncan, stojící vedle Phina, se snažil co nejvíc ovládat. „Volal jsem Loo pár minut před dvanáctou, protože jsme se zpozdili. Už byly vevnitř. Čekaly tam na mě. Ježíši, Phoebe...“

„Nejsou zraněné. Zatím nezranil nikoho, kromě chlapa od ochranky.“ Ruce se jí ale zpotily. „Jsou to chytré ženské a neudělají nic nerozumného.“

„Kdyby věděl, koho tam má...“ ozval se Duncan.

„Neví to. Nemůže to vědět. O ně mu nejde. Teď se oba postavte támhle dozadu. Nic neříkejte, nic nedělejte. On neví, kdo jsou, jaký s nimi mám vztah, a tak to musí zůstat, aby byly v bezpečí. Musím mu zavolat zpátky. A nesmí slyšet nic jiného než mě.“

Mávla na Mikea Vince, když se objevil. „Můžete tady zůstat, ale nechte mě dělat mou práci. A věřte mi. Sykesi, uvnitř jsou právní zástupkyně Louise Hectorová a její tchyně Beatrice Hectorová. Jdu volat. A od vás,“ podívala se na Vince, „chci, abyste poslouchal. Kdyby vás cokoli napadlo, rada, otázka, pomoc, napište to, ale nemluvte. Nechci, aby slyšel váš hlas.“

„Kristepane, poručíku, nemůžu věřit, že by Jerry něco takového udělal.“

„Věřte tomu.“ Přistrčila mu blok a tužku a spojila se s klenotnictvím.

„Přesně na čas.“

„Co pro tebe můžu udělat teď, Jerry?“

„Co třeba auto a letadlo, co by čekalo na letišti?“

„To si přeješ, Jerry?“ Přečetla si, co jí přinesl Sykes. „Auto a letadlo?“

Patnáct rukojmí svázaných v kruhu. Uprostřed kruhu výbušniny.

„A kdyby?“

„Víš, že bych se pokusila to sehnat. S autem by to šlo rychleji. Jaké auto bys chtěl, Jerry?“

„Líbí se mi ten Chrysler Crossfire. Už to jméno a taky mám rád americká auta.“

„Ty bys chtěl Chrysler Crossfire?“

„Možná. S plnou nádrží.“

„Zkusím ho sehnat, Jerry. Ale měl bys mi za to něco nabídnout. Víš, jak tahle práce probíhá.“

„Na to kašlu. Co bys chtěla za auto?“

„Požádala bych tě, abys propustil pár rukojmí. Pro začátek někoho, kdo potřebuje ošetření nebo děti. Jsou tam nějaké děti, Jerry?“

„Děti do toho netahám. Kdybych chtěl oddělat děcko, jediné to tvoje. A poslední roky jsem měl dost příležitostí.“

„Díky žes neublížil mojí dceři,“ řekla a krev jí ztuhla v žilách. „Jerry, jsi ochotný někoho propustit, když ti seženu to auto?“

„To určitě!“ Rozesmál se na celé kolo.

„Co jsi ochotný udělat, když bude auto?“

„Ani hovno. Nechci žádný podělaný auto.“

Sevřela prsty kolem láhve s vodou, kterou před ní někdo postavil, ale nenapila se. „Takže prozatím auto nechceš?“

„Mohl jsem strčit bombu do tvého. Uvažoval jsem o tom.“

„Proč jsi to neudělal?“

„To bysme si spolu teď nemohli povídat, ty čubko pitomá.“

Výkyvy nálad. Lehký tón, pak rozčilený. Drogy?

„Pochopila jsem, že se mnou chceš mluvit. Tak mi řekni, jak můžu pomoci vyřešit tuhle situaci.“

„Můžeš vytáhnout bouchačku, strčit si ji do huby a zmáčknout to. Co ty na to? Propustím všechny ženský tady, když si ustřelíš hlavu, dokud budu na lince. Chci to slyšet.“

„Když to udělám, už si nepopovídáme. Říkal's, že chceš mluvit jen se mnou, že jinak někoho zabiješ. Chceš teda mluvit se mnou, nebo s někým jiným, Jerry?“

„Ty mě budeš chytat za slovíčko?“

„Jen myslím, že mi máš co říct. Jsem tady, abych ti naslouchala.“

„Jsem ti naprosto ukradenej. Stejně jako ti byla ukradená ona.“

„Pochopila jsem, že mě obviňuješ ze smrti Angely.“

„Nechala's ji umřít, to je jako bys ji zabila. Vykrvácela tam, zatímco ses vykecávala s lidma, co ji střelili. Měl jsem je na ráně. Tu první hodinu jsem je mohl sejmout, ale nedostal jsem zelenou.“

Lži. Asi teď věří, že tu možnost měl. Potřebuje věřit, že ji mohl zachránit.

„Nikdo z nás nevěděl, že je vážně zraněná, Jerry. Lhali nám, nám všem. První hodinu jsme o Angele nevěděli vůbec.“

„Měla's to vědět!“

Vzteky. Zármutek. „Máš pravdu, měla jsem to vědět. Měla jsem poznat, že lžou.“ Přečetla si zprávu, co jí přinesl posel. „Vím, že jsi ji miloval a ona tebe.“

„Ty nevíš nic!“

Souhlase s ním, naškrábal Mike Vince na papír. *Neříkejte, že rozumíte nebo že víte. To ho ještě víc rozčílí.*

„Jak bych vlastně mohla? Máš pravdu. Jak bych mohla tak silné pouto pochopit? Většina lidí o tom jen sní. Ale pochopila jsem, že jste chtěli být spolu, že jste měli být spolu, Jerry. Mohli jste spolu utéct a být šťastní.“

„Na tom ti nemůže záležet.“

Jeho hlas zněl klidněji, a tak kývla na Vince. „Asi jsem taky snila o něčem takovém, jako bylo mezi vámi. S Royem to bylo jinak. On mě nikdy nemiloval jako ty Angelu.“

„Byla celej můj život, kruci. Kdybych tehdy vystřelil, mohli jsme nějaký život mít. Zachránila's chlapy, co ji zavraždili, ale ji ne.“

„Ztratila jsem ji. A zklamala jsem tě. Chceš mi ublížit a já chápu proč. Ale jak to chceš tím, co teď děláš, vyvážit?“

„Nic se nedá vyvážit, ty kundo. Možná když tady toho pitomce Meekse trefím mezi oči, to něco vyváží tobě, co?“

Ted' zvedla láhev s vodou, ale jen aby si ji přiložila na čelo. „Jeho zabitím mi neublížíš, Jerry.“

„Chci, abys prosila, jako jsi prosila za Roye. Slyšíš to? Slyšíš?“ vykřikl, když někdo uvnitř zaječel. „Mírím mu doprostřed čela. Popros, nebo to zmáčknu.“

„Proč bych měla, Jerry, po tom co mi udělal? Když jsem sama myslela na to, že bych to udělala, kdybych mohla.“

„Víš, co by o tobě říkali, kdybych to zmáčknul?“

„Jo. Že jsem se možná dost nesnažila a nepoložila se do toho pořádně, protože jsem si někde uvnitř přála jeho smrt. Víš, mně je fuk, co by kdo řekl. Jestli to zmáčkneš, bude po něm a změni to celou situaci. Ze mě spadne kus tíhy. Víš, jak to je potom? Když zemře rukojmí, taktický tým vyrazí do akce. Chceš to zmáčknout? Já tím nic neztratím. Opravdu to tak chceš, Jerry?“

„Počkej a uvidíš.“

Spojení se přerušilo a Phoebe vzala hlavu do dlaní.

„Ježíši, poručíku,“ vypravil ze sebe Vince. „Vy jste mu povolila zabít rukojmí.“

„A proto to neudělá.“ Bože, prosím, ať se neplete. „Kdybych ho prosila, aby ho nechal být, udělal by to. A bombu by připevnil na někoho dalšího.“

Vstala, když se dovnitř přihnul seržant Meeks. „Myslíte, že jsem to neslyšel? Myslíte, že nevím, že jste ho pobízela, aby mého chlapce zabil?“

Sápal se po ní. Sykes, Vince i Duncan ho museli zadržet a odtáhnout, zatímco dál klel. „Můj syn je tam jen kvůli vám. Jestli umře, tak kvůli vám.“

„Není tam kvůli mně, ale kdyby zemřel, bylo by to na mně. Vyved'te ho. Vyved'te ho ven.“

„Kdy s ním budeš mluvit o rukojmích?“ Phin ji popadl za paži. „Proč mu něco nenabídneš nebo nedáš, aby pustil ven ženy?“

„Nemůžu...“

„Mám tam matku a ženu. Proboha, musíš je přece dostat ven.“

„Dostanu je ven.“ Nemohla si dovolit na ně myslet, představovat si Loo a její smyslný úsměv a hluboké oči mamky Bee. „Teď mu znova zavolám a budeme na tom pracovat, dokud je všechny nedostaneme ven. Musíš zůstat klidný, Phine. Jestli to nedokážeš, budu tě muset nechat vyvést. Promiň.“ Podívala se na Duncana. „Promiň.“

„Ty to dokážeš.“ Duncan natáhl ruku a jejich prsty o sebe zavadily „Dostaneš je ven. Phine, přijela ti sestra a zbytek rodiny je na cestě. Měl bys jít za nimi ven.“

„Musím vědět, co se děje.“ Phin si nešťastně zakryl tvář rukama. „Musím něco vědět.“

„Přijdu a řeknu ti to,“ ujistil ho Duncan a obrátil se k Phoebe.

„Ano, to bude fajn. Běž za rodinou a řekni jim, že mamka s Loo nejsou zraněné. Budeme tě informovat.“ Kývla na jednoho z poldů. „Odved'te pana Hectora k rodině. Kdyby sem chtěl zajít, zase ho přiveďte.“ Přejela Phinovi nahoru a dolů po pažích a ucítla, jak se třese. „Běž pomoci své rodině, já pomůžu mamce a Loo.“

„Já je nemůžu ztratit, Phoebe.“

„Neztratíš. Ted' běž.“

„Jak to mám vydržet?“ ozval se Duncan, když Phin odešel. „Měly se tam se mnou sejít.“

„On je za tohle zodpovědný. A já zas za to, že je dostanu ven.“

A nic jiného si celou dobu nepřál, pomyslela si. Všechno směřovalo k téhle chvíli. K poslednímu zúčtování.

„Mohla bych dostat nějaký kafe?“ zavolala Phoebe a promnula si ztuhlý krk. „A ještě vodu. Duncane, musím tě poprosit, abys Phinovi neříkal nic, co neodsouhlasím.“

„Chápu. Jak ti můžu pomoci?“

„Poslouchej. To umíš dobře.“ Podívala se na tabuli, kterou tam Sykes postavil. „Jeho emoce jsou našponované. To je pro tuhle první fázi typické. Chce vyjednávat, to je naše výhoda. Ale nechce to zdárně zakončit, v tom má navrch on. Nebudu mu teď volat.“ Otočila se k Vinceovi. „On ví, jak mě sehnat a jak to celé funguje. Má rád akci, že? Rád jedná první.“

„Jo.“

„Dáme mu trochu pocítit, že je pánem situace. Ať zavolá sám. Počkáme.“

„Mám výpis z jeho karty,“ přiběhla Liz. „Utratil pět tisíc dolarů u Marka D dva týdny před tou bankovní loupeží. Pak už jen minimální platby.“

„Koupil jí tady zásnubní prsten, tak je to.“ Phoebe se probírala poznámkami. „Mám seznam jejích věcí. Měla u sebe zlatý prsten s briliantem. A v peněženke jiný z bílého zlata s vyrytým věnováním. Když zemřela, měla na ruce Walkenův prsten. Ten parchant Brentine to věděl. Možná ne do její smrti, ale když dostal zpátky její věci, musel to vědět. A neřekl nic.“

Psala si poznámky, zaškrťovala, kroužkovala. Jak to použije? Půjde to? Čas ukáže.

„On myslí, že mě zná. Ale mylí se. Já znám jeho. A vy taky,“ kývla na Vince. „A spousta chlapů, co teď míří na budovu, ho zná. Chce to na mě sehrát, ale my to sehraje na něj. Přes vztah k rukojmím to nepůjde. To nedovolí. Ta pro něj nesmějí mít význam, aby mohl provést, co chce.“

„A co chce?“ zeptal se Duncan.

„Všechny je zabít. Zabít sebe a všechny ostatní.“

„Bože na nebi.“

„A zároveň ublížit mně, osobně i profesionálně. Jak budu dál žít, když jsem nedokázala zachránit všechny ty lidi? Copak bych s tím mohla žít? Takhle uvažuje.“

Přecházela před situační tabulí a občas pohlédla na telefon, jako by ho vůlí nutila zazvonit. „Tisk i veřejnost by mě roztrhaly na kusy To on ví. Vztah mezi mnou a jím by vyšel na světlo a znovu by se rozebíral ten zásah v bance. Přišla bych o dobrou pověst, byla zdiskreditovaná jako vyjednavka a tím bych konečně zaplatila za smrt jeho milenky. Tak to vidí. A chce zemřít symbolicky a s velkým rámusem. Mám ho zabít stejně jako ji. To si přeje nejvíc.“

Pohlédla na hodiny. „Ale my mu nedáme, co si přeje.“

„Nabídní mu obchod. Ví o nás dvou. Nabídní moji výměnu za dvě ženy. Za mamku a Loo. Budu pro něj větší výhra a pak...“

„To by nepřijal. A já ani velitel bychom to nedovolili, Duncane.“

On by to udělal, došlo jí. Riskoval by život kvůli lásce.

„Duncane,“ promluvila tiše. „Já vím, co pro tebe znamenají, a vím, co cítíš.“ A to ji ničilo.

Zazvonil telefon. „Tak dobře. Vážení, jdeme na to. Ahoj, Jerry.“

V klenotnictví mamka pohládla po ruce ženu vedle sebe. „Už neplačte.“

„On nás všechny zabije. On...“

„Pláč ale nepomůže.“

„Měli bysme se modlit.“ Muž naproti v kruhu se mírně kýval dopředu dozadu. „Měli bysme se odevzdat do rukou božích.“

„To nikdy neškodí.“ Mamka Bee ale daleko víc spoléhala na ozbrojené muže venku. „Tak už tiše,“ opakovala. „Patsy že? Klid, Patsy. Ta žena, se kterou mluvím, je moc chytrá.“

„Jak to víte?“

„Já...“

Loo jí prudce stiskla ruku a zavrtěla hlavou. „Zní to tak. Myslím, že zjistí, co po nich chce, a všechno dobře dopadne.“

Kroužili kolem sebe víc než hodinu, než spojení opět přerušil. „Zdržuje to. Chce to co nejvíc našponovat a držet. Bude po mně něco chtít, ale ještě není připravený. Je to z něj cítit, slyším mu to na hlase.“

„Má z toho radost, jak ti může říkat ne,“ řekl Duncan. „Ne, žádné jídlo, žádnou vodu, žádné ošetření. Baví se tím.“

„Souhlasím. Zatím.“

„On nikoho z nich nepustí.“ Sykes se posadil vedle Phoebe. „Nemá žádné požadavky, nechce nic výměnou a propuštění některého rukojmí by bral jako naši výhodu.“

Taktický tým vyhodnotí postavení a pak by se to mohlo uzavřít rychleji.“

„Netrefí ho.“ Vince přešel k tabuli s nákresem vnitřního uspořádání v obchodě. „Je tady v tom rohu, v severovýchodním rohu, tam se nedá zaměřit. Proto si tam taky stoupnul.“

„Pracoval u nás,“ přikývla Phoebe. „Vyzná se v tom, zná úhly zásahu.“

„Musíme dovnitř. Zadní dveře jsou jediná možnost. Útok zepředu by mu poskytl čas. Musíme odjistit výbušniny na zadních dveřích.“

„A jestli udělají chybu, jestli na nich má alarm a ten spustí nebo to bouchne, ukončí to celé.“

„Musíš ho dostat z toho rohu,“ řekl Duncan a Phoebe se k němu otočila.

„Ano, to musím udělat.“

„Když oni nemůžou zasáhnout jeho, nemůže on zasáhnout je.“

„To je pravda.“ Phoebe Duncanovi pevně stiskla ruku. „Potřebuju si promluvit s velitelem, abych věděla, kam ho dostat, pokud to půjde.“ Naznačila to Sykesovi. „Ale rozhodnu jenom já, kdy ho budou moci zasáhnout. Vím, že to není obvyklé, ale musejí mi věřit, že mu nedám najevo, kdy to přijde. Potřebuju s ním pohnout a oni musejí být připravení.“

„Rozumím.“ Sykes se chopil vysílačky

Phoebe si shrábla vlasy ze zpoceného krku, přecházela sem tam a snažila si představit vnitřek obchodu. „Dřív nebo později je bude muset pustit na záchod, jestli nechce veliký binec, a to nechce. Je tam jen jeden pro zaměstnance u té zadní místnosti.“ Zadívala se na tabuli. Jak to má naplánované? Všechno si promyslel, i na tohle bude mít systém. Proto nedrží všechny rukojmí v kruhu. Jeden zůstal stranou, aby je mohl uvolnit. Sám se nebude chtít zabývat takovými podružnostmi, ale bude ho to rozptylovat a musel by se víc soustředit. Takže se mnou v tu chvíli nebude chtít mluvit.“

Přikývla. „Jenže my mu nedáme, co chce.“ Bylo na čase režírovat hru za něj. Zvedla sluchátko a spojila se s ním. „Radši ať jsi to ty, čubko.“

„Vždycky jen já, Jerry. Víš přece, jak to chodí. Únosci se nesmí lhát, aby neohrozil rukojmí. Nemá se říkat ne, aby se nerozčilil. Čeká se, že se do tebe vcítím, budu sdílet tvoje pocity, vyslechnu požadavky a stížnosti.“

„Jo, s těma parchantama, co zastřelili Angelu, jsi taky krásně soucítila.“

„Angela byla krásná žena. A milovala tě.“

„Di do hajzlu. Vůbec ti na ní nezáleží.“

„Tys mě přiměl, aby záleželo, Jerry. Taky někoho miluju, i když si možná myslíš, že si to nezasloužím. A proto chápu, co Angela cítila k tobě. Rozumím něčemu z toho, co cítíš, protože kdyby se jemu něco stalo, nevím, co bych dělala.“

„Netušíš, co mezi náma bylo.“

„Jistě něco výjimečného, co se stává jednou za život. Měla na ruce tvůj prsten, Jerry Měla ho, když zemřela.“

„Co?“

„Prsten, který jsi jí koupil v tomhle klenotnictví. Musela si ho moc vážit. Musela být šťastná, že ho má na ruce. Chtěla jsem, abys to věděl, Jerry Říkám ti to, protože je to pro všechny důkaz, že patřila k tobě.“

„Všichni ať jdou klidně do pekla.“

„Kdybych něco takového zažila já, taky bych chtěla, aby všichni věděli, co jsme pro sebe znamenali. Jak moc jsme se milovali. Ty možná taky Tak jsem ti chtěla říct, že to vím.“ Nastala delší odmlka, kdy slyšela jen jeho dech. „Roy mě nikdy nemiloval. Věděl jsi to? Nemiloval mě, ani naše dítě. Umíš si to představit? Ale teď když mám někoho, kdo mě miluje...“

Zadívala se na Duncana, aby to cítila ještě silněji a projevil se jí to na hlase. „Teď je celý svět nějak jiný. Jasnější a čistší. Cítil jsi to taky tak?“

„Ona ho udělala krásným. A jasným. Teď je všude černo.“

Zármutek, zapsala si. *Slzy*. Pozor, pozor, napomínala se. Kdyby ho stáhla příliš hluboko do žalu, ukončil by to v tu chvíli. „Ona by si to nepřála, Jerry. Někdo, kdo tě tolik miloval, by tě nechtěl vidět v černotě.“

„Tys ji tam dostala. A já ji tam nenechám samotnou.“

„Ona...“

„Už drž hubu! Už o ní nemluv!“

„Dobře. Slyším, že jsi rozčilený, a je mi to líto. Víš, že tě nechci rozčilovat.“

„Ty máš za úkol se mnou mluvit jako s idiotem, dokud se nerozbrečím a nevylezu s rukama nad hlavou. Myslíš, že to na mě nahraješ? Že bys mě dostala ven, když jsem došel až sem?“

„Myslím, že jsi připravený spáchat sebevraždu a vzít všechny ty lidi s sebou.“

„To si myslíš?“ V jeho hlase byla znát jízlivá radost.

„To by bylo veliké, Jerry, a taky velká skvrna na mé reputaci. Ale vždycky se to dá překroutit, však víš, jak to chodí. Tohle už je totiž moc. Sedmnáct lidí. Hodně potíží s nimi a hodně mrtvých. Kdybys třeba pustil aspoň ženy...“

„Ale Phoebe, takovej ubohej pokus.“

„Možná ti to přijde ubohé, ale je to moje práce. Oba víme, že je čas, abych se zeptala, v jakém jste všichni stavu.“

Promnula si krk, zatímco znovu procházeli tím nekonečným dohadováním - nabídky a odmítání jídla, vody, lékařského ošetření.

A minuty se protáhly do další hodiny

Duncan postával venku s Phinem jen pár kroků od zbytku rodiny. „Jsou v pořádku. Nikoho zatím nezranil. Udrží s ním hovor a zpracovává ho. Přisáhám, že vůbec netuším, jak to dělá.“

„Už to trvá skoro čtyři hodiny“

„Já vím.“ Z místa, kde stál, viděl na snipery rozestavěné na střechách, v oknech a ve dveřích. Co kdyby začali pálit? Co kdyby zasáhli mamku, nebo Loo?

Ta představa ho donutila ulevit zesláblým nohám a dřepnout si. „Kdyby šlo o peníze... Bože, kdyby pomohly peníze, já...“

„Já vím.“ Phin se sesunul vedle něho. „Já to vím, Duncu.“

„Phoebe, ona... Pořád stáčí řeč na rukojmí. Ptá se, jak se jim vede, a zkouší, jestli by někoho nepustil. Taký jestli jí řekne jejich křestní jména, ale ty on nezná a je mu to jedno. Nevím, jestli je to dobře nebo špatně. Nevím.“

„Už to trvá moc dlouho.“

„To taky nevím.“ Vzal Phina za ruku a stiskl mu ji. „Starej se o rodinu. Já se půjdu podívat dovnitř, jestli je něco nového nebo jestli nemůžu něco udělat.“

Navzdory klimatizaci bylo v butiku horko a dusno. Poldové neustále přicházeli a odcházeli, a tak parno zvenčí proniklo dovnitř a usadilo se tam. Phoebeina tvář se leskla

potem, když znovu studovala zápisy na tabuli, četla svoje poznámky a doplňovala je. V zoufalém pokusu trochu se ochladit chňapla po sponě ze želvoviny z jedné vitríny a sepnula si vzadu vlasy

Hltavě pila vodu a zírala na rudé křížky na plánu klenotnictví. Smrtící místa, pomyslela si. Jen ho vylákat na některé z nich a taktický tým dostane zelenou.

„Máme experty u zadních dveří,“ řekl jí Harrison. „Zkoumají zapojení. Prý to dokážou odjistit a obejít alarm.“

„Ale nevědí to jistě.“

„Jsou si celkem jistí.“

„Protože jim dochází trpělivost. Víte, že každý tady chce konečně do akce. To je nebezpečí dlouhého vyjednávání. Potřebuju víc času. On s těmi lidmi bude muset brzy hýbat. Močové měchýře dýl nevydrží, a to je naše možnost.“

„Seržant Meeks chce vědět, jak je na tom jeho syn. Nemůžete se mu divit.“

„On mi to neřekne.“ Phoebe si otřela zpocenou tvář dětským ubrouskem, který jí přinesla Liz. „Vyřídte mu, že se to pokusím zjistit v příštím kole.“

„Jestli s ním do hodiny nepohnete, dám povel pyrotechnikům, aby do toho šli. On nechce vyjít živý a vy to víte. Sejmout ho je jediná šance jak minimalizovat ztráty“

„Pohnu s ním, kruci. Může to trvat trochu dýl, ale pohnu s ním.“

„Jestli to potrvá o hodně dýl, uděláte nějakou chybu, proto se pracuje v týmech, Phoebe. Kdyby to bylo jen na vás a na něm, unavila byste se a dopustila se chyby.“

„On chce, abych udělala chybu. Jenže celá tahle party je o tom, že nesmí dostat, co chce. Ještě není připravený to ukončit, protože po mně bude něco chtít. A dokud není připravený, jsou rukojmí jakž takž v bezpečí. Poznám, až se bude blížít konec.“

Harrison odešel a minul se s Duncanem. Phoebe povytáhla obočí, když uviděla tašky s jídlem. ,

„Napadlo mě, že se něco k snědku hodí.“

Jen pouhá myšlenka na jídlo jí zvedla žaludek, ale věděla, že jíst je nutné. Třeba jí to pomůže neudělat chybu.

„Jsi můj hrdina.“

Odložil tašky, na které se hned vrhli poldové, a přistoupil k ní. „Kdo je teď na řadě?“

„Nechávám to na něm.“

„Fajn.“ Promasíroval jí ramena. „Mluvil jsem s tvou matkou. Všichni jsou v pořádku, jen mají obavy o tebe. Tohle, no, obléhání, teď běží na všech televizních kanálech.“

„Což je jedna z věcí, o které mu šlo.“ Položila si hlavu na jeho rameno a zkusila se uvolnit. „Už dlouho jsem nikomu nedovolila se o mě starat. Mohla bych si na to zvyknout.“

„To bych prosil.“

„Jak je Phinovi a ostatním?“

„Jsou vydešení, ale já ne.“ Oba věděli, že je to lež, ale konejšivá. „Já vím, že je dostaneš v pořádku ven.“

„Co slyšíš, když promluví?“

„Skáče nahoru a dolů, uhýbá na všechny strany, ale...“

„Ale?“

„Někde pod tím jako bych slyšel uspokojení.“

„Ano, posloucháš dobře.“

Mamku Bee bolela záda a hlavu měla jako střep. Ta hezká blondýnka Patsy přestala brečet a teď se choulila na zemi s hlavou v jejím měkkém klíně. Rukojmí si v kruhu šeptali, což muži, který tu rozkazoval, buď nevadilo, nebo to nedokázal vnímat.

Někteří dřímali, jako by pak mohli otevřít oči a probudit se z nějakého divného, zlého snu.

„Phin musí být strachy bez sebe,“ promluvila Loo tiše. „Liwy. Snad to neřekl Liwy. Nechci, aby se taky bála. Mami, moje holčička.“

„Je v pořádku. Ty víš, že je.“

„Proč kruci něco neuděláš? Kdy chce konečně něco udělat?“

„To nevím, zlato. Ale já musím něco udělat. Potřebuju na záchod.“

Ozvalo se souhlasné mručení, dokonce chabý smích. „Zeptám se,“ řekla Loo.

„Ne, radši já. Mateřský typ by ho mohl obměkčit. Pane!“ zavolala mamka, než ji Loo stihla zastavit. „Hej, pane! Některý tady potřebujeme použít toaletu.“

Už se hlásili dřív, ale ignoroval je. Tentokrát se otočil s telefonem v ruce a mrtvýma očima pohlédl na mamku Bee.

„Jsou to celý hodiny,“ připomněla mu. „Jestli tady nechcete velkou kaluž, budete nás muset pustit na záchod.“

„Ještě chvíli to vydržíte.“

„Ale...“

Zvedl zbraň. „Jestli to do tebe vpálím, už tě chcaní nebude zajímat. Teď drž hubu.“

Měl svůj časový plán, ale nedodržel ho. Po třech hodinách je chtěl jednoho po druhém poslat na záchod, ať potřebovali, nebo ne. Ale zapomněl na to a teď musel zase volat. Takže to vydržej do další přestávky, nebo se pochčijou.

Sere na ně.

„Co kdybych chtěl deset miliónů dolarů, Phoebe?“

„A chceš deset miliónů, Jerry?“

Jen si ji poslechněte, uvažoval, jako když máslo ukrájí. „Jen se tak ptám, co ty na to.“

„Dobře. A co bys mi nabídl, kdybych sehnala deset miliónů dolarů?“

„Nestřelím rukojmí do hlavy“

„To je ale negativní odpověď, Jerry. Kdybych ti to mohla slíbit, což nemůžu, protože netuším, jestli by to vedení schválilo, moc dobře víš, že bys nám za to musel nabídnout něco víc.“

„Co kdybych za těch deset miliónů propustil všechny ženský?“

„Uvažuješ, že za deset miliónů propustíš ženy? O tom už se dá jednat.“

„To bych prosil.“

„Jenže ty tam máš taky jednoho zraněného muže. Sám jsi řekl, že Arnold Meeks je zraněný.“

Podíval se na podlahu, kde ležel Arnie se zaschlou krví na obličeji a páskou přes ústa, omotaný pásem výbušnin. „Už asi zažil lepší dny.“

„Než se někoho zkusím zeptat na ty peníze, musím se ujistit, že je Arnold naživu a jeho zranění nejsou životu nebezpečná. Víš přece, kdo je jeho otec. Docela tady na mě tlačí.“

„Ten kokot žije.“

„Jsem ráda, žeš mi to řekl, ale měla bych lepší pozici, kdybych to mohla slyšet od něj. Předám dál, že jsem slyšela jeho hlas, oni mě přestanou otravovat a budeme se moct soustředit na důležitější věci.“

„Tak fajn.“

Odložil telefon, přešel k Arniemu, sehnul se a strhl mu pásku. Arnieho krví podlité oči se protočily. „Pozdrav Phoebe, kreténe.“ Vzal telefon, přidržel mu ho u ucha a zaryl mu hlaveň pod bradu. „Řekni: Ahoj, Phoebe, jsem ten zbabělej hajzl, co skopl tvou vražednou prdel ze schodů.“

Arnie se očima plnýma vzteku i hrůzy vpíjel do Walkena a větu zopakoval.

„Jak jsi zraněný?“ zeptala se Phoebe. „Jak vážně?“

Arnie si navlhl rty. „Chce vědět, jak jsem zraněný.“

„Tak jí to řekni, troubo.“

„Nabral mě pažbou do obličeje. Asi mám nalomenou čelist, taky pouta a na sobě tu zatracenou bombu.“

„Je na ní časovač? Je...“

„To by stačilo,“ řekl Walken rozčileně. „Tak co těch deset miliónů?“
„Chceš deset miliónů za propuštění rukojmí.“
„Deset miliónů za propuštění ženských.“
„Deset miliónů za ženy. Kolik jich je uvnitř, Jerry?“
„Jedenáct. To je méně než milión na hlavu. Dobrá dohoda.“
„Propustil bys jedenáct žen, kdybych ti mohla obstarat deset miliónů?“
„Přestaň po mně všechno papouškovat. Znáš vaše metody“
„Pak taky víš, že bych měla větší šanci sehnat, co chceš, když ukážeš, že se ti dá věřit. Propust' pár rukojmí, včetně zraněných nebo se zdravotními problémy, a já se vynasnažím sehnat deset miliónů.“
„Krucí, co deset, dvacet miliónů!“
„Pokoušíš mě, Jerry?“
Zasmál se. „Chtěl jsem tě zabít, Phoebe. Tisíckrát.“
„Proč jsi to teda neudělal?“
„A na tisíc způsobů. Kulka do hlavy Moc čisté. Sebrat tě jako Roye a oddělat stejně. Jenže já se nerad opakuju. Umlátit tě k smrti nebo tě pár dní udržovat naživu a občas do tebe vpálit další kulku. Ale to by bylo rychle po všem, jako u Angie. Ty si nezasloužíš mít to jako ona. Co kdybys přišla sem? Jen ty. A já je nechám jít. Všechny do jednoho.“
„Ty víš, že by mi to nedovolili.“
„Přijď sem a sedmnáct lidí to přežije.“
„Vyměnil bys všechna rukojmí za mě? Je to skutečná nabídka, Jerry, nebo si ze mě jen utahuješ?“
„Ty to neuděláš. Ty umíš jen kecat.“
„A kdyby?“
„Nenechali by tě přijít. Myslíš, že jsem debil? Že jsem zapomněl, jak to funguje?“
„Ne, ale možná jsi zapomněl, že tam držíš zraněného syna seržanta Meekse. A ten má přece vliv. Je to skutečná nabídka, Jerry? Mě za všech sedmnáct?“
„Budu o tom uvažovat. Ale nejdřív uděláš něco jinýho.“
„Co ještě chceš?“
„Vylezeš ven před všechny ty kamery a vydáš prohlášení o tom, jak jsi zabila Angelu Brentineovou. Že jsi zodpovědná za její smrt a že ses víc starala o to, jak meleš pantem a vypadáš důležitě, než o záchranu jejího života.“
„Chceš, abych promluvila s novináři o tom, jak zemřela Angela?“
„Ale řekneš to přesně tak, jak budu chtít a kdy budu chtít. Pak si promluvíme o penězích a rukojmích.“
Zavěsil.
Než stihla vstát, postavil ji na nohy Duncan. „Jestli tě vážně napadlo, že by ses nechala vyměnit, tak tě omráčím a někam zamknu, než zase dostaneš rozum.“
„I tebe napadlo, že bys tam šel.“
„Je tam moje matka, jediná matka, co jsem kdy měl. Ale do háje, o tomhle se nebudeme dohadovat, k tomu baráku se nepřiblížíš.“
„Jen klid,“ nařídil Sykes. „Ona tam nepůjde. Takhle nepracujeme.“ Ostře se na Phoebe zadíval. „Nikdy. Tohle není Hollywood.“
„Ale uvěřil's tomu.“ Ukázala prstem na Duncana a pak na Sykese. „Víš to, ale uvěřil's tomu. Jenže on taky. Nečekal, že o tom budu uvažovat. Zase si se mnou hrál a rozhodila jsem ho, že jsem na jeho návrh takhle reagovala. Uvěřil tomu a teď o tom přemýšlí. Chtěl hlavně, abych udělala to veřejné prohlášení. Čekal, že na to přistoupím, nebo odmítnu. Ať bych udělala cokoli z toho, skoncoval by s tím. Ale teď uvažuje, jaké by to bylo dostat mě dovnitř. Kdyby mě tam mohl mít. Tak jak to využijeme?“
„Musí ukázat dobrou vůli,“ řekl Sykes.
„To je první věc. Musí propustit pár lidí, než se dohodneme na tom prohlášení, protože to už je konečná. Takže to musíme zdržovat. Musím ho teď přesvědčit, že jsme teď na stejné straně, že chci udělat prohlášení, ale oni mě všelijak otravují. Chci jít za ním, ale zatím to nemám dovolené. Snažím se mu pomoci s tím, co chce, ale jsem zklamaná, jak dlouho trvá, než to prosadím. On je zvyklý postupovat podle plánu.“ Pohlédla na Vince.
„Asi jo. To je jako ve výcviku. Musíte se přizpůsobit za chodu, ale pořád je to součást plánu. Nacvičujou se i možný změny. Ale on má rád... pořádek. Jo, to je to správné slovo. Není až tak impulzivní. Radši si všechno promyslí.“
„Což dělá i teď. Uvažuje, jestli se radši přidrží původního plánu - všechno odpálí, včetně sebe, a mě sice zneuctěnou nechá naživu. Anebo se chopí šance, aby šlo nakonec jen o nás dva. Rukojmí pro něho nic

neznamenají, zato pro mě všechno. To byl jeho záměr. Ale moct se mi dívat do očí, až odjít bombu, to je velké lákadlo.“

„Už je unavený,“ dodal Duncan. „Poznám to na hlase. A ty taky. Pozná to. Už se to blíží k závěru.“

„Ano, blíží, a to moje prohlášení by byl úvod k poslednímu výstupu. Teď jsme mu předhodili nové sousto.“

„Nějaký pohyb uvnitř,“ hlásil Sykes, mávnutím ruky si zjednal ticho a poslouchal vysílačku. „Subjekt není vidět. Rukojmí, identifikovaný jako majitel obchodu, rozvazuje dvě ženy. Výhled špatný. Jedna z nich, střední věk, tmavá plet', odchází dozadu.“

„To je mamka Bee,“ zašeptal Duncan a srdce se mu stáhlo. „Určitě.“

Mamka Bee se podle rozkazu vydala na toaletu. Pohybovala se pomaleji, než bylo nutné, a trochu při tom kulhala, což ji ponižovalo.

Priměl ji nechat dveře otevřené, a to hodně podlomilo její důstojnost, přesto vykonávala potřebu a přitom se rozhlížela po jakékoli zbraní.

Nebyla naivní. Chtěl je tam zabít všechny. Kdyby mu tak mohla trochu ublížit, cítila by aspoň nějaké uspokojení na cestě k Pánu.

Ale nebylo co popadnout. Lahvička tekutého mýdla nebo miska s potpourri nestály za to, aby mu je hodila na hlavu. Navíc držel pistoli u hlavy toho strážného.

Pomalu vyšla ven, šoupala nohama a pokorně klopila oči. „Jsem Beatrice, ale říkají mi mamka Bee.“

„Sklapni a vrať se do kruhu.“

„Chtěla jsem jen poděkovat, že jste mě nechal jít první, než bych si udělala ostudu.“

„Jestli nezavřeš hubu a nesedneš si, byla's poslední, kdo tam šel.“

Poslechla, ale všimla si, že další zbraně a nálože má v krabicích, co s sebou přivezl. A hlavně také cosi jako detonátor.

„To bude přestávka na toaletu,“ řekl Sykes. „Podle toho, jak postupně odcházejí dozadu. První je zpátky. Ona... taktický tým hlásí, že jim něco signalizuje. Znaková řeč. Tři pistole, jedna puška, náboje, detonátor, pravý zadní roh, kde je ten chlap a zraněný strážník.“

„S mamkou se dá počítat,“ zašeptal Duncan.

„Krucinál, dostaňte nás odsud,“ dokončil Sykes a pousmál se.

„Zavolám mu, dokud je přesouvá sem tam, bude to rozptylovat jeho pozornost. Přitlačím na tu dohodu.“

Telefon zazvonil třikrát a počtvrté. Už se začala bát, že to nezvedne, když vyštěkl do sluchátka: „Teď s tebou mluvit nechci.“

„Ale Jerry, chtěla jsem ti říct něco o té dohodě. Ještě nic neslibuju, ale... Jestli teď nemůžeš mluvit, počkám a řeknu ti to později.“

„Co? Nebudeš mě tahat za nos. Prostě vykvákneš prohlášení a pak výměna a hotovo.“

„Nechci tě tahat za nos, jen informovat. Nerada bych, abys někomu ublížil. Náčelníkovi se prohlášení nelíbí - politika, však víš, ale pracuju na tom.“

„Politici vždycky někoho rádi obětují. Vyříd' náčelníkovi, že když to nepovolí a ty nebudeš do hodiny před těmi kamerami, přijdete o rukojmí.“

„Vyřídím. Řeknu mu, že chceš moje prohlášení o odpovědnosti za Angelinu smrt a pak necháš všechny jít. Je to tak, Jerry?“

„Změnil jsem plán. Přijdeš sem a řekneš to na jednu z těch kamer tady a pak se to odvysílá. Tak to uděláme.“

„Vyměníš mě za rukojmí? Tak to myslíš?“

„Půjdeš prostě sem.“

Pořád je nechce nechat jít. „Arníeho otec na to tlačí, přesně jak jsem čekala. Ještě jsem ani neměla čas si to rozmyslet. Je to moc těžké, víš?“

„Ty shoříš a jeho synáček ne. Nic těžkého.“

„Pro něj asi ne. Já si s tebou chci hlavně promluvit, Jerry. Najít nějaké řešení. Jestli setkání tváří v tvář pomůže... Ale oni za to něco chtějí. Kolik lidí nám za to dáš?“

Z krátkého zaváhání se jasně dala vyčíst lež.

„Ty sem, oni ven. To je dohoda - jestli na ni přistoupím. A ty se dívej na zem!“

„Prosím?“

„S tebou nemluví.“

„Jen jsem chtěla... Moment, vydrž, něco mi sem nesou.“ Vypnula na telefonu zvuk a modlila se, aby ji instinkt neklamal.

„Nepustil by nikoho, ani kdybyste tu dohodu uzavřeli. Jste unavená,“ pokračoval Sykes, „možná to neslyšíte, ale...“

„Slyším. Ať se přesunou k zadním dveřím, ale až dostanou signál. Ať vrazí dovnitř, zezadu i zepředu, ale až to odmávnou,“ řekla Sykesovi. „Máte pravdu, nikoho nepustí. Ale jestli se pohne dál od detonátoru, mohli by ho dostat - možná i živého. Takže dovnitř z obou stran, ale až řeknu.“

„Co chceš dělat?“ zeptal se rychle Duncan.

„Riskovat. Jerry? Promiň, Jerry, ale představ si, mám její deník. Mám Angelin deník.“

„Ty prolhaná čubko, žádnéj si nepsala.“

„Nelžu, Jerry Víš, že musím všechno, co řeknu, nějak dokázat. Byla zamilovaná, ale musela tajit, kdo jsi a co k sobě opravdu cítíte. Tak to napsala. Ten parchant Brentine nám o něm neřekl, stejně jako o prstýnku, co měla na ruce. Chtěl si zachovat hrdost a reputaci. Ale udělali u něj prohlídku a našli to. Říkala ti Lancelot.“

Zaslechla jeho zadržnutý dech. „Přečti mi to. Čti, ať vím, že nelžeš.“

Phoebe zalistovala poznámkami, jako by to byly stránky deníku, a našla informace o Angele. „Dal jsi jí růžové růže - její nejmilejší. Jednu růžičku si vylišovala mezi stránkami. Měla ráda, když jsi pro ni vařil, ráda se na tebe dívala.“

„Čti to. Chci slyšet její slova.“

„Něco za něco, Jerry. Přečtu ti kousek, ale musíš mi za to něco dát.“

„Přečti stránku, a když poznám její slova, jednoho pustím.“

Ted' slyšela pravdu. „Za pět rukojmí přečtu stránku. Chtěla s tebou budovat Camelot. Pust' pět lidí a budu čist. Když pustiš všechny nějak to zařídím, aby sis to přečetl sám.“

„Dones deník někam, kde ho uvidím. Nikdo se nedostane ven, dokud ho neuvidím.“

„Mám ho donést ven? Zkusím to zařídit. A když ti ho ukážu, co mi za to dáš?“

„Tři lidi. Přines ho.“

„Tři rukojmí půjdou ven, když ti ukážu deník? Je to tak správně?“

„Hned!“

„Ujasníme si to. Půjdu a cestou si to ujasníme. Ale budu muset zavolat z mobilu. Dobře?“

„Dělej.“

„Už jdu.“

Vstala a popadla mobil. „Sežeňte něco, co vypadá jako deník. Nic velkého. A vy se připravte,“ obrátila se k Sykesovi. „Jakmile řeknu: Dál už nemůžu, Jerry, máte zelenou. Ale přesně tahle slova, Bejku. Neřeknu to, pokud nastane jiná možnost. Když uvidím, že ho přemluvím nebo že ho dostaneme živého.“

„Tohle stačí?“ Duncan jí podal ozdobný adresář v červených kožených deskách, který sebral ve výloze.

„Perfektní, ledaže by nesnášela červenou.“

„Jak jsi věděla, že se na to chytí?“ zeptal se.

„Jde o osobní a intimní věc. Něco, co bylo její a čím k němu mluví. Je to něco, s čím nepočítal. Něco za to vymění, je velká šance, že to udělá. Musím se domluvit s týmem.“

„Půjdu s tebou, kam až mě pustí,“ dodal. „Co mu podle tebe zabrání vystřelit, až tě bude mít na mušce?“

„Chce ten deník. A kdyby to zkusil, sejmou ho. Jak ukáže zbraň, bude po něm. Ted' nedává pozor. Lidi chodí sem tam, ještě jim to nezatrhlo. Narušili jsme jeho plán, je rozčilený a udělal chybu. Musíme toho využít. Veliteli, můžu ho odlákat od detonátoru.“

Vysvětlila jim plán a nasoukala se do vesty, kterou někdo donesl. „Až bude dál, pokusím se ho tam udržet a při troše štěstí ho dostat blíž k výloze. Až budou zadní dveře čisté...“

„Tak to přebíráme my. Jak se přiblížíte na dostřel, je po všem a stahujeme vás.“

„Rozumím.“ Obrátila se k Duncanovi. „Dál se mnou nemůžeš.“

„Tak se rychle koukej vrátit.“ Stiskl jí ruku. „To je rozkaz.“

„Ujednáno.“ Zmáčkla mu prsty a v jeho očích uviděla důvěru i strach. „Miluju tě,“ řekla ještě a odešla.

Mohl by ji zasáhnout, pomyslela si, kdyby byl dost chytrý a pohotový. Neměl by to snadné, ale jistá si být nemohla. Nařídila si neotáčet se, protože Duncan mohl v jejích očích zahlédnout pochybnosti a strach.

Jeho matka, pomyslela si, jeho sestra. Jeho milénka. Příštích pár minut rozhodne, jestli se k němu některá z nich nebo všechny vrátí.

Vytáhla mobil a zavolala Jerrymu.

„Jdu za tebou. Připrav rukojmí. Tři rukojmí, Jerry. Tak zněla dohoda.“

„Já kurva vím, jaká je dohoda. Až uvidím tebe a deník, dřív nikdo nevyjde.“

„Uvidíš mě, ale ne deník, dokud nepustíš tři lidi. Spolupracuj, Jerry Pořád budeš mít ještě čtrnáct lidí. Nemohl jsi tušit, kolik tam zrovna bude zákazníků, když jsi to plánoval. Mohlo jich být čtrnáct už na začátku. Tím nic

neztratíš a já budu vědět, že držíš slovo. Ukážu ti ho za tři lidi a přečtu stránku za další tři. Pak si promluvíme o výměně. To je férová dohoda.“

Lži, pomyslela si, náhle byla samá lež. Nepoznal to?

Jestli to pokazí, dokáže s tím dál žít? A co Duncan?

Uslyšela hovor ve sluchátku. Na zadních dveřích byla nástražná bomba s alarmem. Odjištění zabere čas, který už neměla.

Pracuj s tím, co je, připomněla si.

„Taktický tým chce vidět tři rukojmí, Jerry. Nepustí mě dál, dokud je neuvidí.“

Pohyb. Tři ženy... přesouvají se ke vchodu.

Dostala pokyn a vyšla z úkrytu. I v horkém vzduchu jí naskočila husí kůže. „Jsem tady Jerry první část dohody. Teď ty. Nech je odejít.“

„Nevidím tě.“

„Jestli půjdu blíž, chytanou mě a stáhnou zpátky. Jsem jihozápadně od budovy. Vidím na výlohu a rozeznávám jednoho - ne - dva lidi napravo od ní.“

„Je trapný brát si vestu, Phoebe, když tě můžu trefit do hlavy.“

Pobavenost v jeho hlase jí stáhla hrdlo. „Já vím, ale pravidla jsou pravidla. Pusť je ven, Jerry.“

„Chci vidět ten deník.“

Phoebe držela ruku za zády „Dodržela jsem slovo, ty dodrž svoje. Pak zas budu na řadě já.“

Zámky cvakly a dveře se rozlétly Lidé vybíhali nebo klopýtali ven, plakali a křičeli. „Nestřílet!“ Poldové v chráničích a vestách je spěchali odtáhnout do úkrytu.

Phoebe koutkem oka zahlédla mamku Bee a zašeptala děkovnou modlitbu.

Duncanova matka byla v bezpečí.

„Moje dcera je ještě uvnitř,“ vykřikla mamka. „Schovává se za ní a za ostatní. Má dva detonátory.“

Modlitba jí uvízla v hrdle. Žena s vytřeštěnýma očima přiběhla ke dveřím a zase je zamkla.

„Tři jsou venku. Ukaž deník.“

„Dobrá, Jerry. Tým musí dostat civilisty do ochranné zóny. Tak.“ Ukázala ruku s diářem. „Tady je Angelin deník.“

„Otevři ho. Otevři ho a čti. Tohle může být cokoli.“

„Potřebuju další tři rukojmí.“ A třebaže jí to bylo proti mysli, musela se řídit rozkazy „V té skupině musí být ten zraněný člověk, Jerry.“

„Seru na něj. Zůstane tady a ostatní taky Chceš ho vidět, Phoebe?“

Zahlédla pohyb a pak Arnieho, jak klopýtá k výloze, jako by do něj někdo vrazil. Byl bledý a na tváři měl zčernalou krev. Stejně jako Roy byl omotaný pásem výbušnin.

Přes zamřížované sklo výlohy se jeho promodralé oči zadívaly na Phoebe.

„Čti, nebo ho odpálím. Skosí to i pár dalších a ostatní zraní. Ale co, kurva, odpálím to všechno a bude hotovo. Čti, nebo je konec. Konec vyjednávání.“

Otevřela diář a zírala na prázdné stránky Zamilované ženy mluví stejným jazykem, pomyslela si. A tak zkusila číst ve vlastním srdci.

„Už vím, co znamená slovo láska. Co jsem o tom mohla vědět, než jsem ji poznala? Všechno předtím se zdá tak bezbarvé, chabé a hloupé. Teď když vím, co je opravdová láska, se celý svět zdá výrazný a skutečnější. On způsobil, že skutečně žiju.“ Zavřela diář. „Pošli ven další tři, Jerry, a budu číst dál.“

„Nikdo už nejde ven! Nikdo. Přečti, co napsala. Ať tě zaberou ty kamery, až to budeš číst.“

„Jerry...“

„Sklapni!“ Zavřískal a všechn jeho vztek jako by zaplnil Phoebinu mysl. „Přečteš, co napsala, a pak odříkáš prohlášení. Začni hned, nebo jednu vyberu a odprásknu ji.“

Phoebe popošla o krok blíž a ve sluchátku zaslechla ostrý povel, že má stát. Za Arniem zahlédla část seřazených rukojmí. Pak uviděla Loo. Tak vysoká, napadlo Phoebe, ty nádherné vlasy. Dobrý štít pro Jerryho.

„Přečtu to.“

„Chci vidět tu růži, co tam vložila.“ Plakal. Byl ztracený. „Řekni si o další rukojmí a oddělám ho. Rozumíš? Řekni si o další a já někoho vyberu a střelím ho zezadu do hlavy. Ukaž to a čti a pak celému zasranému světu povíš, jak jsi zabila anděla. A bude po všem. Konec.“

Smrt, po níž toužil jako po své milence, mu vibrovala v hlase. Ale vzal by s sebou, to věděla jistě, čtrnáct dalších lidí.

Zkusila se tvářit klidně a začala listovat diářem. „Schovala si tvoji růži.“

„Nevidím ji.“

„Držím to zvednuté. Dělam přesně, co chceš. Nemůžu jít blíž, nedovolí mi to.“

„Dva kroky dopředu. Všichni, hned! Zvedni to, sakra!“

Jen nepatrně pootočila diář. V duchu si představila červené křížky na plánu klenotnictví. Pak Loo odstrčil hlavu doleva, aby měl lepší výhled. Zadívala se mu do očí, jen na zlomek sekundy, a řekla: „*Dál už nemůžu, Jerry.*“

Pal!

Zvuk výstřelu se do ní zařízl tak, že už neslyšela výkřiky, volání a následný dupot.

Uviděla, jak Loo vybíhá ven a žene se přímo k ní. „Ach bože, bože, bože. Myslela jsem, že tam umřu. Že nás všechny zabije.“

„Musíš odsud pryč, Loo. Musíš za ochrannou pásku.“

„Zachránila s mi život.“ Popadla její tvář do dlaní. „Všechny jsi nás zachránila.“

„Mamka Bee šla tam na tu stranu. Běž do bezpečí, běž za ní.“

„Všechny jsi zachránila,“ opakovala Loo, když ji členové týmu odváděli pryč.

Phoebe upustila diář a obrátila se. To už se k ní tlačil Duncan. „Jak ses sem dostal?“

Ukázal laminátový odznak. „Ukradl jsem tohle.“ Objal ji. „Miluju tě. Ta bomba tam pořád je, vid’? Vypadneme odsud. Pojď, jedeme domů a pak do Acapulca.“

„Jo, ale teď hlavně co nejdál od budovy s bombou.“

„Třesou se ti ruce.“

„Tobě taky“

„Nejen ruce.“

„Musím si někde sednout, Duncane. Potřebuju nějaké klidnější místo, kde bych si na chvilku sedla.“

Prodírala se s ním davem, přikyvovala a přijímala gratulace. Dobrá práce, skvělý výkon. Krátce se zastavila, když jí do cesty vstoupil seržant Meeks.

Neříkal nic, jen se díval. Pak se mírně uklonil a odešel.

„Měl by před tebou padnout na kolena,“ zamumlal Duncan.

„To není jeho styl a je mi to naprosto jedno.“ Duncan ji odvedl do butiků a posadil ji na židli.

Vydechla si. „Můžete mi dát pět minut, prosím?“ požádala lidi z týmu. „Pět minut na uklidnění a pak to dokončíme.“

„Žádný problém, poručíku.“ Sykes ukázal palcem ke dveřím, ale ještě se otočil. „Zatraceně dobrá práce.“

„Jo.“ V relativním tichu se znovu několikrát nadechla a Duncan si před ní dřep.

„Zlato, vypadáš, že by sis potřebovala dát drink.“

„A hned několik.“

„Náhodou znám skvělou hospodu.“ Políbil ji na obě ruce a pak jí položil tvář do dlaní. „Phoebe.“

„Ani na chvíli jsem nebyla v opravdovém ohrožení. Já tedy ne.“

„To pověz mému žaludku.“

Byla tam najednou taková zima, uvědomila si. Jak je to možné? Jen na rukou, kam ji líbal, cítila teplo. „Nikdy jsem nevytáhla zbraň, Duncane, ale dneska jsem zabila člověka.“

„To je nesmysl.“

„Zabila. Dala jsem povel ke střelbě. Nepřímo. Každý tady ví, že jsem ho navedla na správné místo a dala jim zelenou. Nebyla jiná možnost. On by jinak...“

„Já vím.“ Držel ji pevně za ruce. „Já to vím.“

„Nedokázala jsem najít jiné řešení, tak s tím budu muset žít. Použila jsem proti němu jeho lásku k Angele. I to nějak strávím.“

Zvedl ji a posadil si ji na klín. „To nebyla láska, ale něco hrozně sobeckého a pro sebe zneužívaného. A ty to víš. Byla jsi prostě chytřejší než on, v tom to je. A nakonec i statečnější. Postavila ses před dům, on zůstal schovaný vevnitř za nevinnými lidmi.“

Zabořil obličej do jejích vlasů a pak ji políbil na spánek. „Přece tady nebudeš sedět a litovat jeho nebo sebe.“

„To bych neměla.“

„Mám tak báječnou ženskou.“ Objímal ji, hladil po pažích a zaháněl ten chlad. „Až Mark D zase otevře, zajdeme tam a koupíme prsten.“

„Nemohla bych si dovolit nakupovat u Marka D.“ Zmohla se na úsměv. „Vůbec jsem neuvažovala o tom, proč tam mamka Bee a Loo byly. Neměla jsem na to ani pomyšlení. Duncane, tys tam s nimi měl schůzku, aby ti pomohly vybrat prstýnek. Takže kdybys dorazil o něco dřív...“

„Na to už nemysli. Já taky nebudu. Všichni už jsou bezpečně venku. To je přece na tvé práci podstatné, ne?“

„To ano. Ale ještě musím vyřídit ten zbytek.“

„Počkám. Až to doděláš, nezapomeň říct, komu je třeba, že si na další tři čtyři dny bereš volno.“

„Proč?“

„Moje ženská právě zachránila život sedmnácti lidem, takže co teď uděláme? Pojedeme do Disney Worldu.“
Neusmívala se. Jen krátce, šokované vydechla a pak se naplno rozesmála. „Ach bože, bože díky, že jsem tě našla.“

„Já našel tebe,“ opravil ji. „Jsem šťastný chlap.“

Objala ho kolem krku a položila mu hlavu na rameno. Poskytl jí klid a pevnou půdu pod nohama a k tomu rameno, o které se mohla opřít.

I ona měla z pekla štěstí.